

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

ELISE KOVA

TOPRAĞIN & SONU

ÜÇÜNCÜ KİTAP

HAVANIN GÜCÜYLE UYANMIŞ BİR KADIN, ATEŞLE TERBİYE EDİLMİŞ BİR ASKER, KANDAN DOĞMUŞ BİR SİLAH.

VHALLA YARL, KUZEY'DEKİ CEPHEYE ulaşmıştı. Kan ve ateşle imtihanından sonra Solaris İmparatorluğu'nun vereceği bu son savaşta kendini her şeye hazırlamıştı. Artık karşısındaki seçenekler kölelik ya da özgürlük değildi. İmparator hâlâ Vhalla'nın kaderini demir yumruğunda tutuyor ve Havagüdücü'nün hayatta kaybedebileceği her şeyi, her an bırakmak üzere uçurumun üstünde sallandırıyor.

Vhalla'nın, hayatına yön veren her şeyden uzaklaşması ve tamamen kendine ve gücüne odaklanması gerekecek fakat bu hiç de kolay olmayacaktı.

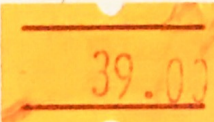
"*Hava Uyanıyor* serisindeki romanlar gittikçe heyecanlı bir hal alıyor. Serinin hayranları bu hikâyeden çok memnun kalacak!"

—MICHELLE MADOW, *Elementals Serisi*'nin yazarı

"Bu hikâyenin devamına âşık oldum. Bir oturuşta bitirdim."

—PENS & PARCHMENT

Çeviren: Yaprak Onur

nciyayinlari.com
om/yabanciyayinlari
com/yabanciyayinlari
ış: ilknokta.com

ELİSE KOVA

TOPRAĞIN SONU

ÜÇÜNCÜ KİTAP

Çeviren

Yaprak Onur

I

VHALLA DÜŞÜYORDU.
Dünyanın en büyük vadisine tepetaklak düşerken rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Kendini, altındaki hava boşluğunda taklalar atan adama doğru itmeye çalışırken büyüü kabardı ve söndü.

Kolunu acı verecek kadar öne uzattı ve gözleri adamınkilerle buluştu. Başaracaktı. Onu yakalayacaktı; yakalamak zorundaydı. Koyu saçlı prensi yıkıcı bir panikle ona bakarken rüzgâra kızın adını bir dua gibi tekrarlayıp duruyordu.

Kanla kaplı parmakları adamınkileri ucundan kaçırıp havayla buluştuğunda Vhalla, acı dolu bir çığlık atarak kolunu onu yakalamak için son bir kez çaresizce uzattıysa da adamın bedeni hızla kayalarla buluştu.

Vhalla üzerindeki örtü yığınını fırlatarak öne atıldı. Eli öne uzanmıştı ve boştu. Alnı soğuk terlerle kaplanırken başı bayılacakmışçasına dönüyordu. İki el avucunu kavradı ve Vhalla Güneylilere özgü soluk teni takip ederek bir çift deniz mavisini gözle buluştu.

“Fritz?” dedi Vhalla şaşkınlıkla.

“Vhal, Ana’ya şükürler olsun!” Fritz elini bırakıp kollarını Vhalla’nın omzuna doladı.

Vhalla zihnini dolduran pustan kurtulmak, beynini bir kez daha çalışmaya zorlamak için çabaladı. Bir saha çadırındaydı; ışık, dallar ve tentenin üzerinde birikmiş yosun katmanları arasından içeriye süzülüyordu. Vhalla başını ovduğunda sıkıca sarılmış sargıları hissetti.

Sargılar... Kan... Siyah zırhının içinde kendi kanından oluşmuş bir gölette yatan yaralı bir adam.

“Aldrik?” Beklenti içinde Fritz’e döndü.

Güneyli bu ani tepki karşısında yerinden zıpladı. “Vhal... Sen... Uyandığına göre Elecia’nın seni muayene etmesi gerek.” Fritz kıza bakmaktan kaçınıyordu.

“Aldrik?” diye tekrarladı Vhalla tiz bir sesle.

“Gidip Elecia’yı getireyim. Neredeyse üç gündür uyuyorsun ve...”

Vhalla geveleyen arkadaşının üzerine atılarak gömleğini örgü zırhının hemen üzerinden yakaladı. Kumaşa doladığı parmaklarıyla onu kendine doğru çekti. Fritz’in yüzünde kızın daha önce şahit olmadığı bir hüznün ve korku vardı. Vhalla’nın kalbi acı dolu atışlarını devam ettirmek veya tamamen atmayı bırakmak arasında kararsız kaldı.

“Aldrik nerede?” Elleri Güneyliyi tutmanın gerektirdiği güç yüzünden titriyordu, dehşetle titriyordu.

“Vhal, prens, o düşüş, o...” Fritz’in gözleri ona her şeyi anlattı.

“Hayır...” Vhalla şokun etkisiyle başını öne eğdi. Yeterince hızlı olamamıştı. *Yeterince hızlı olamamıştı ve şimdi Aldrik...*

“O yaşıyor.” Fritz avuçlarını nazikçe onun kollarına koyduğunda Vhalla minnet duydu, bu desteğe ihtiyacı vardı.

Titreyen parmakları, adamın dudaklarından dökülen gerçeği silmek istercesine Fritz’in yanaklarında dolaştı. Vhalla’nın neşesi arkadaşının gözlerinde beliren endişeyle söndü. “Ne?” dedi boğulurcasına. “Ne oldu?”

“Durumu iyi değil.” Fritz başını yavaşça iki yana salladı.

“Nerede?” diye sordu Vhalla.

“Vhal, yanına gidemezsin.” Fritz omuzlarını daha da sıkı kavradı.

“Nerede?” Vhalla nefes alamıyordu. Çevresindeki hava aniden yok olmuştu ve onun yanına gitmeyi başaramazsa boğularak ölecekti. “Onu görmek zorundayım.”

“Bunu yapamaz...”

Vhalla’nın daha fazla reddedilmeye niyeti yoktu. Ayağa fırlayıp Fritz cümlesini bitiremeden çadırdan çıktı. Tüm bedeni ağrıyor, hızlı hareketleri başının tekrar dönmeye başlamasına neden oluyordu. Kampı incelerken farkına vardığı gerçek, tüm acılarını uyuşturdu. Oraya yerleşmişlerdi. Çadırların üzeri kamuflajla kaplanmış, ağaçlara okçular yerleştirilmiş ve sınırlar net bir şekilde belirlenmişti; askerler burada bir süre kalmaya hazırды.

“Vhalla, lütfen, yatağa dönmen gerek,” diye yalvardı Fritz.

“Hangi çadırdı?” Vhalla kolunu Fritz’in elinden kurtararak ve liaht prensin hangi çadırdı olabileceğini çözmeye çalıştı. Gözleri iki yanında birer asker bekleyen çadırı bulduğunda Vhalla koştu.

Askerler çok yavaş hareket ediyorlardı ve Vhalla neredeyse çadıra girmeyi başaracaktı.

Neredeyse.

Bir asker kapıyla arasına girdiğinde ona çarptı. Şoka girmiş halde gözlerini kırıştırdı. “Geçmeme izin ver,” diye talep etti, tehdit edercesine.

“İmparator, hanedan ailesi, şifacılar ve danışmanlar hariç kimseyi çadıra almamamız emredildi.” Askerin bu haberi ona vermekten memnun olmadığı belliydi. Acıma duygusu bir hayalet gibi her kelimesine sızmıştı.

“Geçmeme izin ver.”

“Üzgünüm ama veremeyiz. Emirlerimiz böyle.”

Vhalla askerin anlayışla karşılanmak için yalvardığının farkındaydı. Adamı açık bir şekilde anlıyordu. Onu Aldrik’ten uzak tutmalarının hiçbir geçerli nedeni olmadığını anlıyordu.

Prensini görmek zorundaydı; onu görene kadar yaşadığına inanmayacaktı.

Vhalla ayaklarını sağlamca yere bastı ve ellerini yumruk yaptı. Düşüşten önceki dövüşte tükettiği büyüü henüz tazelenmemişti. Bedenindeki yaralar da hesaba katıldığında Vhalla kendini zayıf hissediyordu ama herhangi birinin bunu görmesine izin verecek değildi. “Geçmeme izin ver yoksa...”

“Yoksa ne?”

Vhalla’nın damarlarındaki kan dondu. Yavaşça dönüp dünyadaki en güçlü adamla, İmparator Solaris’le göz göze geldi. Aldrik’in babası yüzünde, gizlemeye çok fazla gerek görmediği bir aşağılama ifadesiyle ona bakıyordu. Oğlunun durumu yüzünden onu suçluyordu. *Neyse, sonunda bir konuda hemfikir olmuşlardı.*

“Hemen çadırına dön, Yarl,” diye emretti.

Vhalla birkaç derin nefes aldı. Hâlâ hanedanın malıydı. Kuzey’de onun için bir zafer kazanana kadar bu adamın malı olarak kalacaktı. Ayrıca birkaç gün önce verdiği ultimatoma hâlâ geçerliyse, özgürlüğü aynı zamanda oğluyla arasındaki ilişkiyi tamamen sonlandırmasına da bağlıydı; neredeyse bir yıl önce başlayan, onu veliaht prens Aldrik’in gizli sevgilisi haline getiren ilişkiyi.

“Emrim yeterince açık değil mi?” Geniş omuzlu Güneyli hükümdar ona bir adım yaklaştı. Havadaki gerginlik o kadar yoğundu ki kadının arkasındaki askerler nefeslerini tuttu.

“Vhalla, güzel. Uyanmışsın.” Vhalla dönüp Aldrik’in çadırının Elecia’nın ardından kapandığını gördü. “Durumunu kontrol etmem gerek.” Askerlerin arasından geçip kolunu Vhalla’nın kollarına doladı. Koyu tenli kadın ona ilk kez bu kadar çok yaklaşıyordu. “Gel.”

Vhalla’nın sonunda onu dinlemeye karar vermesine sebep olan şey Elecia’nın emreder ses tonuydu. Diğer kadının onu az önce çıktığı çadıra yönlendirmesine izin verdi. Fakat gözleri isyankâr bir şekilde İmparator’un kılınca kenetlenmiş halde kaldı. *Aldrik’i ondan uzak tutamayacaktı, Vhalla hayatta olduğu sürece buna izin vermeyecekti.*

Elecia, "İçeri gir," diye homurdanırken Vhalla'yı çadırın içine öyle bir itti ki kız neredeyse Fritz'in üzerine düşüyordu.

"Senin sorunun ne?" Vhalla, kamp boyunca yürürlerken en-dişeli bir şifacı gibi davranmış olsa da artık sert sert bakmaya başlamış kadına dönerek gözlerini kırıştırdı.

"Asıl *senin* sorunun ne?" diye tısladı Elecia, Vhalla'nın kar-sısında dizleri üzerine çökerken. "Azıcık zekânı da düşüşte mi yitirdin? Şu an İmparator'u zorlamanın sırası değil."

"Umurumda değil. O lanet olasıca..." Fritz'in avucu sertçe Vhalla'nın ağzına kapanarak hain kelimelerin çıkmasını engelledi.

"Hepimiz durup bir nefes alabilir miyiz lütfen?" Fritz boş eli-ni Elecia'ya doğru uzattı.

Vhalla kıvrıkcık saçlı kadına dik dik baktı. Bu kadın dost mu yoksa düşman mıydı? Vhalla, Aldrik'in kuzeninin hangisi oldu-ğunu hâlâ bilmiyordu. Elecia'nın zümrüt rengi gözlerinde parıl-dayan acı ve öfke, Vhalla'ya diğer kadının da aralarındaki ilişkiyi çözmekte zorlandığını gösterdi.

"Aldrik nasıl?" diyerek rahatça konuşabilecekleri tek konuyu açtı.

"Hayır." Elecia başını iki yana salladı. "Soruları ben soraca-ğım."

"Efendim?"

Kadın Vhalla'yı gafil avlamayı başarıp bu ânı değerlendirdi. "Sen ve kuzenim birbirinize nasıl Bağlandınız?"

Vhalla'nın aklına Elecia'nın sorabileceği bir sürü soru gelse de bunu beklemiyordu. Sözcükler Vhalla'nın boğazında düğüm-lendi, hazırlıksız yakalanmıştı. "Na... Nasıl?"

"*Senin* benden gizleyeceğini tahmin ederdim," dedi Elecia alay edercesine. "Ama onun..." Şüphenin pençesine düşen kadın koyu renk buklelerini çekiştirdi. Ardından hızla kendini toparla-yıp hislerini öfkeye dönüştürdü. "Ona ne yaptın? Sessiz kalması için onu neyle tehdit ettin?"

"*Bunu nasıl söylersin!*" Vhalla karşıdaki kadının suçlayıcı gözlerini yuvalarından çıkarmak istiyordu. Uzuvarlarını teker

teker koparmak istiyordu. "Ona zarar verecek herhangi bir şey yapacağımı sanıyorsan..." O kadar öfkeliydi ki cümle dahi kuramıyordu.

"İkiniz de kesin şunu." Fritz'ten duymaya alışkın olmadıkları bu emreder ses tonu ikisini de afallattı. "Siz birbirinizin düşmanı değilsiniz, ikiniz de aynı cephede savaşıyorsunuz."

Vhalla kaşlarını çatarak Elecia'ya baktığında o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Elecia, Vhal'ın Aldrik'e zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyorsun." Fritz, Vhalla'ya döndü. "Ve Vhal, Elecia'nın hem prens *hem de* senin için ne kadar endişelendiğini tahmin edebilmelisin."

Elecia gözlerini çadırın köşesine çevirdi; belli ki Fritz'in onu ele vermiş olmasından hiç de memnun değildi.

"Nereden anladın?" Vhalla öfkesini yuttu.

"Eğer ikinizi de iyileştirmeye çalışmasam anlamazdım. Büyücü olsun olmasın çoğu şifacı anlamazdı." Elecia kendiyle övünme fırsatını kaçırmamıştı. "Ama sen iyileştikçe onun da iyileştiğini fark ettim. Ayrıca onu büyü görüşüyle yakından incelediğimde büyüünün *değiştiğini* fark ettim. Kesişim'de onu iyileştirirken bir tuhaflık olduğunu sezmiştim ama bunu zehrin etkisine yormuştum; sağlıklıyken gücü durumu gizliyordu. Bu yüzden Fritz onaylayana kadar emin olamadım."

Vhalla dik dik Fritz'e baktı ve Güneyli adam birdenbire tırnaklarının altındaki kirlerle ilgilenmeye başladı.

"Bu nasıl oldu?" Elecia derin bir nefes aldı. "Geçit'te olmadığını biliyorum. Aranızda daha derin bir Bağ var, daha eski ve daha istikrarlı."

Vhalla iç çekip avucuyla gözlerini ovuşturdu. Aldrik'i görmek istiyordu. Fakat eğer bunu yapamayacaksa Aldrik'in durumu hakkındaki gerçeği öğrenmek için elindeki en iyi fırsat Elecia'ydı. Eğer gerçeği öğrenmek için bu bıkkınlık verici soyluyu sakinleştirmek gerekiyorsa o zaman Vhalla bunu yapacaktı. "Bağı yaratan bendim..."

Fritz bu hikâyeyi daha önce duymuştu. Vhalla sırrını aylar önce onunla ve artık hayatta olmayan arkadaşı Larel'le paylaşmıştı. Ama daha önce ona anlatmadığı ayrıntılar olduğundan Fritz de dikkatle onu dinliyordu. Elecia, muhafazalar yaratıp veliaht prensle bir ilişki, bir Bağ kurarak prensin hayatını kurtaran kütüphaneci çırağının hikâyesi ona inandırıcı gelmiyormuşçasına şüpheli gözlerle Vhalla'yı izliyordu.

Vhalla anlatmaya başladığında duramadığını fark etti. Haftalar, aylar boyunca yaşadıkları dudaklarından döküldü ve Elecia'yla Fritz'e her şeyi anlattı. Bağ'ı, Ateş ve Rüzgâr Gecesi'ni, Birleşme'yi kullanarak Aldrik'le aralarındaki Bağ'ı genişletmelerini, prensin büyüsünün artık ona zarar vermeyişini. Her şeyi açıkça anlattı. Bunlar herkesten sakladığı sırlardı; şimdiyse prensin hayatta olduğunu öğrenmek, bu konuda bilgi sahibi olan kadının güvenini kazanmak için onları paylaşıyordu.

Vhalla sözlerini tamamladığında Elecia başparmağını ağzına götürerek tırnağını kemirdi. "Bu birçok şeyi açıklıyor," diye mırıldandı.

"Şimdi söyle bakalım." Vhalla kibarca tekrarladı, "Aldrik nasıl?"

"İyi değil." Elecia başını iki yana salladı.

Vhalla karşısındaki kadının yorgun duruşunu fark ederek kendini hazırladı.

"Hayatta olmamalıydı." Elecia derin derin iç çekti. "Ama şimdi niye hayatta olduğunu anlıyorum. Söylediğim gibi, aranızdaki Bağ çok derin. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim, gerçi Bağlar konusunda çok tecrübem olduğunu söyleyemem ama... Her neyse, onu senin hayatta tuttuğundan şüpheleniyorum."

"Ne?" İçindeki rahatlama yeni bir korkuya dönüşmüştü.

"Bağ'ı yaratan kişi olduğundan büyün bir çapa görevi görüyor. Dediğim gibi, senin durumun iyileştikçe onunki de iyileşti. Sen güçlendikçe ona daha fazlasını verebildin..."

"Yani o iyileşecek, öyle mi?" diye araya girdi Vhalla, Elecia'nın sözünü tamamlamasını bekleyemeden.

“Öyle demedim.” Kadının sözleri Vhalla’nın göğsüne bir bıçak gibi saplandı.

“Ama ben... ben iyiyim,” dedi Vhalla anlamsızca.

“Hayır, hiç de iyi değilsin.” Elecia gerçekleri saklamıyordu. “Henüz tam anlamıyla iyileşmedin ve onu hayatta tutmaya çalışmak, bedeninin tamamen iyileşmek için ihtiyacı olan süreyi en az bir gün artırdı. Bir insan iki kişiyi birden hayatta tutamaz, yeterince güçlü değilsin.”

“O iyi olacak.” Vhalla başka hiçbir şeye inanmayı kabul etmiyordu.

“Halini görmedin!” dedi Elecia tükürürcesine. “Elimden gelen her şeyi yapıyorum ama erzakımız tükeniyor. Zayıf ve solgun durumda; çabalarım olsa olsa durumunun daha da kötüleşmesini engelliyordur. Ama uyanmıyor. Çok kan kaybetti ve başına ciddi bir yara aldı.” Kadının şifacı tavrı gerçeğin ağırlığıyla çatırdadı. “Uyandığında hâlâ aynı Aldrik olacağından bile emin değilim.”

Elecia’nın sözlerini sindirmeye çalışırken üçü de sessizleşti. Vhalla karnının üzerinden gömleğini kavradı. Dünya zalimdi, *çok zalim.*

“Hayır,” diye fısıldadı Vhalla. Tanrıların, prensi sadece Vhalla’nın onun öldüğünü ya da farklı bir adama dönüştüğünü görmesi için hayatta tuttuğuna inanmayı reddediyordu. “Şimdi ne yapmayı planlıyorlar?” Düşman bölgesinin göbeğinde kamp kurmanın iyi bir fikir olmadığını öngörmek için deneyimli bir asker olmaya gerek yoktu.

“Henüz bilmiyorum. Son duyduklarıma göre İmparator bunu hâlâ kurmaylarıyla tartışıyor. Bana hiçbir şey anlatmıyor.” Elecia’nın sesinde içten bir kırgınlık vardı.

Vhalla’nın zihni uzun zamandır olmadığı kadar hızlı çalışmaya başladı. Yine kendini İmparatorluk Kütüphanesi’ndeki derin bilgiye sahipmiş gibi hissetti. Düşünceleri dönüp dolaşıp tek bir içgüdüye odaklandı: Sevdiği adamı kurtarmak.

“Onu kurtarmak için neye ihtiyacın var?”

“Daha fazla ilaç, temiz sargı bezi, boğazından aşağı zorla tıkmam gerekse de gerçek besin ve sürekli saldırıya uğramak konusunda endişelenmemize gerek olmadan dinlenebileceği bir yer.” Elecia, Vhalla’nın öngörmediği bir şey söylememiştir.

“Kuzey’in başkenti, Soricism.” Vhalla ordunun orayı aylar önce kuşattığını biliyordu. İmparator’un, başkente döndükten sonra ilk duyurduğu şeylerden biriydi bu; o sıralar Vhalla henüz Rüzgârgüdücü olarak tanınmıyordu.

Elecia başıyla onayladı. “Fakat sorun şu ki bu haldeyken onu kıpırdatamayız. Taşıyabilmemiz için durumunun daha iyi olması gerek. Ayrıca onu taşıırken yavaş hareket etmek zorundayız ve bizi olası bir saldırıdan korumaya yetecek kadar adamımız yok.”

“O zaman onu iyileştirmek için buraya daha iyi ilaçlar getirmeliyiz; ilaç ve daha fazla asker ki onu taşıırken güvenliği sağlayabilelim,” diye düşündü Vhalla yüksek sesle.

“Aklından neler geçiyor?” Fritz sonunda Vhalla’nın yüzündeki ifadeyi fark etmişti.

“Birinin gidip durumu anlatması gerekiyor.” Vhalla neden “biri” deme ihtiyacı duyduğunu bile bilmiyordu. “Ne kadar zamanı var?”

“Bilmiyorum, çoktan ölmüş olması gerekirdi,” dedi Elecia kasvetli kasvetli.

“Ne kadar zamanı var?” diye tekrarladı Vhalla.

“İlaçlar olmadan belki bir hafta.” Bu sözcükler ölüm fermanı gibiydi ve hepsi bunun farkındaydı.

“Soricism’a yürüyerek varmak da bir hafta sürüyor.” Kimse Vhalla’nın oldukları yer hakkındaki tespitini düzeltmedi. Demek ki İmparator’un Geçit’e yönelmeden önce söylediklerini doğru hatırlıyordu. Vhalla ellerini yumruk yaptı. “Ben giderim.”

“Ne?” diyerek önünü kesti Fritz. “Vhal, daha önce hiç görmediğin düşman topraklarında *bir hafta* geçirmekten bahsediyorsun!”

“Kimse benim kadar hızlı at süremez.” Vhalla, sanki tüm planı kadının onayına bağlamışçasına Elecia’ya odaklandı. “Rüzgârı

arkamıza alarak atı hızlandırabilirim. Bir hafta, bazıları yaya olan bir grup asker için geçerli; bense yarısı kadar sürede gidebilirim.”

“Bu imkânsız.” Elecia başını iki yana salladı.

“Bana bu kadar güvenmen mutluluk verici,” dedi Vhalla dokunaklı bir biçimde. Elecia, Doğulu kızın ses tonu karşısında şaşırılmış görünüyordu. “Ben *giderim* ve en hızlı binicilerle ilacı, arkalarından da adamları *gönderirim*.”

“Neden bir intihar görevine gitmene göz yumayım?” Elecia kaşlarını çattı. “Onu hayatta tutan temel şeyin sen olduğunu biliyorum.”

“Sen de söyledin, ben onu hayatta *tutamam*.” Gerçeği hazmetmek zordu. “Aramızdaki Bağ onu Baba’nın ebedi diyarına düşmekten koruyabilir ama onu kurtaramam. Eğer gidersem *belki* ölürüm ve *belki* aradaki Bağ kopunca o da ölür.” Dudaklarından dökülen sözcükler onu yaralıyordu. “Ama eğer gitmezsem kesinlikle ölecek.”

Elecia uzun bir an için tereddütte kaldı. “Ben bu deliliğe boyun eğsem dahi,” duraksayıp Vhalla’nın önünde bugüne kadar sergilemediği tikini tekrar sergileyerek başparmağının tırnağını kemirdi, “İmparator gitmene asla izin vermez. Onunla zıtlasacak ne yaptın bilmiyorum ama seni gözünün önünden ayırmaya niyeti yok.”

“O zaman bu gece o uyurken giderim.”

“Sen ciddi misin?” Vhalla, Elecia’nın yüzünde daha önce sadece kum fırtınasının ardından gördüğü bir ifadeyle karşılaştı: Saygı.

“Ne yapacak? Arkamdan asker mi gönderecek?” Vhalla gülümsedi; delilik ve çaresizlik rahatlatıcı bir karışımdı. “En hızlı at hangisi?”

Elecia cevap verirken hiç düşünmedi, “Baston.”

“Baston hangisi?” Vhalla atın adını duymamıştı.

“Aldrik’inki... ama yaratık ona kimsenin dokunmasına izin vermiyor. Onu buraya getiremedik bile. Aldrik’i taşıyan atın arkasından kendiliğinden geldi.”

Vhalla, Aldrik'in kanlar içindeki, can çekişen ve bir atın üzerine öylece yerleştirilmiş haldeki bedeninin görüntüsünü zihninden atmaya çalıştı. Prens uyandığında bunların hepsi kötü bir rüyaya dönüşecekti. O güvende olacaktı ve *uyanacaktı*. "O zaman Baston'la gideceğim."

"Aklınla beraber duyma yetini de mi kaybettin?" Elecia gözlerini devirdi. "Baston ona binmene..."

"Ona binmeme izin verecek." Vhalla'nın sesindeki sakin kesinlik Elecia'yı duraksattı. Kıta'yı boylu boyunca o yarattığın yanında aşmıştı ve sahibinin bir kısmı onun içinde yaşıyordu. "Karanlık çöktükten sonra yola çıkacağım. Yolu bulmak için harita gibi bir şeye ihtiyacım var."

"Sana bir pusula bulmak daha iyi olur," diye düşündü Elecia yüksek sesle. "Soricium buranın kuzeyinde kalıyor."

"Bir dakika, bir dakika, bunu onaylıyor musun?" Fritz gözlerini kırıştırarak Elecia'ya baktıktan sonra Vhalla'ya döndü. "Hayır, Vhal, bunu yapamazsın."

"Ne?" Vhalla birdenbire hainlik yapmaya başlayan arkadaşına dik dik baktı. "Hayır, seni... seni de kaybettiğimi sandım... ama şimdi iyisin... Gidemezsin..." Arkadaşının sesi zayıflayarak bir fısıltıya dönüşmüştü.

Vhalla Geçit'te Rüzgârgüdücü olarak ortaya çıkarak Serien Leral maskesini üzerinden attığının farkındaydı ama şu an onun cesaretine ihtiyaç duyuyordu. Hâlâ Serien olarak işlediği çelik ve kandan zırha ihtiyaç duyuyordu. Bu zırhı bulamazsa gidemezdi. "Fritz," diye fısıldadı Vhalla ona uzanarak. Fritz'e sıkıca sarıldı. Derinlerde bir yerde Vhalla kendine de sarılıyordu, içindeki tüm benliğiyle korkudan titreyerek ağlayan kıza sarılıyordu. "Her şey yolunda gidecek. Bunu yapmak zorundayım."

"Neden?" Fritz burnunu çekti.

"Nedenini biliyorsun." Vhalla hafifçe güldü. "Ona âşığım."

"Aşk seni aptallaştırdı," diye mırıldandı göğsüne yaslanan arkadaşı.

Vhalla, Elecia'nın gözlerine bakarak karşılık verdi, "Biliyorum."

Yarı Batılı yarı Kuzeyli kadın sanki Vhalla'nın az sonra söyleyeceklerini değerlendirmişçesine Vhalla'yı inceledi.

"Ama eğer biri için aptallaşacaksam bu kişi o olur. Ona, şimdi gitmesine izin veremeyecek kadar çok âşığım."

"Değiştin. Vhal." Fritz gözlerini ovuşturarak geri çekildi.

"Biliyorum." Vhalla'nın bunu itiraf etmekten başka seçeneği yoktu.

Günün geri kalanını Fritz'le geçirdi ve yanından ayrılırken onu Soricism'da bekleyeceğine dair söz verdi. İkisinin de bu söze güvenmekten başka seçeneği yoktu. O gece Elecia Vhalla'yı almaya geldiğinde Fritz daha sakin, durumu kabullenmiş görünüyordu.

Vhalla yöneldikleri çadırı fark edince Elecia'ya, "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı.

"Onu görmeden gitmene izin vereceğimi mi sandın?" Elecia'nın Vhalla'ya yan gözle bir bakış atmasıyla aralarındaki alışılmışın dışındaki ilişki arkadaşlığa dönüşmüştü.

"Eğer İmparator öğrenirse..." Vhalla Elecia'nın söylediklerini hatırlayarak omzunun üzerinden geriye baktı.

"Öğrenmeyecek."

Vhalla kadının neden kendine bu kadar güvendiğini, çadırın iki yanında duran kişileri görünce anladı. Çadırın kapısında Siyah Alay'dan olduklarını gösterecek şekilde tamamen siyah zırhlara bürünmüş iki asker, yani iki büyücü bekliyordu. Vhalla'ya tanıdık gelmiyorlardı; isimlerini bilmiyordu ama yanlarından sessizce geçerken yüzlerini aklında tutmaya çalıştı. Bunlar iyi adamlara ait yüzlerdi.

Çadırın uzak köşesindeki metal bir diskte tek bir alev titreyiyor, odayı zar zor aydınlatıyordu. O kadar küçüktü ki tüm o kamuflaj çalılarının altındaki çadır dışarıdan kapkaranlık görünüyordu. İçerisi boğucuydu. Kan, beden ve ölüm kokuyordu.

Vhalla onu gördüğünde dizlerinin üzerine çöküp ağzını eliyle kapatarak boğazından yükselen neşe ve acı dolu çığlığı bastırdı.

Aldrik'in gözleri, yüzündeki morluklar yüzünden şişip ka-

panmıştı. Üzerine kat kat battaniye örtülmüş olmasına rağmen bedeni zaman zaman üşüyormuş gibi titriyordu. Tek yaşam belirtisi göğsünün hafifçe inip kalkmasıydı. Her yeri iltihapla lekelenmiş sarı sargı bezleriyle kaplıydı. En endişe verici şeyse, başının yan tarafındaki durmaksızın kanayan büyük yaraydı.

Vhalla uzandı ve prensin sargılı elini kavradı. Sağ elini, ona mektuplar yazan elini, uyurken saçlarında dolaşan elini, onu öperken yüzünü okşayan elini tuttu; bir sürü güzel şey yapabilecek o muhteşem el şu an avuçlarında hareketsizce duruyordu.

“Bunu bana nasıl yaparsın?” diye inledi Vhalla, bütün kampı uyandırmamak için hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken.

“Sana göstermek için,” dedi Elecia ciddiyetle.

“*Beni yıkmak için.*” Vhalla gözlerini bir kere daha Aldrik’in yüzüne çevirdi; bu görüntü boğazından karnına kadar derin bir kesik atan görünmez bir bıçak gibiydi. Topladığı bütün gücü yitirmişti. Onun yanında olmak kararlılığını yok ediyordu. Artık onun yanından ayrılamazdı. *Ayrılamazdı.*

“Eğer bunu yapmazsan onun *öleceğini* göstermek için,” diye fısıldadı Elecia. “Çaban aptalca ve büyük ihtimalle hem seni hem de onu öldürecek. Aldrik buna izin verdiğimi duysa çok kızardı. Ama benim gözümde onun hayatı seninkinden daha değerli.”

Vhalla keyifsiz bir kahkaha attı. “Tahmin ettiğimizden daha fazla ortak yanımız var.” Gülümsedi ve karşılığında küçük bir tebessüm aldı.

“Ben üzerime düşeni yapacağım; onu en az yedi gün daha hayatta tutacağım. Sana söz veriyorum,” diye yemin etti Elecia. “O kadar uzun sürmeyecek.” Vhalla prensine baktığında özleminin acısı göğsünü dağladı. Elini nazikçe prensin yanağına koydu ama o hareket etmedi. “Rüzgâr olacağım.”

“İşte.” Elecia birkaç kâğıt uzattı. “Buraya ilk varacak olanların ve ardından gelecek ana birliğin getirmesini istediğim şeyler bunlar. Bunu Albay Jax’e ver, başka kimseye değil.”

Vhalla, Albay Jax’in Siyah Alay’a bağlı olduğunu biliyordu. Ona uzatılan parşömenle pusulayı aldı.

“Jax, Aldrik için elinden gelen her şeyi yapar. Ona güveniyorum.” Elecia’nın sergilediği güven Vhalla’nın bu adamı aklının bir köşesine yazmasına neden oldu. Belli ki bir şekilde, Vhalla’nın yakınlık kurmaya çalıştığı bu kadının güvenini kazanmayı başarmıştı.

Rüzgârgüdücü baygın yatan prensle bir kez daha döndü. Uğursuz veda sözcükleri söylemeyecekti. Bu sözcükler yerine cesurca öne doğru eğilip çatlamış yaralı dudaklarına bir öpücük kondurdu. Elecia ne hareket etti ne de herhangi bir yorumda bulundu, sessizliği Vhalla’nın veliaht prensle arasındaki ilişkiyi kabullenişini dile getiriyordu.

Baston kampın sınırında tutuluyordu ve Vhalla, Aldrik’in çadırından dehşet dolu bir sessizlik içinde ayrıldı. Vhalla’nın içinde kendinden emin, güvenli ve yetenekli biri vardı. Bu kız prensini tekrar kurtarabilir ve Kuzey’i ele geçirebilirdi. Fakat aynı zamanda o kızla taban tabana zıt, keder dolu yüzünü dünyadan saklayarak Aldrik’in battaniyelerinin altına kıvrılıp kaderlerini tanrıların eline bırakmak isteyen bir kız da vardı. Böylece yaşasalar da ölseler de yan yana olacaklardı.

Vhalla yaklaşırken Savaş-Aşan ne kişnedi ne de toynaklarını yere vurdu. Vhalla elini uzatıp ümitle bekledi. Avucu Baston’un burnuna yaslanmış, atın devasallığı yanında küçücük kalmıştı. At sabırsızca burnundan soludu. Vhalla’nın dudakları karşılıklı anlayıştan kaynaklanan bir tebessümle kıvrıldı. O da sabırsızdı.

Karanlığın içinden bir kadın, “Daha önce yanına birini yaklaştırdığını hiç görmemiştim,” diye fısıldadı.

Vhalla ve Elecia fark edildiklerini düşünerek panik içinde o yöne döndüler. Birkaç adım ötede örgü zırh ve küçük bir omuz çantası taşıyan Binbaşı Reale duruyordu. İkisi de kendilerinden yaşça büyük bu kadına hiçbir şey söylemediler.

“Böyle gidebileceğini mi sandın?” Binbaşı sağlam gözüyle Vhalla’yı inceledi. “Kuzeyliler seni hemen öldürür.”

“Bu şekilde daha hafifim.” Vhalla Baston’un yanında, kadının bir çeşit tuzak kurma ihtimaline karşı her an binip gitmeye hazır halde bekledi.

“En azından seni korumak için yaptığı örgü zırhını yanına almak istemez misin?”

Vhalla’nın elleri dondu.

Binbaşı Reale içten bir kahkaha attı ama kısık sesle konuşmaya devam etti. “Yaptıklarınızın farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Hepimiz prenze sadığız ama kimsenin âşık olmadığı biri için bir uçurumdan atlayacağını sanmam.” Vhalla’nın yanına gidip Aldrik’in saraydan ayrılmadan önce ona verdiği örgü zırhı uzattı.

“Bunu nereden buldun?” diye fısıldadı Vhalla.

“Zırhın sahte Rüzgârgüdücü’müzdeydi,” diye açıkladı Binbaşı Reale. Taklitlerinden birinin hâlâ hayatta olduğunu duymak Vhalla’yı şaşırttı. “Uzun zamandır Kule’deyim; çoğu büyücü öyle. Küçüklüğünde Aldrik’i eğitmeye yardım etmişim.”

Vhalla şaşkınlıktan donakaldı. Aldrik’i, tanıdığı o metanetli prens dışında bir şekilde düşünmek tuhaftı.

“Prensimizin büyümesini izledim. İyi zamanlarını, kötü zamanlarını, gücünü ve insanlara göstermek istediği kadar güçlü olmadığı anları gördüm.” Binbaşının Güneyli mavisî gözlerinde doğrunun ışıltısı vardı. “Onu hiç senin yanında davrandığı gibi davranırken görmedim, Vhalla Yarl. Ve senin onun hayatını kurtarmak için en büyük şansımız olduğunu bilebilecek kadar kafam çalışıyor.”

Vhalla alçakgönüllülükten uyuşmuş halde örgü zırhını giydi. Hâlâ üzerine mükemmel şekilde oturuyordu.

Binbaşı ardından çantayı da uzattı. “İçinde biraz yemek – merak etme sana yük olacak kadar çok değil– ve Albay Jax’e yazdığım bir mektup var.” Vhalla’nın meraklı bakışları üzerine Binbaşı Reale açıkladı, “Prensimiz için yapmış olduğun ve hâlâ yaptığın şeylerin bilinmesini istedim.”

Vhalla Elecia’nın notunu ve pusulayı çantaya koyuyordu ki gümüş rengi bir parıltı gördü.

“Bir de silah.”

Vhalla, Daniel’la birlikte Kesişim’den aldıkları küçük hançeri çıkardı. Elecia hemen onu koluna bağlamasına yardımcı oldu.

“Tüm bunları neden yapıyorsunuz?” diye fısıldadı Vhalla. Bunun prenze duyulan sevgiden öte bir nedeni olmalıydı. Binbaşı Reale, Vhalla’nın kaçmasına yardımcı olduğu için İmparator’un öfkesine maruz kalacağını farkındaydı.

“Çünkü nereye gidersek gidelim, Kule kendinden olanı kollar.”

Binbaşının sözleri Vhalla’nın kalbindeki duygu fırtınasını dindirdi ama sadece bir anlığına. Çadırın yanında duran askerler, Elecia ve şimdi de Binbaşı; onlara hiç sevgi beslemeyen bu dünyada her biri kendi savaşlarını veren ne kadar çok büyücü olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını fark etti. Yumrukla rını sıktı.

“Şimdi git.” Binbaşı Reale omzunun üzerinden geriye bir bakış attı. “O canavar nallarıyla yeri dövdüğü anda herkes uyana cak. Ama geriye bakma, Yarl, anlıyor musun?”

Vhalla başıyla onayladı ve Baston’un eyerine atladı. Kendini bir devin omuzları üzerinde hissediyordu. Savaş-Aşan tanıdığı bazı adamlardan bile uzundu ve altındaki güç Vhalla’ya güven veriyordu.

“Sözünü tut,” diye fısıldadı Elecia bir adım gerilerken.

“Sen de öyle.” Vhalla’nın bakışları o zümrüt rengi gözlerle son bir kez daha buluştuğunda, o ve Elecia prensin hayatını kurtarmaya dair anlaşmalarını mühürledi.

Binbaşı Reale ve Elecia hızla bir çalının ardına saklanıp Vhalla’yı yalnız bıraktı. Vhalla dizginleri eline aldı ve cesaretini topladı. Veliaht prensin yattığı derme çatma barınağa son bir bakış attı. Kalbi acıyı ve suçluluk duygusunu damarlarına pompaladığında Vhalla, bu hislerin hızla vücuduna yayıldığını hissetti.

Topuklarını Baston’un böğrüne gömdü ve nallarının altına serdiği rüzgârla atın şahlandığını hissetti. Savaş-Aşan zeki bir yaratıktı, kendini sürmeye layık gördüğü biniciye hemen güvendi ve hareketlenmeye başlayan kampın sınırındaki siyah zırhlı askerleri aşarak Vhalla’yı karanlık bilinmezliğe doğru taşıdı.

ORMANDAKİ SIK DALLAR YÜZÜNDEN zemine hemen hemen hiç ay ışığı ulaşmıyordu. Vhalla atın tepesinde neredeyse kör bir biçimde kamptan uzaklaşıp karanlık ormanın içine doğru ilerlerken dallar giysilerini delip bacaklarını çiziyordu. Uyanan İmparatorluk askerlerinin gürültüsü hızla geride kalmış, yankılanan sesleri iki yanındaki çalılardan hışırtısına karışmıştı.

Vhalla'nın kalbi ormandaki en yüksek ses olma konusunda Baston'un nallarıyla yarışmıyordu. Bu, şu âna kadar yaptığı ya en aptalca ya da en akıllıca şeydi. Vhalla alçak dallardan birine çarpıp düşmemek için Baston'un üzerine eğilerek kendini mümkün olduğunca küçülttü. Görev yerini terk ediyor, İmparator'un, yani ona sahip olan adamın emirlerini yok sayıyordu.

Kararını vermiş, ona bir kez daha meydan okumuştı. İmparator'la arasına sınırı Geçit'te askerlere liderlik ettiğinde çekmişti. Fiziksel varlığının sahibi o olabilirdi ama kalbine ve zihnine sahip olamazdı.

Hakkında verilen hüküm kulaklarında yankılandı. *Eğer kaçarsa ölümü Aldrik'in elinden olacaktı; aralarındaki büyüğü Bağ'dan*

dolayı ona asla zarar veremeyecek olan elden. Vhalla yumrukla-
rını sıkıp Kanalıni mümkün olduğunca açtı. Ya başarılı olacak ve
yaşayacaklardı ya da başarısız olacak ve ikisi de ölecekti. Üçüncü
bir seçenek yoktu.

Atın sık çalılıkta çıkardığı seslerden endişelenmiyordu. Gök
gürültüsüne benzer bir gümbürtü çıkardıklarına ve bir deprem
etkisi yarattıklarına emindi. Fakat gecenin içindeki karanlık bir
esintiden ibaretlerdi. Arkalarından esen rüzgârın yardımıyla on-
lara kimse yetişemezdi.

Vhalla çantasından pusulayı çıkarıp gittikleri yönü görebil-
mek için bir ay ışığı huzmesinin kendisine ulaşmasını bekledi
ve kuzeye gittiklerini teyit etti. Eğer bir birlik dolusu asker oraya
yedi günde varıyorsa Vhalla üç günde varabilirdi. Kendiyle tar-
tışarak başını iki yana salladı. İki günde varabilirdi.

İçinde bir tohum filizlenmeye başlamıştı; korkuyla beslenen
bir kuşku tohumu. Ya yeterince hızlı olamazsa, ya Elecia sözünü
tutamazsa? O zaman Aldrik ölecekti. Gerçek anlamda âşık oldu-
ğu ilk adam ona günlerce mesafe uzaktayken ölecekti. *Vhalla ona
veda bile edemedi ölecekti.*

Başını iki yana sallayarak bu hain düşünceleri zihninden attı.
Hayır! Aldrik yaşayacaktı. Kalbinin her atışı Vhalla'ya bunu söy-
lüyordu. Aralarındaki Bağ aracılığıyla onun güven veren kalp
atışlarını hissediyordu. Birleşmeleri hâlâ yaşıyordu, Bağları hâlâ
yaşıyordu, böylece Vhalla onun hâlâ yaşadığını biliyordu.

Baston gecenin içinde hızla koştu. Atın yorulmak bilmiyor-
muş gibi görünmesi, Vhalla'ya alacakaranlığın yorgunluğuyla
baş edebilmek için mola vermesine gerek kalmadan eyerin üze-
rinde dinlenme fırsatı verdi. Başının üzerindeki devasa ağaç dal-
ların sabah güneşiyle aydınlanışını izledi, karanlığın yerini gün
ışığı ve onun turuncu tonları almıştı. Vhalla pes etmedi.

Topuklarını tekrar atın böğrüne gömdü ve dizginleri çekti.
Gün ışığında daha da hızlı gitmeleri gerekiyordu. Hem görün-
tülerini hem de sesleri iki katı dikkat çekeceğinden olası tüm düş-
manları arkalarında bırakmak zorundaydılar.

Güneş alçalmaya başladığında çevrelerindeki ağaçlar da seyrekleşti ve Vhalla Baston'u yavaşlatmak zorunda kaldı. Şoka girmiş halde, ufuk çizgisi boyunca uzanan su birikintisine ve onun ayna misali düz yüzeyini yararak yükselen kayaya baktı. Telaş içinde pusulasını kontrol etti. Fakat gece boyunca gözleri pusulanın iğnesinde yol almış, yönünden sapmamıştı.

Burası sahil miydi? Vhalla denize dair hikâyeler duymuştu. O akıl almayacak kadar büyük su birikintisine dair. Denizciler onun gizlediği tehlikelere, bir gemiyi yutabilecek kadar büyük dalgalarına, deniz canavarlarına ve İmparatorluk'un anakarasıyla barbar Hilal Kıtası arasında cirit atan korsanlara dair hikâyeler anlatırlardı. Hatta bazı denizciler dünyada bundan fazlası olduğunu söylerdi ama çoğunluk bu fikri imkânsız bulurdu.

Hem at hem de binicisi faniydi ve ikisi de dinlenmeye ihtiyaç duyuyorlardı. Baston'un göğsünün inip kalkışından atın gücünün sınırlarında olduğunu hissedebiliyordu. Vhalla gözlerini kırıp büyü görüşünü açtı.

Çevresindeki dünya tepeden tırnağa yeniden oluşurken ağaçlar ve bitkiler bulanık gri gölgelere dönüştü. Herhangi bir hareket, yakınlarında herhangi bir Sıradan veya büyücü yoktu. Vhalla cesaretini toplayıp korunaksız taşlık sahile çıktı.

Baston'u, kıvrılarak ormandan uzaklaşıp suyun kenarında küçük bir kovuk oluşturan kayalığa doğru yönlendirdi. Kovuk, atı ve binicisini gözlerden uzak tutabilecek kadar büyüktü.

Attan inerken bacakları yorgunluktan neredeyse tutmaz haldeydi. Dünyanın yarısını at sırtında aşmış olsa da bu yolculuk farklıydı. Baldırları tutulmuştu ve ağrıyordu. Vhalla suya ulaştığında, umduğu kadar serin ve rahatlatıcı olduğunu hissetti.

Tatlı olduğunu o zaman anladı. Deniz suyunun tuzlu olduğunu ve içilemediğini okumuştur ama başını camsı yüzeyin altına daldırdığında bu suyu rahatlıkla içebildiğini keşfetti.

Ne kadar susadığını hatırlatan hoş bir tadı vardı ve Vhalla bir anda çok fazla içmemeye çalıştı. Eğer çok içerse atın tepesindey-

ken doğanın çağrısını görmezden gelemeyecek, şişmiş midesi bulanacaktı.

Daha fazla su içmemek için başını geriye atıp parlak mavi göğe baktı. Bir haftayı aşkın süredir gökyüzünü göremiyordu ve o âna kadar buna ne kadar özlem duyduğunu fark edememişti.

Sırılsıklam ayaklarını tekrar sahile sürükleyip Baston'un yanına yığıldı. Serien'in taştan duygusal zırhı kırılıp çatlamış, Vhalla'nın kendini gölün kıyısına vurmuş gibi hissetmesine neden olmuştu. Gözyaşları gözpınarlarını yakıyordu.

Vhalla dizlerini göğsüne çekti ve alnını ıslak yüne dayadı. Haftalardır içinde taşıdığı acıyı, Larel'in ölümünün, sevdiği herkesten ve bildiği her şeyden uzak olmasının, şimdi de Aldrik'in durumunun acısını düşünmek yerine haritaları ve Kuzey hakkında tüm okuduklarını düşündü.

Aldrik'le Kuzey'e girmeden bir gece önceki öpüşmelerinin anısı zihninde canlandığında dudaklarında beliren sızıyı yok saydı. Bunun yerine nerede olduğunu düşünüp Io Gölü kıyısında olduğuna karar verdi. Fritz'in endişe dolu gözlerini zihninden atmaya çalışırken dünyadaki en büyük tatlı su gölüne dair tüm bildiklerini aklından geçirdi.

Vhalla ne zaman uykuya daldığını bilmiyordu ama gözlerini açtığında güneş batmak üzereydi. Üç saat kadar geçmiş olmalıydı. Yüzünü ekşiterek, tutulmuş bacaklarını açtı. Bu kadarı yetmek zorundaydı.

"Aldrik," diye fısıldadı, "Yakında sana yardım göndereceğim."

Bu sözleri kararlılığını tekrar ateşledi ve Vhalla kaslarını harekete zorlarken bunları aklından geçirip durdu. *Aldrik, Aldrik, Aldrik.* Baston'la ritimlerini tekrar bulana kadar, acı veren her hareketini onun adıyla noktaladı. Kaslarında ve kalbinde hissettiği her acının keyfini çıkardı. Serien'in buz kesmiş, dikenli kalbine ihtiyaç duymuyordu. Vhalla bunu tek başına yapmak zorundaydı. Aldrik'in hayatını *kendi* elleriyle kurtaracaktı.

Vhalla günün geri kalanında körlemesine ilerledi. Baston

ağaçlardan ve alçak dallardan kaçınmak için aniden yön değiştirerek koşuyordu. At enerjisini toplamış tekrar son sürat gitmeye başlamıştı. Kanalı hâlâ zayıf olsa da Vhalla büyüsunü kullanarak atın nallarının altını rüzgârla doldurdu. Zihninde yankılanan, büyüsunü kullanmasının Aldrik'in gücünden çaldığını söyleyen sesi duymazdan geldi. Ne yaparsa yapsın durum değişmeyecekti. Dolayısıyla ilerlemeye odaklandı.

Alacakaranlık çöküp gün yerini geceye bırakırken Vhalla'nın gözleri kapanmaya başladı. Düşüşü zarar görmeden atlatamamıştı ve çoğu aslında yüzeysel olan yaralarının tamamı açılıp kanamaya başlamıştı. Sonunda Baston'un da kendisi kadar yorulmasıyla yavaşlamak zorunda kaldılar. Vhalla tamamen durmak yerine yürümeyi ya da tırıs gitmeyi tercih ederdi. Uyuduğu saatler zihninde şimdiden ağırlık yapmaya başlamıştı.

Yorgunluğu kovma amacıyla gözlerini kırptırarak yola devam etmeye çalıştı. Bitki örtüsü o kadar yoğunlu ki yolunu aydınlatan en ufak bir ışık yoktu. Başını geriye atarak yukarı baktı ve ağaçların arasından ay ışığını görmeye çalıştı.

O anda kalbi tekledi.

Ay ışığını engelleyen şey yüksekteki dallara ve ağaçlara inşa edilmiş evler ve yürüyüş yollarının siluetleriydi. Vhalla Kuzey'in gökyüzü şehirlerine dair kitaplar okumuştı ama bu hikâyeler ona hep gerçekten ziyade kurgusal gelmişti. Şu an bu şehirlerden birinin altında dururken bile ağaçların içine, çevresine ve tepelerine yayılmış binalar karşısında gözlerine inanamıyordu.

Baston'u iyice yavaşlattı, artık belli belirsiz ilerliyorlardı. Cesaretini toplayarak gözlerini kırpıp büyü görüşünü açtığı anda şoka girdi. Üzerindeki yapının karartıları içinde insana ait olduğu belli parıltılar vardı. Sadece birkaç tane de değil, her ağaçta, hatta neredeyse her yüzeyde bir sürü. Gecenin karanlığında dört bir yanı çevrelenmişti.

Yavaşça örgü zırhının kapüşonunu başına geçirip dizginleri iyice çekti. At neredeyse hiç ses çıkarmadan yavaşça ilerledi. Vhalla kesik kesik nefes alıyor ve kalbi delicesine çarpıyordu.

Vhalla'nın ciğerleri panik yüzünden aldığı kesik nefeslerle yanmaya başladığında yapıların altından çıkmayı başarmak üzerelerdi. Kaçışları sorunsuzdu, ta ki Baston Vhalla'nın dizginleri gergin gergin çekmesine başını iki yana sallayarak itiraz edip hafifçe kişneyene kadar. Atın dizginlerinin şangırtısı Vhalla'nın kulaklarında, sonsuza kadar sürecekmış gibi yankılandı. Ses tüm kulaklara erişirken tepesindeki insanlar hareketlenip ateşleri yakmaya başladılar.

Vhalla dizginleri sıkıca kavrayıp topuklarını Baston'un böğrüne gömerek onu tüm hızıyla koşmaya zorladı. Yukarıdan uyanan düşmanlarının bağırışları geliyordu.

Vhalla'nın kulaklarına tamamen yabancı gelen dilin boğuk ve melodik çağrıları, geceyi yarıp geçti. Dostane olmadıklarını bilmesi için kelimeleri anlamasına gerek yoktu; o yüzden ileri doğru atıldı ve Baston'un üzerine doğru iyice eğildi. Yukarıdan gelen ok seslerini duyduğunda bir nefes aldı.

Gerilen bir sürü yayın sesi tüylerini diken diken etti. Tek kelimelik bir bağırış daha duyuldu ve oklar ölüm yağdırmaya niyetli şekilde havayı delerek üzerine geldi. Örgü zırhının onu koruyacağına emin olsa da atı zırhsızdı ve eğer Baston ölürse o da ölmüş sayılırdı. Vhalla eyerin üzerinde dönüp elini havaya savurdu. Bir rüzgâr perdesi okları zarar vermelerine fırsat tanımadan dağıttı.

İkinci saldırı daha hızlı geldi ve Vhalla'nın var olan ümitsizliğini daha da artırdı. Yakında menzillerinden çıkmak üzere olmalıydı. Üzerinde ve arkasında daha fazla ışık yanmaya, altındaki zemini hafifçe aydınlatmaya başladı. Işık şehrin sınırlarını gösteriyordu ve Vhalla'nın, oradan çıkmayı başarırca onu yakalayamayacaklarını ummaktan başka çaresi yoktu.

Oklar bir kez daha havayı delip geçerken Vhalla yine dönüp hepsini yolundan saptırdı. Üçüncü bir saldırı emrini duymayı beklerken kulaklarına daha da iç karartıcı bir ses çalındı. Güney Sıradanlarının ağır aksanını taşıyan iki kelime.

"Rüzgâr İblisi!"

Avları haline gelmişti. Şehrin başladığı noktadan nal sesleri yükseliyordu.

Vhalla şehrin sınırının altından geçip mutluluk verici karanlığın içine daldı. Bir gün önce olsa o biniciler hakkında hiç endişelenmezdi. Baston sıradan atların hepsini ardında bırakabilirdi, Vhalla'nın rüzgârıyla birleştiğinde, göğü yaran bir şimşek kadar hızlı ilerleyebilirdi. Fakat Baston son sürat koşarak geçirdiği iki gün içinde çok az dinlenmişti.

Vhalla görüşünü değiştirdi ve omzunun üzerinden geriye baktı. Uzakta durmaksızın peşinden gelen atlıların olduğunu gördü.

Nefes nefese, ter içinde, dizginleri sıkın elleri bembeyaz kesilmiş halde tüm enerjisini Baston'la onun arkasından esen rüzgâra verdi. *Daha fazla*, ikisinin de daha fazla çabalaması gerekiyordu. Gözünü karartan kararlılık yüzünden havayı delen okun vızıltısını neredeyse kaçıırıyordu.

Kolunu havaya kaldırıp oku durdurdu. Yumruğunu sıkı ve kollarını geriye doğru savurdu. Ok dönüp sahibine doğru hızlanmaya başladı. Vhalla onun Kuzeylinin gözüne, tam da parmağıyla işaret ettiği yere saplanışını izledi. Adam dengesini kaybedip eyerinden düştü. Vhalla zorlukla yutkunarak gözlerini çılgınları daha da yükselen diğerlerinden kaçırdı.

Gözleri, hep gözlerini hedef almalıydı. Karşısındaki kişinin taş gibi derisi olan bir Yerkırıcı olup olmamasını şansa bırakamazdı; o kadar çok fırsat yakalayamazdı. Bir başka okçu yayını gerip şansını denemeye hazırlandı.

Baston nefes nefese kalmıştı bile ve Vhalla peşindekilerden kurtulması gerektiğini biliyordu. Arkasındaki dört binici de uyularını almıştı ve dinlenmiş atların üzerindeydi. Vhalla dönüp parmağıyla işaret etti. Elini yukarı doğru kaldırdığında bir ok sahibinin sırtındaki kılıftan çıkarak yükseldi. Bir katil içgüdüleriyle bileğini hafifçe çevirdi ve oku hiçbir şeyin farkında olmayan Kuzeylinin gözüne sapladı.

Geriye kalan iki atlıdan biri sıklaşan ağaçlığa doğru yön de-

ğıştirirken diğeri peşinden gelmeye devam etti. Adam daire çizerek ona yaklaşırken Vhalla onun yandan saldırmaya çalıştığını fark etti. Bileğine bağlı hançeri kavrayıp doğrudan adamın gözüne fırlattı. Bu sırada kadın binici Baston'a yetişmiş, dalgalı hançeriyle atın sağrsına doğru hamle yapmıştı. Vhalla diğer kolunu da savurarak biniciyi alaşağı etti. Bu esnada bıçağın, sahibinin boynunu yarması şans değildi.

Vhalla avucunu beklenti içinde açtığında kendi hançeri bir anlık gecikmenin ardından geri döndü. Üzerindeki kanı bacağına silip hançeri hemen bileğine geri taktı ve bir kez daha dizginlere asıldı. Vhalla hızlanması için ata haykırma isteğini bastırdı; bağırmak daha hızlı gitmesini sağlamayacaktı. Sadece olduğu yeri belli edecekti.

Dudaklarını birbirine bastırarak soğukkanlılığını korumak için savaştı. İlk kez birini öldürmüyordu. Ateş ve Rüzgâr Gece-si'ndeki saldırganları, Larel'i katleden adamı ve Geçit'teki düşman askerlerini çıplak elle öldürmüştü.

İliklerine kadar işleyen his, yapmak zorunda olduğu şeyi kabullenіřti. Bir katile dönüşmesi gerektiğini bilmek. Düşmanlarını, onların birer birey olduğunu hiç düşünmeden katletmek Vhalla'ya hiç istemediği bir yolda olduğunu göstermişti. Onlar birer varlık, düşman, engelden ibaretlerdi; *insan değillerdi*.

İçindeki çatışmanın dikkatini dağıtmasıyla ağaçlardan gelen ilk saldırıya tamamen hazırlıksız yakalandı. Aşağıya atlayan bir Yerkırcı, kılıcını Vhalla'nın ensesine doğru savurmuştu. Vhalla son anda eğilmeye çalışsa da çok geç kalmıştı. Kılıç örgü zırhını aşamadı ama görüşünü bulandırıp kulaklarının çınlamasına neden oldu.

Saldırgandan kurtulmak için Baston'u ileri doğru yönlendirip hislerini anlamlandırmaya çalışarak gözlerini kırptı. Tepe-sindeki ağaçlarda Yerkırcılar daldan dala atlıyorlardı; özgür ve korkusuzlardı. Sarmaşıklar hayat bulup, uzattıkları ellerine dolanıyor, onlara tutunarak hareket etmelerine izin veriyorlardı. Bileklerinin küçücük bir hareketiyle tutundukları sarmaşıklar, dalların arasından kıvrılarak onları yukarı çekiyordu.

Hayranlık duymayı arzuladı; eğer bu insanlar onu öldürmeye çalışmıyor olsalardı belki de duyabilirdi. Bir tanesi daha aşağı doğru sallandı ve Vhalla ondan kaçmak için eyerinin üzerinde yana sarkmak zorunda kaldı. Tekrar doğrulan Vhalla, üçüncü saldırgan üzerine atılırken hançerini hızlı bir hamleyle yerinden çıkardı. Fırlattığı hançer havayı yarıp Yerkırıcı'nın tutunduğu sarmaşığı kesti. Adam yere düştü; Vhalla'nın zihni ona ihanet ederek düşen başka bir bedeni gözünün önüne getirdi. Bir inleme sesi eşliğinde bıçağını gördüğü diğer Kuzeyliye savurup aynı yöntemi denedi. Onlara Rüzgârgüdücü'nün tepesinde neden gezmemeleri gerektiğini öğretecekti. Bir beden daha mide bulandırıcı bir *pat* sesi eşliğinde yerle buluştu ve Vhalla onları ardında bırakarak devam etti. Bileğinin bir hamlesiyle hançeri eline geri döndü.

Baston yavaşlamıştı, o yüzden Vhalla tekrar dizginlere asıldı. Yaratık ilk kez emrine itaat etmedi ve kadının içini tedirginlik kapladı.

Gün doğumu kuşluk vaktine dönerken tepesinde hâlâ ağaçtan ağaca atlayan beş Kuzeyli vardı. Vhalla, Acaba binici ve at yorulana kadar vakit mi kazanmaya çalışıyorlar, diye düşündü. Onların yerinde olsa Vhalla da aynı şeyi yapardı. Baston'un göğsü yorgunluktan hızla inip kalkmaya başlamıştı.

Varlıkları artık Vhalla'nın canını sıkıyordu ve nefesini tutmuş bir sonraki saldırılarını bekliyordu. Bir saat daha geçti ve Baston tırıs gitmeye başladı; Vhalla'nın saldırmalarını beklediği an buydu. Fakat Kuzeyliler durmaksızın devam ediyor, ayakları ya da elleriyle buluşmak için kıvrılan bir daldan diğerine atlıyorlardı.

Farenin peşindeki bir kedi gibi onunla oynuyorlardı. Artık bu bir oyundu. Kimin daha önce yorulacağına dair bir oyun. Kimin önce hata yapıp öleceğine dair bir oyun. Vhalla yavaşça dönüp kalçasının üzerinde duran çantasına uzandı; yukarıda herhangi bir değişiklik olmadı. Pusulasına bir bakış atıp doğru yöne gittiğini görünce rahatladı.

Öğle saatlerine doğru sessiz bir emir verilmiş olsa gerek ki ormanın zeminindeki çalılar onu sarmalamaya, birer yaratık gibi

yolunu kesmeye başladılar. Vhalla bir kez daha dizginlere asıldı ve neyse ki at emirlerine uydu. Baston koşmaya başladığında gücünün son kırıntılarını da kullanarak rüzgârı nallarının altına serdi.

Belki onları geride bırakabilirdi.

Umudu yerden fırlayan, mızrak kadar sivri bir kökle kırıldı. Mızrak şeklindeki kök bacağına delip geçtiğinde at acı dolu bir çığlık atıp titredi. Vhalla da çığlık attı; atının yere saçılan kanıyla beraber umutları da ölmüştü.

Düşman tam da bu ânı bekliyordu ve Vhalla hepsinin aynı anda harekete geçtiğini işitti. Dönüp ayağını üzengiden çıkardı. Aynı anda eli de bileğine gidip sahip olduğu tek silahı çekmişti. Baston'un yanına sırtüstü yığılırken onu fırlattı. Hançer geniş bir yay çizerek elinden savruldu. İlk sarmaşığı kesti, ikincisini de kesiyordu ki sarmaşığın bir hareketiyle eğrilip ikiye bölündü. Ama görevini başarmıştı; iki Kuzeyli de düşmüştü.

Vhalla yuvarlandı; zihninin köşesinde zayıf kalp atışlarını belli belirsiz duyuyordu. Bu kurtarmaya çalıştığı adamın kalp atışlarıydı. Mesafeye ve kendi yaralarına rağmen onu korumaya çalışan adamın.

Kuzeylilerden biri tekrar yukarı çıktı fakat ikisi yanına indi. Baston isyanla yeri döverek onu yavaşça öldüren dikenden kurtulmak için debeleniyordu.

"Rüzgâr İblisi," diye gürledi adam kılıcını Vhalla'nın çenesine doğrultarak. Diğer Kuzeyli, kızın arkasındaydı. Adam Vhalla'nın oturmasına izin verdi, ki bu ilk hatasıydı. Vhalla'nın anlamadığı, kendi dilinde birkaç kelime daha söyledi ve kız bu fırsatı bileğini çevirip büyüyle kılıcını elinden sökmek için kullandı. Başını çevirip kılıcın arkasındaki Kuzeylinin gözüne saplanmasını izledi.

Şakağına aldığı bot darbesiyle yuvarlanması adamın diğer kılıcını yere, hemen yanına saplamasına neden oldu. Ölü Kuzeylinin yüzüne saplanmış kılıcı kavrayıp titreyen bacakları üzerinde ayağa kalktı. Adam dikkatli bir adım atarak etrafından yürür-

ken, sanki tüm orman nefesini tutmuş Vhalla'nın bakışlarıyla adamı alt etmeye çalışmasını izliyordu.

Gerilim artıp kopma noktasına geldi.

Vhalla öne doğru atılıp adamın onu silahsız hale getirmesine izin verdi. Adam bu sahte zafer karşısında pis pis sırıtmaya başladığında Vhalla'nın avucu adamın ağzıyla buluştu. Sahip olduğu tüm gücü boğazından aşağı ve dışarı doğru yönlendirirken adamın yüzü, attığı acı dolu çığlık eşliğinde patladı.

"Kaç!" diye bağırdı. "Kaç ya da arkadaşlarınla aynı kaderi paylaş." Son bir savaşçı tepesindeki ağaçların üzerinde geziniyordu. Vhalla söylediklerini anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama yaptığı şeyi gördüğünden emindi.

"Koş çünkü rüzgârdan daha hızlı olman gerekecek!"

Vhalla yumruklarını sıkıp elinden geldiğince dik durdu. Öldürdüğü adamın kanı, üzerinde savaş boyası gibi duruyordu. Bu korku verici bir görüntü olmalıydı çünkü peşinden gelen son kişi de geri çekilmeye başladı.

Vhalla onun gidişini izledi. Ağaçların son kez eğilip düşmanın uzaklaşmasıyla salınmalarını seyretti. Vhalla saf değildi, artık değildi. Savaşçı gidip yanında daha fazla insanla geri dönecekti, başa çıkamayacağı kadar fazla insanla.

İlerlemeden önce yapması gereken son bir şey vardı. Ölü Kuzeylilerden birinin bıçağını aldı ve tüm duygularını bastırarak Baston'un boğazına sapladı. Atın damarlarında tahmin ettiğinden daha fazla kan dolaşıyordu. Elleri kana bulandı. Vhalla Savaş-Aşan'ı, Prens Aldrik'in soylu atını saygıyla selamladı. Baston yerde acı içinde kıvranmaktansa hızlı bir ölümü hak ediyordu. Kendisinin onun kadar şanslı olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

Çantasını açıp kanlı parmaklarıyla içindeki kâğıtlara baktı. Hepsi yerli yerindeydi. Tek elinde pusulayla titrek bacaklarının üzerinde ilerlemeye başladı. Köklere takılıp yalpaladı. Bir saatin ardından ilk kez düştü. Ölüm ihtimali kara bir bulut gibi tepesinde dolaşırken toprak ve kana umutsuzluk da karıştı.

Aldrik'in yaralı yatan görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Vhalla küfür etti. *Elecia onu görmesine izin vermekte haklıydı.* De-lice bir kararlılıkla yüzünü ekşiterek bir kez daha ayağa kalktı.

Acının tadını çıkardı. Vhalla prensinin hayatını tanrılardan satın alacak, ödeme olarak da gerekirse bedenini kullanacaktı. Cani ve adaletsiz tanrılar talepkâr ve insafsızdı; Vhalla, Ana ve Baba gibi aralarına sonsuza kadar mesafe girmiş âşıkların böyle bir durumda daha insafli olacaklarını düşünmüştü.

Gün sona ermeye başlarken tüm bedeni öylesine acıyordu ki uyuşmaya başlamıştı. Başta karıncalanan ayakları artık her adımı-nda taş misali sürükleniyordu. Susamıştı, yorulmuştu ve acık-mıştı. Yüzündeki kurumuş kana yapışan saçını geri itmeye dahi takati kalmamıştı. Zırhının altındaki giysileri terden sıılsıklam olmuş, nefes alıp veriş i zayıflamış ve kesik kesikti. Tüm dünya sol ayağından ibaretti ve sonra sağ ayağı. Vhalla ara vermeden ilerlemeye devam etti, daha önce hiç görmediği bir yere doğru. Belki de var olmayan bir yere doğru.

Yorgunluğun pençesinde olmasına rağmen arkasından gelen hareketin uğultusunu bir şekilde işitti. Bu ses ormanın fısıltı-sıydı, insanların tekrar peşine düştüğünü gösteriyordu. Kaçan adam ağaç şehre varmış ve Vhalla'nın düşmanları destek kuv-vetlerle tekrar peşine düşmüşlerdi.

Sesler yükselmeye ve güneş ufuk çizgisinde kaybolmaya baş-ladı. Yürüyüşü artık bir koşuya dönüşmüştü ve Vhalla bunun son kalan enerjisi olduğunu fark etti. Ayakları durduğunda bir süre tekrar hareket etmeyeceklerdi. Dürüst olması gerekirse, eğer yere düşerse düşmanları üzerine atılana kadar tekrar ayağa kalkamazdı.

Ağaçların hışırtısı ve atların düzenli nal seslerine bakılır-sa Kuzeyliler ona yetişmek üzereydi, hızlı hareket ediyorlardı. Vhalla görevinin anlamsızlığı karşısında çığlık attı; damarların-da ıstırap dolaşıyordu. Aniden, ağaçların çizdiği yapay sınırı ge-ride bırakıp kül rengi toprağa ayak bastı.

Ormanın loşluğunun ardından gün batımı acı verici derecede

parlaklı; Vhalla şaşkınlıkla gözlerini kırpttırırken sağ tarafından bir boru sesi geldi. Bu, içinde bir kez daha umudun yeşermesini sağlayan tanıdık bir sestir. Döndüğünde ona doğru gelmekte olan iki atlı gördü.

Vhalla'nın içini bir rahatlama kaplaması için kısa bir değerlendirme yetti; atlılar, birinin zırhının siyah çelikten olduğunu görebileceği kadar yaklaştıklarında dizlerinin üzerine yığıldı. Siyah Alay ve İmparatorluk Süvarileri'nin birer üyesine bakıyordu.

Süvari atından indi ve uzun ince kılıcını zarife çekti. Vhalla şaşkınlıkla gözlerini kırpttırdı. Adamın keskin bir çenesi, köşeli yüz hatları ve kulaklarına kadar inen düz siyah saçları vardı. O kadar tanıdıktı ki kendini bir hayalete bakıyormuş gibi hissetti.

"Kimsin sen?" Adamın kılıcı Vhalla'nın çenesiyle buluştu ve gök mavisi gözler tarafından incelenirken veliaht prense benzerliği aniden yok oldu.

"Albay Jax," dedi boğulurcasına. "Albay Jax'i... bulmam lazım."

"Kimsin sen?" diye sordu Alevtaşıyıcı.

"Albay Jax'i... bulmam lazım." Vhalla boynuna dayanmış kılıcı görmezden gelip yerden destek alarak kalkmaya çalıştı. Şaşırtıcı şekilde adam ayağa kalkmasına izin verdi. O sessizce beklerken Vhalla'nın gözleri adamın kılıç tutan eliyle buluştu. Eldiveninde altın rengi bir plaka vardı. "Sen... sen..." Yürüyüş boyunca Daniel ve Craig'in Altın Muhafızlar hakkında söyledikleri her şeyi hatırlamaya çalıştı.

"Kimsin sen?" Siyah Alay'dan olan askerin yumruklarında alevler dans etmeye başlamıştı ama Vhalla karşısında duran adama bakmaya devam etti.

"Lord Erion." Sonunda hâlâ Soricium'da olan diğer Altın Muhafız'ın adını hatırlamıştı. Batılı adamın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Altın Muhafızlardan Lord Erion Le'Dan. Beni Albay Jax'e götür. Kuzeyliler peşimde ve çok fazla vaktimiz yok."

"Sınırı geçmezler," dedi kimliği hakkında herhangi bir yorumda bulunmadan. "Buranın artık bize ait olduğunu biliyorlar."

Bu sözlerinin kızın kulağına ne kadar tatlı geldiğinden habersizdi ve Vhalla rahatlama dolu kahkahalarını bastırmak zorunda kaldı. İçindeki duygu fırtınasını yüzüne yansıtmamaya çalışıyordu. "Albay Jax'e iletmem gereken bir mesaj var. Beni ona götürün, *hemen*."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Karşında Lord Le..."

Erion tek elini havaya kaldırarak soyluluğunu koruyan adamı durdurdu. "Seni kamp konağına götüreceğim."

"Gerçekten mi?" diye sordular Vhalla ve Siyah Alay askeri aynı anda.

"Güney'in günlük dilini Cyven aksanıyla konuşuyorsun ve sanırım çantadaki şeyi iletmen gerek." Vhalla'nın farkına varmadan sıkıca kavramış olduğu çantayı işaret etti. Onu herhangi birine teslim etmeye niyeti olmadığı barizdi.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?" diye sordu Alevtaşıcı, Altın Muhafız atına binerken.

"Hırpalanmış bir kızı götürmenin mi? Eğer bir şey yapmaya kalkarsa onu öldürürüm," diye bildirdi Erion kendini beğenmiş bir ifadeyle ve ata binmesine yardımcı olmak için elini Vhalla'ya uzattı.

Vhalla gururunu yuttu ve eyere tırmanmak için adamın yardımını kabul etti. Adam onu önüne oturtmuş, dizginleri tutan ellerini iki yanından uzatmıştı. Erion atını mahmuzladı ve Vhalla atın yelesini kavradı.

"Adın ne?" diye sordu adam, silah arkadaşının duyma mesafesinden çıkıp yanık, geniş yolda ilerlemeye başladıklarında.

"Serien." Vhalla niye yalan söylediğini bilmiyordu.

"Serien..." Adamın sesi şüpheli çıkmıştı.

"Leral."

Tamamını Soricism'un kapladığı vadiye ulaştıklarında konuşmayı bıraktılar. Vhalla, İmparatorluk Ordusu'nun tamamını ilk kez gördüğünden huşu içerisinde çevresine bakıyordu. Sığ havza yüzlerce, *hayır binlerce* çadır ve barakayla doluydu. İmparatorluk'un gerçek gücünü, İmparator Solaris'in en büyük başarisini görmek Vhalla'nın kalp atışlarını hızlandırdı.

Tam merkezinde duvarlarla çevrelenmiş bir orman vardı, Vhalla'nın aşmaya çabaladığı, ormandakinden bile daha büyük ağaçlarla doluydu. Burası Kuzey'in kalesiydi. Bir zamanların efsanevi gök şehrinden kalanlar ve Vhalla'nın ele geçirmek için geldiği yer: *Soricium*.

Kampın içindeki T şeklinde inşa edilmiş derme çatma binaya doğru ilerlerlerken askerler merak içinde onları izledi. Belli ki kamp konağı alay etmek için kullanılan bir isimdi. *Başarmıştı*. Gerçekten Kuzey'e ulaşmıştı.

"Albay Jax içeride." Erion atından inip elini Vhalla'ya uzattı.

Vhalla uzatılan eli görmezden gelerek adamın önünden yürüdü ve binanın kapısının iki yanında duran askerlerin şaşkın bakışları arasında içeri girdi. İçeride derme çatma duvarlar ve sıkıştırılmış topraktan başka bir şey yoktu; farklı yükseklikteki uzun masalar salonun iki yanına dizilmişti. Kadınlar ve erkekler kâğıtlarla çizimlerin arasında dolaşüyor, sakın sakın bir şeyler tartışıyorlardı. İçeri girdiğinde herkes ona döndü.

"Albay Jax," diye seslendi Vhalla, Erion da ardından girerken.

"Erion, güneş battıktan sonra bana vahşi kadınlar getirmeme ni sana daha kaç defa söyleyeceğim? Dikkatim dağılıyor." Adam pis pis sırıtiyordu. Başının arkasında topuz yapılmış uzun siyah saçları, siyah gözleri ve buğday rengi bir teni vardı: Batılı tanımına tam uyuyordu.

Vhalla hızla adamın yanına gidip çantasını omzundan indirdi. Birdenbire gergin bir enerjiyle dolduğundan titreyen ellerle çantayı ona uzattı. Albay sıkıca tuttuğu çantayı almadan önce başını hafifçe yana eğip meraklı gözlerle onu inceledi.

Onu masaya koyup içinden kenarlarında kırmızı lekeler oluşmuş parşömenleri çıkardı. Jax bir kâğıttan diğerine artan bir hızla geçerken yüzündeki kendini beğenmiş ve eğlenir ifade yerini, Vhalla'nın duruma daha uygun olduğunu düşündüğü duygulara bıraktı.

Bir çift koyu renk göz hızla Vhalla'ya çevrildi. "Sen..."

"Yardım göndermeniz gerek, *hemen*." Vhalla öne doğru bir

adım attı. Tüm bedeni titremeye başlamıştı. “Ona yardım gönderin. Gönderebilirsiniz, öyle değil mi?”

“Erion, Query, Bolo!” Jax kâğıtları masaya çarptı. “En iyi adamlarınızdan yedi yüz kişilik bir ekip oluşturun.”

“Ne?” Kurmaylarından biri ağzı açık kalmış bir halde ona bakıyordu. “Yedi yüz mü?”

Jax soruya cevap dahi vermedi. “Xilia!” Bir kadın yanına geldi. “Bu şifacı aletlerine ihtiyacım var. Her ihtimale karşı iki katını hazırlayın.”

“İki katı mı?” diye tekrarladı kadın. Vhalla Elecia’nın karaladığı uzun listeyi gördü.

“Geri kalanlar, gidip en hızlı ve en gözü kara binicilerinizi bulun. Kendilerinin ve atlarının hayatlarını tehlikeye atma pahasına onlara verilen görevi yerine getirecek kadın ve erkekleri getirin.” Odadakilerin tamamı ağızları bir karış açık kalmış halde Batılı adama bakıyorlardı. “Derhal!” diye bağırdı Jax avucunu masaya vurarak. “Hemen, şimdi!”

Vhalla, İmparatorluk Ordusu’nun ne kadar çalışkan olduğuna ilk kez şahit oluyordu. Şaşkınlığa, akıllarındaki sorulara ve tüm bilinmeyenlere rağmen askerler harekete geçti. Üstlerinin onlara söylediği şeyi yaptılar ve bu o kadar güzel bir görüntüydü ki Vhalla mutluluktan ağlayacaktı.

“Gi... gidecekler mi?” diye fısıldadı Vhalla son askerin ardında kaybolduğu kapıya bakarken.

“Evet, bir saat içinde.” Albay masanın çevresinden yavaşça dolaştı.

Rahatlama dalgasıyla birlikte yorgunluk Vhalla’ya çarpmış, onu dizleri üzerine devirmişti. Vhalla tek koluyla yere kapaklanmamaya çalışırken diğer eliyle karnını kavrıyordu. Nefes alamıyordu ama oksijenden başı dönüyordu. Aynı anda hem kahkaha atmak, hem hıçkırığa hıçkırığa ağlamak, hem de çığlık çığlığa bağırarak istiyordu. *Kuzey’e ulaşmıştı.*

Jax önünde çömeldi. Vhalla’nın bakışları adamın botlarından yüzüne kaydı. Batılı adam gözlerini kıstı.

“Vhalla Yarl, Rüzgârgüdücü.” Adını yabancı bir adamın ağzından duymak Vhalla’yı rahatsız ettiğinden dikleştirdi ve o da adamı değerlendirdi. “Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama beklediğim şey sen değildin.”

Elecia’nın aylar önceki insafsız değerlendirmesini hatırlayarak acı acı güldü. “Hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

Adam başını hafifçe yana eğdi. “Yakalamak üzere Geçit’in kenarından atladığın prensin hayatını kurtarmak için âdeta rüzgâr gibi bir anda ortaya çıktın. Gösterişsizsin, pissin ve düşmanlarımızın kanı olduğunu düşündüğüm şeyle kaplısın.” Kuduz bir yaratığı andıran bir sırıtiş yavaşça Jax’in yüzüne yayıldı. “Hayal kırıklığına uğradığımı da kim söyledi?”

3

“**L**AVABO BURADA, ARKA TARAFTA.” Jax onu, Vhalla’nın dışarıdan gördüğü T şeklinin üst tarafına doğru yönlendirdi.

Vhalla başıyla onayladı ve sessizce onu takip etti. Hem Aldrik’in hem kendisinin ölümünü kabullenme aşamasına geldiğinden, kurtulmuş olduğu gerçeğini kabullenmekte zorlanıyordu. Açık alanı dik kesen koridorun sol kanadının sonunda bir, Vhalla’nın sağında kalan kanadının iki duvarında birer kapı vardı; dördüncü de tam karşısında duruyordu. Yapı baştan savma olduğundan zanaatkârlar tarafından değil de askerler tarafından inşa edildiği rahatça anlaşılıyordu.

“Bir leydiye layık değil, biliyorum,” diye kıkırdadı Jax. Banyoda sadece temel ihtiyaçlar vardı ve Jax hemen ahşap varili çatının üzerinde biriken yağmur suyuyla doldurmuştu.

“Ben bir leydi değilim.” Vhalla başını iki yana salladı. “Aslına bakarsan bu bana evimi hatırlatıyor.”

Çocukken annesiyle birlikte şu an karşısında durandan çok da farklı olmayan bir varilde yıkanırldı. Annesini düşünmek tuhaftı. Vhalla çok yüksek ağaçlara tırmandığı için kızını azarla-

yan, ona ninniler söyleyen annesinin, dönüştüğü bu kadını tanıyıp tanıyamayacağını merak etti. Onu son gördüğünden bu yana ne kadar değişmiş olduğunu düşünmek yıkıcıydı.

Jax suyla dolu varilin yanındaki duvara yaslandı. "Elecia'nın yazdığı şey bu değildi."

"Ne değildi?" Düşüncelerinden sıyrıldı.

"Lord Ophain'in seni Batı'nın düşesi yaptığını yazmış." Jax kollarını kavuşturdu.

Elecia'nın Lord Ophain'in torunu olduğunu hatırlamak, Vhalla için gereğinden çok daha uzun sürdü. *Elbette Elecia bunu öğrenecekti.* "Bu boş bir unvan," diyerek güldü Vhalla.

"Ve sen de saygısızlık yapıyorsun." Jax, Vhalla'nın alay etmesine izin vermemişti. "Batı geleneklerini oldukça ciddiye alırım ve bu konuda yalnız olmadığımı da bilesin."

Vhalla, Altın Muhafızlara katıldığında Daniel'a nasıl lord unvanı verildiğini hatırladı. Onun gibi bir asker büyük ihtimalle böyle şeyleri ciddiye alırdı. "Özür dilerim, öyle demek..."

Jax kahkahalara boğuldu. "O huysuz soylu yaşlıların gerçekten de umurumda olduğunu mu düşündün? Yanaklarını kızartıp saçları sanki hiç beyazlamamış gibi davrananların?" Yüzündeki eğlenir ifade geldiği hızda yok oldu. "Ama ciddiyim, bazıları bunu gerçekten de saygısızlık kabul eder."

Vhalla ağzını açıp kapadı ama herhangi bir şey söyleyemedi.

"Her neyse, tatlım, kalıp sana katılmayı çok isterdim ama o binicileri göndermem gerek. Dönüşte sana temiz giysiler getiririm." Jax kapıya gidip tam eşikte durdu. "Tek başına kalabilirsin değil mi?"

Vhalla ellerini birleştirip gözlerini omzunun üzerinden kendisine bakan adamın gözleriyle buluşturdu. Bu ciddi bir soruydu. Vhalla onun delice davranışlarını algılayabiliyordu.

"Evet," dedi Vhalla hissettiğinden daha da kendinden emin bir sesle. "Başımın çaresine bakabilirim. Gidip binicileri gönder."

Jax kadının önceliklerini anladığını belli eder şekilde başıyla onaylayıp çıktı. Vhalla üzerinde dumanlar tüten suyla dolu kü-

vete döndü. *Jax bir Alevtaşıyıcı olmalı*, diye düşündü. Suyu aynı Larel'in yürüyüş boyunca yıkandıkları dereleri ve göletleri ısıttığı gibi ısıtmıştı. Soyunmak başka bir kadının kefenini üzerinden atmak gibiydi. Haftalardır Vhalla bu anıyı bir zırh gibi taşımıştı, Larel'in son hediyesini: Serien Leral olarak değiştirdiği adını.

Su neredeyse yakıcı sıcaklıkta olsa da Vhalla titriyordu. *Tek başınaydı*. Larel ve Sareem gitmişlerdi, Fritz çok uzaklardaydı ve kütüphanedeki pencere yanı koltuğu... Vhalla'nın gözleri hasretin acısıyla titreşti. Kendine hayal kurmanın, Güney'deki saraya tekrar döneceğini düşünmenin tatlı ıstırabını yaşama izni verdi. Aldrik'le birlikte bir kez daha gül bahçesinde oturmanın. Bildiği her şeyden farklı olsa da yine de normal olarak adlandırabileceği bir şey bulmanın.

Kapının itilerek açılmasından önceki tek uyarı art arda iki kez tıklatılmasıydı. "Sana giysi getirdim."

"Uygun değilim!" Vhalla çıplak bedenini fıçının kenarına yaslayarak ahşabın eğiminin ardına saklanmaya çalıştı.

"Batı'nın kırmızısına dönmüşsün." Jax yüzünün rengine güldü. "Ne? Daha önce görmediğim bir şeye sahipsen bu gerçekten hoş bir sürpriz olur."

"Bu öyle..." Vhalla utançtan ölmek üzereydi. Daha önce ortak kullanımlı banyolarda yıkanmıştı ama diğer *kadınlarla*.

"Bir leydi olmadığımı sanmıştım." Kocaman sırıttı. "Tüm bu utangaçlığınla kesinlikle soylu bir çiçek gibi davranıyorsun."

"Seni tanımıyorum!" dedi Vhalla.

"Hakkımda ne bilmek istersin?" Adam kaşlarını kaldırdı.

"Dışarı!" diye buyurdu Vhalla.

"Eğer leydim öyle diyorsa." Jax herhangi bir şekilde özür dilemeden dışarı çıktı. Vhalla başını suyun altına soktu. Bu adam bugüne kadar tanıştığı hiçbir soyluya benzemiyordu. *Tanıdığı aklı başında hiç kimseye!*

Ama aynı zamanda düşünceli biri olduğunu keşfetti. Su bir kez daha mükemmel sıcaklığa gelmişti. Getirdiği birer çift gömlek ve pantolonun üzerinde temiz sayılabilecek bir havlu duruyordu.

Giysilerin hepsi uzun yürüyüşün ve yetersiz beslenmenin iyice zayıflattığı çelimsiz bedeni için büyüktü. Gömlek daha çok bir tunik gibiydi ve pantolonun paçalarını kıvrması gerekmişti. Fakat kemer taktığında beline oturuyor, üzerinden düşmüyordu.

Banyodan çıktığında albay koridorun karşısında onu bekliyordu. Yüzü ânında tekrar kıpkırmızı olan Vhalla bıkkınlığını gizlemek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Jax duygularını rahatça anlayarak yaslandığı duvardan uzaklaştı. “Şu işe bak, tüm o kan ve kirin altında bir kadın varmış.”

Vhalla rahatsız rahatsız örgü zırhını bir elinden diğerine geçirdi. “Bu taraftan.” Sonunda tek bir kapı olan koridora arkasını döndü. İki yanlarında da birer kapı vardı ve Vhalla ânında bu odaların kimlere ait olduğunu fark etti.

“Bu oda Prens Baldair’e mi yoksa Prens Aldrik’e mi ait?” Jax’in onu yönlendirdiği kapının eşiğinde durdu.

“Baldair’inki. Burada kalmana bir şey demez ve ayakta duracak mecalin kalmamış gibi görünüyorsun.” Vhalla koridorun diğer tarafındaki kapıya baktığında Albay Jax yüzünden açıkça okunan düşüncelerini fark etti. “Yoksa veliaht prensin odasında kalmayı mı tercih edersin?”

“Onu tercih ederim,” diye fısıldadı.

Jax, Vhalla’nın koridoru tek başına aşmasına izin verdi. Rüzgârgüdücü, veliaht prensin odasının kapısındaki basit ahşap mandalı iterken Baldair’in odasının önünde durarak onu izledi. Gözleri, İmparatorluk’taki gizliliğine en önem veren adamın odasına sanki kendi odasına girermiş gibi rahatça giren kızı izledi.

Odanın belirgin herhangi bir özelliği yoktu; içeride sadece duvarlardan birine yaslanmış birkaç sandık, karşı duvarda bir yatak ve kepenkleri kapalı bir pencerenin yanına konulmuş masa vardı. Vhalla sahibinin zırhını bekleyen boş zırh standıyla bakışmak için durdu.

Gözlerinin önüne Aldrik’in parçalanmış suratı geldiğinde gömleğinin üzerinden karnını tutarak mide bulandırıcı histen kurtulmaya çalıştı.

“Al.” Jax avucunu Vhalla’nın omzuna koyarak kızın yüregini ağzına getirdi.

Vhalla başını eğip elindeki ilaç şişesine baktı. “Sadece bir tane mi?” Her yaralandığında ona zorla şifacı kutusunun yarısı kadar ilaç içirilmişti.

“Yaraların daha fazlasını gerektirecek kadar ağır mı?” diye sordu Jax içtenlikle.

Vhalla başını iki yana salladı.

“En azından fiziksel olanlar değil, öyle değil mi?”

Vhalla adamdan uzaklaştı ve duyguları hakkında savunmacı bir tavır takınıp omuzlarını dikleştirerek Batılı adama döndü. Adam kontrolden çıkmış bir yangın gibiydi; ne yapacağını öngörmek mümkün değildi ve sürekli bir duyguyu tüketip diğerine geçiyordu. Gözlerini kısarak adama bakıp konuşmak için ağzını açtı.

Jax’in gözlerinde sessizce onu anladığını gösteren bir pırıltı, Vhalla’yı hem duraksatan hem de ona saygı duymasını sağlayan bir derinlik vardı. Albayın parmakları kızınkilere dolanıp ilaç şişesini kavramasını sağladı. “İç, Vhalla Yarl ve güzelce uyu. Hali ne bakılırsa uzun zamandır uykusuzsun.”

Jax ona cevap verme fırsatı tanımadan odadan çıktı. Vhalla elindeki şişeye bakarak adamın, dünyanın kendisinde ne gördüğünü düşündü. Düşünceleri bir topaç gibi gitgide hızlanarak dönüp duruyor, kontrolden çıkıyordu ki Vhalla iksiri dudaklarına götürüp bir dikişte içti.

Yatağa yığıldı, *onun yatağına*.

Toz kokuyordu. Çarşaflar uzun zamandır yıkanmamıştı, hiç yıkanmamış bile olabilirlerdi. Kaskatı haldeydiler ve nemli, toprağı andıran bir koku yayıyorlardı. Fakat bu küflü kokunun ardında Vhalla’nın çok iyi tanıdığı başka bir koku daha vardı. Yatağı, yastıkları ve battaniyeyi kavrayarak dertop oldu. Deri, çelik, okalıptüs, ateşle duman ve sadece Aldrik’e özgü bir esans; hepsinin birleşimi Vhalla’nın aklını başından aldı.

Vhalla uyandığında sadece birkaç saat uyumuş olduğunu tahmin ediyordu. Güneş ufuk çizgisine doğru yaklaşmıştı ve oda

ahşap kepenklerin arasından sızan turuncu ışıkla loştı. Ayaklarını sürüyerek ana salona gitti; oda uzun masalardan birinin sonuna oturmuş içki içen iki adam hariç boştu.

“Uyuyan güzel uyanmış.” Göğsünün altına kadar dümdüz uzanan saçları açık bırakılmış Jax sırttı.

“O kadar uzun süredir uyumuyorum.” Vhalla albayın karşısına, Lord Erion’la arasına mesafe koyarak oturdu. “Sadece bir gün,” diye mırıldandı Erion içkisini yudumlarken.

“Ne?”

“Bir süredir baygınsın. Sanırım uyku konusunda söylediklerimde haklıydım,” dedi Jax övünerek.

Bir gün... Koca bir gün boyunca uyumuştı. Vhalla zihninde hızla hesap yaptı. “Gönderdiğin binicilerden haber var mı?”

“Daha sadece bir gün oldu. Yolun yarısına bile ulaşmamışlardır.” Erion kadehini masaya koydu.

“Benim gelmem iki gün sürdü,” diye belirtme ihtiyacı duydu Vhalla.

“Şey, sen insan olamazsın.” Yan gözle Vhalla’ya baktı. “Belki de yarı rüzgârsındır, *Serien*.”

Vhalla elini saçlarında gezdirip göz ucuyla Doğululara özgü kahverengi saçlarını gizleyen siyah mürekkebin çıkıp çıkmadığına baktı. Tamamen çıkmamıştı ama Batılı adamın şüphelerini haklı çıkaracak kadar solmuştu. Karşısında oturan Jax’e baktı ama adam hızla konuyu değiştirmişti.

İkisi de Altın Muhafızlardandı ama Jax, Erion’un açıkça belli şüphelerine rağmen Vhalla’nın kimliğini onunla paylaşmamıştı. Vhalla gerçek adını zamanından önce açıklamamasının mantığını anlasa da neredeyse hiç tanımadığı bir adamdan böylesine bir sadakat beklemiyordu. Önüne yemek koyduklarında Vhalla ilgisizce tabaklara baktı. Zihni doluydu ve bu da midesinin gurtularını yok sayması anlamına geliyordu. Fakat acıkmış olması gerektiğini biliyordu.

Büyük bir özenle yavaş yavaş tabağını bitirdi. Güneyde kalan ormanın içinde onun gücüne ihtiyaç duyan, ölüm döşğinde bir

prens vardı. Elecia tek kişinin iki kişiyi birden hayatta tutamayacağına söylemişti ama Vhalla onu haksız çıkarmaya kararlıydı. En azından ikisine de biraz daha zaman kazandıracaktı.

Vhalla çabucak Aldrik'in yatağına dönüp kendini battaniyelerin altına gömdü. Sonraki üç gün boyunca bedeninin ihtiyaç duyduğu kadar uyudu (bunun oldukça uzun bir süre olduğu ortaya çıktı) ve önüne konan her şeyi yedi. Vhalla gücünü tekrar kazanıp tüm enerjisini korumaya çalışarak her türlü gereksiz uğraştan ve riskten uzak durdu. Bu, zamanının çoğunu kamp konağında diğer albaylarla geçirmesi anlamına geliyordu ama Vhalla hızla kendine yararlı bir iş buldu.

Gündüzleri, ordunun yarısını kumanda eden Jax için notlar alıyordu. Ordunun başına o ve Erion'un yanı sıra Vhalla'nın henüz herhangi bir iletişim kurmadığı kır saçlı yaşlı bir albay getirilmişti. Kurmayların hiçbiri İmparatorluk ailesi adına emirler veren komutanlarına itiraz etmiyorlardı. Sorular ortaya sadece Jax'in notlarında yazanları çözmeye çalışırken çıkıyordu, bu sayede Vhalla kendini yararlı hale getirebilmişti.

Siyah Alay'ın albayının yazısı gülünçtü; kurmaylar defterlerinde ve kayıtlarında Vhalla'nın düzenli satırlarıyla okunaklı harflerini görmekten memnundu. Bu memnuniyet karşılıklıydı çünkü Vhalla'ya kuşatma ve ordu hakkında daha önce hiç bilmediği şeyler öğrenme fırsatı tanıyordu. Gerçek hayat çerçevesinden bakmaya başladığında askeri taktikler ve yöntemler hakkında okudukları çok daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Vhalla huduttaki birliklerin nasıl yönetildiğini öğrendi. Sessizce oturup adamlarla kadınların erzağı bölüştürmek ve çevrelerindeki ormana avcı ekipleri göndermek hakkındaki konuşmalarını dinledi. Ayrıca teori ve gerçek hayat arasındaki farklılıkları görmeye başladı. Topladığı bilgileri zihninde tekrarlıyor, onları hızla hafızasına kaydedip daha sonra kullanmak üzere arşivliyordu.

Günleri oldukça doluydu ki bu, boş gecelerini daha da katlanılması güç hale getiriyordu. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmaması zihnini düşünmeye itiyordu. Sessizlik sonsuza kadar uzanı-

yormuş gibi geliyor ve Aldrik'le aralarındaki Bağ'a sızarak Vhalla'ya Bağ'ın kopup kopmadığını düşündürüyordu. Kış uykusuna yatmış toprak gibiydi; onun anılarını rüyasında görmüyor, kulaklarında kendininkiler hariç herhangi bir kalp atışı duymuyordu.

Vhalla bunun sebebinin aralarındaki mesafe ve Aldrik'in zayıf düşmesi olması için dua etti. Fakat emin olamıyordu. Boşlukla birleşen bilinmezlik onu delirtmek üzereydi.

Dördüncü gün öğle vakti uyumaya karar verip akşam saatlerinde çalan boruların sesiyle uyandı. *Aldrik dönmüş olamaz*, diye akıl yürüttü. Dönmesine daha en az on gün olduğundan Vhalla yatakta dönüp battaniyeleri başının üzerine çekti. Dinlenmenin ve düzgün beslenmenin sonucunda kendini çok iyi hissediyordu ve kararlılığını da yitirmemişti. Elecia'nın sözünü verdiği yedi gün dolmak üzereydi ve bilincinin kıyısında yorgun bir büyü'nün kıpırdandığını hissedebiliyordu.

Kapı açıldı ve Vhalla karşısındaki adamı gördüğünde sersemledi.

"Şey, en son ne zaman ağabeyimin yatağında bir kadın bulduğumu hatırlamıyorum." Baldair'in kahkahası donmuş dünyasına bir güneş gibi doğdu.

Hızla oturur konuma geçip sesin onu sarıp sarmalamasına izin verdi. Vhalla şoka girmiş halde altın saçlı prene bakıyordu. Prens Baldair'le aralarında dengeli ve sıradan bir ilişki olduğu söylenemezdi ama o, Aldrik'le Vhalla'ya Kuzey'e girmeden, belki de sonsuza kadar ayrılmadan önce beraber son bir gece geçirme fırsatı vermişti. Genç prensin büyük ihtimalle bunun Vhalla'nın kalbinde kendisine nasıl bir yer kazandırdığına dair en ufak bir fikri yoktu.

"Baldair," dedi Vhalla rahatlamamanın etkisiyle iç çekerek. Onu görmek içini tanıdık bir sıcaklıkla kaplamıştı. Vhalla bunu söyleyeceğini ve hatta düşüneceğini hiç sanmazdı ama Prens Baldair haftalardır gördüğü en rahatlatıcı şeydi.

"Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum," diye kıkırdadı prens. "Eminim oldukça etkileyici bir hikâyen vardır."

Vhalla kaşlarını çattı. Prens, sanki Vhalla'nın orada bulunmasının bir içki masasında kahkahalar eşliğinde anlatılacak delice bir öyküsü varmışçasına devam ediyordu. Kadının gözleri kapı eşiğinde duran Jax'e kaydı. "Ona anlatmadın mı?"

"Ona burada olduğunu söylediğim an seni görmeyi talep etti," diye açıkladı Jax.

Vhalla tekrar genç prene döndüğünde içini dehşet kaplamıştı. *Bu haberi neden onun vermesi gerekiyordu ki?* "Baldair," diyerek yavaşça söze girdi.

"Ne var?" Geniş omuzlu adam bir ona bir Jax'e bakıyordu.

"Onu kurtarmaya çalıştım." Bu sözcükler beraberinde bir duygu yumağı getirdiğinden Vhalla bir anda nefes almakta güçlük çekti. "Çalıştım ama başaramadım."

"Ana aşkına, kadın, beni korkutuyorsun." Baldair sertçe yatağa oturup Vhalla'nın ellerini avuçlarına aldı. Vhalla bunu kimi rahatlatmak için yaptığından emin olmasa da ikisi için de işe yarayormuş gibi görünüyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aldrik ölüyor."

Bu sözcükler Baldair'in suratına bir tokat gibi çarptı ve prens başını Jax'e çevirdi. "O neden bah..."

"Abartıyor." Bu söz üzerine Vhalla kaşlarını çatarak Jax'e baktı. Adam da cevaben kaşlarını kaldırdı. "Günlerdir yan yanayız, bir şekilde benden daha fazla bilgiye mi sahipsin?"

Vhalla ağzını açtı, ona tam olarak neyi nasıl bildiğini söyleyecekti ki vazgeçti.

"Ama," dedi Batılı pes eden bir iç çekişle, "durumu iyi değil." Eskimiş askeri ceketinin iç cebinden kanla lekelenmiş tanıdık kâğıtları çıkarıp onları Baldair'e uzattı.

Vhalla, Jax'in bıkkınlık veren yapısına ve Binbaşı Reale'yle Elecia'nın yazdıklarını okurken Baldair'in yüzünden geçen duygulara katlanamayacağından gözlerini odanın köşesine dikti. Prens hafifçe iç çekip mektupları kavrayan parmaklarını gevşetti. "Vhalla?" dedi Baldair. Tam da Vhalla'nın hissettiği gibi kaybolmuş ve korku dolu görünüyordu. "Gerçekten tüm bunları yaptın mı?"

“Neyi yaptım mı?” Baldair’in bakışlarının ağırlığı altında rahatsızca kıpırdandı.

“Geçit’ten atlayıp Kuzey’i tek başına aştın mı?”

“Birinin yapması gerekiyordu.” Yaptıkları, Baldair’in gözlerinin böylesine etkilenmiş bakmasını sağlayacak kadar önemli gelmiyordu; *bunları elbette yapacaktı.*

“Birlikten ya da binicilerden herhangi bir haber var mı?” diye sordu Baldair Jax’e.

Albay başını iki yana salladı. “Binicilerden haber yok... Birlik planlandığı gibi ilerliyor.”

Baldair ayağa kalkıp kâğıtları Jax’e geri verdi. “Aldrik güçlüdür ve şu an kendine ölme izni vermeyeceğini biliyorum. Sonunda gerçekten yaşamak için bir sebep bulmuşken ölmez. Ağabeyim büyük ihtimalle sadece buraya kadar yürümekten kurtulmaya çalışıyordur.” Baldair’in kahkahası zorlamaydı.

“Ama şimdi buradayız, biraz yemek ve eğlence hepimize iyi gelecektir.” Vhalla, Altın Prens’in kendine uzattığı nasırlı eli tuttu. Prensın gücü genelde fiziksel görünürdü. Fakat Vhalla kalp kırmakla ünlü adamın oldukça büyük bir kalbi olduğunu öğrenmeye başlıyordu.

Baldair kapıda duraksadı. “Ah, hâlâ Serien olarak tanınıyor, değil mi?”

“Şimdilik. Öylesinin daha güvenli olacağını düşündüm,” diye onayladı Jax. “İmparator’un ne söyleyeceğini duymadan kamptaki dedikoduların başını alıp gitmesine izin vermemek daha iyi.”

“Sizin Rüzgârgüdücü’nüze ne oldu?” diye sordu Vhalla adamlar odadan çıkarken.

“Öldürüldü.” Baldair ona baktığında Vhalla tavırlarının korumacı olmasına şaşırdı.

“İmparator’unki de,” diye bildirdi.

“Ya Aldrik’in ki?”

“Ben oradan ayrılırken hayattaydı.” Vhalla başını iki yana salladı.

“Eğer rolüne sadık kaldıysa büyük ihtimalle onu da seni koruduğu gibi korumuştur,” diye düşündü Baldair yüksek sesle. Köşeyi dönerek ana salona girdiler. “Sizleri beklettiğim için özür dilerim, dostlarım!” Altın Muhafızlarıyla birlikte masaya yerleşirken Baldair’in gizemli bir kadın için onları bekletmesi kahkahalara ve alaylara neden oldu. Oda, hepsi en sevdikleri prensin dönüşünü kutluyormuş gibi görünen bir sürü albay ve askerle doluydu. Jax ve Baldair masanın yarısına kadar gelmişlerdi ki Vhalla’nın yanlarında olmadığını fark ettiler.

Vhalla’nın gözleri Doğulu bir yüze kenetlenmiş, göğsündeki karanlık boşluk gökkuşağı rengine duyularla dolmuştu. Daniel şoka girmiş halde ona bakarak yavaşça ayağa kalktı. Vhalla onu son gördüğü zamanı, Serien’ken birlikte geçirdikleri haftaları hatırlıyordu. Onu karşısında görmek diğer kadının maskesini ve yaşadığı tüm çelişkili duyguları aniden geri getirmişti.

Odadakiler ikisi arasındaki bu tuhaf etkileşimi ânında fark edip kibarca devam eden konuşmalarına yan bakışlar ve fısıltılar eklemişlerdi. Daniel tüm dikkatini sanki dünyanın üzerinde kalan son şeymişçesine Vhalla’ya vererek huşu içerisinde masanın çevresinden dolaştı. Vhalla yutkundu. Onun ne gördüğünü, kendisine baktığında *kimi* gördüğünü bilmiyordu.

Fazlasıyla geniş adımlarla ona doğru gelen Daniel’in ayakları neredeyse koşarcasına hızlı hareket ediyordu. Bedeni Vhalla’ninkine çarptı ve kolları onu tamamen sarmaladı. Vhalla’nın kolları o düşünmeksizin hareket etti ve dünya ondan herkesi aldığı sırada yanında kalan adama sıkıca sarıldı.

“Yaşıyorsun!” Daniel’in sıcak nefesini boynunda hissediyordu.

“Ben Serien’im...” diye fısıldadı aptalca. Hem kendine hem de ona oynamaları gereken rolü hatırlatmak için.

“Adının ne olduğu umurumda bile değil.” Sanki mümkünmüş gibi onu daha da sıktı. “Sen *sensin* ve tek ihtiyacım olan bu.”

4

“BURADA NE ARIYORSUN?” Daniel uzaklaşıp huşu içinde gözlerini kırparak ona baktı. “Buraya ulaşan ilk grup olduğumuzu söylemişlerdi.”

Vhalla konuşmak için ağzını açtıysa da sadece boğuluyormuş gibi bir ses çıkarabildi. Adamın görüntüsü o denli mükemmel bir şekilde tanıdıktı ki yarattığı rahatlama hissi kendini suçlu hissetmesine neden oldu. Vhalla bir adım gerileyip ellerini tutabilmek için ona doladığı kollarını indirdi.

“Baş başa kalacağımız bir yere gidelim,” diye fısıldadı biraz gizlilik çabasıyla. Odadaki insanların yarısı konuşmalarını duyabilecek kadar yakındı.

Daniel başıyla onayladı. “Erion, Jax, o içkiyi daha sonra içeceğiz.”

“Barakalar bıraktığınız gibi duruyor.” Erion içkisinden bir yudum aldı. O, Raylynn ve Craig dikkatle Daniel’la Vhalla’nın birbirine dolanmış parmaklarını izliyorlardı.

“Küçük Danny’miz büyümüş de kadınlarla kaçıp gidiyormuş!” dedi Jax neşeyle ve ardından patlayan kahkaha tufanı Vhalla’nın yanaklarını kıpkırmızı etti.

Daniel hızla onu dışarı yönlendirip daha fazla utanç duymasını engelledi. Güneş neredeyse tamamen batmıştı ve loş ışıktaki Vhalla adamın yüzünün de kendisinininki kadar kırmızı olduğunu gördü.

“Jax, o... onun Carcivi tahtasında birkaç pul eksik, o öyledir,” dedi Daniel hızla özür dilercesine.

Vhalla başıyla onayladı, bu kadarını albayla ilk karşılaştığı anda anlamıştı zaten.

“Ama o iyi bir adam, gerçekten, sadece biraz...” Daniel iç çekti ve yavaşlayıp döndü. Sanki el ele tutuştuklarını o an hatırlamışçasına hızla elini çekip cebine soktu.

Vhalla hiçbir şey söylemeden Doğulu lorda baktı. “Burada olduğuna inanamıyorum,” diye fısıldadı adam.

“Keşke olmasaydım...” Vhalla güneye doğru baktı.

“Doğru.” Adam, kızın dikkatinin bir kez daha dağıldığını fark edip başıyla onayladı. “Hadi konuşabileceğimiz bir yere gidelim.”

Daniel kamp konağının aşağısına ve sağına doğru yöneldi. Vhalla ilk kez askerler arasında dolaşıyordu ve çoğu kendisine karşı kayıtsız olsa da Daniel’a karşı değillerdi. Adam hızlarını korumak için elinden geleni yapmışsa da üzeri muşambayla kaplanmış ortak bir kamp ateşinin çevresindeki barakalara giden kısa mesafeyi aşmaları, olması gerekenin iki katı zaman aldı. Askerlerin tamamı Altın Muhafızların üyesine hoş geldin demek istiyor gibiydi.

Vhalla’nın buranın en seçkin savaş gücünün geçici evi olduğuna dair şüpheleri, Daniel’ın onu barakalardan birine yönlendirmesiyle doğrulandı. Adamın alanıyla dünyanın geri kalanı arasında tek engel bir perdeydi ama Vhalla ânında rahatladığını hissetti.

“Pek büyütülecek bir şey değil.” Daniel ensesini ovdu.

Dört duvar ve çatıdan ibaretti. Eşyaları hâlihazırda oraya bırakılmış, zırhı basit bir stand, birkaç kişisel eşyası da masanın üzerine konmuştu. Uyku tulumu, onu tozlu zeminden koruyan alçak bir platformun üzerine yayılmıştı.

“Burası mükemmel,” diye karşı çıktı Vhalla.

Oda bildiği her şeyden öylesine uzaktı ki Vhalla için hiçbir anlam taşımıyordu. Kamp konağı Aldrik’le, Kuzey’de olma sebebiyle doluydu. Burası ise Serien ya da başka biri ya da hiç kimse olabileceği bir yerdi.

Ona doğru bir adım atarak, “Neden buradasın?” diye daha önce sorduğu soruyu farklı şekilde tekrarladı.

Baldair, Aldrik’e olanları bilmiyorsa yeni gelenlerin hiçbirinin bilmemesi normaldi.

“Geçit’te saldırıya uğradık.” Kendini Serien olarak geçirdiği zamanda öğrendiği gibi sertleştirmeye, anılar ağzından çıkan her kelimedede onu paramparça etmiyormuş gibi konuşmaya çalıştı. “Aldrik düştü...” Veliaht prene unvanı olmaksızın hitap ettiğini fark edince gözleri kocaman açıldı. Daniel’in bunu oldukça doğal karşılamış olması şaşırtıcı olmamalıydı. *Zaten biliyor.* “Onu kurtarmaya çalıştım ama başaramadım. Hayata pamuk ipliğiyle bağlıydı, ölüyordu. Tıbbi malzemeler için önden geldim.”

Daniel şoka girmiş halde ona bakıyordu. “Önden geldim derken...”

“Kaçtım.” Bunu sert, Daniel’in bu kararını sorgulaması ihtimaline karşı savunmacı bir şekilde söylemişti. “Baston’a atlayıp rüzgârı nallarının altına serdim ama sonra onu öldürdüler...”

“Kim öldürdü?”

“Kuzeyliler.” Vhalla bunun apaçık ortada olduğunu düşünmüştü.

“Kuzeylilerle mi karşılaştın?” Daniel ona bir adım daha yaklaştı.

“Buraya ulaşmak için savaşıp onları öldürmem gerekti.” Ağırlığını hissetmek için gerçeği abartmasına gerek yoktu. “Günlerdir burada tek başımayım ve yaptıklarımın işe yarayıp yaramadığını dahi bilmiyorum. O hayatta mı bunu bile bilmiyorum.”

Adamın kolları ikinci kez ona dolandı ve Vhalla ikinci kez ona sarıldı.

“İyi iş çıkardın.” Adam kızın sırtını okşadı. “Yaptıkların yeterliydi, elinden gelen her şeyi yaptın.”

Vhalla gözlerini sıkıca kapatıp bu sözcüklerin tadını çıkardı. Belki bunlar sadece boş övgülerden ibaretti; belki doğrulardı, belki de yanlış. Fakat bunları duymayı arzuluyordu.

“Vhalla, ben...” Daniel uzaklaşmaya başladı.

“Yapma,” diye fısıldadı Vhalla. Adam kalakaldı. “İsim söyleme, tek kelime bile etme. Sadece bir süre saklanmama izin ver ve beni de herhangi birine yapacağın gibi rahatlatmaya çalış.”

Daniel kızın gözlerinin içine bakabilmek için sırtını dikleştirdi; yüzleri neredeyse birbirlerine değiyordu. Bu görüntü kalbini, huzura erebileceği kadar, onu boğmaya çalışan çelişkili duyguları yok saymayı başarabileceği kadar yavaşlattı. “Sen herhangi biri değilsin. Ama nasıl istersen öyle olsun.”

“Teşekkür ederim.”

“Teşekkür edecek bir şey yok.” Daniel utangaç bir tavırla elini kaldırdı. Başparmağıyla kibarca kadının yanağını okşadı.

Daniel onun arzularını yerine getirdi ve gecenin kalanında tek kelime dahi etmedi; bir şekilde her şey anlaşılmış, mükemmel derecede basit hale gelmişti. Daniel ona sarılıp günlerdir içinde büyüyen boşluğu kovaladı. Bu, bencil bir rahatlık olsa da fazlasıyla ihtiyaç duyduğu bir şeydi.

Vhalla ertesi sabah Lord Daniel Taffl’in çadırından çıktığında Erion buna şaşırılmış görünmüyordu. Yumuşak bir sesle, “Kahvaltı,” diyerek Vhalla’nın dikkatini merkezdeki kamp ateşi üzerinde duran tencereye çekti.

Yemek gerçekten güzel kokuyordu. Henüz şafak sökmemişti ve gitmesi gereken hiçbir yer yoktu, o yüzden Batılı lordun karşısındaki ağaç köklerinden birinin üzerine oturdu. Savaş tüm dünyayı tuhaf bir şekilde eşitliyordu. Savaşta lordlar ve leydiler sıradan insanlar gibi yemeklerini kendileri hazırlamak zorunda kalıyorlardı. Savaştaki her şeyin ya kazanılması ya da ele geçirilmesi gerekiyordu.

“Daniel’ı nereden tanıyorsun?” Erion gözlerini ateşe ve üzerinde pişen yemeğe dikti.

“Biz...” duraksadı. “Batı’dan gelip İmparatorluk ordusuna katıldığımızda tanıştık.”

“Batı, ha?”

Vhalla başıyla onaylarken Serien maskesinin üzerine bir zamanlar olduğu kadar iyi oturmadığını fark etti.

“Batı’nın neresindensin?” Bir çift gök mavisi göz onu dikkatle inceledi.

“Qui.” Bir sınavla karşı karşıya olduğunun farkındaydı.

“Qui mi?” Erion kısık sesli bir ıslık çaldı. “Doğulu bir kadın kendini nasıl oldu da Qui’de buldu?”

Vhalla adamın yanık tenini ve siyah olmayan saçlarını incelediğini fark etti. “Hiç sormadım. Annem ölmenden önce çok fazla şey anlatmadı. Babam genelde hiçbir şey söyleyemeyecek kadar sarhoş olurdu.” Erion’un daha fazla konuşmasına fırsat vermeden onun Güneylilere özgü mavi gözlerine bakarak konuşmaya devam etti. “Peki bir Güneyli nasıl oldu da kendini...”

“Kesişim’de mi buldu?” Erion sırttı ve Vhalla konuyu onun ailesine çevirmeye yönelik çabasının başarısız olduğunu fark etti.

“Geldiğim yeri bildiğinden eminim.”

Vhalla kendi kendine kaşlarını çatı. Son birkaç günkü çalışmaları sırasında ordu tarihine yönelik okuduğu her şeyi hatırlaması gerekmişti ki bunların çoğu Batı’daki genişlemeye dairdi. Neredeyse adamın kendisini tuzığa düşürmesine izin veriyordu. “Elbette biliyorum, Le’Dan ailesini bilmeyen Batılı yoktur.”

Erion onaylarcasına ona bakıp tencereye doğru uzandı. “Leron Ci’Dan ve Lanette Le’Dan’a dair hikâyeleri hesaba katarsan, İmparatorluk vatandaşlarından bilmeyen yoktur.”

Vhalla gönülsüzce de olsa başıyla onayladı. Talihsiz âşıkların hikâyesini sadece bir kez okumuştı. İçerdiği romantik trajedi hikâyeyi uzun ve okuması güç hale getiriyordu. Çoğu insan bu bahtsız ruhların soyadlarını dillendirmezdi. *Ci’Dan, Aldrik’in ailesi...* Dikkatini ateşe verdi. Veliaht prensi düşünmek bir gece önceye dair anılarının rahatsız edici bir netlikle yüzeye çıkmasına

neden olmuştu. Birdenbire iki yakın arkadaşın birbirini rahatlat-
tığı zararsız durum ona çok yanlış gelmeye başlamıştı.

“Ana’ya şükürler olsun ki hâlâ yemek yapıyorsun.” Uykulu Daniel sanki Vhalla’nın düşünceleri tarafından çağırılmışçasına yanlarına geldi.

Adam ellerini neredeyse omuzlarına uzanan kahverengi saçlarında dolaştırırken Vhalla onun gömleğinin hareket edişini izledi. Gömleğinin önündeki bağların göbek deliğine kadar uzanan kısmı açıktı. Vhalla bir gece önce Daniel’in bedeninden yayılan ısıdan, gömleğin yünden değil de ince pamuklu bir kumaştan olduğunu biliyordu. Dikkatini dizleri arasında açıp kapadığı ellerine verdi.

Kesişim’den sonraki yürüyüş boyunca yan yana uyumuşlardı. Daniel onu Vhalla olarak görmüyordu, *zaten bir gece önce de herhangi biri değildi*. Bunun daha derin, daha rahatsız edici bir şey için sudan bir bahane olduğu Vhalla açısından gün gibi ortadaydı.

“Serien sen de ister misin?”

Gözlerini kırıştırarak ona uzatılan tabağa baktı.

“Serien?” diye tekrarladı Daniel.

“Hayır, hayır ben...” Vhalla başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. “Aç değilim.”

“Açlıktan ölüyor olmalısın; dün gece de hiçbir şey yemedik.” Daniel kaşlarını çatı.

“Gidip birini görmem gerek,” dedi bu biraz yalan olsa da.

Vhalla hızla hareket edip herhangi bir şey söylemelerine fırsat tanımadan uzaklaşarak kamp konağına yöneldi.

“Dur!” Kamp konağının kapısında duran askerlerden biri önünü kesti. Adam onu dikkatlice inceledi. “Burada ne işin var?”

“Burada kalıyordum.”

“Bana bundan hiç bahsedilmedi. Kamp konağı sana göre bir yer değil, sadece komutanlar ve soylular girebilir.” Elini sallayarak Vhalla’yı kovaladı.

“Hayır, anlamıyorsun.” Birdenbire örgü zırhının, Aldrik’in

onun için yaptığı zırhın, prensin odasında kaldığını hatırlayarak başını iki yana salladı. "Girmeme izin vermen gerek." Öne doğru bir adım attığında asker yolunu kesti.

"Asker, haddini aşıyorsun."

"Sorun yaratmak için saat daha çok erken." Jax yakınlığıyla onu şaşırtmıştı. İki asker de Siyah Alay'ın albayını selamladı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Vhalla.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim." Jax başını hafifçe yana eğdi. Muhafızlara, "Ee, geçmemize izin versenize," diye emretti.

Askerler albayın emrine itaat ederek sorunsuzca içeri girmelerine izin verdi. Uzun salon boştu, masalara kâğıtlar ve defterler yayılmıştı. Vhalla saatin ne kadar erken olduğunun ancak farkına varmıştı.

"Ee?" Jax kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Baldair'i görmem gerek," diye açıkladı Vhalla.

"O kadarını tahmin ettim." Sırıttı. "Bir adamdan diğerine fazla hızlı geçmiyor musun?"

Vhalla bir rüzgâr kadar hızlı hareket etti, o kadar hızlıydı ki gömleğinin yakasını kavradığında Jax şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle ona bakmıştı. "Bu ne cüret?" diye çıkıştı Vhalla.

Adamın yüzündeki şaşkınlık silindi. Siyah gözleri Vhalla'nın daha önce görmediği bir yoğunlukla daha da karardı. Bu, neşeli dış görünüşünün bir anda dehşet saçan bir görünüme bürünmesine neden oldu. Geniş bir sırıtiş Jax'ın yüzüne yavaşça yayılıp dişlerini bir hayvanınki gibi ortaya çıkardı. "Bunu şimdi ve burada yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Şu âna kadar oldukça kibar bir ev sahibi oldum ve memnuniyetle buna devam edebilirim."

Vhalla'nın adamın yakasını kavrayan eli gevşedi. Adamın ruh hali sürekli değişiyordu ve Vhalla onun nasıl Siyah Alay'ın albayı olduğunu açıkça gördü. Jax elini yavaşça kaldırıp kızın omzuna koydu. Hareketi göstere göstere yapmış olmasına rağmen Vhalla yerinden zıpladı.

"Bence bunu yapmayalım, sen ne dersin?" Adam diğer elini

Vhalla'nın bileklerinin üzerine koyup ellerini kolayca kendinden ayırdı.

"Düşündüğün gibi değil," dedi hâlâ kendini savunmaya çalışan Vhalla.

"Güven bana, ne düşündüğüme dair *en ufak* bir fikrin yok." Jax kollarından birini kızın omzuna attı. "Şimdi, hadi gidip sana prensini bulalım."

Vhalla herhangi bir yorumda bulunmaktan, altın saçlı prensin *onun prensi* olmadığına dair bir şey söylemekten kaçındı.

Atıkları her adımla, seçtiği eylem planına dair tereddütleri artıyordu. Neyi başarmayı hedefliyordu? Jax kapıyı çalmak için kolunu kaldırdığında neredeyse onu durduracaktı. Fakat kapıyı tıkladığı sessizliği deldiğinde bu fırsat kaçmıştı.

"Kim o?" diye sordu içeriden gelen uyku dolu bir ses.

"Utangaç prensesiniz," diye seslendi Jax kız taklidi yaparak.

"Git buradan Jax."

Vhalla içeriden hareket sesi geldiğini duyabiliyordu.

"Ah, ama tek başıma değilim, tatlım." Jax ona bir bakış attı. "Yanımda seni arayan bir hanımefendi var."

İçeriden gelen mırıltı ve bir kadına ait olduğu belli fısıltıların ardından sert ayak sesleri kapıya doğru yaklaştı. Mandal içeriden açıldı ve kapı aralandı. "Sen, ha?"

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, prensim, zırhımı burada unutmuşum." Vhalla'nın kararlılığı tamamen yok olmuştu.

"İstediğin şey zırhınsa neden beni arıyordun?" Bunu rahatsız olmuş bir şekilde dillendirebilecekken nazikçe sormuştu.

Vhalla'nın buna bir cevabı yoktu.

"Beni onun odasında bekle." Baldair başıyla koridorun karşısındaki odayı işaret etti.

Vhalla beklerken volta atmaktan zemini aşındırdı. Attığı her adımda, geçen bir yıl boyunca büründüğü her kılığa tekrar tekrar girdi: kütüphaneci kız, büyücü, asker, ölüm meleği. Bir yanı, birdenbire suçluluk duymasına neden olan son damla, Daniel da dahil olmak üzere bunların hiçbirinde suçu olmadığını söylü-

yordu. Diğer yanı ise tüm bunları kendi elleriyle işlediğini haykırmaktaydı. Düşünceli bir şekilde elleriyle oynadı.

“Evet, bu gece sana kendimi affettireceğim, hatta daha fazlasını da yapacağım.” Kamp konağının ince duvarlarının ardından Baldair’in melodik kıkırtısını işitti.

Aldrik’in odasının kapısı açıldığında eşikte biraz öncekinden daha giyinik bir prens duruyordu.

“Vhalla?” Baldair kapıyı ardından kapatıp Vhalla’nın onu arama nedenini açıklamasını bekledi.

“Ben mi?” diye fısıldadı.

Yaşadığı şaşkınlık karşısında prensin kaşları çatıldı.

“Ben kimim?” Başını iki yana salladı. “Vhalla mıyım? Birine mi aitim? Özgür müyüm? Serien miyim? Güçlü müyüm, yoksa zayıf mı?.. Bilmiyorum.” Sanki nereden çıktıklarına şaşırmışçasına ellerine baktı. “Aynı kalple hem öldürüp hem sevebiliyorum. Korkmam gereken şeylerden korkmuyor ama gerçekler karşısında dehşete düşüyorum. Baldair, artık ne olduğumu, *kim olduğumu*, bilmiyorum.” Bu sözcükler ağzından dökülse de Vhalla onları daha önce hiç düşünmemişti. Geçit’e düşmüş ve bambaşka biri olarak uyanmıştı. Artık kütüphaneci çırağı Vhalla Yarl olmadığı gibi Serien Leral’in koruyucu kabuğuna da ihtiyaç duymuyordu. Olmayı umduğu kişiden ziyade İmparator’un olmasını istediği araca dönüşmüştü.

Bu arada kalmışlık onu boğuyordu.

“Ben biliyorum,” dedi Baldair kibarca ve Vhalla’nın ellerini kendi güçlü ellerinin arasına aldı. “Ben kim olduğumu biliyorum.”

Vhalla başını kaldırıp ona baktı. *Kalbinden geçen, kendinin dahi çözemediği şeyleri nasıl bilebilirdi ki?* O, âşık olduğu adamın kardeşiydi. O, ona sahip olan adamın oğluydu. Fakat şu âna kadar Vhalla için gerçek bir anlam ifade etmemişti. Şu an kendini tanımlamak üzereydi.

“Sen rüzgârın kendisi kadar sert ve kararlısın. Hayatta kalman için gereken neyse onu yapıyorsun. Hepimiz bunu yapıyo-

ruz; parçalarımızı bir arada tutmak için yaslanmamız gereken şeye yaslanıyoruz.”

Vhalla başını iki yana salladı. İçini kaplayan suçluluk duygusu bu sözleri kabul etmesini engelliyordu. “Bu sadece bir bahane.”

“Neyin bahanesi?” diye sordu kibarca.

“Bahane...” Vhalla yüzünü avuçlarının arasına gömdü, “Yaptığım şeylere bahane.”

“Hangi şeyler?”

Vhalla başını iki yana salladı.

“Bu Daniel’la mı ilgili?” Ağzından bir soru olarak çıkmışsa da tavırlarından Baldair’in cevabı bildiği belliydi. Vhalla başını ellerinden kaldırdı. Baldair iç çekti. “Vhalla, bunun iyi bir şey olabileceğini hiç düşündün mü?”

“Bunu nasıl söylersin?” Vhalla’nın damarlarında ateş dolaşmaya başlamıştı.

“Ağabeyim çok da...”

“Ona âşığım!” diyerek Baldair’in sözünü kesti. “*Aldrik’e âşığım.*” Bunu yüksek sesle dile getirmek kendini suçlu hissetmesine neden olan son şeyi tekrar teyit etti.

Baldair, omuzlarına hüznü bir umutsuzluğun ağırlığı çökmüş bir şekilde ona baktı. Vhalla dönüp kendine sarıldı. Eğer söyleyecekleri bu kadarsa, bu prensin yanında olmayı istemiyordu.

İki güçlü kol onu sarmaladı ve Baldair onu göğsüne çekti. “Elbette, elbette, öyle olduğunu biliyorum.”

“O zaman neden...” Sözcükleri derin bir iç çekişe dönüştü.

“Çünkü kalbini bu kadar yaralayacak bir şeyin olmasını oturup izlemekten nefret ediyorum. Çünkü ilk tanıştığımız zamanı hatırlıyorum.” İmparatorluk Kütüphanesi’ndeki anıyı hatırladığında Vhalla’nın yüzüne zayıf bir tebessüm yerleşti. “Tanrılar aşkına, ufacak gergin bir şeydin. Tek dokunuşumla seni zevk ve ıstırabın doruğuna getirdiğimi sanmıştım ve Ana adına, seninle oynamak eğleneliydi.”

“Daha önce bir prensle tanışmamıştım.” Vhalla adamın kolu-

nu sıkıp minik bir kahkaha attı. Dokunuşu ona zevk ya da ıstırap vermiyordu. Karmaşık olmayan basit bir rahatlık sağlıyordu.

“Ve şimdi kendine bir bak.” Prens ellerini kızın omuzlarına koyup çevresinde dolaştı. “Masumiyetini yitirmemesi gereken birinin dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor olması bana acı veriyor ama artık bunun tamamen yok olduğunu görebiliyorum ve harekete geçmiş güçleri durdurmaya çalışmak anlamsız.” Baldair geniş eliyle kızın yüzünü kibarca kavradı. “Yöntemlerimin mükemmel olduğunu iddia etmiyorum ama sana zarar vermeyi hiç istemedim. Tek istediğim seni tüm bunlardan uzak tutmaktı. Eğer ağabeyimin ne yapacağını görmek için seni galaya davet etmemin savaşa gelmek zorunda kalmana neden olacağını bilseydim...”

Vhalla konunun aralarındaki ilişkiye ne zaman geldiğini bilmeksizin başını iki yana salladı. “Seni suçlamıyorum.”

“Teşekkür ederim.” Prensın sesi içtendi. “Şimdi, Aldrik’e senin iyi olacağına dair söz verdim ve bu sözü tutacağım, ona ne olursa olsun.” Baldair’in yemininin sonuna bu koşulu eklemiş olması Vhalla’nın kalbine bıçak gibi saplandı. “O yüzden ilerlemeye devam etmen gerek. Vhalla olarak, Serien olarak, Rüzgâr-güdücü olarak ya da hiç kimse olarak; hangisi sana her sabah uyanıp hareket edecek gücü veriyorsa o olarak.”

“Doğru şeyi yaptığımı nereden bileceğim?” Tereddüde düşmüştü; son bir haftadır sesinin güçlü çıkmasını sağlayan her şey belirsizlik karşısında çatırdayıp dağılmıştı.

“Bilmeyeceksin, asla bilemezsin.” Baldair’in yüzünde içten bir gülümseme vardı. “Hepimiz kendi yolumuzu bulmaya çalışıyoruz ve hiç kimse senin keşfettiğinden fazlasını keşfedemedi. *O kadar da özel değilsin, Rüzgâr-güdücü.*”

Prens onu dostane bir şekilde dürttüğünde Vhalla kahkahlara boğuldu. Hâlâ hiçbir şey çözülmemiş gibi hissediyordu ama prensi doğru anladıysa bir süreliğine her şeyi böyle bırakmasında bir sorun yoktu. Günlerini dertop olmuş halde Aldrik için endişelenerek geçiremezdi, tıpkı onaylanma ve rahatlık ihtiyacının Daniel için duygular beslemesine izin veremeyeceği gibi.

O yüzden Vhalla bir kez daha Serien kılığına girip kendini meşgul edecek bir şeyler buldu. Geleceğin, karşısına ne çıkaracağını henüz bilmiyorlardı ve daha bu kılığı bırakmanın vakti gelmemiş gibi görünüyordu. Kimse bu durumu sorgulamadı, kılıç eğitimine devam etmeye karar verdiği için artık çok daha sık gördüğü Erion bile. Erion'un Daniel'dan çok daha farklı bir tarzı vardı ve adam Daniel'ın ona kazandırdığı tüm yetenekleri "düzeltmeye" niyetliydi. Bunun karşılığında Daniel da hareketlerini eski haline getiriyordu.

Daniel'ın yanında kendine hâkim olabileceğinden emin olmasa da bu onu durdurmuyordu. Askeri depodan alınmış giysilerden oluşan küçük yığınlar, Aldrik'in odasında olduğu gibi Daniel'ın barakasında da birikiyordu. Onların yanında, Vhalla'ya fazlasıyla sessiz gelen ve göğsündeki boşluğun tek başına kalamayacağı kadar büyüdüğü gecelerde kullandığı uyku tulumu duruyordu. Daniel yanına gelmesine neyin neden olduğunu hiç sorgulamadı. Sessizce yatakta yanına kıvrılmasına neden olan kâbusları hakkında hiç soru sormadı.

Daniel Altın Muhafızların geri kalanından on kat daha centilmendi. Diğer herkes aralarındaki sıradışı ilişki hakkında yorumda bulunurken Daniel baskı yaratacak tek kelime dahi etmedi. Bu durum da Vhalla'nın üzerinde bir ağırlık yaratmaya başladı.

Akşam yemeklerini Baldair'le yemeyi alışkanlık haline getirmişti. Prens, Vhalla'ya zaman ayırıp bir yaranın iyileşip iyileşmediğini görmeye çalışan doktor misali onun zihnini yokluyordu. Baharatlı içkiler içip Carcivi oynadıkları bu yemekler sırasında ona açılmaya başladı. O kadar ki Daniel'la aralarındaki ilişki daha da karmaşık hale geldiğinde, Vhalla içini Baldair'e döktü.

Prens gidip duygularını doğrudan Daniel'a sormasını önerdi. Bu son derece basit bir fikir olsa da Vhalla kendini harekete geçmeye hazır hissetmek için koca bir gün daha bekledi. Onu titrer halde Daniel'ın yatağına, kollarına götüren şey mavi şeytani parıltıya sahip taşların içinde ışıldayan kırmızı gözlü çirkin canavarlarla dolu bir kabustu. Yoğun ve mantıksız korkunun

geçmesini beklerken Vhalla adamın boynuna dokunan sıcak nefesine odaklandı.

"Daniel," diye fısıldadı karanlığın içine, uyuduğunu umarak.

"Efendim?" diye yanıtladı adam.

Vhalla kaygılarını yuttu. "Biz neyiz?"

"Bunu bana senin söylemeni bekliyorum," diye karşılık verdi adam uzun bir duraksamanın ardından. "Ama acelem yok."

"Neden?"

Adam rahatsız edici bir kahkaha attı. Vhalla bugünlerde yürüyüşte olduğundan daha fazla idman yönettiği için sesinin çatlamış olduğunu fark etti. "Gerçekten de, neden?" Arkasında kıpırdandı ve Vhalla bacağının kendisinininkine sürtündüğünü hissetti. Aralarında bir karış mesafe vardı; onu rahatlatacak ama centilmenliğinden ödün vermeyecek mesafedeydi. "Belki seni seçmeye zorlarsam sonucu beğenmeyeceğim içindir."

Vhalla dudaklarını ısırıldı.

"Bu her neyse, buna sahip olmayı hiçbir şeye sahip olmamaya yeğlerim. Yanımda birinin olması güzel, o biri hiç kimse olsa da. Daniel alnını kızın kürek kemiğine yasladı ve Vhalla bu temas karşısında bir anlığına gerildi. "Kulağa acınacak haldeymişim gibi geliyor, öyle değil mi?"

"Hayır..." Elleri adamınkilerle buluştu ve parmakları birbirine kilitlendi. "Dürüst geliyor."

Sonraki birkaç gün boyunca sözleri Vhalla'nın zihninde dolaşp durdu. Her şeyi olduğu gibi kabullenecek kadar güçlü müydü? Yarının ne getireceğini umursamadan bugünün tadını çıkaracak kadar? Bu, kendisinin sahip olduğunu düşünmediği bir lükstü.

Aldrik de düşüncelerinin kıyısında dolaşp durdu. Erion'un göz ucuyla gördüğü çıkık elmacıkkemikleriyle Batılılara özgü siyah saçları, Vhalla'nın zihninde oyunlar oynadığında da oradaydı. Başka insanlar ondan bahsettiğinde de oradaydı. Her gün doğumu ve batımında Vhalla birliğin dönmesi için dua ederek gözlerini güneye çevirdiğinde de Aldrik oradaydı.

Nasıl olduysa geçen iki haftada tüm hayatı boyunca oldu-

ğundan daha fazla olgunlaşmıştı. Fakat hiçbir fiziksel ya da zihinsel antrenman Vhalla'yı veliaht prensin yanına döndüğü gece için hazırlayamazdı.

Daniel'in barakasının perdesi hiçbir uyarı olmaksızın açıldı. Vhalla gözlerini kırıpıştırarak uyanırken uyku sersemi zihni şaşkıındı. Eşikte omzunun üzerinde küçük bir alev titreşen Jax duruyordu ve Vhalla ânında o gecenin Daniel'in yatağında geçirmeye karar verdiği gecelerden biri olmadığı için şükran duydu.

"Tanrılar adına, dostum, senin sorunun ne?" diye küfür etti Daniel uykulu uykulu.

"Vhalla Yarl, benimle gelmen lazım." Jax'in gözlerinde o tanıdık pırıltıdan eser yoktu. Yüzündeki ifade, aralarında oluşmaya başlamış arkadaşlığa dair en ufak bir iz taşımıyordu.

"Ne oldu?" Vhalla'nın kalp atışları hızlanmaya başladı.

"Sana benimle gelmeni söyledim, hemen." Jax'in hareketlerinde karakteriyle çelişen bir dizginlenme vardı.

"Nereye?" diye sordu otururken Daniel onun yerine.

"İmparator seni çağırıyor." Jax dikkatini tamamen Vhalla'ya vermişti. Daha önce sadece üç kelimenin kendisinde böylesine umut ve korku yarattığı olmamıştı.

"Neler oluyor Jax?" diye sordu Daniel sesini alçaltarak. "Burada biz bizyiz, arkadaşlar arasındayken onun emirlerini harfiyen uygulamana gerek yok."

"Hemen dedim." Jax içeri girip Vhalla'nın kolunu kavrayarak onu çekti.

"Bu kadar yeter, Jax!" Daniel ayağa fırlamıştı.

"İmparatorluk emirlerine karşı gelemezsin!" diye yanıtladı Jax havlarcasına ve Vhalla'yı barakanın dışına sürükledi. Vhalla tökezlese de çabucak dengesini sağladı. Vhalla itaatkâr bir şekilde yanında ilerlediğinde Jax'in ona tekrar dokunmasına gerek olmadı.

İkimiz de hanedanın piyonuyuz, diye düşündü Vhalla. Fakat gözleri kamp konağının yanındaki insan kalabalığıyla buluşğundan bu yeni keşfini düşünecek vakti olmadı. Yumruklarını

sıktı ve kalp atışları hızlandı. Eğer İmparator buradaysa bu Aldrik de geldi demek oluyordu.

Vhalla bir anda Jax'e döndü. "Oraya girmeden önce, lütfen söyle bana veliaht prens... yaşıyor mu?"

Siyah Alay'ın albayı hiçbir şey söylemedi ama durduğu için Vhalla'yı azarlamadı da.

"Jax lütfen söyle bana," diye yalvardı Vhalla.

"Veliaht prens yaşıyor," diye onayladı adam. İlerlemeden önce Vhalla'ya verdiği tek umut buydu.

"Rüzgârgüdücü!" Kalabalığa yaklaştığında bir asker onu fark etti. Birinin görür görmez onun Vhalla Yarl olduğunu anlaması tuhaftı. Fakat bu askerler Geçit'teki savaşta onu görmüşlerdi: Serien maskesini onların gözleri önünde üzerinden atmıştı.

Kalabalık huşu içinde onlara geçecek alan tanıdı.

"Yaşıyor," diye fısıldadı biri.

"Doğruymuş: Bir kuş gibi uçtu."

"Rüzgâr hanedanı koruyor," dedi bir diğeri arkadaşına.

Vhalla onlara bakarken kum fırtınasına dair anılar geri dönmüştü. Ona niye saygı gösterdiklerini bilmiyordu. Bu insanların Aldrik'e herhangi bir sevgi beslemediklerinden emindi. Fakat prenslerinin hayatını kurtaran kişiyi, şafağın ilk ışıklarını izlemiş gibi izliyorlardı.

"Rüzgârgüdücü," diye seslendi biri Jax'le beraber kamp konağının kapılarına yaklaşırken. Vhalla durakladığında Batılı onu ilerlemeye zorlamadı. "Prensi uyandırabilecek misin?"

Bu soru ezici bir darbe gibiydi ve soran kişinin sesi umutla çınlıyordu.

"Ben..." diye kekeledi Vhalla cevaben.

Jax'in, "İmparator Rüzgârgüdücü'yü görmek istedi," demesiyle Vhalla herhangi bir açıklama yapmak zorunda kalmadan uzun salona girdi.

İmparator masalardan birinin başında tek başına dikiliyordu. "Jax, bizi yalnız bırak." Dönüp onlara bakmamıştı bile.

Jax, Vhalla'ya tedbirli bir bakış attıktan sonra odadan çıktı.

“Sana nasıl da saygı duyduklarını gördün mü?” İmparator iç çekti. “Övgülerinin başını döndürmesine izin verme, kızım. Bunu yapmalarının tek sebebi küçük maceranın fikir babasının ben olduğumu söylemem.”

İmparator döndü ve Vhalla adamın bakışları altında kendini bir tarla faresi kadar küçük hissetti.

“Sen.” Bakışları onu delip geçiyordu. “Senin gibi önemsiz bir *hiç kimse*, İmparator’u halkına yalan söylemek zorunda bıraktı. Bununla gurur duyuyor musun?”

“Hayır.” Vhalla saygı gösteriyormuş gibi görünmek adına gözlerini kaçırdı. Adamı daha da sinirlendirmek yapmak istediği son şeydi. Davranışlarının, emirlerine karşı gelen her asker gibi İmparator’un hiddetine neden olacağının farkındaydı ama *meydan okuma* olarak görüleceğini düşünmemişti.

“Herhangi bir şeye zorlanmaktan hoşlanmam, özellikle de bir *hiç kimse* tarafından.” İmparator yavaşça kızın yanına geldi. “Sana karşı merhametli davranmadım mı? Tek isteğim dikkatini dağıtmayıp bana Kuzey’i vermendi ve karşılığında özgürlüğüne kavuşacaktın.”

Avucunu neredeyse babacan sayılabilecek bir tavırla bu kızın başının üzerine koymuştu. Vhalla hoşuna gitmeyen dokunuştan kaçmak istedi.

“Benim bu cömertliğim karşısında sen ne yaptın?” İmparatorun sesi tehlikeli bir tını kazanmıştı. Yumruklarını sıkarak Vhalla’nın saçını kavradı. Saçlarının yolunmasını engellemek için parmak ucuna kalkmak zorunda kalan Vhalla acıyla inledi. “Seninle konuşurken bana bak,” diye çıkıştı İmparator.

Vhalla gözlerini araladı ve onları kırıştırtarak acıyla biriken gözyaşlarını kovmaya çalıştı. Bu adamın karşısında ağlamayacaktı.

“İtaatsizlik yaptın. Veliht prensin atını, senin zavallı hayatından çok daha değerli bir atı çalıp ölümüne neden oldun, verilen emirleri yok saydın, komplo kurdun. Rüzgârgüdücü olduğunu belli ettin. Bana ait olan hayatını gereksiz yere tehlikeye attın.”

Vhalla ona sert sert baktı. *Oğlunun hayatını kurtarmaya çalışmak "gereksiz" bir hareket miydi?*

İmparator sanki onun asi düşüncelerini hissedebiliyormuşçasına kaşlarını çatı ve onu geriye doğru fırlattı. Vhalla tökezleyip tek dizi üzerine düştü. "Hepsi ne için?" İmparator Solaris ayağını yerden kaldırıp kızın yüzüne bastı. "Hiçbir alakan olmaması gereken bir adamın hayatını kurtarmak için. O boş kafan doğru unvanı hatırlamayı becerse dahi, adını o değersiz ağzına almayı bile hak etmediğin adamın."

İmparator ağırlığını ayağına verince, Vhalla topuğunun burununu kırmaması için gerilemek zorunda kaldı. O yerde sürünmeye başladığında İmparator da tekrar iki ayağını birden yere bastı. Varlığı eziciydi, Vhalla gerçekten de kendini botlarının altındaki kirden farksız hissetmeye başlamıştı.

"Şimdi sana bir emir vereceğim. Senin o kalın kafanın bile algılayabileceği kadar basit bir emir." İmparator Solaris sanki karşısında bir aptal varmış gibi yavaş konuşuyordu. "Birkaç hafta sonra bahar gelecek ve ben halkıma Soricism'un kış bitmeden düşeceğine dair söz verdim. Şehri bana vermek için o zamana kadar vaktin var yoksa seni astırır ve dörde böldürürüm. Beni anlıyor musun?"

"Açıkça." Ağzından çıkan sözcük zehir gibiydi. Aynı tutkuyla oğluna âşık olup babasından nefret etmek nasıl mümkündü?

"Adamlarımın gözünde sen benim kahramanımsın. Bu rolü iyi oynamanı şiddetle tavsiye ederim." İmparator masanın başına dönerken neredeyse sakın sayılırdı. "Ama bunun sadece yalandan ibaret olduğunu bil. Bir daha asla özgür olmayacaksın."

Sözünden dönüyordu. Artık Vhalla'nın ona Kuzey'i verip vermemesi önemli değildi. Artık seçenekleri özgürlük ya da esaret değildi. *Esaret ya da ölümdü.*

"Şimdi git, gözüm görmesin seni."

Vhalla bu emri ikiletmedi.

5

VHALLA, İMPARATOR'UN tavsiyesini dinledi ve kamp konağından ayrılırken yüzüne cesur bir gülümseme yerleştirmeye çalışıp askerlerin övgülerini kabul etti. Dışarıya istenilen mesajı yansıtıyormuş gibi görünse de içindeki öfke ve ihanetle karışmış hoşnutsuzluk acı bir iksirdi. İmparator'un ve gerçek kimliğini bilen askerlerin geri dönmüş olması sadece Serien maskesini ortadan kaldırmakla kalmamış, özgürlük ve gelecek umutlarını da yok etmişti.

"Vhal?"

İçindeki kaosa ve çevresindeki askerlerin karmaşasına rağmen yumuşak bir ses doğrudan kulaklarına ulaştı. Vhalla delirmişçesine dönerek sesin kaynağını aradı.

"Vhal!" Fritz onun dikkatini çekmek için kolunu havaya kaldırdı.

"Fritz!" Arkadaşına ulaşmak için çevresindeki insanları kabaca itti. Yorgun fakat mükemmel şekilde tek parça halinde görünen dağınık saçlı Güneylinin üzerine atladı. "Ana'ya şükürler olsun ki iyisin."

"Bunu benim sana söylemem gerek." Umursamazca bir kah-

kaha atmış olsa da kızı kavrayan kolları aksini gösteriyordu.

“Kuzey boyunca koşan sendin.”

“Önemli değildi,” diye mırıldandı Vhalla.

“Hah, ‘önemli değildi,’ diyor.” Bir an için alnını kızınkine bastırdı. “Endişelendim.”

“Biliyorum.” Vhalla dikleşti.

“İkimizi de endişelendirdin.” Vhalla, Elecia’nın bunca zamandır Fritz’in yanında durup durmadığını merak etti.

“Sen, benim için endişelendin, öyle mi?” Vhalla güldü. “Hiç sanmam.”

“Senin için değil.” Elecia kibirli bir tavırla başını iki yana salladı. “Senin başarısız olma ihtimalin ve bunun prensimiz için ne anlama geleceği hakkında.”

Vhalla hafifçe gülümsedi. Önce Baldair’e şimdiyse Elecia’ya karşı bir sevgi besliyordu; *ona neler oluyordu?*

“Üzgünüm millet, arkadaşımı buradan götürüyorum,” diye duyurdu Fritz kolunu Vhalla’nınkine dolarken.

Kol kola ilerlediler ve Vhalla ilk kez Siyah Alay’ın kamp alanına girdi. Serien’miş gibi davranırken buradan uzak durmuştu. Vhalla’nın tanımadığı ve daha önce hiç karşılaşmadığına emin olduğu insanlar onu tanıdılar. Bunun sebebine yönelik tek tahmini Fritz’in, Elecia’nın ya da ikisinin birden yanında olması ve askerlerin arasında haberlerin saman alevi gibi yayılmasıydı. Çoğu şoka girmiş ve haftalardır kampta olmasına rağmen Siyah Alay’ın yanına gitmediği için biraz bozulmuş görünüyordu. Jax’e yardımcı olurken beraber çalıştığı birkaç albay daha da şaşkın görünüyorlardı. Fakat Siyah Alay’ın ona bozulmasının sebebi resmiyet ya da yalanlar değil, onun iyiliğini istiyor olmalarıydı.

“Siz ikiniz birlikte mi kalıyorsunuz?” Vhalla karşısında duran tek çadıra şaşkınlık içinde gözlerini kırıştıtırarak baktı.

“Seninki tek başına olmayı kaldıramadı.” Elecia gözlerini devirdi ama sözlerinde herhangi bir sertlik yoktu, belli ki sadece bundan rahatsız oluyormuş gibi davranıyordu.

“Endişelenmiştim,” dedi Fritz ikinci kez, kendini sertçe yere bırakırken. “Seni de yitirip tek başıma kalacağımı sandım.”

Sözleri buzdan yapılmış bir hançerden daha soğuktu ve Vhalla hızla arkadaşının yanına gidip ona yaslanarak oturdu. “Özür dilerim.”

“Başardığına hâlâ inanamıyorum.” Fritz başını iki yana salladı ve bu hareketiyle beraber endişesinden arındı. “İnanılmazsın, Vhal.”

“Ben gittikten sonra neler oldu?” diye sordu Vhalla cesaretini toplayıp; aklına bir kez daha İmparator’un onu gördüğündeki davranışları gelmişti.

“İmparator seni gönderen kendisiymiş gibi davrandı.” Vhalla bu kadarını zaten öğrenmişti fakat Elecia’nın sözlerindeki ağırlık onu rahatsız etti. “Fakat Siyah Alay’dan birilerinin kaçmana yardımcı olduğunu biliyordu ve bir kaza oldu.”

“Bir kaza mı?” Vhalla neredeyse hiç hareket etmeyen Fritz’e bir bakış attı.

“Binbaşı Reale öldürüldü.” Elecia’nın daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu, Fritz’in de.

Vhalla binbaşyı uzun zamandır tanımıyordu ama Reale’nin örnek asker olarak gösterilen güçlü ve kararlı bir kadın olduğunu biliyordu. Elecia’nın ses tonundan binbaşının ölümünün hak ettiği ihtişamda olmadığını anlamıştı. Eskiden olsa binbaşının ölümüne dair duyduğu suçluluk Vhalla’yı ezerdi. Fakat şimdi, zihninin gerisinde uğuldayan rüzgârları daha da güçlendiriyordu.

“İmparator...” Elecia kulak misafiri olacak herhangi biri var mı diye çadırın açık eteğine baktı. “Vhalla, senin yerinde olsam çok dikkatli olurdum. Benden bile şüpheleniyor ve beni toplanmaların dışında bırakıp duruyor,” diye söylendi. “Ki ben veliaht prensin akrabasıyım. Sen umurundaymışsın gibi davranması için hiçbir neden yok.”

Vhalla avuçlarından destek alarak geriye doğru yaslandı. “Hâlihazırda her şeyimi aldı.”

“Hayır, almadı.” Elecia birkaç kelimeyle Vhalla’nın kibrini yıkıp geçmişti. “Adam tüm dünyanın sahibi. Her zaman senden alabilecek başka şeyler bulacaktır.”

Vhalla tartışmaktansa gözlerini kaçırdı. İtiraz etmenin hiç bir anlamı yoktu; kadının buna yürekten inandığı çok belliydi. “Aldrik nasıl?” diyerek içindeki öfkeyi dindirebilecek tek soruyu sordu.

“Yaraları düzgün iyileşti,” dedi Elecia. “Ama... zihni için hâlâ endişeleniyorum. Henüz uyanmadı.”

“Bir kez bile mi?” Vhalla kaşlarını çatı. Elecia başını iki yana salladı. “Ne yapabiliriz?”

“Hem şifacılar hem de ben elimizden gelen her şeyi denedik. Şu anki durumunda doğal yollardan ölene kadar hayatta kalabilir ama...” Elecia’nın yüzü Vhalla’nın hissettiği acıyı yansıtıyordu.

“Yapabileceğimiz bir şeyler daha olmalı.” Vhalla’nın bu kadar yol almışlarken şimdi vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

“Yapılacak başka hiçbir şey yok.” Acı Elecia’yı asabileştirmişti.

Vhalla, “Yani ondan vazgeçiyorsun, öyle mi?” diye çıkışıp hissettiği bıkkınlığın bir kısmını dışarı yansıttı.

“Bunu nasıl söylersin?”

“Aslında yapılabilecek bir şey daha var.” Fritz ellerini kadınların omuzlarına koydu.

“Ne?” diye azarladı ikisi de aynı anda.

“Henüz denenmemiş bir şey var,” diye tekrarladı Fritz.

“Fritz, elimden gelen her şeyi yaptığımı biliyorsun.” Elecia bunun aksinin ima edilmesine gerçekten alınmıştı.

“Sen yaptın, biliyorum,” diye onayladı Fritz. “Ama denenebilecek her şey denenmedi...” Vhalla’ya döndüğünde kız, aklından geçenleri okudu.

Bu fikir karşısında Vhalla’nın kalbi ona ihanet etti ve planın kusurlarını görmeksizin umut dolu atmaya başladı. Onu yavaş yavaş boğan karanlığın içinde bir ışık huzmesi belirmişti.

“Birleşmelerinden bahsediyorsun.” Elecia, Vhalla’nın hâlâ sindirmeye çalıştığı düşünceyi korkusuzca dile getirmişti. “Kesinlikle hayır. Bu çok riskli.”

“Zaten Birleşmiş haldeyiz,” diye hatırlattı Vhalla.

“Her seferi ayrı riskli,” diye ısrar etti Elecia. “Zihni yeterince güçlü değil. O boşlukta ya da ona her ne denirse kaybolabilirsin. Birleşme en ideal koşullarda bile tehlikeli.”

Vhalla ellerini birleştirdi. Bunu niye tartıştıklarını dahi bilmiyordu. Fritz teklif ettiği anda bunun yapılabilecek tek şey olduğunu anlamıştı.

“Neden bunun işe yarayacağını düşünüyorsun?” diyerek Fritz’e döndü Vhalla.

“Ciddi olamazsın,” diye isyan etti Elecia.

“Bu sadece bir teori.” Fritz birdenbire kendine güvenini yitirmiş gibi görünmeye başladı ve bir Vhalla’ya bir Elecia’ya baktı. “Fakat Birleşme temelde iki zihnin bir araya gelmesi, öyle değil mi? Belki de onun zihnine girip onu geri getirebilirsin diye düşündüm.”

“Denerim,” diye kabul etti Vhalla, Elecia’nın tekrar itiraz etmesine fırsat tanımadan.

Kadının aklını çelmenin kolay olmayacağı açıktı. Vhalla’nın omzunu kavradı. “Sen beni dinliyor musun?”

“Şifacıların yapabileceği hiçbir şey kalmadı, bunu sen kendin söyledin.” Vhalla denemeden geri çekilmeye niyetli değildi. “Eğer bu değilse ne? Sonsuza kadar zihninin hapisanesinde tutsak kalmasına izin mi vereceğiz? İksirler ve senin büyüün sayesinde hayatta kalıp, eriyip gitmesine göz mü yumacağız?”

Elecia bakışlarını yere indirdi, eli gevşedi. Vhalla ondan uzaklaşıp dizlerinin üzerine kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Fritz.

“Denemeye.” Vhalla döndü.

“İmparator’un onun yanına yaklaşmana izin vereceğini mi sanıyorsun?” Elecia kaşlarını çatı.

“Bunun beni durduracağını mı düşünüyorsun?” Vhalla om-

zunun üzerinden Elecia'ya baktı. Aldrik'i görmek için İmparator'dan izin almaya hiç niyeti yoktu.

"İçeri nasıl gireceksin?" diye karşı çıktı Elecia.

"Bunu düşünme." Vhalla başını iki yana salladı. "Elecia, eğer bir şeyler ters giderse ona bakman için sana güveniyorum."

"Elimden ne gelirse..."

Vhalla'nın gözleri Fritz'e döndü. Bu onun önerisi olsa da kızın kararını hüznünlü bir şekilde kabullenmişti. Vhalla iç çekti ve ona sıkıca sarıldı. "Bu sona erdiğinde, *tüm* bunlar bittiğinde yine Kule'de beraber çalışacağız."

Fritz zayıf bir kahkaha attı. "Elbette, tabii eğer senin dikkatsizliğin beni endişeden öldürmezse." Güneyli yüksek sesle burnunu çekti. "Kütüphaneci çırağı ne zaman bu kadar vahşi hale geldi?"

"Kimbilir," dedi Vhalla. Adamın yanağına yumuşak bir öpücük kondurarak dudaklarıyla gerçeği mühürledi. Dönüştüğü kadın olmak için çalışmamış, antrenman yapmamıştı; bu kadın dünyanın taleplerine göre oyularak ortaya çıkmıştı.

Vhalla kampı öğrenmişti ve ana yollardan kaçınarak ilerledi. Başını yerde tutup şüphe çekecek kadar olmasa da bir yere varmaya çalışıyormuş gibi görünecek hızda yürüdü. Kamp konağının çevresinden dolaşp arka tarafa doğru yöneldi. Çadırlar yeterince uzaktaydı ama dolunay onunla işbirliği içinde değildi.

Hızlıca plan yapıp başka bir duvarın yanına gitti ve oraya yığılmış ahşap plakalardan birkaçını aldı. Mümkün olduğunca soğukkanlı bir şekilde Aldrik'in penceresinin olduğu duvara yaslandı. Askerlerin çoğu uyuyordu; uyanık olan birkaç tanesi de ya onu fark etmedi ya da kızın kendinden emin şekilde yaptığı şeyi sorgulamadı.

İki plaka onu meraklı gözlerden korumaya yeterdi ve Vhalla onların duvarla arasında oluşturduğu küçük üçgene çömeldi. Nefesini tutup gözlerini kapattı ve dinledi. Kanalı açık olduğundan, rüzgârın sırdaşı olup onun sırlarını dinledi. Fısıltıların arasındaki narin kalp atışları rüzgârla beraber gelip kulaklarına dolarak ona kamp konağında üç kişinin uyuduğunu söyledi.

Vhalla kampa doğru dönüp herhangi birinin uyanık olup ona dikkat edip etmediğini kontrol etti. Kimseyi bulamayınca saklandığı yerden çıktı ve alçak pencereyi örten panjurlardan birini çekerek açtı. Pencerenin pervazına oturup ayaklarını içeri çektikten sonra kepengi arkasından kapattı.

Kepenkler dışarıdaki gümüş rengi ay ışığının içeri girmesini engellediğinden oda neredeyse kapkaranlıktı. Yatakta kıvrılarak geçirdiği gecelerin ardından burası Vhalla için tanıdık bir yerdi. Fakat bu sefer yatak doluydu.

Titrek beş adımın ardından onun yanına vardı. Sahip olduğu tüm güç bir anda bedenini terk etti ve Vhalla elini ağzına götürüp yatağın kenarına çöktü. Alnını adamın göğsüne doğru götürürken omuzları kamburlaştı. Adamın bir önceki seferden çok daha düzenli nefes alıp verdiğini hissetti ve çığlık atarak herkesi uyandırıp orada olduğunu duyurmayacağına emin olduktan sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi.

İçini kaplayan rahatlık boğucuydu. Prensın başı hâlâ sargılı olsa da artık yarası kanıyor gibi görünmüyordu. Kollarındakiler dahil olmak üzere geriye kalan sargıların çoğu çıkarılmıştı. Yüzü neredeyse normal rengine dönmüş ve şişlik inmişti. Yüzünde daha önce hiç görmediği bir kirli sakal oluşmuştu ve Vhalla bu sakala dokunma arzusunu engelleyemedi, *ona dokunma arzusunu*.

"Ah, Aldrik," diye sayıkladı nemli gece havasına. "Aldrik..." Parmak uçları adamın yüzünün hemen üzerinde dolaştı ve Vhalla ona daha da yakınlaştı. "Aşkım."

Vhalla kendini dünyaya karşı korumasız ve çıplak hissediyordu. Titreyen dudaklarını onunkilerle buluşturup içinde dönüp duran fırtına bulutlarının sadece prensin teninin yaratabileceği bir şimşekle aydınlanmasının keyfini çıkardı. Dünyası onunla başlıyor onunla bitiyordu; narin akıl sağlığını yerinde tutan tek şey oydu. O her şeydi ve onsuz kaybolurdu.

Vhalla dikleşip ona yukarıdan baktı. Prens onun için tüm bunlardı. O yüzden kendisinin de onun için aynısı ve hatta daha fazlası olması gerekiyordu. Yüzünü, battaniyenin üzerinde

kalan köprücük kemiğini ve göğsünün her santimini özenle inceledi. Prens için güçlü olmalıydı; onun için başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şeyi yapması gerekiyordu.

Parmaklarını adamın şakaklarına koyup sıcak tenine hafifçe bastırdı. Gözlerini kapattı ve nefes alıp verişini yavaşlattı. Aynı Yansıtma gibiydi; kendini dışarı itmek istiyordu ama açık havaya değil onun içine, *ikisinin içine*.

Sulukları mükemmel bir uyum içerisinde yankılandı; kalpleri ölümün bile ayıramayacağı kadar birbirine bağlı iki kişinin tanıdık ritmiyle attı. Vhalla bu senfoninin içinde kaybolup onunla bir oldu. Bedeninden ayrılıp sadece ikisinin bildiği bir yere girdi.

Vhalla bir anlığına amacını tamamen unutmuştu. Kayıp parçası bulunmuş; içinde büyüyüp onu tüketen boşluk dolmuştu. Bu tatmin verici bütünlük hissi diğer bütün arzuları gölgede bırakmıştı. Neden kaçmak isteyecekti ki? Neden onu bu sevgi dolu sıcak yerden alıp ikisini bekleyen çetin dünyaya geri götürecekti ki?

Fakat kendine bunun keyfini çıkarmak için çok fazla izin vermedi. Burada olmasının bir amacı vardı. Dünyadan kaçıp ona sığınmayı ne kadar istese de dünya prensine ihtiyaç duyuyordu. Vârise, âşık olduğu o mükemmel adama ihtiyaç duyuyordu.

Aldrik, düşünceleri sadece ikisi arasındaki bu dünyada yankılandı. Artık uyanman lazım.

Algısının ufkunda bir yerlerde sıcak bir rüzgâr ona doğru esti. Onu ateş takip edip çevresindeki dünyayı alevlerle kapladı: Zihinsel bir savunma.

Bu kadar yeter! diye seslendi, bu çocuksu isyanın onu boğmasına izin vermeden. *Benimle savaşma.*

O buradaydı. Vhalla'nın kalbi, ikisinin kalbi, hızla atmaya başladı ve bununla birlikte gerçekdışı ayakları hareket etmeye başladı. Aydınlığa dönüşmüş karanlığın içinde, onu yakmayan alevlerin arasından koştu.

O alevlerde bir görünüp bir kaybolan insan şekilleri gördü. Çok iyi tanıdığı adamı ve onun çocukluğunu gördü. Aldrik'in

geçmişinin gölgeleri onun uzanamayacağı mesafede, anlayamayacağı kadar bulanık bir şekilde dans edip parıltılarıyla Vhalla'nın dikkatini görevinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Aldrik! diye bağırdı Vhalla bir kez daha. Zaman kavramını tamamen yitirmişti. Gerçek dünyada saniyeler ya da günler geçmiş olabilirdi ve bunu bilemezdi. Vhalla elini omzuna götürüp göğsü boyunca aşağı indirdi.

Rüzgâr alevleri dağıtıp uzaklaştırdı. Vhalla dönüp hareketi tekrarlayarak yanan anıları dağıttı. Kendi çevresinde dönerek Aldrik'in zihninin en karanlık köşelerine hapsettiği dehşetleri kovaladı. Geriye sadece o kalana kadar her şeyi çıkardı.

Çevrelerinde hiçbir şey yoktu; gerçek bedenlere sahip olmasalar da Aldrik'in dertop olmuş, yüzünü dizleri arasında saklar halde oturan şeklini gördü. Vhalla yavaşça ona doğru adım attı ya da belki de çevresindeki dünyanın aralarındaki mesafeyi kısaltmasını sağladı. Ne şekilde olursa olsun hedefine ulaşmıştı.

Vhalla, Aldrik'in arkasında diz çöküp kollarını kambur oturan adama doladı.

Aldrik, diye fısıldadı adını bir âşığın okşayışı kadar yumuşakça. *Benimle gel, lütfen geri dön.*

Çevresindeki dünya itiraz ederek dalgalandı.

Biliyorum. Oranın çok kötü olduğunu biliyorum. Ama burada kalamazsın. Herkesin sana ihtiyacı var. Vhalla ortak kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. Benim sana ihtiyacım var.

Aslında orada olmayan zemin hafifçe parıldamaya başladı. Kısa bir yaz yağmuruyla ıslanmış sıcak taşlar gibi tüttü. Ya Aldrik Birleşmelerine direniyordu ya da Vhalla onu korumak için gereken büyü gücünü kaybediyordu. Her halükârda zamanı tükenmek üzereydi.

Lütfen uyan. Lütfen benimle gel, dedi aceleyle. Vhalla artık geri çekilmek zorunda olduğunu biliyordu; eğer şu an geri çekilmezse gerçekten onun içinde kaybolurdu. *Aldrik, sana âşığım.*

Fiziksel gözleri titreşerek açıldığında başı dönüyordu. Yalpaladı, ellerini Aldrik'in başının iki yanına koyarak destek almak

için yastığı tuttu. Derin bir nefes aldı ve bu süreçte fiziksel bedeninin nefes alıp almadığını merak etti. O kadar derin bir Birleşme'den dönmek soğuk ve boş hissettiriyordu.

"Beni bunu tek başıma yapmak zorunda bırakma," diye mırıldandı. Aldrik hareketsizdi; ay ışığının vurduğu yüzü zamanda donmuş gibiydi. "Aldrik, bana bunu yapma."

Vhalla alnını onun göğsüne yasladı. Bunun işe yarayacağını düşünmek büyük aptallıktı. Onu geri getirebileceğini düşünmek. Kendisinin ölüm getirdiğini uzun zaman önce kabullenmişti.

Gözyaşları özgürce aktı. Vhalla onları durdurmaya çalışmadı bile. Dudakları kıvrıldı; Vhalla hiç ses çıkarmadan tüm ruhuyla yas tuttu ve nefesleri kesikleşti.

Aldrik kıpırdandı.

Vhalla'nın gözleri ânında açıldı ve vücudu dikleştirdi. Aldrik hareketsizce yatmaya devam etti. *Yorgunluk zihnine oyunlar mı oynuyordu?* Prens'in parmaklarını tutup neredeyse kıracak kadar sıkı.

Adamın eli Vhalla'nınkinin altında kasıldı.

"Aldrik," dedi nefes nefese. Büyük bir dikkatle yüzüne bakıyordu fakat orada hiçbir şey yoktu. "Aldrik," dedi sertçe. Tanrılar Vhalla'ya bunu vereceklerdi. *Onu Vhalla'ya geri vereceklerdi.* "Lanet olsun, aç şu gözlerini!" Sesi neredeyse bir çığlık kadar yükselmişti.

Koridorun karşısındaki kapı açıldı. Vhalla'nın başı sesin geldiği yöne döndü.

"Ne var?" diye mırıldandı yataktan gelen zayıf bir ses.

Vhalla hayret içinde tekrar Aldrik'e, *prensine* döndü. Yeni çıkmış sakalın lekelediği pürüzlü yüzü, yağlanmış saçları, bunca zamandır uyumasına rağmen yorgun bakan gözleriyle kesinlikle berbat görünüyordu.

Mükemmel görünüyordu.

Odanın kapısı tek kelime edilmeksizin savrularak açıldı; koridorun ucundaki bir diğer kapı çarpılarak kapandı. Vhalla elinde mumla dikilen Baldair'in gözleriyle buluştu; adam öyle şoke

olmuştı ki mumun parmaklarına aktığını fark etmiyordu. Vhalla yataktan fırlayıp pencereye doğru koştu.

“Neler oluyor?” diye seslendi İmparator koridordan.

Vhalla kepengi arkasından kapatıp daha önce oraya yerleştirdiği plakaların arkasına sığındı. Elini küt küt atan kalbinin üzerine koyup bu sesin yerini belli etmemesi için dua etti. Başını binanın ahşap duvarına yasladı ve haftalardır ilk kez rüzgârı dinledi. Rüzgâr neşe içinde, onun kesik solukları ve sessiz göz yaşlarıyla harmanlanmış inanılmaz güzel bir melodi mırıldanıyordu.

Prensi geri dönmüştü.

“Aldrik, sen...” Vhalla’nın üç adam arasında gerçekleştiğini tahmin ettiği bakışmaları kesen belli ki Baldair olmuştı. Ahşap panjurun aralıklarından onları rahatça duyabiliyordu.

“Seni görmek güzel, oğlum,” dedi İmparator hislerine hâkim olarak.

“Neredeyiz?” diye sordu Aldrik zayıf bir sesle.

“Soricium’dayız,” diye yanıtladı İmparator. Sesi Vhalla’nın daha önce hiç duymadığı kadar nazikti ve İmparator Solaris’e beslediği tüm öfkeye rağmen onun en büyük oğluna duyduğu sevginin sesine yansıdığını duymak rahatlatıcıydı.

“Soricium mu?” diye mırıldandı Aldrik. “Hayır, biz... Ben az önce... Kesişim’de değil miydik?”

Vhalla kepenklere doğru döndü. Elecia Aldrik’in zihinsel durumunun belirsiz olduğunu söylemişti. *Ya beraber geçirdikleri tüm zamanı unuttuysa?*

“Kesişim’den ayrılalı aylar oldu,” dedi Baldair incelikle.

“Hayır, biz... biz...” Aldrik’in sesi kaybolmuş gibi çıkıyordu.

“Kendini zorlamanın bir anlamı yok,” diye rahatlatı İmparator. “Kesişim’de ve sonrasında olanlar önemsiz.”

Vhalla çılgık atarak itiraz etmek istiyordu. Kesişim’de olanlar Aldrik’le onun duygularını ortaya çıkarmış ve ardından ikisi Vhalla’nın hayatındaki en güzel gecelerden birini geçirmişlerdi.

“Hayır,” dedi Aldrik nefes nefese. Gece esintisi onun itiraz-

larını Vhalla'ya taşıyor, kendi kalbinden Vhalla'ninkine ulaştırıyordu. "Hayır, Kesişim ve sonra... Sonra sen Vhalla'yı benden aldın."

"Oğlum." İmparator'un sesi tamamen değişmişti.

"Ve biz, Geçit... Ben..." Odada birdenbire bir kargaşa oluştu. "O nerede?" diye sordu Aldrik.

"Uzan. Hayır *Aldrik*, ayağa kalkmaya çalışma." Baldair şifacı rolü üstlenmişti.

"O nerede? İyi mi? Baldair, bana onu koruyacağına yemin etmiştin!" Aldrik'in sözleri endişeden delirmiş gibiydi.

Vhalla ortaya çıkamadığı için kalbi sızlarken gözlerini sıkıca kapattı.

"Söylesene!" diye bağırdı Aldrik.

"Neden bunu yapmak zorundasın?" İmparator'un sesi o kadar kısıktı ki Vhalla onu zar zor duyuyordu. "Bu kıza karşı neden böylesine sağlıksız bir saplantın var?"

"Yani yaşıyor mu?" Aldrik uzun bir uykudan uyanmış olmasına rağmen hiçbir şey kaçırmıyordu. Vhalla Geçit'te ölmüş olsa İmparator böylesine öfkeli olmazdı.

"Yaşıyor," diye onayladı İmparator. Odaya sakinlik çöktü. "Şimdilik."

"Ne?" dedi veliaht prens şoka girmiş halde.

Vhalla, İmparator'un kendisine verdiği ültimatomu Aldrik'in öğrenmesini istemiyordu. Özellikle de bu şekilde. Parmakları, kepengin ardına uzanıp Aldrik'i odanın dışına, babasının ulaşamayacağı yere çekme arzusuyla seğiriyordu.

"Ona verilen göreve odaklanması gerektiğini biliyor, *sadece o göreve,*" diye konuşmaya başladı İmparator Solaris. "Dikkatinin dağılmasına izin vermenin onun için çok kötü sonuçlar doğuracağını biliyor."

"Baba, sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Baldair.

"Oldukça verimli bir konuşma yaptık," İmparator'un sesi uğursuzca yankılandı.

O konuşmayı verimli olarak tanımlamak da mümkündü tabii...

“Ve şimdi seninle de bir o kadar verimli bir konuşma yapmayı umuyorum Aldrik.”

Veliaht prensin cevabı sessizlikti.

“Bana Kuzey’i vermek için bahara kadar vakti var. Yoksa asılıp dörde bölünecek.” Bunu ikinci kez duymak ilkinden daha kolaydı. “Ama maalesef çok büyük bir risk teşkil etmeye başladı. O yüzden başarılı olsa dahi bize yararı sona erdikten sonra ona ne yapmamız gerektiğine senin karar vereceğini umuyorum.”

“Ona ne yapmamız gerektiğini mi?” Açıklama talep edecek kadar cesur olan Baldair’di.

“Sorun teşkil ediyor. İsteddiği konuşmayı dinleyip duvarların içinden geçebilir. Ondan herhangi bir şey saklamak mümkün değil, öyle bir yaratık...”

“O bir kadın,” diye düzeltti Aldrik sertçe.

“... yaratık,” diye devam etti İmparator. “Kristal Mağaralar’dan bahsetmeme gerek dahi olmamalı.” Uzun bir duraksama oldu. “Ben de öyle düşünmüştüm. Testlerinin yeterince doğru sonuç verdiğine emin değilim Aldrik. Belki de o, kristallerle *baş* çıkabilir. Eğer öyleyse, daha da büyük bir tehlike haline geliyor. Ya biri orada yatan gücü ortaya çıkarmak için onu kullanmaya karar verirse? Savaşlarda birçok kayıp olur; ayrıca hiç kimse onun bu savaş alanından sağ çıkmasını beklemiyor.”

Vhalla gözlerini sıkıca yumdu; midesi bulanmaya başlamıştı.

“Aldrik’in hayatını kurtardı baba.” Baldair’in savunması ne kadar yararsız olsa da iç açıcıydı.

“Bu onun göreviydi! Kulların lordları karşısında görevi budur ve ben bu görevin bulanıklaşmaya başladığını hissediyorum.” İmparator imalarının havada asılı kalması için duraksadı. “Peki o zaman, bu konudaki planlarını duymayı dört gözle bekliyorum.”

“Bunu yapmayacağım,” dedi Aldrik kapı açılırken.

Vhalla’nın kalbi durdu.

“Pardon?” diye sordu İmparator buz gibi bir sesle.

“Çok şey yaptı. Ona ihtiyacımız var. Ona ihtiyacım...”

“Ona ne için ihtiyacın var?” diye oğlunun sözlerini tamamladı İmparator Solaris, Aldrik’in ağzından kaçan sözleri canice çarpıtarak.

“Ne için olduğunu biliyorsun!” Aldrik kontrolünü kaybetmişti. Tatlı dilli ateş lordu, korku saçan prens, çaresiz bir adama dönüşmüştü.

Vhalla göz kapaklarını iyice birbirlerine bastırdı. *Dünya nasıl da tepetaklak olmuştu.*

“Evet,” dedi İmparator yavaşça. “Maalesef biliyorum.” Vhalla ayak seslerini işittiğinde İmparator’un odayı aşp oğlunun tepesinde dikildiğini tahmin etti. “Ehlileştirilemeyeceği belli, o yüzden ölecek Aldrik. Ölümünün senin elinden olmasının benim elimden olmasına nazaran çok daha kolay olacağına eminim.”

66 **N**E YAPACAĞIN?" DİYE SORDU Baldair sonunda sessizliği bölüp Vhalla'yı harekete geçirerek.
"Baldair, git," diye talep etti Aldrik acı acı.
"Ağabey, birlikte..."

"Sana beni yalnız bırak dedim!" diye azarladı kardeşini veliaht prens acı içinde.

Kepenک açılınca iki prens de hemen o tarafa döndü. Vhalla dışarıdan herhangi birinin, mum ışığıyla aydınlatılmış odadaki gölgesini görmesine fırsat tanımadan hızla pencereden içeri atladı. Kepengi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kapattıktan sonra dikleşti.

Aldrik kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu; bakışlarında ancak dünyaya inip fanileri yaratmış bir tanrıçaya duyulabilecek bir hayranlık vardı. "Vhalla," dedi boğulurcasına.

"Aldrik." Kalbini çevreleyen buzlar çatırdayarak kendi ağırlığının altında paramparça oldu. Vhalla hızla adamın yanına giderken Aldrik'in zayıflamış kasları onu karşılamak için yeterince hızlı doğrulmasına izin vermedi ama bu, Vhalla'nın yatağın kenarına oturup tuhaf bir açıyla ona sarılmasına engel olmadı.

Aldrik'in kolları yavaşça emirlerine itaat etti. Kadının çevresini sardılar ve veliaht prens sahip olduğu tüm güçle, titreyen Rüzgârgüdücü'ye sarıldı. Vhalla hafifçe hıçkırarak yüzünü onun boynuna gizledi.

"Vhalla'm," diye fısıldadı Aldrik ona sarılırken. "Leydim, aşkım. Sen, sen..." Sesi çatladı ve titrek bir nefes aldı.

Vhalla uzaklaşıp prene baktı. "Buradasın."

"Sen de öyle." Avucu yanağıyla buluştuğunda Vhalla vücudunu onunkine bastırarak dokunuşunun tadını çıkardı.

"Eğer o olmasaydı sen burada olamazdın Aldrik," diyen Baldair ikisine de orada olduğunu hatırlattı.

"Neler oldu?" Aldrik bir kardeşine bir Vhalla'ya baktı. "Bana her şeyi anlatın."

"Kendini zorlama." Vhalla birdenbire küçücük bir şeyin bile onu yıkabileceğinden endişelenmeye başlamıştı.

"Bana her şeyi anlatın," diye tekrarlardı prens sertçe.

"Sen düştükten sonra..." diye ağabeyinin isteğini yerine getirmeye başladı Baldair.

Vhalla şüphe içinde ona baktı. İmparator'a itaatsizlik edişinin ya da Kuzey boyunca delirmiş gibi koşuşunun hikâyesini dinlemek istemiyordu. Ayrıca Baldair'in Daniel'la alakalı karmaşıklıklardan bahsetmemesi için dua ediyordu. Genç prens, kızın güvenine ihanet etmedi.

Veliaht prens, kardeşinin anlattıklarını sessizce dinledi. O güzel zihni bir kez daha uyanmaya başlarken gözleri parıldadı. Vhalla kendine mükemmel yüz kıvrımlarında ve elinin üzerinde gezinen başparmağında kaybolmak için izin verdi.

"Vhalla." Baldair sözlerini tamamladığında veliaht prens Vhalla'nın dikkatini kendine çekti. Aldrik ağzını açtı ve titrek bir sesle konuştu. "Beni uyandıran da sendin, öyle değil mi?"

Vhalla adamın yüzüne bakıp gözlerinin derinlerinde yatan mânâyı çözdü. *Demek ki gerçektir*, Birleşme sırasında şahit oldukları gerçektir. Prens de onun kadar oradaydı. Vhalla başıyla onayladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Aldrik fazlasıyla saygılı bir şekilde.

"Ne demek prensim."

"Şimdi babamla başa çıkmanın bir yolunu bulmamız lazım." Aldrik sanki acı çekiyormuşçasına gözlerini kapattı.

Vhalla'nın midesi kasıldı. "Eğer İmparator ölmemi istiyorsa... yapacak pek bir şey yok, öyle değil mi?"

"Hayır. Bu savaşı kazanacağız, ardından özgürlüğünü de..."

"Söylediklerini duydum." Aldrik, Vhalla'nın, babası savaşın sonucu ne olursa olsun onun ölümünü istediğini bildiğini anladığında gözlerinden kadının kaldıramayacağı bir umutsuzluk parıltısı geçti. "Seni zor durumda bırakmaktansa başarısız olurum."

"Bunu yapamam." Aldrik başını iki yana salladı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Bana değer vermenden nefret ediyor," dedi Vhalla durumun farkına vararak. "Eğer suçum sevmekse suçluyum."

"Buna izin vermeyeceğim." Aldrik doğrulmaya çalıştı. Yüzünü ekşitti ve Vhalla hemen ona destek olması için yastıkları düzeltmeye koyuldu. "Sana söz veriyorum."

"Verme." Elleri titredi. Vhalla dikleşip ayağa kalktı ve kollarını gevşekçe iki yanına sarkıttı. "Birbirimize verdiğimiz sözleri değersiz hale getirme. Bazı sözleri tutamayız."

"Hayır!" Aldrik'in sesi hafifçe yükseldiğinden Baldair kapıya gergin bir bakış atıp onları uyardı. "Eğer yapabileceğim tek şey buysa seni bizzat kaçırıp saklarım."

Baldair, şaşkınlığı bariz bir şekilde öne doğru eğildi.

"O zaman senin de peşine düşerler." Vhalla başını iki yana salladı. "Bu konuda aceleci davranma. Eğer olacağı buysa..."

"Bunu yapma." Gözleri öfkeyle alevlendi ve bu, sesinin tınısını daha da derinleştirdi. "Sakin bana bunu yapmaya kalkma, Vhalla Yarl." Aldrik, Vhalla'nın şu an onun olduğunu düşündüğünden çok daha güçlü ve hızlı bir şekilde kızı tekrar yatağa çekti. "Sana bunun hiç kolay olmayacağını söylemiştim, seni

uyarmıştım. Bunun için savaşmaya hazır değilsen kalbimi yaralamaman için yalvarmıştım.”

Vhalla bu suçluluk duygusunun ağırlığı altında ezilerek bakışlarını kaçırdı.

“Bana bak,” diye talep etti yumuşak bir sesle. Vhalla ona itaat etti. “Sen pes etmezsin. Bizzat İmparator’a karşı çıkıp Kuzey’i tek başına aştın, *sen*, bir zamanlar kütüphaneci kız olan kişi! Sen zeki, becerikli, güçlü ve güzelsin; bu gerçeği unutmama izin vermeyeceğim. Bunların yok olmasına izin vermeyeceğim.” Aldrik âdeta onun insanlığının parçalarını fiziksel olarak bir arada tutarmışçasına elini kavradı.

Vhalla’nın göğsüne bir ağrı saplandı. “Savaşmaktan yoruldum,” diye iç çekti. İmparator’un yüzüne basan botunun anısı hâlâ tazeydi. O adamın Vhalla’yı böylesine küçük hissettirebilmesinden nefret ediyordu. “Son ânıma kadar İmparator’la savaşıp ıstırap içinde ölmektense onun benden nefret etmesini ve geriye kalan günlerimi dilediğim gibi geçirmeyi yeğlerim.”

“Hayır.” Aldrik’in yüzüne bir gülümseme yerleşti. Bu yorgun bir gülümsemeydi ama ardında Vhalla’nın şu âna kadar görmediği bir umut vardı. “Tanrılar şahidim olsun ki sana ve Baldair’e yanımda olacağınıza dair yemin ediyorum. Bir yolunu bulacağım, bir fırsat yakalayacağım. Henüz bunun ne olduğunu bilmiyorum ama babama, bu aptal seni öldürme sevdasından daha değerli gelecek bir şey bulacağım. Bu şey her neyse babamı onunla tehdit edeceğim. Ona, tüm dünyaya, kalbimi çalan bu müthiş kadını göstereceğim.”

“Bunu ne kadar süreyle yapabileceksin ki?” Vhalla duymayı özlemle beklediği bu sözlere itiraz ettiği için kendinden nefret etti. “Sonunda takas edecek başka bir şey bulman ya da sadece benim için bir şeyleri feda etmen gerekmeyecek mi?”

“Bu önemli değil.” Aldrik başını iki yana salladı. “Seni ömrümün sonuna kadar yanımda tutmak için savaşacağım.”

“Sen tam bir aptalsın,” dedi Baldair, bu sözcükleri Vhalla’nın ağzından çıkmışçasına. Sandalyesinde geriye yaslanıp ağabeyini

inceledi. Fakat âşıkların birbirine bakarken gözlerinde beliren takdir dolu pırıltı, sözcüklerine ihanet etti. Vhalla genç prensin davranışlarındaki ayrıntıları henüz yeni öğreniyordu ama şu an etkilenmiş olduğunu tahmin etmek güç değildi.

Aldrik kıkırdadı. "Eğer öyleysem bunun suçlusu karşımda duran bu kadındır."

Hoş bir sıcaklık Vhalla'nın yanaklarını renklendirdi.

"Peki ama yataktan çıkmayı başaramazsan herhangi bir intihar görevine de atılamazsın." Baldair ayağa kalktı. "Gidip şifacıları getireyim."

"Git ama şifacıları getirmeden önce bekle." Aldrik elini Vhalla'nın kolunda dolaştırdı, dikkati tekrar ona odaklanmıştı.

"Gün doğumuna sadece bir saat kaldı."

"O zaman onları bir saat sonra getir," dedi Aldrik sanki bunun söylenmeden anlaşılması gerekiyormuşçasına.

"Tıbbi bakıma ihtiyacın var," diye ısrar etti Baldair. "Bedenin iyileşti sayılır. Sadece eski gücüne kavuşabilmen için biraz güçlendirme iksirine ihtiyacın olmalı."

"Henüz gücüme *ihtiyacım* yok. Bu yataktan çıkmayacağım," dedi veliaht prens. "Şu an yanımda olan şey şifacıların şişelebileceği herhangi bir şeyden daha etkili olacaktır."

Baldair yüzünde bir gülümsemeyle iç çekerek pes etti ve başını iki yana salladı. "Güneş doğduğunda gitmiş ol," diye uyardı genç prens kızı, onları yalnız bırakmadan önce."

Kapı kapanırken Vhalla tekrar Aldrik'e döndü fakat prensin aklından başka şeyler geçiyordu. Vhalla'nın kolunu okşayan eli onu omzundan nazikçe tuttu. Ensesine ulaşabildiği anda kadını kendine doğru çekti ve Vhalla onun dudaklarıyla buluştu.

Ağzında Vhalla'nın, ona zorla içirilen ilaçlardan ya da hayatta kalmasını sağlayan iksirlerden arta kaldığını düşündüğü şifalı bitki tadı vardı. Yüzüne düşen saç Vhalla'yı tuhaf bir şekilde gıdıkladı. Fakat hiçbir şey öpücüğün mükemmelliğine gölge düşüremezdi.

"Sana âşığım," diye mırıldandı veliaht prens dua edercesine.

“Ben de sana,” diye karşılık verdi.

“Benden vazgeçme.” Aldrik gözlerini sıkıca yumdu. “Benim için yaptıklarını hak etmiyorum... ama sen... *bu*, yıllardır bana kendimi insan hissettiren ilk şey, beni daha fazlası için çabalama-ya iten ilk şey. Sen beni gerçekten mutlu eden, tekrar bir şeyler istememi ve umut etmemi sağlayan ilk kişisin.”

“Senden asla vazgeçmedim,” diye belirtti Vhalla kibarca.

“Ve bunu yapan tek kişisin.”

“Larel de vazgeçmemiştii,” dedi Vhalla.

“Evet, Larel de hiç vazgeçmemiştii...” Aldrik onu nazikçe çekti ve Vhalla onun ne istediğini anladı. Küçük yatağa zar zor sığarak yanına kıvrılıp başını çenesiyle omzunun arasına yerleştirdi. “Kuzey’i aştığına inanamıyorum. Tanrılar aşkına, kadın, hiçbir şeyden korkmaz mısın?”

“Dehşet içindeydim,” diye itiraf etti Vhalla. “Ama sensiz bir yaşamın düşüncesi daha dehşet vericiydi.”

Aldrik boğazının derinliklerinden gelen bir kahkaha attı. Parmak uçlarını Vhalla’nın kollarında ve omuzlarında dolaştırdı. “Bu korkuyu iyi biliyorum.”

Vhalla gözlerini kapattı. Faniliği dipsiz bir uçurumun diğer tarafından onu izliyordu. Prens in ona sıkıca sarılan koluysa bu karanlık uçuruma düşmesini engelliyor, onu burada tutuyordu.

Vhalla şüpheleri aklından kovalayıp umuda sarıldı. Eli prensin beline dolandı ve kendisinininkiyle mükemmel bir uyum içerisinde inip kalktığını hissettiği göğsüne yatıp prensin kalp atışlarını dinledi.

“Bugün benimle kal.” Aldrik dudaklarını onun saçına bastırdı.

“Ama ya baban...”

“Şifacılar işlerini tamamladıktan sonra yanıma getirilmeni emredeceğim. Babam karşı gelerek aile içi çatışmamızı dünyaya duyurmaya cesaret edemez, ben açıkça emrettikten sonra itiraz edemez. Bir gün benim yöneteceğimi umduğu kulların önünde otoritemi sarsmaz,” dedi Aldrik kendinden emin bir şekilde.

“Ne kadar süre için?” diye sordu kadın.

“Bugünün tamamında, belki yarın da.” Sözlerinin ardında daha derin bir mânânın izleri vardı. İnsanları kuklasına dönüştüren zihninde bir plan oluşmaya başlamıştı. “Adamların, kadınların, kurmayların ve soyluların senin korumam altında olduğunu görmeye devam etmelerini istiyorum. Senin zekice düşüncelerine değer verdiğimi ve...” Aldrik sanki kendini buna hazırlamak istermişçesine duraksadı, “sana duyduğum sevgiyi görmelerini istiyorum. En önemlisi de babamın basit tehditlerle seni benden alamayacağını anlamasını istiyorum.”

“Bu çok kötü bir fikir.” Vhalla ona daha da yaklaşıp başını iki yana salladı.

“Hayır, mükemmel bir fikir,” diye ısrar etti prens. “Bunu yapar mısın?”

Vhalla’nın eli battaniyelerin açık bıraktığı köprücük kemiğine kaydı ve parmakları adamın teninin üzerinde dolaştı. “Yapırım,” diye karşılık verdi.

Prens on doladığı kolu daha da sıkılaştı ve adam tek parmağını Vhalla’nın çenesinin altına götürdü. Aldrik dudaklarını bir kez daha onunkilerle buluştururken Vhalla adamın omzunu sıkıca kavradı. Prens dudakları aralandığında tüm dünya keyifli bir şekilde kaybolup gitti.

Her öpücükle delilikleri bir kez daha onaylanırken Vhalla kahkaha atmayı, ağlamayı arzuladı. Gerginliğinin midesinde oluşturduğu kördüğüm iyice dolandı. Her öpücük bir düğümü açıyor, her nefes yerine iki yeni düğüm ekliyordu. Bugün bir sınır çekeceklerdi. Bir tarafta onlar duracak diğer tarafta ise İmparator ve ölüm bekleyecekti.

Her zaman olduğu gibi şafak çok erken söktü. Birbirlerine planları konusunda güvence verdikten sonra Vhalla kendini zorla ondan ayırdı. Prens kolları onu bırakmak istemiyordu ve Vhalla da kendini bir kez daha soğuk dünyanın içine atmaya isteksizdi.

Prens odasından çıktıktan sonra kampın içinde dolaşmaya başlayıp ayaklarının onu nereye götürdüğünü umursamadan

ilerledi. Şüpheyle umut yer değiştirmiş, düşünceleri dehşetten temkinli davranma çağrılarına, oradan da coşkuya uzanan geniş bir yelpazeye yayılmıştı. Bir şekilde Fritz'in çadırına vardı.

"Güneş adına, neler oluyor?" diye feryat etti Elecia, Vhalla neredeyse üzerine yığılırken.

Vhalla hiçbir şey söyleyemedi; Birleşme'nin yarattığı yük uykusuzlukla birleşip derin bir tükenmişliğe dönüşmüştü. Vhalla, Fritz'in üzerinden geçip sırtüstü dönerek yüzünde küçük bir gülümsemeyle tepesindeki kumaşa baktı. Ne olursa olsun, *o yaşıyordu*.

"Siz ikiniz çok sinir bozucusunuz," diye homurdandı hâlâ yarı uykuda olan Fritz, Vhalla'nın sağ tarafından.

"Uyandı," diye duyurdu kız.

"Ne?" Elecia oturur konuma geçti.

"Uyandı," diye tekrarladı Vhalla yüzünde aptal bir sırıtışla oturarak. Neşe içinde diğer kadının ellerini tuttu. "Aldrik uyandı."

"Sen..." Elecia geri çekilmeye çalışmadı bile. "Gerçekten başardın mı?" Vhalla başıyla onayladı ve Elecia ona kemiklerini kırarak kadar sıkıca sarıldığında şaşkınlıktan küçük bir çığlık attı.

"Çok sinir bozucu birisin, Vhalla Yarl," diyerek küçük bir kahkaha attı Elecia.

"Sen de oldukça gıcık sayılırsın." diye yanıtladı Vhalla önemsemeden ve iki kadın bir anlığına içten bir mutlulukla birbirlerine baktılar.

Vhalla tam Fritz'e dönüp ana hatlarıyla olanları anlatıyordu ki Jax'in sesi kampta yankılandı.

"Leydi Ci'Dan! Leydi Yarl!"

Vhalla Elecia'nın ardından çadırdan çıktı. "Buradayız."

"Sizi birlikte bulmak beni hiç şaşırtmadı," dedi Batılı adam sırtarak.

"Şaşırtmalı." Elecia yumruğunu kalçasına dayayıp yüzünde tanıdık bir sırıtışla ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Bu kıza katlanamıyorum."

"Yani bu yeni bir gelişme, öyle mi?" Jax başını hafifçe yana eğdi.

Elecia homurdanıp herhangi bir şey söylenmesini beklemeden kamp konağına doğru yöneldi. "Sanırım prensimiz beni çağırdı."

Batılı adam başıyla onayladı. "Seni buraya getirmesine şaşır-dım."

Vhalla merak içinde ikilinin arkasından yürüdü. Birbirleriyle yakın arkadaş gibi konuşuyorlardı.

"Belli ki bana ihtiyaç duyuyor." Elecia'nın sesindeki kibir Vhalla'nın kulaklarına tuhaf geldi. Sesinde bir keder tınısı vardı. Vhalla, Elecia'nın Aldrik'in orada ona ihtiyaç duymasını istemediğini fark etti. Elecia, prensin onun şifacı uzmanlığına ihtiyaç duymayacak halde olmasını tercih ederdi.

"Ee, büyükbaban buna düşeslik vermekle ne yapmaya çalışıyor?" Jax başıyla Vhalla'nın olduğu yeri işaret etti.

"Ben nereden bilebilirim?" Elecia omzunun üzerinden Vhalla'ya bir bakış attı. "Batı'nın düşüşünün ardından ilk kez bir Kızıl Beyanname takdim etmeye karar verdiğini sonradan öğrendim."

Vhalla kadının gözlerinin içine bakmaktan kaçındı. Kızıl Beyanname hakkında hâlihazırda bildiğinden daha fazla şey öğrenmek istemiyordu. Dikkatleri gereksizce üzerine çekmekten başka bir işe yaramamıştı.

"Öncesinde İmparator'un iznini aldığını sanmıyorum," dedi Jax sesini alçaltarak.

"Almasına gerek olmamalı." Elecia'nın sesinde Vhalla'nın hoşuna giden bir sertlik vardı. "O, Batı'nın Lordu; onu istediği kişiye takdim edebilir."

Jax, Vhalla'nın kaçmaya çalışan gözlerini yakaladı. "Sana bunu ciddiye alan insanlar olduğunu söylemiştim." Sırıttı.

Kamp konağına girdiklerinde tüm konuşmalar kesildi. Sol uzak köşedeki yüksek masanın çevresinde on üç kadın ve adam toplanmıştı. Önlerindeki haritayı incelemeyi bırakıp içeri girenlere baktılar. Masanın başında İmparator duruyordu; sol tarafında Baldair, sağında ise çok daha güçlü görünen Aldrik vardı.

Vhalla'nın gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Ona bakmak için

dönerken prensin hareketlerinde hafif bir yalpalama olduğunu fark etmişti. Aldrik'in dengesini sağlamak için elleriyle masayı sıkıca kavradığını görmüştü. Onu yatağından çıktığı için azarlamamak adına dudağını ısırarak zorunda kaldı.

"Geç kaldığım için özür dilerim." Jax albay rolüne bürünmüş, daha dik yürümeye başlamıştı. "Prensimiz beni Leydi Yarl ve Leydi Ci'Dan'ı getirmekle görevlendirmişti."

Albay masadaki yerini alırken Aldrik onu başıyla selamladı. Elecia görevi belli olduğundan doğrudan Aldrik'e yöneldi. İmparator'un bakışlarıyla tutsak ettiği Vhalla'nın ayakları masaya birkaç adım kala durdu.

"Vhalla, sağma geç," diye duyurdu Aldrik ve tüm bakışlar o yöne döndü.

Vhalla ellerini karnına koyarak derin bir nefes aldı. Başını mümkün olduğunca dik tutarak kendinden emin bir şekilde yürüdü. Aldrik'in planlarını bilmesine rağmen hafifçe titriyordu.

Elecia, Aldrik'in bir elini bırakıp diğerini tutarken Vhalla'ya baktı. Fakat Vhalla prensin sağ tarafındaki şerefli konuma geçip o tanıdık kıvrık saçlı yaşlı adamı yana kaymak zorunda bırakırken Elecia herhangi bir şey söylemedi.

"Aldrik," diyerek konuşmaya başladı İmparator uğursuzca, "kızın *başka bir yerde* görevlendirilmesinin daha doğru olacağını düşünmüyor musun?"

"Hayır." Aldrik babasının sözlerini sanki önemsiz bir düşünceymişçesine kulak ardı etti. "Leydi Yarl'ın başarılı olabilmesi için birliklerimiz hakkında bilgiye sahip olması lazım geldiğinden onun yaptığımız hazırlıklara vâkıf olması gerektiğine inanıyorum."

"Öyle mi?" İmparator Solaris'in kelimelerinden açıkça kin akıyordu.

"*Leydi Yarl mı?*" diye sordu Raylynn, Baldair'in sol tarafından. Vhalla kocaman açılmış gözlerle dikilen Daniel da olmak üzere tüm Altın Muhafızların orada olduğunu fark etti. Gözleri diğer Doğulunun gözleriyle buluşurken zaman nefesini tutmuş gibiydi.

Adam onun sağı çaprazında, sadece birkaç kol mesafesi uzak-
taydı ama Vhalla'ya sanki dünyanın öbür ucundaymış gibi geli-
yordu. Adamın ela gözleri kızın yanında duran Aldrik'e kaydı
ve karanlık bulutlarla dolan hemen kaçırdığı bakışları karşısında
Vhalla'nın göğsü rahatsız edici şekilde sıkıştı.

Masanın geri kalanı iki Doğulu arasında geçen sessiz konu-
şmadan habersiz gibiydi. Aldrik'in söylediklerine odaklanmışlar-
dı. "... ona Kızıl Beyanname takdim etti."

"Boş bir unvan," diye alay etti İmparator başını iki yana sal-
layarak.

"Saygısızlık etmek istemem ama katılmıyorum." Erion'un
dudaklarının kenarları keyifli bir sırıtışla kıvrılmıştı ve gözleri
mükemmel bir gösteri izlermişçesine masada dolaşıyordu. "Ba-
tı'nın en köklü ailelerinden birinin bundan onur duyan bir üyesi
olarak, eğer Lord Ci'Dan öyle uygun görmüşse Rüzgârgüdü-
cü'yü bir leydi olarak kabul etmekten onur duyarım."

Destek kazanmış olmasına rağmen Vhalla, Aldrik'in yüzün-
den bir gerginlik geçtiğini görünce şaşırdı. İki Batı Lordu uzun
bir an için bakiştılar. Elecia bile Aldrik'i muayenesine ara verip
yüzünde apaçık bir şüpheyle gözlerini kısarak Erion'a baktı.

"Ben de katılıyorum," dedi Batılı başka bir adam.

"Rüzgârgüdücü'yü memnuniyetle Batı Divanı'na kabul edi-
yorum." Bir kadın başını hafifçe sallayarak Vhalla'yı selamladı.

İmparator kaşlarını çatıp konuşmak için ağzını açtı.

"Mükemmel. Artık devam edebilir miyiz?" Aldrik son sözü
söylemişti ve masadakiler dikkatlerini tekrar ellerindeki kâğıtlar-
a verip askerlerin idman takvimleriyle ilgili bir şeyler tartışma-
ya başladılar.

Vhalla cesaretini toplayarak İmparator'a bir bakış attı. Ada-
mın çenesi kenetlenmiş ve gözleri Aldrik'in üzerinden ayrılmamıştı.
Vhalla planlarının ne olduğunu tam olarak anladığından
emindi. Zaten gizlemeye yönelik hareket ettikleri söylenemezdi.

"...bu soru geçerliliğini hâlâ koruyor: Kuşatma silahları yap-
maya mı yoksa askerlerimizi eğitmeye mi zaman harcayacağız?"

Diğer kurmaylardan biri üzeri defalarca işaretlenmiş bir kâğıdı Aldrik'e doğru kaydırđı.

"Eğer o bize Soricism'un kapılarını açarsa," dedi Erion, Vhalla'yı işaret ederek, "o zaman kuşatma silahları vakit kaybı olur. Savaşmaya hazırlanmalıyız."

Vhalla, Aldrik'e doğru eğilip prence uzatılan kâğıda baktı. Prens onun bu kadar yakınında durmasından rahatsızlık duyduğunu gösterebilecek herhangi bir hareket yapmadan Vhalla'nın merakını gidermesine izin verdi. Elecia kısa muayenesini tamamlamış ve başka bir yere gitmişti.

"Eğer sarayın kapılarını açmayı başarabilirse," diye vurguladı Vhalla'nın sağındaki kır saçlı albay.

"Açacağım." Vhalla kendini önündeki belgeyi anlamaya o kadar kaptırmıştı ki sesindeki özgüvenden dolayı tüm gözlerin şaşkınlıkla ona döndüğünü kaçırdı. "Burası." Saray krokisinin uzak tarafındaki yeri işaret etti. "Burada neden hiç kuşatma silahı yok?"

"Üçüncü yıl civarı arka girişı kayalar ve taşlarla kapattılar; böylece sadece tek bir girişı korumaları gerekiyor," diye açıkladı Aldrik.

"O zaman biz de buradan gireriz." Büyük bir parşömene doğru eğilmek için elini masaya koydu. İşaretparmağını sarayın diğer tarafında gezdirdi.

"Kız, çalışan kapıdan girmemiz gerektiğı sonucunu çıkardı. Neden bu işi yetişkinlere bırakmıyorsun, çocuğum?" diye alay etti bıyıklı Batılı.

"Buraya bir şey yerleştirmemiz lazım." Vhalla arka geçidi işaret ederek adamı açıkça duymazdan geldi.

"Ne? Neden? O girişı kapattılar," diye yorum yaptı Raylynn masanın diğer tarafından.

Herkes sanki aptalmış gibi Vhalla'ya bakıyordu. O da neredeyse aynı şekilde onlara baktı.

"Onlara Yerkırıcı deniyor," dedi. "Birkaç tane taşın o girişı tekrar kullanılabilir hale getirmelerini engelleyeceğini mi sanı-

yorsunuz?” Uçurumun Aldrik’in ayaklarının altında paramparça oluşunun görüntüsü tekrar gözlerinin önüne geldi.

“Norin Savaşı gibi.” Gözlerini cesurca İmparator’a çevirdi. Onlara ne bildiğini, neler öğrendiğini göstermekte tereddüt etmeyi bırakmazsa bu adamlar ona asla saygı duymayacaklardı. Kitaplardan öğrendiği bilgileri kullanışlı, çatışmada yarar sağlar hale getirmesi gerekiyordu. “Ordunun sadece dörtte biri ana girişe saldırmıştı. Geri kalanı kanatlardan arka tarafa dolaşmıştı.”

İmparator soğuk bakışlarla onu incelerken Vhalla bilgileri yanlış hatırlamadığını umarak yutkundu.

“Kimse sizin denizden gelmenizi beklemiyordu. Bunu avantaj haline getirip her taraftan saldırdınız.” Gözlerini tekrar masadaki haritaya çevirdi.

“Burada da aynı şeyi yapabiliriz ama biraz ters şekilde. Bu tarafta zayıfız, şüphe çekmiyoruz. Eğer ana orduyla oradan saldırırsak, bu eski girişten çıkıp onu tekrar kapattıktan sonra ikiye ayrılarak kanatlardan dolaşıp etrafımızı sarabilirler. Öyle olursa bizi köşeye kısıtıp acele etmeksizin katledebilirler.” Vhalla derin bir nefes alıp bakışlarını yukarı kaldırdı. Herkes ona bakıyordu. Bazılarının yüzünde şok ifadesi vardı, birkaç tanesi üzülmüş görünüyordu, Jax ise bundan şeytani bir keyif alıyor gibiydi. Vhalla, ellerini göğsünde kavuşturmuş, yüzüne yerleştirdiği sahte gülümsemeyle gurur içinde babasına bakan Aldrik’e döndü.

“Yerkıricıların yetenekleri buna izin verecek güçte mi?” diye sordu İmparator sonunda.

“Ah, kesinlikle.” Jax güldü. “Bunu daha önce akıl edemememiz büyük aptallık.”

“O zaman bunları şuraya götürürüz...” diye konuşmaya başladı biri.

Kurmayların silahlarını en etkili şekilde nasıl yeniden düzenleyeceklerini tartıştıkları birkaç dakika boyunca başarısının heyecanı ile başı dönen Vhalla ânın tadını çıkardı. Tartışma ateşlendiğinde dikkatini yeniden topladı.

“Tek bir okçu kulesini hareket ettirmek günler alır,” diye itiraz etti Daniel.

“Ama mancınıkları yanlarda tutmak daha mantıklı. Eğer arka taraftan geri çekilirlerse büyük ihtimalle yaya olacaklar ve mancınıklar işe yaramayacak,” diye çıkıştı karşı gelen bir albay.

“En azından onların tekerlekleri var.” Daniel ensesini kaşıdı.

“Taşınması gereken şeyleri ben taşıyabilirim,” dedi Vhalla aniden ve herkesin dikkatini çekti. “Şey, en azından denerim.”

“Sen mi? Eline büyük bir kılıç alsan yere devrilecekmiş gibi görünüyorsun.” Sağ tarafındaki kır saçlı albay ona hak ettiğinden çok daha az değer biçti.

Vhalla dudaklarını birbirine bastırdı. “Benim gücüm büyüm-den geliyor,” dedi elinden geldiğince kendine güvenen bir tavırla.

“Sen orada değildin, Zerian.” Baldair sonunda konuşmaya katılıp yaşlı adamın ismini açığa çıkarmıştı. “Vhalla Batı çölünde bir kum fırtınasını tek başına durdurdu. O küçücük bedeninde büyük bir güç taşıyor.”

Vhalla gözlerini kırptı. *Zerian*, Batı seferlerinin albayı. Adam yaşayan bir efsaneydi.

“Hem de ne beden,” diye kıs kıs güldü Jax ve karşılığında Aldrik’in onaylamaz bakışlarını kazandı.

“Yarın bir deneyeyim,” diye daha kibarca ısrar etti Vhalla Albay Zerian’a. “Eğer başaramazsam bu konuyu tekrar tartışırız.” Biz olarak bahsetmesi grup tarafından kabul edilmiş gibi görünüyordu.

“Mükemmel. Sanırım bu sorunu çözdük.” Aldrik haritayı masanın diğer tarafına doğru itti. Sırtını dikleştirdi, gözleri onunkilerle buluştuğunda Vhalla’nın kalbi neredeyse duruyordu. Aldrik’in dudaklarının kenarı, birinin veliaht prensten bekleyebileceği en belirgin gülümsemeyle yukarı doğru hafifçe kıvrılmıştı. Vhalla dudaklarını birbirine bastırıp memnuniyetini belli belirsiz gösterdi. Prens duygularını yüzünden uzaklaştırarak tekrar masaya döndü. Fakat Vhalla bu masadaki insanların

Aldrik'le bolca zaman geçirmiş olduğunu biliyordu; onun gösterdiği en ufak yakınlığın dahi gözlerinden kaçacağını zannetmiyordu. "Sırada ne var?"

Kale hakkında tartışmaya devam ettiler; kurmayların her birinin Vhalla'dan Yansıtma sırasında aramasını istediği bir şey varmış gibiydi. Vhalla bazı şeyleri bilmediğini itiraf edecek kadar mütevazıydı ama konuşmaya devam etmeden önce o şeyi anladığına emin oluyordu. İkinci büyük tartışma konusunun ardından Vhalla kendi notlarını tutması gerektiğini fark ederek masadan bir parça boş kâğıt aldı. Aldrik mürekkep şişesiyle tüy kalemini ona uzattığında başını sallayarak ona teşekkür etti.

Prensın altın uçlu tüy kalemı parmak uçlarının altında hareket ederken Vhalla onun fazla cüretkâr davrandığından endişelendi. Onunla konuşan kurmayı başıyla onayladıktan sonra dikkatini tekrar parşömene verdi. Bu insanlar savaş adamıydı ama aynı zamanda soyluydular; kılıç kullanmak kadar kurnazlık da doğuştan ve yetiştirilmelerinden gelen bir beceriydi... Bir diğer değişle silahlarıydı.

Öğle yemeğine kadar çalıştılar; yanlarındaki masa yemekle dolmaya başladığında bu sessiz ara çağrısına herkes kulak verdi. Son hareket eden Aldrik'ti ve Vhalla yanında oyalanarak göz ucuyla onu dikkatlice inceledi. Yeterince rahat hareket ediyordu. Şifacıların verdiği iksirler belli ki etkilerini gösteriyordu.

Elecia, Vhalla'nın bu değerlendirmesine karşı çıkıyor olsa gerek ki elinde keskin ve yeni hazırlanmış gibi kokan bir dizi iksirle geri döndü. Kadın, Aldrik'in diğer yanına oturup onun dikkatini kendisine çekti. Prens iksirleri sorgulamadan içti ve Elecia avucunu onun karnına, göğsüne ve boynuna koyarak hepsini teker teker etkinleştirdi. Sonuncuyu da etkinleştirdikten sonra Aldrik daha dik oturmaya başlamıştı.

"Sen zeki bir kızsın, öyle değil mi?" Erion çenesini elinin arkasına yaslayıp öne doğru eğilerek onun dikkatini çekti.

Vhalla, "Bundan o kadar da emin değilim," diye reddederek tepkisini ölçmek için İmparator'a bir bakış attı.

“Fazla mütevazı!” Jax güldü. “Son birkaç haftadır beni şaşırtıyorsun. Tüm bu zekâ nereden geliyor? Ben gittiğimden beri Kule bu kadar değişti mi?”

“Henüz Kule’de çok fazla zaman geçirmedi.” Vhalla önce diğerlerinin tabaklarına yemek almasını bekleyip uygun davranabilmek adına onların hareketlerini taklit etti.

“Öyle mi?” Jax tek kaşını kaldırdı.

“Uyanışımı geçtiğimiz yıl içinde gerçekleştirdim,” diye açıkladı hikâyesinin ne kadarının Kuzey’e ulaştığından emin olmaksızın. “Öncesinde bir kütüphaneci çırağıydım.”

“Bir kütüphaneci çırağı mı?” Batı’nın soylu kadınlarından biri hayal etmeye çalışıyormuşçasına gözlerini kısarak ona baktı.

“Şu an olduğu kadından bunu anlamak güç,” diye araya girdi Craig. “Güvenin bana, Ateş ve Rüzgâr Gecesi duruşması sırasında oradaydım.

“Ben de öyle,” diye mırıldandı Daniel ve ses tonu karşısında Craig ona şaşkın bir bakış attı.

“Mohned hâlâ o raflar arasında dolaşıyor mu?” diye sordu Albay Zerian, İmparator’un sağından. Bir şekilde Vhalla ve Aldrik masanın iki ayrı ucunda kalmışlardı.

“Ben ayrılırken dolaşıyordu.” Vhalla yüzünde geçmişe duyduğu özlemin tatlı tebessümüyle başını sallayarak onayladı.

“Hah! O yaşlı şerefsiz ölmüyor,” diye kıkırdadı adam.

“Vhalla ayrıca çok kültürlü biri.” Daniel’in sesi düşünceliydi. Adı ağzından öyle bir incelikle çıkmıştı ki Vhalla hareketsiz kaldı. “Yürüyüş sırasında bana okuduklarını anlattı. Savaş taktiklerinden kurguya kadar her şeyi okumuş.”

Vhalla gözlerini yemeğine dikmişti. Daniel’la aynı odada olmak birdenbire çok rahatsız edici bir hal almıştı. Adamın Aldrik’e atıp durduğu cesur bakışlar da hiç yardımcı olmuyordu.

“En sevdiğin kitap hangisi?” diye sordu Erion.

Vhalla konuşmak için ağzını açtıysa da cevabı Daniel verdi. “Bemalg Destanı.” Ela gözleri düşünceli bir şekilde kadınunkilerle buluştu. “Tabii eğer değişmediyse.”

“Değişmedi,” diye onayladı Vhalla başını sallayarak.

“Destan mı?” Raylynn kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten hepsini okudun mu?”

“Elbette.” Vhalla başladığı kitabı bitirmemenin nasıl bir şey olacağını hayal dahi edemiyordu.

“Herkes senin kadar cahil değil,” diye alay etti Craig Altın Muhafızların diğer üyesiyle ve karşılığında sarışın kadından sert bir bakış kazandı.

“Oldukça yeteneklisin. Acaba başka ne hünerlerin var?” Jax çapkın bir edayla Vhalla’ya bakıp kaşlarını oynattı.

“Ana adına, Jax!” diye homurdandı Elecia. “Birazcık olgunlaşsan olmaz mı?”

“Eğer olgunlaşırsam beni sevmezsin.” Jax kadına öpücük gönderen bir surat yaptığında Elecia iğrenmiş bir tavırla burnunu kırıştırdı.

Vhalla konuyu tekrar kitaplara çevirerek, “Etkileyici bir hüznü var,” diye itiraf etti.

“Kültürüm artsın diye beni onu okumaya zorladıklarını hatırlıyorum.” Baldair gülüp başını iki yana salladı. “Eğer yanlış hatırlamıyorsam o hikâyeden sen de çok keyif almıştın.” dedi ağabeyine.

“Almıştım,” diyerek onayladı Aldrik.

Vhalla içten bir şaşkınlıkla prensine baktı. Daha önce ona edebiyat zevki hakkında hiç soru sormadığını fark etti. Apaçık ortada olan bu ortak yönlerini daha önce hiç konuşmamış olmaları Vhalla’yı güldürdü.

“Bence de etkileyici hüznü onu açıklamak için mükemmel seçim.” Aldrik’in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Vhalla masadaki bakışları fark ettiğinde yüzünün kızarmaması içinavaş verdi.

“Bir saldırı için ne kadar çabuk hazırlanabiliriz?” Masadaki diğer kurmaylardan biri konuşmayı kişisel konulardan uzaklaştırdı.

“Önceki rahatsızlığım dolayısıyla henüz sarayı inceleme fır-

satımız olmadı. Vhalla'nın bizi istediğimiz gibi yönlendirebilmesi için orayı iyice öğrenmesi lazım," diye yanıtladı Aldrik.

"Bu ne kadar sürer? Günler mi, haftalar mı, aylar mı?" diye sordu Albay Zerian.

Vhalla sorusunu veliaht prense değil de doğrudan ona yönelttiğini görünce şaşırdı. "Aylar sürmeyeceğini umuyorum," diye yanıtladı. Aylarca vakti yoktu. "Fakat birkaç gün içinde olacağının sözünü verecek kadar da cüretkâr değilim."

"Yani planlarımızı bir ay içerisinde saldıracakmış gibi yapalım." Zerian başıyla onaylayıp zihninde plan yapmaya başladı.

"Tam da bu sebepten ötürü," diyerek Aldrik ayağa kalktı, "kısıtlı zamanımızı başka şeylere ayırmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Başka şeylere mi?" diye sorguladı İmparator.

"Kurmayların erzakı uygun şekilde ayarlayacaklarına ve yeni kılıçların doğru kişilere dağıtılacağına güvenim sonsuz," diyerek grubu övdü Aldrik. "Fakat ele geçirmemiz gereken bir kale var ve içimizden sadece bir kişi oraya sorunsuzca girmemizi sağlayabilir." Gözleri tekrar Vhalla'ya döndü.

"Elbette prensim." O da ayağa kalkarken yüzünde küçücük bir gülümseme vardı. Vhalla resmî hitabı bir sevgi ifadesine dönüştürmenin tadını çıkardı. Aldrik gerçekten de *onun* prensiydi.

"Bulduklarımızı bir sonraki toplantıda paylaşacağız," diye duyurdu Aldrik bunun tartışmaya açık olmadığını belirten bir ses tonuyla. İmparator'a bir bakış dahi atmadan döndü ve eli ni herkesin görebileceği şekilde Vhalla'nın beline koyarak onu yönlendirdi.

ALDRIK ARKASINI DÖNMEDİ, geriye bakmadı ve odasına varana kadar tek kelime dahi etmedi. Vhalla gergin bir şekilde Aldrik'in profilini inceledi. Elecia'nın özenli bakımının ardından uzun adımlarını daha güvenli atmaya başlamış olsa da yüzü hâlâ Vhalla'nın arzuladığından daha cılızdı. Vhalla onun öğle yemeğinden yeterince yiyip yemediğini merak etti. Sergilediği gösterinin onun üzerinde yeni bir stres yaratıp yaratmadığını düşündü. Konu onun sağlığı olunca ufacık şeyleri bile kafasına taktığını fark etti.

Odasının kapısını açan Aldrik doğrudan içeriye girerek kapıyı ardından kapama görevini Vhalla'ya bıraktı. Kadının eli kapı kolundan ayrılır ayrılmaz Aldrik'in avucu başının sağ tarafından kapıya yaslandı. Prens parmak uçlarıyla kadının çenesine dokunarak ona doğru eğildi.

"Sen. *İnanılmazsın*," diye fısıldadı her kelimeyi vurgulayarak. Sözcükler prensin dilinde yavaşça dolanmış ve Vhalla'nın kulağını yakarak geçip içine bir sıcaklık yaymışlardı. Prens ona doğru yaslanıp başını hafifçe yana eğdi. Konuşurken dudakları Vhalla'nın yanağını okşuyordu. "Kütüphanenin derinliklerinde

bulduğum küçük kızın içinde böyle bir kadın olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Vhalla destek için kapıya yaslanarak bir nefes aldı. Prensini sesi onu mükemmel şekilde esir eden ipeksi bir büyüydü. Vhalla nefes alıp almadığından dahi emin olamıyordu. Aldrik'in avucu kadının kalçasına yaslandı.

"Herkesin karşısında sana *leydi* diye hitap edilmesi nasıl bir histi?" Prensini eli kalçasında dolaşmanın keyfini sürdürdükten sonra beline doğru tırmandı.

"Ben... Bunun önemsiz bir şey olduğunu biliyorum..." Vhalla mantıklı bir cümle kurabilmiş olmasına bile şaşırmıştı.

Prensini yüzünde sanki Vhalla'ya yakın olmak onu sarhoş ediyormuşçasına mahmur bir ifade vardı. "Önemsiz bir şey değildi, Vhalla'm." Başını iki yana salladı. "Senin yüksek sosyeteye katılmanı istiyorum. Burada seni dünyaya takdim edebileceğim bir divan ya da davet yok. Ama tüm o kadınlar ve adamlar eve döndüklerinde İmparatorluk Divanı'na katılacaklar. Senin hakkındaki hikâyeleri orada anlatacaklar. Senden övgüyle söz etmelerini istiyorum."

"Neden?" diye fısıldadı.

"Babamın onlara ihtiyacı var. Ordusunu besliyorlar, asker olarak kullanacağı erkeklerle kadınları gönderiyorlar, topraklarımızdaki sanayiye işletiyorlar ve İmparatorluk'u zenginleştiren göstermelik yöneticiliği yapıyorlar." Aldrik alnını onunkine dayayıp gözlerini kapattı ve sesi daha hüzünlü çıkmaya başladı. "Sana önem veren insan sayısı, hayranların arttıkça başına bir şey gelirse yas tutacak kişiler de artar. Bu da bir 'kazanın' çok fazla soru doğurması anlamına gelir."

"Koruma." Vhalla kapıya yaslanmış halde bedenleri birbirine değerken neden onu savaşın sonrasında hayatta tutmakla ilgili stratejiyi tartıştıklarını bilmiyordu. Fakat şu an bunu durduracak zihinsel kapasitesi ya da arzusu yoktu. Göğsü adamdan yayılan sıcaklıkla kızarmaya başlamıştı.

"Bir bakıma." Aldrik gözlerinin içine bakacak kadar geri çe-

kildi. "Ayrıca onların da sendeki dehâyı benim gibi görmelerini istiyorum. Sana eşitleri gibi davranmalarını, gücünü ya da zara-fetini asla sorgulamamalarını istiyorum." Dudakları Vhalla'nın-kilere neredeyse dokunuyordu. Kadının gözleri bu sözcüklerin döküldüğü dudaklara kaydı. "Seni bir Divan Leydisi yapması için babama yalvarmalarını istiyorum."

Bu Vhalla'nın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Kalp atışları hız-lanırken prene baktı. *Ne demeye çalışıyordu?*

Aldrik duraksadı; içinde yanan, karanlığının ardındaki gizli ateşi ortaya çıkaracak kadar büyümüş koyu renk gözbebekleriyle Vhalla'nın altın benekli kahverengi gözlerini inceledi.

Eğer prensi ona dokunmazsa delirebilirdi *ama dokunursa...*

"Eğer bir leydi olursan, aşkım, kimse birlikteliğimizi sorgula-maz." Veliaht prensin coşkulu sözleriyle zaman duraksadı.

Vhalla bu gerginliği daha fazla kaldıramayacaktı. Elleri ha-yat bulup prensin omuzlarını kavradı ve onu kendine doğru çekti.

Prens onun öpücüğüne sanki onu tek lokmada yutmak ister-mişçesine, neredeyse canını yakan bir güçle karşılık verdi. Bu, bir yılı aşkın süredir besteledikleri müzikalin kreşendosuydu. Prens başını eğip altdudağını öyle bir emdi ki neredeyse dizleri boşalıyordu. Vhalla bu mutluluk kaynaklı baş dönmesine rağ-men dengede kalmak için savaştı ve güç almak için onun bede-nine dayandı.

Aldrik her kelimesini öpücüklerle mühürleyerek konuşmaya devam etti. "Seni hemen yanıma yerleştireceğim, Vhalla. Dünya-nın şu âna kadar senden esirgediği her şeyi önüne sereceğim." Tekrar geri çekilmeden önce arzulu dilini Vhalla'nınkinin üze-rinde gezdirirken kadının başı kapıya dayandı. "Dünyanın ku-sursuzluk abidesi haline geleceksin. İmparator'un yol gösterici güneşinin geleceği olacaksın. Kadınlar arasındaki bir tanrıça, bir leydi, bir idol..."

Vhalla kesik kesik nefes alıyor, solukları prensin her kelime-sinde, her hareketinde duraksıyordu. Gözü dönmüş bir halde

onun giysilerini kavradı. Boğazından yükselen hüsrân dolu çığlık hızla prens tarafından yutuldu.

Elleri hiç de şaşırtıcı olmayan şekilde Vhalla'nın başının arkasına gitti ve kadın ona duyduğu istek karşısında dehşete düştü. Kendine *daha önce hiç böyle bir arzu hissetmemiş olduğunu* itiraf etmek zorunda kaldı. Bu, geçmişteki oyunların, merakların çok ötesinde bir şeydi. Bu, içinin derinliklerine kök salmış bir arzuydu. Sadece tek bir şeyin doyurabileceği bir ihtiyaç ve onu elde edene kadar katlanarak artacak bir açlıktı.

"Bunun benim için ne kadar zor olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?" diye sordu prens sesi her solukta daha derin bir hal alarak.

"Zor mu?" Vhalla'nın dudakları ateşli öpüşmelerinden ve prensin coşkulu emişlerinden şişmişti.

"Senin yanında olmak zordan da öte." Bir el kalçasından yukarı tırmandı, uzun parmaklar gömleğinin altına doğru yol aldı. Vhalla gözlerini kapatıp dokunuşunun çıplak teninde yarattığı kıvılcımları hissetti. "İstirap verici, boğucu, ezici, *zalimce*."

"O zaman izin ver acılarını dindireyim," diye yanıtladı avucunu prensin göğsünün üzerinde dolaştırıp ince bedeninin kıvrımlarının tadını çıkarırken.

Ne prens ne de Rüzgârgüdücü birbirlerine duydukları ezici ihtiyacın ötesinde bir şey düşünebiliyordu. Yatağa yaklaşırlarken Vhalla'nın zihnini, artık söndürmeye dair en ufak bir ümit taşıyamadığı öfkeli bir yangın ele geçirmişti. Alevler onu fazlasıyla mükemmel bir şekilde tüketiyordu.

Prensin sıcaklığı onu yukarıdan sarmalarken Vhalla'nın başı yastığa çarptı. Aldrik'in dudakları tekrar onunkilerle buluşmak yerine çenesinin altından başlayarak boynundan aşağı doğru yol alırken Vhalla hafif hafif inledi.

"Her santimine adım yazmak istiyorum," sesi Vhalla'nın içinde derinden gelen bir gök gürültüsü gibi titredi ve tüylerini diken diken etti. Prens bu sözlerini vurgulayan yırtıcı bir inilti, avının üzerine atılmaya hazırlanan hayvana benzer bir ses çıkardı.

Vhalla hafifçe iç çekip boynunu onu bekleyen dudaklara sunmak için başını eğdi. "Aldrik..." diye yalvardı prensin dudakları köprücük kemiğine ulaştığında.

"Leydim." Bir öpücük kondurdu. "Aşkım." Aldrik ağırlaşmış dudaklarıyla tenine fısıldadı.

Vhalla'nın elleri prensin saçlarıyla buluştu ve onları kavrar-ken arsızca dağıttı. O her daim bir kusursuzluk abidesiydi. İmparatorluk'un veliaht prensi, göz yakacak derecede parlatılmış dokunulamaz bir idoldü. Vhalla tüm bunları silmek istiyordu. Onun arzuladığı bunların altındaki adamdı. Prensini sert köşelerini ortaya çıkarıp kendininkilerle kusursuzca birleşecek hale getirmek istiyordu. *Onu kendinin yapmak istiyordu.*

Prensın elleri o sanki şekil vermeye çalıştığı bir kil parçasıymış gibi tüm bedeninde geziniyordu. Vhalla gözlerini kapatıp kendini yeni hislere bıraktı. Daha önce erkeklerle yaşadığı tüm deneyimler bulanık birer gölgeden ibaret kalmıştı. Aldrik'in her hareketi kendisi için olduğu kadar onun içindi de ve elleri geri çekildiğinde Vhalla şaşkınlık ve hüsrân dolu homurtusunu bastıramadı.

"Ne oldu?" dedi nefes nefese. *Yanlış bir şey mi yapmıştı?* Elleri henüz fazla cüretkâr sayılabilecek bir yere gitmemişti, en azından onun Vhalla'nın bedeninde keşfettiğinin ötesine.

"Sen ilahi bir güçsün," dedi Aldrik utanç içinde bakışlarını kaçırmadan önce. *"Ve seni istiyorum."*

Vhalla yutkundu. "O zaman al beni."

Aldrik başını sallayarak onun ellerinden kaçtı. "Hayır, ben... Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

"Neyi hak ettiğime karar vermek sana değil *bana* düşer," diye belirtti Vhalla. "Seni istiyorum Aldrik." Bir şekilde Aldrik bu itiraf karşısında şaşırmış görünme küstahlığını gösterdi. "Sana ihtiyacım var. Sana âşığım. Sen de bana âşıksın. Hak ettiğim şey *tam olarak bu.*"

Vhalla onları çevreleyen diğer gerçekleri dile getirmedi: kendi ölümüne dair korkusu, onu neredeyse kaybedeceği gerçeği. Yaratıkları bu mükemmel fakat kırılgan şey her an paramparça

olabilirdi. Onları birbirlerinden ayırmaya çalışan şeylerin sayısı göz korkutucuydu ki bu, ateşli arzularının tamamını daha da artırıyordu.

Neredeyse bir ömür önceymiş gibi gelen galada da aynı şeyi hissetmişti. Vhalla onu gerçekten tanımadan önce prensin bir şekilde ellerinden alınmasına izin vermeyecekti. Onu farkına bile varmadan o kadar uzun süre arzulamıştı ki... Ve şimdi farkındaydı. Eğer tenini akıl sağlığına dönüş yolu için bir harita gibi kullanamazsa kaybolacaktı.

“Kendini gayrimeşru, ucuz bir kamp fahişesi gibi hissetmeni istemiyorum.” Aldrik’in başparmağı yanağını okşadı.

“O zaman bana leydin olarak sahip ol.” Yumuşak kahkahası Aldrik’in itirazları karşısında sakinleştirici bir iç çekişe dönüştü. “Aldrik, eğer gerçekten istemiyorsan...”

Vhalla, prensin pes eden öpücüğünün tadını çıkardı. Adamın kontrolünün son kırıntılarının da yok olup ellerinin bir kez daha hareket etmeye başladığını hissetti. Hızla ve gözü dönmüşçesine, onları ayıran fiziksel ve zihinsel engelleri yıktılar.

Her şey baş döndürücü bir yoğunlukla doruğa çıktı. Vhalla diğer odalardaki adam ve kadınların tozlu zemine fırlatılan her giysi parçasını duyabileceğine emindi çünkü kumaşların yere düştüklerinde çıkardıkları sesler kulaklarında çınlıyordu. Prens ağzından çıkan her iniltiyi yuttu ve Vhalla onun verdiği nefesleri içine çekti.

Prensin ondan bir kez daha izin isteyen aceleci sözcüklerini kulaklarındaki kalp atışları yüzünden güçlükle duydu. Vhalla ona haykırmak istiyordu: *Evet!* Gökyüzündeki tanrılara kollarındaki adamdan onu bir daha asla ayırmamalarını bağırmak istiyordu. Ama çıkarabildiği tek ses nefes nefese bir onaylamaydı.

Birbirine dolanmış uzuvlar, öpücükler ve büyüden ibaretlerdi. Tenlerinin, terlerinin ve ısılarının tadıyla karışmış bir Birleşme gibiydi. Vhalla kendini onda, duyguların ve büyülerin doruk noktasında kaybetti. Kendini uzun süremeyecek kadar tatlı bu mutluluğa bıraktı.

Tükenmiş haldeki Aldrik'in kolları tembelce ona dolandı. Vhalla bacaklarını onunkilere sararak başını göğsüne koydu; tek vücut olmuşlardı. Prens dudaklarını onun alnına bastırdı.

"Vhalla," diye fısıldadı.

"Aldrik?" diye yanıtladı kadın yumuşak bir sesle.

"İyi misin?" Parmakları kadının saçlarında nazikçe dolaşıyordu.

Vhalla kahkaha attı. "Bu nasıl bir soru böyle? Mükemmelin de ötesindeyim," diye fısıldadı, kendi kulaklarının bile zor duyabileceği bir sesle. "Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek."

"Benim de aynı şekilde hissettiğimi bilmek seni korkutur mu?" Aldrik'in sesi ipek kadar yumuşak, nazik bir fısıltıydı. Vhalla bu sesi daha önce duyan olduğunu sanmıyordu. "Vhalla, *Tanrılar aşkına, Vhalla.*" Sesi kulağa korkmuş, kaybolmuş ve gergin geliyordu. Vhalla ona daha da sıkıca sarılıp yakınlıklarına tutundu. "Seni sevmemem gerektiğini biliyorum. Ama seviyorum ve artık bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez."

Bu acı dolu bir itiraftı ve prensin kolları kasıldı. Sanki beyni, içten içe bir savaş veriyormuş gibi davranıyordu, bedeninin kesin olarak karşı geldiği bir savaş. Vhalla ona daha da yakınlıştı ve derin bir nefes aldı. Dünya, prensin baş döndürücü kokularına –duman, ter ve ateş– karışmış seksin keskin aromasıyla doluydu. Dudaklarına tatmin olmuş bir gülümseme yerleştiren, birlikte oluşturdukları bu kokuydu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Vhalla.

Prens genizden gelen kahkahası müzik gibiydi. "Sen benimsin."

"Sen benimsin." Vhalla kollarında yatan adamı sahiplenmeye fazlasıyla hevesliydi.

Aldrik kendini söyleyeceği şeye hazırlamak istermiş gibi duraksadı. Fakat konuşmak için ağzından tek çıkan şey kocaman bir esnemeydi.

Vhalla hafifçe kıkırdadı. "Sanırım uyuman gerekiyor, prensim."

"Benimle kalır mısın?"

“Başka nereye gideceğim ki?” Vhalla gözkapakları ağırlaşırken ona daha da sokuldu.

“Bilmiyorum ama buranın dışında herhangi bir yerde olman yanlış olur.” Aldrik’in sözleri uykudan halsizleşmişti.

Vhalla ona katıldığını dile getirdiğinden emin değildi ama bunu düşünmüştü. Uyku onu ele geçirdiğinden konuşamayacak kadar yorgundu.

Esneyerek yerleşti. *Sıcak*, diye düşündü yüzünü onun tenine gömerken. Prensi sıcacıktı. Örtülerin altında birlikte uyumak küçük bir fırının içinde olmaya benziyordu ve Vhalla ona sardığı bacaklarını açmadan daha da sokuldu.

“Aşkım.” Prensin sesi uykudan yoğunlaşmıştı.

“Aldrik?” Vhalla yorgun yorgun gözlerini ovuşturdu. Akşamüstü güneşi pencerenin kepenginin tahtalarını parlak bir tuncuya döndürüyordu.

“Yumuşacıksın.” Burnunu kadının saçlarının arasına soktu.

“Sen de sıcacıksın,” diye karşılık verdi uykulu uykulu ve avucu karnıyla göğsünü okşadı. Aldrik kısık sesli bir kıkırtıyla titredi. Vhalla hareket etmeyi bıraktı. “Gıdıklanıyor musun, prensim?” Yüzünde bir sırıtişla kafasını hafifçe kaldırdı.

“Gıdıklanmıyorum.” Aldrik ona minik bir öpücük kondurmadan önce sırttı. “Sadece en son ne zaman günün ortasında uyumuştum hatırlayamıyorum.”

“Saat kaç?” Vhalla günün geri kalanı ve gece boyunca memnuniyetle onun kollarında uyuyabilecekmiş gibi esnedi.

“Sana söylemeyi çok isterdim ama saatim pantolonumun cebinde ve onun şu an nerede olduğundan emin değilim.” Tekrar güldü. “Onu bulmamı ister misin?”

“Tabii ki hayır.” Sırttı ve kolunu ona dolayıp hareket etmesini engelledi.

“Senin esirin miyim, Leydi Yarl?” Aldrik kıs kıs güldü.

“Aynen öyle!” Vhalla kahkaha attı.

“Ben de saraya döndükten sonra *seni kendime* esir etmeyi düşünüyordum.” Aldrik kadının yüzüne bakmak için yan döndü.

“Sanırım buna izin verebilirim, tabii eğer beni gül bahçen kadar güzel yerlerde tutarsan.” dedi Vhalla derin düşüncelere dalarak.

“İstemen yeter.” Veliaht prens dudaklarına tatlı bir öpücük kondurmak için ona doğru eğildi. “Haleflik görevlerimi görmezden gelmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum.”

“Haleflik mi?” Vhalla şaşkın şaşkın kıpırdanıp başını ona bakmak için hafifçe yukarı kaldırdı. Bunu daha önce hiç duymamıştı.

“Henüz çok erken.” Aldrik parmaklarını onun şakağında dolaştırdı. “Babam savaş başladıktan kısa süre sonra bana söyledi. Tahtından inmeyi planlıyor.”

“Öyle mi?” Kalp atışları hızlanmaya başladı. Vhalla tahta çıkan Aldrik’in orta yaşlı bir adam olacağını hayal etmişti, şu an kollarındaki adama benzemeyeceğini.

“Halka düzgün bir taht devri göstermek istediğini söyledi. Kendisinin tüm dünyayı tek bayrak altında toplamaya çalışan Savaş İmparatoru olacağını. Benim ise ülkeyi onun namına yöneten Barış İmparatoru. Tek bir kişi ikisi de olamaz.” Aldrik’in eli kadının yanağında durdu. “Dedi ki, otuzuma geldiğimde eğer savaşlar bitmiş ve ben sorumluluklarımı yerine getirmiş olursam tahtta beni görmek istiyormuş.”

“Otuzuna mı?” Kafasında hızlıca hesapladı. “Altı yıl sonra mı?”

“Beş,” diyerek onu düzeltti.

“Beş mi?” diye sordu.

“Şey, bir aydır herhangi bir takvim görmedim o yüzden belki hâlâ altıdır.” Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı.

“Senin... doğum günün ne zaman ki?” Vhalla’nın zihni bunu sindirmeye çalıştı.

“Yeni yıldan hemen sonra.” Prens yorgun yorgun ona gülümsedi. “Maalesef yaşlı bir adamla birliktesin.”

“Bilmiyordum!” Nefesi kesilmişti. “Herhangi bir şey hazır...” Prens dudakları onu sert bir öpücükle susturdu. “Bana

hayatımı, aşkını ve bedenini verdin,” diye fısıldadı dudaklarını onunkilerden ayırmadan. “Daha fazlasını istemek son derece bencilce olur.”

“Ama...”

“Hayır.” Aldrik başını iki yana sallayıp onu tekrar öptü.

“Ama...” Prensın dudakları itiraz etmesine engel olmak için onunkilerle buluşurken sırttı. “Ama.” Adam onu tekrar daha da hızlı öptü. “Ama...” diye fısıldadı tekrar ve onun oynadığı oyunu anlayan adam keyifle kıkırdadı.

Aldrik sırtüstü dönerken onu üzerine doğru çekti. Vhalla’nın avucu destek almak için göğsündeydi ve prensin elleri tembelce saçlarında dolaşıyordu. Teni hâlâ egzotik bir his yaratıyordu, Vhalla’nın tüm bedenine yayılan mükemmel bir karıncalanma.

“Gerçekten İmparator mu olacaksın?”

“*Veliaht prens* olmanın anlamı bu değil mi?” Dudağının sağ kenarı yukarıya doğru kıvrılıp kendine özgü gülümseyişlerinden birini sergiledi.

“Ama daha çok erken...” Dudağını ısırıldı.

“Buna mutlu olmadın mı?” diye sordu düşünceli bir halde onu inceleyerek. Prens onu bir kitap gibi okuyabiliyordu.

“Oldum.” Vhalla prensin omuzlarına düşen bir tutam saçla oynayarak onun kurmaylarıyla buluşmadan önce yıkanmış olduğunu fark etti. “Henüz çok... *erken*.”

“Erken olması niye kötü?” Aldrik tek kaşını kaldırdı.

“Değil,” diye mırıldandı kadın.

“Böyle diyerek beni kandıramayacağını biliyorsun, değil mi?” Kadını saran kollarını bir anlığına sıkıp onu kendine bakmaya zorladı.

“Ben...” Vhalla duraksadı. “Sonrayı düşünmektense şu âna odaklanmaya çalışıyorum.”

“Vhalla,” derken sesinde ciddi bir ağırlık vardı. “Birkaç saat önce o tatlı sözcükleri seni yatağıma girmeye ikna etmek için söylediğimi mi sandın?” Aldrik onun tepkisini inceledi. “Bu geçici bir şey değil. Tabii eğer... sen öyle olsun istemiyorsan.” Vhal-

la hızla başını iki yana salladı. “Güzel. Sen benim leydimsin ve bunu tüm dünyaya duyuracağım. Söz veriyorum seni yanıma yerleştireceğim.”

Vhalla huşu içinde ona baktı. Aralarındaki ilişki değişmişti. *Aldrik biliyordu*; Vhalla prensin gözlerindeki, kendisini çıldırma noktasına getirip onun yatağına sokan güçleri çok iyi bildiğini gösteren bir parıltı görmüştü. Ona duyduğu ezici hayranlık her anlarının birlikte geçirdikleri son an olma ihtimalinin endişesiyle birleşmişti. Vhalla, Aldrik’in de bunu anladığını biliyordu çünkü onun gözleri de benzer duygularla puslanıyordu.

Vhalla ona doğru eğilip dudaklarını sertçe onunkilere bastırdı. *Prens ona herhangi bir şey borçlu değildi.* Onu tanıma ve sevmeye hazzı yeterliydi.

Öpücükten sonra Aldrik’in gözleri titreşerek açıldı ve hafifçe iç çekti. Konuşmaya devam etmek için ağzını açıp küçük bir nefes aldı ama kapının çalınmasıyla sözleri yarım kaldı.

Vhalla panikten kaskatı kesildi. Prens başını iki yana sallayıp Vhalla’yı bulacağı bahaneye güvenmeye zorladı. Ziyaretçi kapıyı tekrar çaldı.

“Ağabey?” Gelen Baldair’di ve ikisi de aynı anda rahat bir nefes aldı. “Ağabey, toplantıya akşam yemeği arası veriyoruz. Bize katılmak ister misin? Vhalla Yansıtmayı yapıyor?”

Aldrik içinde gözle görülebilen bir çatışma yaşıyordu. Sonunda kararını verip Vhalla’dan uzaklaştı ve odanın içinde pantolonunu aradı. Vhalla örtüleri kulaklarına kadar çekerken prens pantolonunu giyip münasip sayılabilecek bir görünüme döndü. Fakat saçları tam bir karmaşa halindeydi ve Vhalla’nın gözleri adamın omuzlarına kaydı. Tam onu durdurmak için ağzını açmıştı ki prens kapıyı araladı.

“Babam hâlâ orada mı?” diye sordu Aldrik. Vhalla’nın gözleri kocaman açıldı. Belli ki prens görünüşünün durumun geri kalanını açıklayacağını düşünmüştü. Uzun bir sessizlik oldu.

“Aha, *aha*. Aha! Ah, Ana aşkına!” Vhalla, Baldair’in aceleci fısıltılarındaki utancı duyabiliyordu. Genç prens kapıdan uzak-

laşıp tekrar geri döndü. “Tanrılar aşkına, Aldrik! *Gerçekten mi?* Burada mı?”

“Babam hâlâ planlarla mı ilgileniyor?” diye tekrarladı Aldrik. Gerçi Vhalla yarıya kadar açılmış kapının yanında gördüğü profilinde kendini beğenmiş bir sırtışın oluşmaya başladığını fark etmişti.

O da kendini vahşi bir genç gibi hissederek haince sırttı.

“Onun pantolonunun yerde olduğunu görebiliyorum!” Kapıda Baldair’in yatağın ayak tarafına doğru işaret eden eli belirdi. Vhalla battaniyeleri göğsünde tutarak oturdu. Pantolonu gerçekten de oradaydı. “Ve omuzların... Tanrılar aşkına, Vhalla, bu kadar sert olduğunu bilmiyordum!”

Vhalla dudağını ısırды fakat boğazından yükselen hafif kıkırtıya engel olamadı. Aldrik’e dönüp onun omuzlarında bıraktığı kırmızı çiziklere baktı. Veliaht prens sanki onlar şeref madalyasıymışçasına gururla sırttı.

“Babam?” diye sordu Aldrik tekrar ellerini göğsünde kavuşturarak.

“Evet! Babam orada. Biraz daha *yalnız* kalmak ister misin?” Baldair hâlâ olanları anlamaya çabalıyordu.

“Belki,” dedi Aldrik dalgın bir şekilde. Vhalla, acaba ciddi mi yoksa sadece kardeşiyle dalga mı geçiyor diye düşünerek bacaklarını oynattı. Bu cümlenin olası anlamı ve prensin cüretkârlığı yüzünden suratı kıpkırmızı oldu.

“Sen kimsin ve ağabeyime ne yaptın?” dedi Baldair.

“Bu konuda yatağımdaki kadını suçla.” Aldrik omuzlarını silkip ellerini iki yanına indirdi.

“Sanki başka seçeneğim varmış gibi!” dedi Baldair bezgin bezgin.

Aldrik kıkırdayarak ellerini saçlarında dolaştırdı ve Vhalla onun hareket eden kaslarının, çıplak yan tarafının ve saçının neredeyse düzgün duruşunun tadını çıkardı. *Onu bir kez daha arzuluyordu.*

Vhalla yutkunarak arzuyu bastırdı. Onun ne istediğinin bir

önemi yoktu. Bazı şeyler yapmalarını gerektiren tehlikeli bir oyun oynuyorlardı ve bugün için fazlasıyla özgür davranmışlardı.

“Yemek yemelisin,” diye konuşmaya başladı Vhalla. Aldrik’in yüzü hayal kırıklığıyla asıldı. “Neredeyse iki haftadır uyuyorsun Aldrik. Gerçek yemeğe ihtiyacın var.”

Şımarık bir çocuk gibi somurttu. “Bu gece yanıma gel, olur mu?”

“Bunun iyi bir fikir...” Vhalla’nın sözleri prensin gözlerinden yayılan yakıcı arzuyla küle döndü. Başını sallayarak onayladı. “Herkes uykuya daldıktan sonra.”

Aldrik, “O zaman az sonra geliriz,” diyerek tekrar Baldair’e döndü ve o da başını bir kez daha sallayarak gitti. Prens ayaklarını sürüyerek yatağa geri döndü. “Gitmeni istemiyorum.”

“Ben de gitmek istemiyorum.” Vhalla, onun somurtuşu karşısında gülmeden edemedi. “Ama herhangi bir bahanemiz yok, prensim.” Kadın avucunu adamın kollarından omuzlarına doğru çıkarıp tekrar eline indirdi.

Prens, “Yakında yine benimle olacaksın,” diyerek ikisine de güvence verip kadının parmaklarını dudaklarına götürdü.

İkisi de oyalanarak yavaşça giyindiler. Fakat öpücüklerle kaçınılmazı ertelemenin bir sınırı vardı ve Vhalla bir kez daha kendini sessizce onun arkasından ilerlerken buldu. Aldrik ana salonun hemen girişinde duraksadı. Kadınlarla erkeklerin gece eğlentisinde içkiler içip kahkahalar atmalarının sesleri, tüm öğleden sonra boyunca Aldrik’le kendisinin sessiz iç çekişler ve kısık fısıltılarla söyledikleri şarkının yanında soluk kalıyordu.

“Sana âşığım,” dedi prens, kadına bakarak.

“Sana âşığım Aldrik,” diye karşılık verdi Vhalla gözlerindeki gergin parıltıdan hoşlanmamış halde.

Havada süzülen alevlerle aydınlatılmış odaya girdiklerinde tüm gözler ânında onlara döndü. Vhalla yüzünün, suçunu ifşa eden kırmızı rengine bürünmemiş olmasını diledi. Hiç kimsenin fark etmemesini umarak gözlerini kaçırdı.

“Bize katılmanız ne hoş,” dedi İmparator sonunda.

“Umarım herhangi bir gecikmeye sebep olmamışsızdır.” Aldrik’in tavırları bunu aslında umursamadığını açıkça belli ediyordu.

“İlk bulgularınıza dair bir rapor duymak istiyorum.” İmparator ikisinin de oldukları yerde donakalmasına neden oldu.

“Şey...” diye konuşmaya başladı Aldrik.

“Ondan,” diyerek sözünü kesti İmparator.

Vhalla şaşkın şaşkın gözlerini yerden kaldırdığında tüm bakışların üzerinde olduğunu fark etti. Birdenbire saçlarını yeterince düzelterip düzeltmediğinden, üzerinde Aldrik’in hevesli ellerine dair herhangi bir iz taşıyıp taşımadığından endişelendi. Acaba prensin yırtıcı açlığının yarattığı morluklardan herhangi biri görünür bir yerde olabilir miydi? Acaba onun gibi mi *kokuyordu*?

“Lordum, aslında çok karmaşık...” Vhalla söyleyecek bir şey, herhangi bir şey bulmaya çabaladı.

“Öyle mi?” İmparator tek kaşını kaldırdı. “Soricium kalesinin içini kendi gözlerinle görmedin mi?”

“Gördüm,” diye yalan söyledi.

“O zaman bana gördüklerini anlat; o duvarların ardında ne olduğunu görmeyi uzun zamandır bekliyorum.” İmparator’un yüzüne yırtıcı bir gülümseme yerleşti. Vhalla bir sınava tabi tutulduğunu biliyordu ve sınavdan kaldığının farkındaydı.

“Gördüğüm şey...” Gözleri Aldrik’e kaydığında prensin yüzünün ona yardımcı olamamanın çaresizliğiyle dolduğunu gördü. Vhalla’nın hain zihni sadece onun çıplak bedeninin görüntüleriyle doluydu. “Gördüğüm şey...”

Aldrik’in dudakları aralandı. Karanlık gözlerinin ardında zihni ikisini de suçlu konumda bırakmayacak bir bahane uydurmaya çalışıyordu.

“Ana adına, Jax!” Bir kadehin devrilmesiyle Daniel aniden yerinden sıçradı.

“Üzgünüm, üzgünüm!” Batılı da ayağa kalkıp hevesle Doğunun sıırıslık olmuştur kasıklarını sildi.

“Jax!” Daniel geriye doğru sıçradı. “Öyle olmaz. Pantolonumu değiştirmem gerek.”

“Değiştirmene yardımcı olabilir miyim?” Jax dikleşti ve başını hafifçe yana eğdi.

“Tanrılar adına, hayır!” diye homurdandı Daniel.

“Peki, peki.” Jax ellerini yenilmiş bir tavırla havaya kaldırıp oturdu. “Ama gideceksen Leydi Vhalla’yı da yanına al. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor.”

Adını duyunca Vhalla gözlerini kırıştırdı. Dikkati yavaşça buz gibi ve tedbirli bir ifade takınmış olan Daniel’a döndü. Hızlanan kalbi her atışta *biliyor* diye fısıldıyordu.

“Peki.” Bu tek kelime, açıklanamayan bir suçluluk duygusunun Vhalla’nın omuzlarına çığ gibi çökmesine neden oldu.

Aldrik bu fırsatı masaya doğru yönelmek için kullandı ve Vhalla’nın durum hakkında ona yol göstermesini bekleyen bakışlarına arkasını dönmüş oldu.

Elecia, Aldrik’in yanından Vhalla’ya sakın ve uyaran bakışlar attıysa da herhangi bir şey söylemedi. “Bayan Yarl, henüz...”

“Bırak gitsin, baba,” dedi Aldrik ağır ağır. Sesinin acı bir tonu vardı. “Belli ki Yansıtmı onu çok yormuş ve doğru dürüst düşünemiyor. Dinlenmesi gerek.”

Vhalla bir prence bir İmparator’a baktı. Daniel kapıya varmak üzereydi, az sonra oradan uzaklaşma fırsatını kaçırıacaktı. Başıyla hızlıca reverans yapıp Daniel’la beraber gecenin içine çıktı.

Daniel’ı son görüşünün üzerinden sadece bir gün geçmiş olsa da ona sanki yıllardır görüşmüyorlarmış gibi geliyordu. Birkaç saat içinde ne kadar çok şeyin değişebileceğini görmek şaşırtıcıydı. Vhalla sessizliği bölmeye çabaladı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı.

“Jax’e teşekkür et,” diye mırıldandı Daniel.

“Sen de onunla işbirliği yaptın,” diye belirtti Vhalla.

“Pantolonum biradan sıırıslık olmuştur halde; sen gelsen de gelmesen de onu değiştirmem gerek.” Daniel gözlerini karşıya dikip bakışlarını ondan kaçırdı.

Vhalla neden hâlâ onu takip ettiğini bilmiyordu ama neredeyse içgüdüsel bir halde peşinden gitmeye devam ediyordu.

“Daniel, sorun ne?” Bu soru ağzından dökülür dökülmez kendinden nefret etti ve adamın barakasına girdiklerinde Daniel dönüp acı dolu gözlerle ona bakar bakmaz bu nefreti daha da körüklendi.

“Gerçekten mi? Bir de soruyor musun?” Ona rahatlatıcı sözcükler fısıldayarak geçirdiği gecelerin tamamı, sözcüklerin ardında gizlenen bıçaklar tarafından kesilip atılmıştı. “Kendini benimle uğraşacak kadar düşürme.”

“Ne?” Vhalla adamın iğneleyici ses tonu karşısında gözlerini kırptı. Aralarındaki ilişkiyi *biliyordu, en başından beri bilmiyor muydu?*

“Kraliyet ailesinin taleplerini karşılamakla meşgul olduğunu biliyorum.” Bu cümle ne kadar zararsız olsa da *Daniel’in söyleyiş tarzı öyle değildi.*

“Bunu yapma,” diye çıkıştı Vhalla. Kendini Aldrik yüzünden suçlu hissettirmesine izin vermeyecekti. Paylaştıkları mutluluk için kötü hissettirmesine. “Aramızdaki ilişkiyi biliyordun.” Vhalla biz derken kimi kastettiğini açıklamadı.

“Beni yanlış anladın,” diye mırıldandı adam.

“Hayır, seni açık bir şekilde anladım.” Vhalla barakanın köşesinde duran küçük giysi yığının ve örgü zırhını aldı. “Arka-daşça bir rahatlatmaya çok fazla anlam yüklediğini anladım.”

“Seni sadece rahatlatıyor muydum? Bu tam da övünülecek bir şey, seni rahatlatmak, yani Ateş L...”

“Sakin ha.” Vhalla sert bir nefes alıp ölümcül bakışlarla onu süzdü.

Daniel sanki ne yaptığının farkına varmış gibi gözlerini kırptırdı. Âdeta mantığı bir anda geri dönmüş, elinden kaçmasına izin verdiği kıskançlığı hapsetmişti. Vhalla’ya dokunmak için hareket etti.

Vhalla hızla dönüp gece havasına çıktı. Anlayışlı Daniel onu kınayacağını düşündüğü son kişiydi ve bu ona acı veriyordu. Dudaklarını bıkkınlıkla büktü ve ayakları hızlanarak onu Daniel’den süratle uzaklaştırdı.

“Vhalla, bekle! Özür dilerim, böyle olmasını istemedim.” Barakasının kapısını örten kumaş ardından dalgalandı. “Öyle demek...” Vhalla durmayınca sözcükler boğazına dizildi. “Öyle demek istemedim, *Vhalla!*”

Vhalla arkasına bakmadı. Adamın, gözlerindeki karmaşayı görmesini istemiyordu.

8

AYAK SESLERİ SANKİ DANIEL onun peşinden gelecekmiş gibi duyulsa da bu sadece on adım sürdü. Vhalla başkışlarını karşıda tutup tırnaklarını kucağındaki giysi yığınının arasındaki örgü zırha batırdı. Bıkkınlıkla yığını en yakındaki askeri depoya fırlatıp içinden sadece Aldrik'in yaptığı örgü zırhı aldı.

Sert kumaşa bakarak zırhına büründü. Diğerleri ona ait değildi. O giysiler askerlerin ölü bedenlerinin üzerinden çıkarılıp Vhalla'nın Kuzey'e ulaştığından beri sömürmek zorunda kaldığı ortak kullanım yığına atılmıştı. Daniel'la birlikte elden geçirdikleri o yığına.

Artık hiçbir şey ona ait değildi. Adı defalarca ondan alınıp geri verilmişti. Görünüşünü başkasından ödünç almıştı. Büyüsünü bile kendi istediği gibi kullanamıyordu.

Birdenbire kendini çok yorgun hissederek gözlerini ovuşturdu. Kaçarsa neler olacağını düşündü. Rüzgârı atın altına serdiğinde herkesten daha hızlı olabileceğini kanıtlamıştı. Eğer gidersse İmparator onu yakalayabilir miydi?

Vhalla loş ışıklar içindeki kamp konağına baktı. Ayakları iç-

güdüsel olarak onu ileri taşıyordu. Kaçma fikrine dair hayaller kurarken bile kendisine pranga takan adama doğru ilerliyordu, sadece oğluna yakın olabilmek için.

Aldrik’le aralarındaki Bağ, İmparator’un tüm tehditlerinden daha güçlüydü. Bu güven verici gerçeğe rağmen örgü zırhı ağırlaştırılmış gibi hissetti. Aldrik kolay olmayacağını söylemişti ama bir şeyler kırılmadan önce daha ne kadar savaşabileceklerini bilmiyordu. Her şeyin hesabı tutulduğunda bunun bedeli ne olacaktı?

“En azından bana onun nerede olduğunu söyleyemez misin?” Kamp konağının girişindeki küçük karmaşa Vhalla’nın dikkatini dağıttı.

“Rüzgârgüdücü’nün nerede olduğunu bilmiyoruz.” Muhafızlar içeri girmeye çalışan sarı saçlı Güneyliye yardım etmek konusunda daha isteksiz olamazlardı.

Vhalla onu kamp konağının arkasına ve Aldrik’in penceresinin önüne götürecek olan yol ayırımında duraksadı.

“Eşyalarını ona geri vermeye çalışıyorum,” diye açıkladı kadın. “En azından buraya bıraksam olmaz mı?”

“Oradan hizmetçiye mi benziyoruz?” Diğer muhafız esnedi. “Biliyorsun değil mi, bu işi yapmayı hiç birimiz...”

“Bak.” Kadın derin bir nefes alıp oflayarak verdi. “Siz ikiniz Rüzgârgüdücü’yü bulmama yardım edeceksiniz. Zırhı yeterince uzun süredir bende ve onu geri isteyeceğini biliyorum.”

“Sana söyledik...”

“Zırhım sende mi?” diye seslendi Vhalla o tarafa doğru yönelerek.

Kadın döndü ve yüzünü gördüğünde Vhalla’nın zihninden ona dair bir anı geçti. O, Vhalla’nın taklitlerinden biriydi. Kadın Vhalla’ya korkmuş bir ceylan gibi bakıp söyleyecek bir şey bulmakta zorlandı. “Bu... bu sensin.”

“Zırhım sende mi?” diye tekrarladı Vhalla.

“Bende.” Kadın başıyla onayladı. “Bende! Çadırımda.”

“Mükemmel, artık ikiniz de gidebilirsiniz.” Muhafızlar onları kovaladı.

Vhalla elini sallayarak onları göndermeye çalışan kaba muhafıza sert bir bakış attı. Bakışının ağırlığı karşısında adamın hızla kendine gelip duraksaması onu şaşırttı.

“Sen gerçekten osun.” Kadın ona yan gözle baktıktan sonra Vhalla’nın kampta henüz gitmediği bir yere doğru yöneldi.

Vhalla eşlikçisini incelemek konusunda onun kadar utangaç değildi. “O mu?”

“Vhalla Yarl,” dedi sanki bu açıkça belli olması gereken bir şeymiş gibi.

“Daha önce tanışmıştık,” diye hatırlattı Vhalla.

“O sayılmaz,” diye geveledi kadın. “Sen...”

“Karman çorman bir haldeydim.” Kendiyle dalga geçmesinin diğer kadını şoka sokması üzerine Vhalla acı acı güldü. “O gece çok yakın bir arkadaşımı kaybetmişim.”

Larel’den bahsetmek Vhalla’nın zihnindeki yaraya tuz bastı. Ama bu acı doğru geliyordu. Sanki acı eskiden olduğu gibi onu sakat bırakmak yerine daha da güçlendirecek tatsız bir ağrıya dönüşüyordu.

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Biliyor musun?” diye sordu Vhalla şüpheyle.

“Sen, o, Güneyli, leydi...” Eşlikçisinin Larel, Fritz ve Elecia’dan bahsettiğini anlamak Vhalla için biraz uzun sürdü. “Sizler Kara Şövalyelerdiniz.”

“Kara Şövalyeler mi?” Vhalla güldü.

“Diğer askerler size öyle diyordu.” Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark eden kadın da gülmeye başladı. “Kara Şövalyeler, karanlık prensin müstakbel kişisel muhafızları.”

“Bu ilginç bir düşünce...” Vhalla yorgun bir halde gülümsedi. Aldrik’in, Prens Baldair’in meşhur Altın Muhafızlarına bir rakip yaratacağını hayal edemiyordu. “Bu arada senin adın ne?”

Diğer kadın Vhalla’nın bilmemesine şaşırmış gibi duraksadı. Kadının bilmediği şey Vhalla’nın taklitlerinin adını özellikle öğrenmemiş olduğuydu. Öğrenirse onlar gözünde birer insana dönüşür ve ölümleri ona acı verip içini suçluluk duygusuyla kaplayabilirdi.

Gerçi, Vhalla İmparator'un yanındaki Rüzgârgüdücü kopyasının başına gelenleri hatırladığında içten içe kasıldı. Vurulmuş, ölmüş ve çürümek üzere Kuzey'in ormanlarında bırakılmıştı. Adını bilmiyor olmak suçluluk duymasını engellemiyordu. Vhalla böyle bir fedakârlığı görmezden gelemeyecek kadar ruhu olduğunu fark etti. En azından bu fedakârlığı yapanların adlarını öğrenmeliydi.

"Timanthia," dedi kadın hafifçe gerilerek. "Ama bu isimden nefret ediyorum; bana Tim de."

"Tim," diye onayladı Vhalla başını sallayarak. Küçük bir çadırın önünde durdular.

"Zırhını sana geri verebildiğim için çok mutluyum." Tim çadırın içini kurcalayıp pullu zırhını ona uzattı.

Vhalla'nın parmakları çeliğin hemen üzerinde havada asılı kaldı. Çelik, Aldrik'in onu döverken kullandığı ateş hâlâ içinde yaşıyormuş gibi sıcaktı. Tim, Vhalla'ya bir anlığına izin vererek eldivenlerini ve dizçeklerini Vhalla'nın diz çöktüğü yerle çadırın arasına bıraktı.

"Önemli olduğunu biliyorum," Tim'in sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. Vhalla'nın bakışları yukarı çevrildi, kadının dile getirdiğinden fazlasını söylemeye çalıştığı açıktı. Tim Vhalla'nın beklenti dolu bakışları karşısında duraksadı. "Bana bu zırhı senin için yaptığını söylemişti."

Birdenbire gerildiğinden tırnaklarını zırha sürttü.

"Endişelenme," diye güvence verdi Tim.

Vhalla diğer kadının hangi bilgilere dayanarak ona güvence verdiğini merak etti.

"Dedikodularda ne söylenirse söylensin beni çadırına göstermelik olarak çağırdı."

Sözleri bir bıçak gibi saplandı ve Vhalla çatışan duygularını saklamak için gözlerini kaçırdı. Aldrik yapması gereken şeyi yapmıştı. Kendisi de aynı şekilde davranmıştı. İkisi de o kadar suçluydu ki masumlardı.

"Bilmeni isterim ki..." Tim'in konuşmaya devam etmek için

kendini zorladığı belliydi, o da kendini Vhalla kadar tuhaf hissediyormuş gibi görünüyordu. “Eğer şişelerin yarısını bitirdikten sonra söylediklerinin herhangi birini hatırlıyorsa...” Birdenbire Tim’in gözlerine sinsi bir bakış yerleşmişti. “Mesela gördüğü tuhaf rüyaları... Her neyse, bunları kimseye anlatmam.”

Vhalla diğer kadının onu inceleyen bakışlarını değerlendirdi. Vhalla Tim’e tam olarak neden bahsettiğini sormayı istedi ama aynı zamanda kadının samimiyetinden emin olmayı da istiyordu. İnsanların veliaht prensi ne kadar az sevdiklerini biliyordu. “Onun sırlarını neden saklamak isteyesin ki?”

Tim onu şaşırttı. “Çünkü o insanların olduğunu düşündüğü kişi değil, öyle değil mi?” Şaşkınlıktan Vhalla’nın ağzı açık kalmıştı.

“Özür dilerim, başka bir şey söylemeyeceğim; bu bana düşmez.” Tim ayağa kalkıp pantolonundaki tozu silkeledi. “Eşyalarını geri verebildiğim için çok mutluyum.”

“Teşekkür ederim.” Vhalla başını aptalca salladı. Biri daha Aldrik’i onun gördüğü gibi görmüştü. Biri daha sert, kendini beğenmiş dış yüzeyinin altına girip tanıdığı adamı bulmuştu. Bir yanı onun için çok değerli bu bilgiyi beklenmedik şekilde paylaşan kadına sarılmak istiyordu; çok farklı bir diğer yanıysa Tim’in gözlerini yuvalarından çıkarmak ve bu düşünceleri onun zihninden söküp atmak.

Tim’in ne sakladığını bilmeyi arzuladı. O sırrı bilip bilmediğini öğrenmek istedi. Ama eğer bilmiyorsa bu işleri daha kötü hale getirebilirdi, o yüzden dilini tuttu.

Aldrik’in onun için yaptığı zırh bir güvenlik battaniyesi gibiydi. Vhalla kendini onunla sarmalayıp sessiz bir hürmetle tüm tokalarını teker teker kapattı. Her zamanki gibi üzerine mükemmel şekilde oturmuştu; sanki *sen hâlâ aynı kadınsın* demek ister gibiydi.

“Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa ya da savaştan sonra yolun Mosant’a düşerse,” diyordu Tim, “beni bulmaktan çekinme.”

“Çekinmem.” Vhalla diğer kadının elini sıktı ve çantasını om-

zuna attı. Kadının teklifini değerlendiren değerlendirmeyeceğini bilmese de bu bilgileri zihninin bir köşesine yazmaktan zarar gelmezdi.

Vhalla dönüp yolunu tıkayan bir gölgeyle karşılaştığında çalı gibi bıyıkları olan Batılı adamı hemen tanıdı. En belirgin özelliğinin altında yapmacık bir gülümseme gizliydi.

“Albay Schnurr.” Tim selam verdi.

Vhalla adamın birkaç saat önceki kaba sözlerini net bir şekilde hatırladığında gönülsüzce Tim’i taklit etti.

“Leydi Yarl.” Unvan onun ağzından bir hakaret gibi çıkmıştı. “Benim saflarımda ne aradığını sanıyorsun?”

“Ona zırhını geri veriyordum,” dedi Tim rahat bir tavırla. Bu, Vhalla’nın adamın baskıcı varlığını sadece kendisinin hissedip hissetmediğini sorgulamasına neden oldu.

“Görüyorum.” Adamın gözleri Vhalla’yı baştan aşağı süzdü. Vhalla yumruklarını sıktı.

“Şu an herhangi bir işin olmadığına göre gece devriyesinde Tim’e yardımcı olabilirsin,” diye emretti Albay Schnurr.

“Ne?” Vhalla gözlerini kırptı.

“Aa, Rüzgârgüdücü kendini temel görevlerden üstün mü görüyor?” Öne doğru eğildi. “Katkıda bulunmadan ordunun ona sağladığı korumanın tadını çıkarmak mı istiyor?”

Vhalla oldukça fazla katkı sağladığına dair akıllıca bir yorumu yuttu. *Albay Schnurr’un*, İmparatorluk ailesinin hayatını kurtarmayı başarılarının arasında sayacağından emin değildi. Tartışmayı ne kadar istese de güneşin gökyüzünden kaybolmak üzere olduğunu fark etmişti. *Aldrik onu bekliyordu.*

“Yarl,” diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu albay. “Beni yanlış anladın. Senden rica etmiyorum, sana emrediyorum.”

“Elbette,” diye gönülsüzce onaylamak zorunda kaldı Vhalla.

“Hem de tereddüdün yüzünden iki tur,” dedi albay yanından geçerken düşünmeksizin.

Tim, “Albay, eğer iki tur atarsa uyuyacak vakti kalmaz...” diyerek zayıf bir savunma yaptı.

“Böylece Rüzgârgüdücü ordudaki hiyerarşiyi sorgulamamayı ve yerini bilmeyi öğrenir.”

Tim daha sonra, İmparatorluk kampının sınır çizgisi görevi gören yanık toprak boyunca devriye gezerlerken Vhalla’ya albayı kızdıracak bir şey yapıp yapmadığını sordu. Sinirlenen Vhalla düşündüyse de bir sebep bulamadı.

Albay Schnurr’u ilk kez Kesişim’de İmparator’a gösteri yaparken görmüştü. Orada toplanan kurmaylardan biriydi ama o zaman herhangi bir şey söylememişti ve Vhalla da ona hiç dikkat etmemişti. Tim bir okçuydu, o yüzden albayın kime rapor verdiği konusunda Vhalla’nın en ufak bir fikri yoktu. Tahmin yürütmesi gerekirse Baldair olduğunu düşünürdü. Ama aklına Baldair’in kendisini adam yerine koymaması için hiçbir sebep gelmiyordu. Özellikle de ne kadar yakınlaştıkları düşünülürken.

Hayır, Vhalla’nın aklına hayatını zorlaştırmak için uğraşacak tek bir adam geliyordu ve bu adam herkesin üzerindeydi. Tim beceriksizce havadan sudan konuşma savaşı verirken bu düşünce Vhalla’nın acı bir sessizliğe bürünmesine neden oldu.

Sonunda kampın en üst köşesindeki geniş, yanık yol kıvrıldı ve Vhalla ay ışığıyla aydınlanan taş kalıntılarının soluk hatlarını görebildi. Fazlasıyla büyümüş bir iskelete, yarı yıkılmış ve zaman tarafından geri alınmış görüntüsüyle hikâye kitaplarından fırlamış bir şeye benziyordu. Taş yapı, Vhalla’nın Kuzeylilerin kullandığını bildiği ahşap binalarla kıyaslandığında yersiz görünüyordu. Ağaçlar sanki onu onaylarmışçasına kayanın içinde kök salıp kadim yapı boyunca büyüyerek onu parçalar halinde toprağa geri kazandırıyor gibiydi.

Yaklaşırlarken Vhalla Tim’e bu harabeler hakkında ne bildiğini sordu. Gölgeleleri altında kalan havada, Vhalla’nın çantasını omuzlarına iyice yerleştirmesine neden olan rahatsız edici bir şey asılı kalmış gibiydi. Tim’in tek bildiği şey askerlerin bunlara, “Eski Soricism’un kalıntıları” dedikleri idi. Fakat ne kadar eskiden kaldıkları ve neden parçalanmaya terk edildikleri bir muammaydı.

Yanlarından geçerken Vhalla dönüp başını kaldırarak bir zamanlar devasa bir piramidin tabanı gibi dev ağaçlar kadar yükseklerle uzanıyormuş izlenimi uyandıran yapıya baktı. Zihninde kütüphanede çalışırken bu yapıya ilişkin rastlamış olabileceği herhangi bir bilgi aradı. Fakat Vhalla'nın Kuzey hakkında okuduğu her şey ağaçların üzerine inşa edilmiş gökyüzü şehirlerinden bahsediyordu. Bu yapıya benzer hiçbir şey hatırlamıyordu. Güney'in inşa yeteneklerinin çok ötesindeydi; taşlar birbirine öyle sıkıca geçmişti ki tek parçadan oyulmuş gibi görünüyordu.

Durup onu daha da inceleme arzusunu bastırdı. Fısıldadığı mucizelerin karşılığında sorun çıkarmaya söz veren tarzda tehlikeli bir güzelliği vardı. Aynı tanıdığı bir prens gibi.

Aldrik, Vhalla onu zihninden atmaya çalıştı. Prensini onu beklediği düşüncesi çılgınlık atıp öfkeyle saçlarını yolma arzusu doğuruyordu. Acaba endişelenmiş miydi?

Tim nöbeti sona erdiğinde oradan ayrıldığına mutlu olmuş gibi görünüyordu. Düşünceleri veliaht prens çevresinde dolaşırken Vhalla gitgide daha karamsar ve sessiz bir hal almıştı. Okçu ayaklarını sürüyerek yatağına giderken Vhalla diğer kadından Aldrik'e bir mesaj iletmesini istemeyi düşündü. Fakat Tim kamp konağındaki muhafızları Vhalla'nın eşyalarını almaya ikna etmeye bile zorlanmıştı, gecenin bir yarısı veliaht prense herhangi bir mesaj iletmesi mümkün değildi; tabii geçerli bir nedeni olmazsa. Aldrik'in Vhalla'nın onu terk ettiği izlenimine kapılıp kapılmadığını merak etti.

Vhalla gece boyunca ayaklarını sürüyerek ilerlemeye devam etti. İkinci turdaki eşlikçisi geç saat devriyesi hakkında Vhalla'yla aynı hisleri paylaşıyordu ve Vhalla adamın adını dahi öğrenmedi. Adam, Rüzgârgüdücü'nün yanında olmanın ürkekliğini üzerinden attıktan sonra sessiz bir sefalet içinde yürüdüler.

Kanalını rahatça açık tutup rüzgârda herhangi bir ses olup olmadığını denetleyebiliyordu. Bir iki saat boyunca, aştığı ormanın hangisi olduğunu çözmeye çalıştı fakat tüm ağaçlar birbirinin aynısı görüldüğünden bu umutsuz bir çabaydı; kalan

Kuzeylilerin tamamı devasa siyah duvarın ardında olduğundan onları budayacak kimse yoktu.

Düşünceleri bir acı ve yorgun duygudan diğerine sürüklendi. Güneş ufukta belirdiğinde tüm uzuvları uyuşmuştu ve Vhalla berbat bir ruh hali içindeydi. Kamp konağını denemekle bile uğraşmadan ayaklarını doğrudan Fritz'in çadırına sürüdü.

Vhalla çadıra girdiğinde hem Fritz hem de Elecia derin uykundaydılar. Çantasını köşeye atıp zırhını dahi çıkarmadan çadırın esas sahiplerinin üzerine yığıldı. Fritz homurdanıp kaymaktan başka bir şey yapmadı. Elecia ise ürkerek uyanıp şaşkınlıkla Vhalla'yı boğmaya kalktı.

Elecia yanına yığılan kişinin Vhalla olduğunu anlayınca, "Tanrılar aşkına, senin sorunun ne?" diye sinirli sinirli homurdandı.

"Sessiz ol."

"Bir köpek gibi kokuyorsun ve çamur içindesin." Elecia onu kokladı.

Gecenin ikinci yarısında yağmur bastırmıştı. Orman havası nemin ağırlığıyla zaten ıslakmış gibi hissettirdiğinden Vhalla bunu hiç umursamamıştı. Ama artık hareket etmeyi bıraktığından giysilerinin sırlıklam ve zırhına yapışmış halde olduğunu hissedebiliyordu.

"Kay," diye tek kelimelik bir emir homurdandı Vhalla ve oturdu. "Üzerimi değiştirmem gerek."

Parmaklarını deri kapağının üzerinde dolaştırıp çantasını açtı. Onu geri almak o kadar güzel bir histi ki neredeyse gecenin yorgunluğunu unutturmuştu. Giysilerin çoğu temizdi ve hepsi delik deşik de olsalar ona aitti.

Zırhını üzerinden atıp tuniğini soluk ve buruşmuş teninden söktü. Vhalla göğüslerinin çevresine sardığı kumaşları çözmeye başlayınca Elecia Fritz'e bir bakış atarak kaşlarını kaldırdı. "Ne var?" Vhalla Elecia'ya yorgun yorgun sırıttı. "Uyuyor, hem uymasa bile hiç ilgisini çekmez."

"Öyle bile olsa," diye ofladı Elecia. "Sen Batı'nın bir düşesi-sin; biraz iffetli ol."

“Biz arkadaşız ve sen de bir kadınsın.” Vhalla omuzlarını silkip üzerini değiştirmeyi bir şova dönüştürdü. Batı’nın iffete dair kendi kavramları ve Güney’in bir leydinin nasıl davranması gerektiğine dair kalıpları vardı. Vhalla Doğuluydu, bu yüzden ikisi de onu bağlamıyordu. Daha da önemlisi bu Elecia’yı sinir ediyordu ve bu durum Vhalla’nın yorgun bedenine enerji verdi.

Aldrik’in onun için yaptığı zırhı ilikledikten sonra Vhalla uzun zamandır hissetmediği kadar kendisi gibi hissetti. Bu giysileri son giydiği zaman olduğu kişi değildi, artık farklıydı. İçinde biraz Serien, biraz Vhalla, biraz da hâlâ yeni yeni ortaya çıkan bir kadın vardı.

Elecia neredeyse duyulmaz bir sesle konuşmaya başlamadan önce Vhalla’nın işini tamamlamasını bekledi. “Bu arada, Aldrik sana bunu vermemi istedi.” Elecia ona küçük bir şişe uzattı. Vhalla onu tanımasa Batılı kadının gözlerindeki tehlikeli parıltıdan yola çıkarak bunun zehir olduğunu düşünürdü. Tereddüt ederek şişeyi alıp tek kaşını kaldırarak bir açıklama bekledi.

“Ay İksiri,” diye açıkladı Elecia kaşlarını çatarak. Vhalla’nın anladığını gösteren yüz ifadesi şüpheye dönüştü. “Şey için...”

“Ne işe yaradığını biliyorum.” Vhalla Elecia’ya sırtıttı. Diğer kadının yanakları kızarınca Vhalla bu soylunun henüz bu iksiri içmeye gerek duymadığını fark etti. Vhalla’nın bu iksire daha önce bir kez daha ihtiyacı olmuştu ama Elecia’ının tadının daha önce içmek zorunda kaldığı lağım suyuna benzeyenden daha iyi olduğunu umuyordu.

Değildi ve Vhalla yüzünü ekşitti.

“Daha önce içtin, öyle mi?” Elecia uygun davranışı sergilemeyecek kadar şaşırmıştı.

“İki kez, tek adamla.” Vhalla başıyla onayladı.

“Siz alt tabaka Doğulular ve gönül eğlendirmeleriniz,” diye homurdandı Elecia. “Aldrik biliyor mu?”

“Elbette biliyor.” Bu soruya bozulmuştu. *Elecia gerçekten onun bunu Aldrik’e söylemeyeceğini mi düşünmüştü?*

Kıvırcık saçlı kadın başını iki yana salladı. “Ona karşı dikkatli

ol, Vhalla." Elecia Fritz'e bir bakış atıp Güneylinin hâlâ uyuduğundan emin oldu. "Kalbi insanların düşünmesini istediği kadar sağlam değil. Aslında taş ve ateşten yapılmamış."

Vhalla diğer kadına niye dokunmak istediğini bilmiyordu ama eli güven verir bir tavırla Elecia'nın kolunu kavradı. Aldrik'in kuzeni onunla göz göze gelip bakışlarını inceledi. "Bunu biliyorum. Bu onu sevme nedenlerimden biri."

Çadırın direği biri ona vurduğu için titreştiğinde hem Vhalla hem de Elecia döndü.

"Cia," dedi Jax yumuşak bir sesle. "Vhalla burada mı?"

"Buradayım." Vhalla giysilerini çantasına geri koymak için hareket ettiğinde gözüne gümüş bir parıltı ilişti.

Jax çadırın dışında çömelip kafasını içeri soktu. "Senin için endişelenen biri var."

"Eminim vardır," diye yanıtladı Vhalla yorgun bir halde.

"Neredeydin?" Elecia birdenbire Vhalla'nın tahmin ettiği yerde, yani Aldrik'in yatağında olmadığını fark etmişti.

"Devriye geziyordum." Vhalla gözlerini devirip çantasının en altındaki koyu renk kumaşı çekti.

"Sana kim devriye görevi verdi?" Elecia şaşırmış gibi görünüyordu.

"Bu önemli değil." Vhalla ona karşı nedensiz kin besleyen Batılı albayı umursamamanın en doğrusu olacağına karar vererek başını iki yana salladı. Adam büyük ihtimalle sadece İmparator'un gözüne girmeye çalışıyordu. Liderlerinin Vhalla'dan hoşlanmadığı günbegün daha da ortaya çıkıyordu ve onun hayatını ıstıraba çeviren kişiye bolca altın verileceğine dair en ufak bir şüphesi yoktu.

Parmaklarını taklidinin giydiği pelerin arkasına işlenmiş kanat deseninin gümüş rengi ipliklerinin üzerinde dolaştırdı. Bu geriye kalan tek pelerindi; diğer ikisi onları giyenlerle birlikte yok olup gitmişti.

"Her neyse, seni kahvaltıya çağırdı." Jax'in çağıran kişinin kim olduğunu söylemesine gerek yoktu.

“Ben de geleyim.” Çadırdan ayrılırken Elecia, Vhalla’yı takip etti.

Fritz homurdandı ve dönüp uyumaya devam etti.

“Büyük ihtimalle bir dizi iksir daha içmesi gerek. Eğer geceyi endişelenerek geçirdiyse...” Elecia bir Jax’e bir Vhalla’ya bakıp başparmağının tırnağını hafifçe kemirdi. “Başı için de bir şeyler gerekir.”

“O kadar da içmedi. Ben o işi hallettim bile.” Jax elini sallayarak onu geçiştirdi.

Vhalla katlı bir şekilde elinde duran pelerine bir an daha bakıp onu üzerine giyip giymemeyi düşündü. Giymesi oldukça cesur bir tavır olacaktı ama İmparator’un onu üzerinde görmesi fikri derin bir tatmin yaratıyordu. Adamın onun adını çalmak için kullandığı şeyi kuşanacaktı.

Pelerin açılırken Elecia nefesini bir anlığına tuttu. Jax’in gözleri kısıldı ve Vhalla giysiyi sıkıca kavradı.

Üzerindeki gümüş kanat işlemesinin ortasından başlayan bir yarık vardı. Kumaş boyunca uzanıp diğer kesiklerle buluşuyordu. Sanki biri elinde bir hançerle göğsünün altında kalan kısmı lime lime etmişti.

“Onu nereden buldun?” diye sordu Jax kasvetli bir ifadeyle.

Vhalla dehşet içinde arkadaki şeritlere baktı. *Bunu yapan Tim miydi?* Kız oldukça arkadaş canlısı görünmüştü. Gecenin yarısı boyunca Vhalla’yla yürüyüp sohbet etmişti.

“Birileri sana bir mesaj vermeye çalışıyor.” Elecia sonunda hepsinin düşündüğü sözcükleri dile getirdi.

Vhalla durumu bir an daha değerlendirdikten sonra parçalanmış pelerini omuzlarına attı. Ön tarafını bağlayarak şeritler halindeki kumaşın bileklerine kadar inmesine izin verdi. Ona sanki vahşi bir saldırıdan kurtulmuş görüntüsü kazandırmıştı. “Güzel.” Vhalla ellerini yumruk yaparak yorgunluğunu delip geçmesi için Kanalı açtı. Son iki gecedir sadece birkaç saat uyumuştı ve içinden bir ses bunun da yorucu bir gün olacağını söylüyordu. “Benim de verecek bir mesajım var.”

Kamp konağına doğru yönelip Elecia'yla Jax'i ardında bıraktı. Vhalla sabah güneşine karşı gözlerini kısarak kendini günün ona getireceklerine hazırladı. Artık onu kimin tehdit ettiğinin bir önemi yoktu, İmparator olsun ya da olmasın; savaş sona erip o ayakta kaldığında hepsi hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Şaşırtıcı bir rüzgâr kampı süpürüp geçti ve pelerinininden kalkanlar bir kuzgunun kanatları gibi çevresinde uçtu.

KAMP KONAĞININ İÇİNDE tek bir kişi vardı. Aldrik volta atıp durduğu yerde dönüp Vhalla'yı gördüğünde yüzü yaşadığı rahatlamayla gevşedi. Vhalla ona özür diler bir bakış attı fakat adam onu göğsüne bastırıldığından herhangi bir şey söylemeye fırsatı olmadı.

Panikleyerek geri çekilmeye çalıştı.

"Henüz kimse uyanmadı," diye saçlarının arasından fısıldayan prens, Vhalla'nın İmparator'un onları görmesine dair endişelerini bastırdı.

Vhalla hafifçe gevşeyerek Aldrik'in kolları arasından Jax'i izledi. Adam ilgiyle onlara baksa da yüzünde Aldrik'le arasındaki ilişkiyi keşfeden diğer insanların yaşadığı şok yoktu. Omuzlarında hüznünlü bir anlayışın ağırlığı vardı. Bu, Vhalla'yı şu âna kadar ilişkilerine dair karşılaştığı tüm tepkilerden daha çok huzursuz etti.

Aldrik avuçlarını kadının omuzlarına koyarak geri çekildi. "Ne oldu?"

"Devriyeye çıkmak zorunda kaldım," diye açıkladı Vhalla.

“Devriye mi?” Aldrik kaşlarını çatdı. “Sana herhangi bir devriye görevi verilmemesi gerektiği açıkça ortada sanıyordum. Bu senin için çok tehlikeli.”

“Hiç de değil,” diye bu gülünç fikre itiraz etti Vhalla.

“Vhalla, başına bir şey gelmesini istemiyorum.” Dudaklarının kenarları aşağı doğru bükülmüştü.

“Aldrik,” dedi inatçı bir tavırla, “Ateş ve Rüzgâr Gecesi’nden, bir suikast girişiminden, Geçit’e düşüşten sağ çıktım, Kuzey’i tek başıma aştım.” Vhalla geriye doğru bir adım atıp adamın omuzlarında duran ellerini tuttu. “Parmaklarımla sayamayacağım kadar insan öldürdüm. Ben artık kütüphanede bulduğun kız değilim ve kendimi koruyabilirim.”

Prens inanmaz bir ifadeyle ona baksa da gözleri bir hayranlık ışıltısıyla aydınlandı. Aldrik dikkatini ona öylesine odaklamıştı ki Vhalla parıldadığını hissetti. Cesurca ona gülümseyip ellerini hafifçe sıktı.

“Neyse, artık bu konuyu bir sonuca bağladık.” Elecia rahatsız bir ifadeyle boğazını temizledi. Vhalla’nın Aldrik’inkilere dönmüş parmaklarına onaylamaz bir tavırla kızgın kızgın baktı. “Otur, kuzen, seni muayene edeyim.”

“Oldukça iyiyim...”

“Henüz beni tatmin edecek kadar iyi değilsin.” Elecia gözlerini devirdi. “Şimdi otur.” Aldrik şifacısının emirlerine uydu ve Elecia hızla veliaht prensi inceledi.

“Jax, bize yemek getir, olur mu?” diye talimat verdi Elecia.

Jax başıyla onaylayarak çıktı.

“Üzerindeki de ne?” diye sordu Aldrik, Vhalla’nın kıyafetini fark ederek.

Vhalla pelerinini düzeltti. Akşam olanların hepsini anlattı ve ona pelerinin arkasındaki kesikleri gösterdi. Aldrik’in gözleri karardı ve adam ânında yeniden onu savunmaya geçti.

“Albay Schnurr,” diye homurdandı Aldrik. “Ondan uzak durmalısın.”

“Ama...” Vhalla’nın itirazları Elecia tarafından kesilmişti.

Koyu saçlı kadın dönüp Vhalla'yı baştan aşağı süzdü. "Haklı," diye destekledi.

Bu, Vhalla'yı duraksattı.

"Albay eski Batılılardan," diye açıkladı Elecia. Aldrik dikkatini kendi düşüncelerine çevirdiğinde.

"Ben Batı'nın bir leydisiyim ama," dedi Vhalla.

Elecia alaycı bir kahkaha attı. "Bayan Leydi'ye de bak sen." Kadının yüzündeki muzip tebessüm Vhalla'ya Batılı kadınların birbirleriyle böyle dalga geçtiğini gösterdi.

"O yanlış türden bir Batılı." Aldrik zihninde çözmeye çalıştığı her neyse onunla ilgilenmeyi bırakmıştı. "Eski Batılı, Vhalla. Amcam gibi değil." Prensi dikkatle onu inceledi. "Hâlâ ölü Kral Jadar'ın bayrağını saklayan, tekrar Güney'e karşı yabancı düşmanlığı beslemeyi arzulayan türden; Rüzgârgüdücüleri tutsak edip onları kendi hain amaçları için kullanmaya çalışan Batı monarşisinden..."

Vhalla duraksadı; omuzlarındaki pelerin birdenbire ağırlaşmıştı. Yanan Zamanlar, Rüzgârgüdücülere uygulanan soykırım neredeyse yüz elli yıl önceydi. Herhangi birinin hâlâ bu hisleri taşıdığını düşünmek bile mümkün değildi.

Ama Vhalla Lord Ophain'in, yani Aldrik'in amcasının ona verdiği Kızıl Beyanname'yi hatırladı. Amacının eski yaraları iyileştirmek ve Batı'yla Doğu arasında yeni bir geleceğin tohumlarını atmak olduğunu söylemişti. Vhalla bunun boş bir simge olduğunu düşünmüştü. Günümüzde herhangi bir anlam taşıyabileceği hiç aklına gelmemişti.

Jax yemeklerle geri döndüğünde odadaki havayı fark ederek elindekileri sessizce masaya bıraktı.

"Korkmuyorum," dedi Vhalla sonunda ve Aldrik'in yanına oturdu. "Ben sadece tek bir Rüzgârgüdücü'yüm ve üzerinden çok zaman geçti."

Aldrik itiraz edecekti ki Elecia onun sözünü kesti. "Daha çok yemen gerek."

"Ne kadar yemem gerektiğine kendim karar verebilirim." Aldrik yan gözle kadına bir bakış attı.

“Tabii,” Elecia alaycı bir kahkaha atıp Aldrik’in tabağına kök sebzelerden bir tane daha koydu. “Ciddiyim, kuzen. Madem beni dinlemeyecektin niye buraya getirdin?”

“Şifa sanatı üzerine ne kadar zamandır çalışıyorsun?” diye sordu Vhalla pes etmiş prensin yanından.

Elecia duraksayıp düşündü.

“Tüm hayatı boyunca çalıştı.” Jax masanın karşısına oturdu.

“Gerçekten mi?” Vhalla etkilenmişti.

“Doğal yetenek beslenmezse hiçbir şeydir.” Elecia böbürlenmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

“Elecia yaşına göre dünyanın en iyi şifacılarından biri,” diye övündü Aldrik.

Elecia’nın aydınlanan yüzü gururdan patlayacaktı âdeta. Diğer kadın ne kadar rahatsız edici olursa olsun Aldrik’e bu kadar düşkün biri daha olduğunu görmek güzeldi. Bunu düşünen Vhalla, istemeden de olsa Elecia’nın tüm davranışlarını tekrar değerlendirmeye, onları kuzenden ziyade kardeş sayılabilecek korumacı bir aile üyesinin gözünden görmeye başladı.

“Hepinize günaydın.” Baldair arka salonun girişinde esnerken yanında karman çorman haldeki Raylynn duruyordu.

“Siz ikiniz yine mi geceyi beraber geçirdiniz?” diye alay etti Jax. “Bana Gönülçelen Prens’in seni tekrar tekrar yatağına davet etmesi için ne yaptığını göstermen gerek.” Jax, Baldair’in arkasındaki Raylynn’le konuşabilmek için masadan uzaklaşmıştı.

Hakkını vermek gerekir ki Raylynn soğukkanlılığını koruyordu. Vhalla, kadının haz ve dostluk arayışı hakkında diğerlerinin ne düşündüğünü hiç umursamıyor oluşunu kıskandı. “Bunlar senin asla öğrenemeyeceğin yetenekler.”

“O zaman Baldair’in beni yatağına davet etmesini nasıl sağlayacağım?” diye söylendi Jax oyuncu bir tavırla.

“Ana aşkına, Jax, saat daha çok erken.” Baldair yüzünü avuçlarına gömdü.

Bulaşıcı kahkaha birdenbire Vhalla’yı ele geçirdi.

“Senin derdin ne?” Raylynn dumanı üzerinde tüten sebzelerden birine uzanırken Vhalla’ya burun kıvırdı.

“Ah, sevgili prensim.” Jax, Aldrik’e dönüp dramatik bir şekilde iç çekti. “Korkarım ki kız aklını yitirdi.”

“Bu delilik,” dedi Vhalla kahkahalarının arasında.

“Tek deli sensin.” Elecia gözlerini devirdi.

“Kraliyet ailesinin yarısı, bir Altın Muhafız ve Batılı bir soyluyla birlikte Soricism Kuşatması’nda kahvaltı ediyorum,” dedi Vhalla. “Ve bu son derece normal geliyor.”

Aldrik’in derinden gelen kahkahası onunkilere karıştı. “Biraz rahatlayabilmene sevindim.”

“Görüp görebileceğin en tuhaf aile,” diyerek sırttı Baldair.

“Ama yine de bir aile.” Jax, Baldair’i dürttü ve prens başıyla onaylayarak güldü. Vhalla hem Daniel’in hem de Craig’in Altın Muhafızların askerden çok akraba gibi olduğuyla övündüğünü hatırladı.

Baldair, Aldrik’e dönüp duraksadı. O derin bir nefes aldığında Vhalla genç prensin ne söyleyeceğini bekleyerek soluğunu tuttu. “Gerçi sanırım hep öyleydik. Bize geleneksel demek güç. Batı’yı ziyaret ettiğimizde amcanın bizi götürdüğü o iğrenç yemek davetlerini hatırlıyor musun Aldrik?”

Elecia buna alaycı bir kahkahayla yanıt verdi.

“Kendi adına konuş,” dedi Aldrik kibirle omzunu sessiz bir anlaşma içindelermiş gibi Elecia’nınkine vurdu.

“Hayır, hayır, bir tanesi vardı,” diye mırıldandı Baldair. “O sokak kavgasına karıştığımız.”

“Bir sokak kavgası mı?” Vhalla prenslerin arka sokak serserileri gibi kavga çıkardıklarını hayal dahi edemiyordu.

“Ah, o.” Aldrik’in sesi duygusuz olsa da hoşnutsuz değildi. Genç kardeşi genişçe sırttı. “Ophain orada yaşıtımız oğlanlar olduğu için eğlenebileceğimizi düşünmüştü.”

“Bu ne zamandı?” diye araya girdi Elecia.

“Sen daha bir çocuktun,” diye açıkladı Aldrik. Vhalla bu bil-

giden yola çıkarak on üç yaşında bir Aldrik hayal edip hikâyeye yerleştirmeye çalıştı.

“O iki oğlan çok kendini beğenmişti,” diye Raylynn’e açıkladı Baldair. “Tam anlamıyla aranıyorlardı.”

“Neden içimden bir ses bunun senin suçun olduğunun ortaya çıkacağını söylüyor?” Vhalla konuşurken ağzını eliyle örterek yarı çiğnenmiş yemekleri gizledi.

Baldair elini kalbinin üzerine koydu. “Beni yaraladın, Vhalla! Neden bunun *benim* suçum olduğunu düşünüyorsun ki?”

Jax başıyla Vhalla’nın olduğu yönü işaret edip, “Ondan hoşlanma nedenini görebiliyorum,” diyerek Aldrik’le alay etti.

Aldrik bilmiş bilmiş Baldair’e gülümsediyse de Vhalla’nın bu tahminine itiraz edecek hiçbir şey yapmadı. Vhalla yağlı ellerini üzerine bol gelen pantolona sildi. Baldair’in hikâyeyi anlatmadan önce ağabeyine bakıp gözlerini devirdiğini gördü. Vhalla bir anlığına düşüncelere daldı.

Bu gruba kabul mü edilmişti? *Aldrik’in yanına kabul mü edilmişti?*

“...ama eğer Solaris’in aptalca bir isim olduğunu söylememiş olsalardı onları arka tarafa davet etmem gerekmezdi,” diye anlatmaya devam etti Baldair.

“Ardından onu her tarafı morarmış ve kanlar içinde buldum.” Aldrik’in hikâyenin devamını anlatmaya yönelik arzusu, ilgilenmiyormuş gibi çıkan ses tonuna ihanet ediyordu.

“Ve dedi ki,” diye araya girdi Baldair, Aldrik’i işaret ederek. “‘Kardeşimi benden başka kimse dövemez!’ Ardından üzerlerine atıldı! İki oğlandan *daha büyük* olanın suratına bir yumruk attı!”

“Sen mi?” diye sordular Elecia’yla Vhalla aynı anda.

“Bir veliaht prens insanların emirlerini sorgulamasına göz yummamalı.” Soğukkanlı bir tavırla ağzına bir lokma daha yemek attı ve bu tavrı Vhalla’nın bir kez daha kahkahalara boğulmasına neden oldu.

“Herhangi birinin bu güne kadar emirlerini sorguladığını sanmıyorum.” Baldair gözlerini devirdi ama yüzündeki gülümseme ona ihanet ediyordu. Aynı gülümseme Aldrik’in yüzünde de belirmişti ve kardeşler duraksadı. Masadaki diğer dört kişi unutulmuştu. “Ne zamandır böyle konuşmuyorduk, ağabey.”

Kardeşi ona doğru bir adım attığı anda Aldrik geri çekildi. Buna şahit olmak yürek parçalayıcıydı. Yüzündeki ifade hayatta kalabilmek için yıllardır üzerinde çalıştığı maskenin ardına gizlendi. Vhalla neden böyle davrandığını hâlâ anlamadığını fark etti.

Nedenini anlamasa da aralarındaki bu uçuruma köprü olmak istiyordu. Onların sık sık az önce yaptıkları gibi gülümsemelerini istiyordu. Rahat tavırları şu an onları çevreleyen gergin sessizlikten çok daha doğal gelmişti.

“Aldrik.” Parmakları cesurca prensin masanın üzerinde duran eliyle buluştu. “Kardeşin sana bir soru sordu,” diye kibarca cesaretlendirdi.

“Yarl,” İmparator’un sesi odaya yayıldığında tüm şakalaşmalar bir anda azalıp yok oldu.

Vhalla grubun geri kalanıyla birlikte yavaşça dönüp arka girişle masaları arasındaki mesafenin yarısına gelmiş İmparator’a baktı. *Acaba ne kadar süredir oradaydı?*

“Sanırım *Prens* Aldrik demek istedin.”

Vhalla’nın eli yavaşça prensininkini bırakıp kucağına kaydı. Fakat çok geç kalmıştı. İmparator görmüştü. Onun affetmeyen duygusuz gözleri hiçbir şeyi kaçırmamıştı. İmparator Solaris ona yukarıdan bakarken Vhalla çenesini sıkıp titrememeye çalıştı.

“Şimdi, artık gitsen iyi olur,” diye emretti İmparator.

Vhalla ayağa kalktı ve pelerininin kesik etekleri bankın iki yanına dökülüp paramparça halini gözler önüne serdi. “Vhalla, hayır, sen...” Aldrik bir babasına bir ona baktı. Her zamanki zarafetini sergileyemeyecek kadar hazırlıksız yakalanmıştı.

“Sorun değil, *prensim*.” Vhalla onu kendinden korudu. *Prensim* sözcüğünü dile getirirken ona yüklediği sevgi anlamını açık-

ça belli etti. Bu kelimeye Aldrik'e olan aşkının hak ettiği tüm duyguyu yüklemişti. İmparator'a istediğini verecek, Aldrik'e unvanıyla hitap edecekti.

"İşin olmadığı sürece seni bir daha burada görmek istemiyorum." İmparator oturdu.

Raylynn ve Jax kapıya ulaşmışlardı bile. Elecia da hemen arkalarındaydı.

"Bunun herhangi bir kafa karışıklığı yaratmasını istemem," diye açıkladı İmparator.

"Kafa karışıklığı mı?" diye tekrarladı Vhalla.

"Diğer *sıradan* kişiler için," dedi İmparator vurgulayarak. "Senin bizden biri olduğun gibi delice bir fikre kapılabilirler."

"Elbette öyle düşünmezler, lordum. Bu oldukça ahmakça bir fikir olur." Vhalla sesindeki acılığı gizlemekte başarısız olmuştu.

"Bence de." İmparator'un gözlerinde kötücül bir parıltı belirdi. "Şimdi, gidip günün geri kalanını seni neden hayatta tutmam gerektiğini bana kanıtlayarak geçirmeni..."

"Baba!" Aldrik avuçlarını masaya vurdu.

"...ve konuştuğumuz gibi büyüünü kullanarak okçu kulelerini taşımanı öneririm." diye bitirdi İmparator cümlesini, oğlunun öfke patlamasını tamamen görmezden gelerek.

Aldrik ayağa kalktı.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu İmparator Solaris.

"Bence bu açıkça ortada." Aldrik dikleşti. "Vhalla korumasız bırakılamayacak kadar değerli."

"Bu sabah sana ihtiyacım var." Şu anki İmparator'la geleceğin İmparator'u gözlerini birbirine kenetlediğinde odadaki hararet yükselmiş gibi geldi.

"Vhalla'yla birlikte gitmeyi tercih ederim." Aldrik babasına meydan okumuştı. İmparator'un gözü seyirdi. "Kardeşinin Altın Muhafızları onu korumaya yeter, öyle değil mi Baldair?"

"Evet, biz ona göz kulak oluruz." Baldair çabucak ayağa fırlayıp –daha doğrusu çabucak kaçıp– Raylynn ve Jax'e katıldı.

“Baba, bu...”

“Prensım,” diye araya girmeye cesaret etti Vhalla. “Bence uzun uykunuz yüzünden hâlâ yorgun olmalısınız.” Kelimelelerini özenle seçiyordu. “Bana dair endişeleriniz benim gibi birinin hak ettiğinin ötesinde.” Vhalla gözlerini yere indirdi ve bu zorunlu alçakgönüllülük gösterisi yüzünden kendinden nefret etti. Artık Aldrik’ten daha aşağı değildi ve karşısında alçakgönüllülük yapmak istediği son kişi İmparator’du. “Ayrıca başka görevleriniz de olduğunu anlıyorum. Lütfen onları düşünün.”

“Ne gün ama, veliaht prense görevlerini alt tabaka bir kız hatırlatıyor,” diye alay etti İmparator. “Şimdi otur, Aldrik. Konuşmamız gereken çok şey var.”

Vhalla, Aldrik’in banka çöküşünü izledi. Omuzları düştüyse de gözleri alev alevdi. Baldair’in kendisini güneşe çıkarmasına izin verdi. Kapı kapanırken dahi Aldrik’i izleyip bu gerekli dansı sergilemeye devam etmesi için dua ediyordu. Midesi kasıldı.

“Ee, yapılması gereken şey ne?” diye herhangi birine yöneltmediği bir soru sordu. Altın Muhafızlardan biri, Elecia ya da çevresindekilerden herhangi biri şimdi ne yapılacağını biliyor olmalıydı. Beyni doğru dürüst çalışmıyordu, *o kadar yorgundu ki*. Düşünebildiği tek şey Aldrik’le babasının o bunaltıcı odada baş başa olduklarıydı.

Binanın kapısının yanındaki duvara yaslanmış olan bir adam öne çıktı. “Sana taşınması gereken kuleleri göstereyim.”

Vhalla ânında gerildi. *Daniel*. Adamın koyu kahverengi saçları bugün ensesinde toplanmıştı ve kaçak tutamlar çenesinin etrafında uçuşuyordu. Vhalla’nın dudakları ince bir çizgiye dönuştü. Başka hiç kimse konuşmadı. Jax, Baldair, Elecia, Raylynn hatta ordunun yarısı orada duruyor olabilirdi ama hiçbiri Vhalla’yı kurtarmadı.

“Sen mi?” diye soludu Vhalla.

“Üzgünüm.” Daniel ona doğru istenmeyen bir adım attı. “Özür dilememe izin ver.”

Vhalla altdudağının hüsrarla titremesine engel olmak için

onu ısırdı. Bu adamdan nefret etmeyi çok istiyordu. Eğer aşagılık kıskançlığı yüzünden ondan nefret edebilirse her şey çok daha kolay olurdu.

“Bilen başka kimse yok mu?” Vhalla, Baldair ve Raylynn’in ona yardım etmelerini umdu. Jax ve Elecia ortadan kaybolmuşlardı bile, *hainler*.

“Daniel?” Baldair’in adamın ismini söyleyiş şekli bir sürü anlam içeriyordu. Prens gözlerinde Daniel’in Vhalla’yla olan ilişkisi hakkında duyduğu endişeyi açıkça belli eden bir ifadeyle muhafıza baktı. Gizli anlamları Raylynn de fark etmiş gibiydi ve beklenti içinde Doğuluya bakıyordu.

“Ne yaptığımı biliyorum,” diye güvence verdi Daniel arkadaşlarına. “Ona kurmayların taşımaya karar verdiği kuleleri gösteririm.”

Baldair kendi içinde yaptığı uzun bir tartışmanın ardından, “Seni onun ellerine bırakıyorum,” dedi.

Vhalla uzaklaşan prensin ardından bağırmak istiyordu. *Prens ne yaptığımı sanıyordu?* Baldair’i bulup karşısına oturtacak ve o karmaşık zihninden geçen her şeyi kendine anlattıracaktı.

Ama şimdilik dikkatini kaçınılmaz olan şeye verdi: Daniel’a. Adamın gözlerinde gerçek bir pişmanlık parıltısı vardı. Vhalla kollarını kavuşturdu.

“Hadi yürürken konuşalım,” diye önerdi Daniel.

Vhalla başıyla onayladı ve gözlerini yere dikip adamın yarım adım gerisinde ayaklarını sürüyerek ilerlemeye başladı.

“Haklıydın,” diyerek konuşmaya başladı Daniel. “Hayallere kapılan bendim.” Başını yukarıdaki göğe kaldırıp sonsuz mavi tuvalde gezinen bulut kümelerine baktı. “Benimle zaman geçirdiğin için bana herhangi bir şey borçlu değilsin. Hiçbir şey kas-tetmeden bunu yapabilirsin ya da şey, senin istemediğin herhangi bir şey kastetmeden.”

Adamın özrü hem onu haklı çıkarıyor hem de içini suçluluk duygusuyla kaplıyordu. “Dürüst olmam gerekirse bence ikimiz de aynı şeyi istedik: Başkalarının kalbimizde açtıkları yaraları

unutmak." Daniel bir anlığına duraksayıp ona baktı. Vhalla onun gözleriyle buluştu. Ela renklerinin herhangi bir özelliği yoktu; on Doğuludan dokuzunun gözleri benzer tonlarda olurdu. Ama içlerindeki parıltı, güneşin bu katıksız dürüstlüğe ve içtenliğe vuruşu onu çekici hale getiriyordu. "Ben de aynı şeyi yaparken içindeki boşluğu dolduracak bir şey aradığın için seni suçlayamam."

"Peki ama böyle olması bunu doğru kılmıyor," dedi Vhalla sonunda. Ellerini birleştirip dikkatini çevrelerindeki askerler, kamp ya da Daniel'in onu götürdüğü yerden ziyade ayaklarına verdi. "Bunu sen de söyledin. Seni bir şey için kullanıyordum." Bu itiraf bir fısıltıdan bile daha kısık sesle çıkmıştı.

"Bir şeyin doğru olmaması onun yanlış olduğu anlamına gelmez." Daniel'in ses tonu değişmiş, Vhalla'nın sırtında bir ürpermeye neden olmuştu. "Söylesene, tüm bu 'kullanma' süreci boyunca mutsuz muydun?"

"Hayır, ama..."

"O zaman bu yanlış olamaz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ben mutluydum, sen mutluydun. Artık bunun ne olduğu konusunda daha fazla endişelenmeyelim. Bunu olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışmayalım. Kendi kararlarını verebilirsin, bunun farkında olduğuma inan. İstedğin şeyi yapabilir ve..." sadece bir anlığına duraksamış olsa da Vhalla bunu fark etti, "... *kiminle* istiyorsan onunla olabilirsin. O yüzden tüm bunları ardımızda bırakalım, ne dersin?"

Vhalla Daniel'la birlikte geçirdiği zamanı düşündü. Savaş ve şu an içinde bulunduğu durum olmasa onunla hiç tanışmayacağını düşünmek tuhaftı. Onunla birlikte yürümek ve antrenman yapmak hem Serien hem de Vhalla için keyifli bir deneyimdi. Belki olması gerektiğinden de keyifli. Vhalla'nın yanaklarına ateş bastı. "Peki."

Daniel karşılarında beliren yüksek kuleye baktı. Ama onu görmüyordu. Gözleri, Vhalla'nın akraba olduklarını henüz öğrenmeden önce Elecia'yla Aldrik'i beraber gördüğünde hissettiğine benzer duygularla doluydu.

Boğazı düğümlendi. Ona bunu yapmayı istemiyordu; Daniel çok iyi bir dosttu ve şu an kendini soktuğu durum Vhalla'ya çok yanlış geliyordu.

Daniel sanki endişelerini hissetmiş gibi dikkatini tekrar ona verdi ve kadının dehşet dolu yüzünü görünce hafif bir kahkaha attı. "Bu kadar endişelenme, Vhalla." Tek kolunu kadının omzuna atıp onu hafifçe sarstı. "Tek kelime dahi etmeyeceğim ve hâlâ senin yanıdayım. Sonsuza kadar da öyle kalacağım. Belki, eğer bir gün bunu arzularsan ve böyle bir fırsat karşımıza çıkarsa daha fazlası da olabilir."

Vhalla ağzını açtı fakat ne söyleyeceğini bilmiyordu; neyse ki dünya onu şu an bunu düşünmek zorunda bırakmamıştı. Daniel'la aralarındaki hassas dengeyi ona geri vermişti ve bu hediyeye Vhalla'yı çok mutlu etmişti.

"İşte, kurmayların taşınmasına karar verdikleri en önemli kule bu." Daniel kuleyi işaret ettiğinde Vhalla ânında adamın neden onları taşımaya karşı çıktığını anladı.

O kadar yüksekti ki onun bir çeşit bina olduğunu sanmıştı. Savaş kulesi, okçuların içinde saklanabileceği iskeleleri ve nişan alabilecekleri yarıkları olan büyük bir piramide benziyordu. Her yanından, ona saldıracak kadar talihsiz olan herkesi delik deşik edecek büyük kazıklar çıkıyordu.

"Nasıl hareket ediyor?" Vhalla toplanan kalabalığın çevresinde dolaştı. Belli ki Daniel'la fısıldaşmaları sırasında diğer askerler Rüzgârgüdücü'nün çarpıcı biçimde parçalanmış pelerini fark etmişlerdi. Yüzlerinde huşu ve karanlık bir büyülenmişlik ifadesi vardı.

"Onları inşa ettiğimizde taşımak zorunda kalacağımızı düşünmemiştik," dedi Daniel sırtarak.

"Yapısal bakımdan sağlam mı?" diye sordu.

"Büyük ihtimalle," diyerek özür diler bir ifadeyle yanıtladı Daniel.

"Ne hoş." Vhalla gözlerini devirdi. "Eğer kırılırsa herhangi bir sorumluluk kabul etmiyorum."

“İşte şimdi bir leydi gibi konuşmaya başladın.” Sırıttı.

Vhalla, İmparator’un söyledikleri zihninde hâlâ taze olduğundan bu cümleyi duymazdan geldi.

“Çevreyi boşaltın!” diye seslendi yumruklarını sıkarken. Kanalı hızla onunla buluştu ve Vhalla bir nefes aldı.

“Onu duydunuz, çevreyi boşaltın,” diye bağırdı Daniel, adamlarla kadınların rahatça duyabilecekleri bir sesle. Askerler dağılmaya başladı. Adam tekrar ona döndüğünde Vhalla başını sallayarak teşekkür etti. “Ne zaman istersen, Rüzgârgüdücü.”

Vhalla insan halkasını aşarak kuleye doğru yaklaştı. Hepsinin onu izlediğini hissedebiliyordu. Becerilerini daha önce görmüş olanlar öyle heyecanlıydı ki arkadaşlarına hevesle fısıldayıp duruyorlardı. Diğerleri daha şüpheciydi, kollarını kavuşturup başlarını hafifçe yana eğmişlerdi.

Vhalla Tim’i görüp duraksadı. Geri verdiği pelerinin halini fark edince dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Vhalla kendi kendine, *Mesaj vermeye çalışan Tim olamaz*, dedi. Ve bariz cevabının mesaj vermeye çalışan kişi için, ki o artık her kimse, açık olduğunu umdu.

Ellerini öne doğru uzatıp küçük hava akımlarıyla yapıyı sına-
dı. Kule çatırdadı ve köşelerinden toz bulutları yükseldi. Baskıya en çok direnebilecek yerinin neresi olduğunu hissetti.

Birkaç kişi kıkırdadığında sırıttı; denemesinin bu olduğunu sanmışlardı. Avuçlarını aşağı doğru itti; *dengeli*, hareketlerini dengeli tutmak zorundaydı. Ellerini aynı anda yukarı kaldırdı ve yapı yerden bir karış yükseldi.

Daha fazla güç, yukarı doğru daha fazla hava akımı. Kanalına daha da yüklendi. Kule homurdandı ve sallandı. Havada yan yattığında askerler korku içinde yolundan çekildi. Vhalla şakaklarından aşağı bir ter damlası akmaya başladığını hissettiğinde elini hareket ettirdi.

Kule tekrar dikleşti; üst tarafına her yönden baskı uygulayarak dengeyi sağlayabileceğini ama havada tutmak için gücünü tabanına odaklamak zorunda olduğunu fark etti. Havalanmış

kule üzerinde kontrolünü sağladı ve dönüp Daniel’la oraya toplanmış, Altın Muhafızların tamamını da içeren diğer kurmaylara baktı. Eğer yapıyı kaldırmak için bu kadar güç harcamıyor olsa yüz ifadeleri karşısında kahkahalara boğulurdu.

“Yol gösterin,” diye seslendi birinin hareket etmesi için.

Her şey kontrolüne olsa da bu en basit anlamıyla zorlu bir işti ve elinden geldiğince çabuk halletmek istiyordu. Neyse ki Daniel şaşkınlığını üzerinden diğerlerinden daha çabuk attı ve ilerlemeye başladı. Adamın, büyüüne tamamen güvenerek doğrudan kulenin altına girişini izlerken şaşırma sırası Vhalla’daydı. Bu davranışının simgelediği şey göğsünü sıkıştırdı. Daniel kulenin diğer tarafına geçerken tabandaki hava akımları saçlarını uçuşturdu.

Büyü yaparken yürümenin ya da herhangi bir şekilde hareket etmenin kendi zorlukları vardı. Vhalla’nın attığı ilk birkaç adım toprakta ayaklarını sürümekten ibaretti. Nihayetinde kuleyi havada tutup devirmeden ilerletmeyi başarabildi. Ama bu hassas bir süreç olduğundan Daniel sürekli geriye dönüp onun çok fazla arkada kalıp kalmadığını kontrol etmek zorunda kaldı.

Yavaş adımlarla kalenin çevresini dolanmaya devam ettiler. Henüz yolun yarısına ulaştıklarını fark ettiğinde Vhalla nefes nefeseydi. Bir adım ve sonra bir tane daha diye düşünerek görev bilinciyle ilerlerken kalabalık da aynı hızla onu takip ediyormuş gibi görünüyordu. Dakikalar minik adımlarıyla birlikte ilerledi.

Vhalla uzakta, varmaya çalıştıkları yer olduğunu umduğu boş bir açıklık gördü. Hava rüzgârlı olmadığı için Ana’ya şükretti, yoksa devasa kuleyi dengede tutmak imkânsız olabilirdi.

“Vhalla,” diye seslendi Daniel. “Buraya, buraya bırak.”

Kule tekrar yerle buluştuğunda yüksek sesle homurdandı. Vhalla ellerini yarım nefes süresince havada tuttuktan sonra gevşekçe iki yanına bıraktı. Daniel ellerini yavaş yavaş çırparak yanına dönüyordu. Vhalla yüzünü güneşe çevirip küçük bir zafer ve rahatlama kahkahası attı.

Çevresindeki askerler tezahürata başladı ve Vhalla mutlulukla gülümsedi. Kalabalığa bakarken gözleri tanıdık bir çift gözle

buluştu. Yavaş yürüyüşü esnasında İmparator'la Aldrik de onlara katılmıştı ve şu an kurmaylarıyla çevrelenmiş halde duruyorlardı. İmparator Solaris tüm zırhını kuşanmıştı, miğferinin beyazı güneşte parıldıyordu.

"Aferin, Bayan Yarl." Bu övgü dudaklarından değersizce dökülse de bunu söylemek zorunda kalması Vhalla'yı fazlasıyla tatmin etmişti.

"Emrinizdeyim." Küçük bir reverans yaptı.

Keskin bir vızıltı havayı yarıp geçti. Zaman Vhalla için yavaşlamış gibiydi. Bükülüp elini havaya savururken başı geriye doğru düştü. Keskin bir nefes aldı. İmparator'un sözleri ve kampa olan mesafe yay tıngırtısını bastırmıştı. Ok havaya doğru yükselirken parmak uçlarını sıyırarak geriye koyu renkli bir kan izi bıraktı. Böylesine vahşi bir kaçınma hamlesinden sonra dengesini sağlamaya çalıştı.

Kolunu omuzlarına saran Daniel diz çöküp onun nazikçe kolu ve dizi üzerine yerleşmesini sağladı. Başını göğsüne bastırarak zırh kuşanmış bedenini onun açıkta kalan başı ve boynuyla kale arasına aldı. Büyük bir gürültüyle üzerlerine gelen bir başka ok adamın göğüslüğüyle omuzlarını koruyan zırhın arasına saplandı.

"Daniel!" Vhalla ayağa kalkıp savaşmaya çabaladı. Kalbi küt küt atıyordu.

"Ben iyiyim, sadece saplandı. Örgü zırhımı geçmedi." Daniel şaşkınlıkla onun korku dolu gözlerine baktı. *Daniel için korkan gözlerine.* "Yerden kalkma."

Vhalla rüzgârda başka bir yayın gerilme sesini işitti ve oku nasıl etkisiz hale getirebileceğini bulmaya çalıştı. Her şey çok hızlı oluyordu. İnsanlar hareket ediyorlardı fakat şaşkınlıktan sersem ve faydasız hale gelmişlerdi.

Ok birdenbire Daniel'la onun çevresinde oluşan ateş çemberinde küle döndü. Aldrik son derece korkutucu bir görüntüyle alevlerin içinden çıktı. Alevler yüzünü ve zırhını yaladığından mükemmel bir şekilde aydınlanmış ve hiç yanmamıştı.

“Leydim,” dedi Aldrik birbirine kenetlenmiş dişlerin arasından ve elini kadına uzattı. Daniel geriye çekilirken zırhının içinde canlı canlı piştiğinden yanakları ve boynu terden sıırılsıklam olmuştu. Vhalla, Aldrik’in elini tutup ayağa kalktı. Prens onu hafifçe kendine çekti.

Kendi dünyalarındaydılar. Etkisizce ateşin içine uçan son okun cızırtısı dahi dikkatlerini dağıtamadı. Daniel kadının kuru alnına ve Aldrik’in Vhalla’yı kavramış parmakları arasında dolaşan alevlerin kadını yakmamasına bakakaldı. *Aptal biri değildi.*

“Teşekkürler, Lord Taffl,” dedi Aldrik zoraki bir resmiyetle.

“Görevimi yapmak bir onurdur, prensim,” diye karşılık verdi Daniel, onları çevreleyen cehennem alevine rağmen soğukkanlılığını koruyarak.

“Gidebilirsin.” Aldrik henüz elini bırakmamış olduğundan Vhalla yavaşça elini çekti.

Alevler sadece kaleyle aralarında bir duvar oluşturacak şekilde küçüldüğünde Daniel geri çekildi.

Aldrik kadına yanında durmasını işaret etti. “Leydim.” Vhalla onunla birlikte adım adım ilerlemeye başladı ve ateş duvarı onları takip etti.

“Oklarınızı ve gücünüzü harcamayın,” diye emretti Aldrik savaş yerlerine geçmeye çalışan askerlere. “Saldırmıyorlar, Rüzgârgüdücü’nün peşindeler.”

İnsanlar onlara bakmaya devam etseler de teker teker sakinleşmeye başlamışlardı. Vhalla bakışlarını ileriye, prensin sırtına dikip hâlâ küt küt atan kalbini başarısızca yavaşlatmaya çalıştı. Romantizm ve neşe ona gerçeği unutturmuştu: Kendisinin ölüm olduğu gerçeğini.

Daniel’in ölümüne sebep olabilirdi. Vhalla yumruklarını sıktı. Bundan nefret ediyordu, tüm bunlardan nefret ediyordu. Kim olduğundan asla kaçamayacaktı; yapabileceği tek şey bunu kabullenip omuzlarındaki yırtık pelerin gibi üstüne giymekti.

Aldrik bir anlığına duraksayıp babasına anlamlı bir bakış attı. Bu sessiz iletişim sırasında Vhalla, prensin İmparator’a bu aleni

sevgi gösterisi hakkında bir şey söylemesi ya da yapması için meydan okuyan ılığını neredeyse işitebiliyordu. İmparator'un yüz kasları seyirdi ve çenesi kasıldı.

Aldrik sessizce ilerlemeye devam etti.

Vhalla'ya kamp konağına doğru eşlik ederken insanlar yollarından çekildi. Prens tüm bu süre boyunca alevden duvarı peşlelerinden sürüklemeye devam etti. Vhalla kendisiyle duvarla çevrili Soricism şehri arasındaki mesafenin arttığını neredeyse fark etmedi bile. Elleri sıkılmaktan titriyordu.

"Kapüşonunu tak."

Vhalla onu dinleyerek örgü zırhının ağır kapüşonunu kafasına geçirdi. *Bunu en başta yapman gerekiyordu,* diye azarladı kendini öfkeyle. Aldrik kamp konağıyla aralarında sadece birkaç adım kaldığında nihayet alevlerini söndürdü. Kadını hızla içeri soktuğunda Vhalla tuttuğunun farkında olmadığı nefesini bıraktı. Nefesi belli belirsiz titreşti.

Yanlarından geçtiği kurmayları ve masaları bulanık bir şekilde görürken Aldrik'in uzun adımlarına yetişmeye çalıştı. Birdenbire kendilerini onun odasında bulmuşlardı. Aldrik kadının arkasından hızla kapıyı kapattı. Avuçlarını onun titreyen omuzlarına koydu.

"Vhalla, leydim, aşkım, artık iyisin," diye onu avuttu.

Kadın başını iki yana salladı. "Ben olabilirim ama onlar olmayacaklar." Aldrik çevresinden dolaşıp onun gözyaşlarından yoksun gözlerine baktı. "Birileri beni öldürmeye çalışmadan herhangi bir yere gidemeyecek miyim?" diye fısıldadı Vhalla. "İmparator'un arzusu da bu; belli ki onunla aynı görüşte olan insanlar da var." Yırtık pelerinini işaret etti. "Kuzey beni insan olarak bile görmüyor."

"Tek başına gitmene izin vermemeliydim," diye lanet okudu Aldrik. "Herkes ölmeni istemiyor." Aldrik'in nasırlı eli omuzlarına dökülen, başa çıkılmaz uzunluktaki kabarmış saçlarını okşadı.

Boyamak için kullandığı mürekkep neredeyse tamamen akmıştı ve Vhalla saçlarını Batılı tarzına sokmaya çalışmaktan

vazgeçmişti. “Bazıları sana güveniyor, sana hayranlık duyuyor. Bazıları senin bir iblis olduğunu düşünürken diğerleri tanrıça olduğuna inanıyor.”

“Eve dönmek istiyorum.” Parmakları çaresizce tutunacak bir yer arayarak adamın zırhına sürtündü.

“Seni oraya götüreceğim.” Aldrik ellerini tuttu. “Oraya birlikte gideceğiz. Güney’e döneceğiz ve sen yanımda kalacaksın.” Vhalla hareketsiz kaldı.

“Yansıtma yapmam gerek.” Vhalla adamı ve onun gözlerinin ardında gizlenen sözleri bıraktı. Şu an bunların sırası değildi. “Bu sona ermeden hiç kimse eve dönemez.”

Aldrik başıyla onayladı ve kadına zırhını çıkarması için yardım ettikten sonra üzeri hâlihazırda kâğıtlarla kaplanmış olan küçük masaya oturdu. Boş bir sayfa bulana kadar kâğıtları kurcaladı. Tüy kalemmini eline alarak hazır bekledi.

Vhalla yatağa uzanıp derin bir nefes aldı. Tavana bakarak uzunca bir an için *ev* diye düşündü. Artık ev olarak gördüğü yerin Doğu’daki çiftlik evi ya da İmparatorluk Kütüphanesi’nin devasa dört duvarı olmadığını fark etti. Aldrik’e doğru döndü ama adam onun bir anlık ilgisini fark etmedi. *Evi artık onun yanıydı.* Ve Aldrik’le birlikte saraya dönmesi için yapması gereken şeyi yapacaktı.

Vhalla gözlerini kapattı ve bedeninin dışına çıktı.

10

VHALLA KALENİN DEVASA GİRİŞİNİN önünde duruyordu. Taş duvarların dibine derin, geniş ve kuru bir hendek kazılmıştı. Kaleye saldırmaya cesaret eden herkesi yutmaya, üzerlerindeki duvarlardan bu talihsiz ruhlara oklar yağdırmaya hazır bekliyordu.

Devasa taş bir kemer görünümündeki açılır kapanır köprü kapalıydı ve duvarın içine neredeyse mükemmel şekilde oturmuştu. Duvar onun varlığına direndi ama Vhalla zorla içinden geçti. İnşa edilirken büyüünün de kullanıldığı belliydi.

Tekrar istikrarlı bir hale geldiğinde Aldrik'e rapor verdi, *içerideyim.*

"Mükemmel," adamın sesi fiziksel kulaklarından yankılanarak sanki yanında duruyormuşçasına ona ulaştı. "Bana ne gördüğünü anlat."

Karanlık, dar bir koridordayım. Tepemde bir çeşit çanak asılı ve görünüşe göre iple bağlanmış takozların ardında molozla dolu kanallar var. Vhalla adamın tüy kaleminin hıştırtısını dinledi; kadının söylediklerinin tamamını yazabilmek için mümkün olduğunca az konuşuyordu.

“İlk saldırı dalgasına savunma olarak geçidi kapatmayı planlıyorlar,” diye çıkarım yaptı Aldrik. “Oraya yeni adım atmış olmana rağmen ödülü hak ettin.”

İlerliyorum, diyerek rapor verdi, bir açıklığa çıkıyor. İkinci duvardan önce biraz mesafe var.

“İkinci duvar mı?” kâğıtların hışırtısını işitti.

Evet, sevgili papağanım.

Aldrik’in derinden gelen kahkahaları kadının içinde yankılandı. “Daha önce ikinci bir duvara dair hiçbir şey duymamıştık. Tarif et.”

İlk duvarın ardında geniş bir alan var, yaklaşık dört adam boyunda ve sonra ikinci duvar geliyor. Asma köprülerle dış duvara bağlanıyor. Ama zeminden sadece tek bir giriş görüyorum. Vhalla yuvarlak şehrin etrafında dolaştı.

Gezintisi yapaydı ve bunun tek sebebi Yansıtma aracılığıyla deneyimlenmesi değildi. İki duvar arasındaki alan birinden diğerine yayılan büyüyle uğulduyordu. Vhalla durdu. Burada kadim bir güç vardı. Yerin derinliklerinden sızıp toprağa ve üzerinde yaşayan insanlara güç katıyordu.

Tepesindeki asma köprüden Vhalla’nın bilmediği kaba bir dilde hararetli bir tartışma içinde olan iki Kuzeyli geçti. Vhalla’yı şaşırtan bu tuhaf ve melodik konuşma değildi. İçlerinden birinin elindeki yaydı.

Net bir düşmanlıkla aynı kelimeyi tekrar tekrar söylüyorlardı, *Gwaeru*.

Eski Shaldan dilini biliyor musun? diye sordu Vhalla, iki okçu asma köprüyü aşip iç duvara varırlarken.

“Batı dilini bile iyi bilmiyorum,” diyerek iç çekti Aldrik.

Sanırım Gwaeru Rüzgârgüdücü demek.

“Peki bu bilgiye nasıl vakıf oldun?”

Galiba az önce beni vurmaya çalışan kadını gördüm, dedi Vhalla kasvetli kasvetli.

“Yüzünü hatırla ki onu bizzat öldürebileyim.” Korumacılığı Aldrik’in sesine farklı bir ton katmıştı; başka biri bunu nahoş bulabilirdi ama Vhalla’nın kulaklarında sevgi dolu yankılandı.

İkinci duvarı geçiyorum. Daha eski görünüyor, dışarıdaki duvardan farklı bir taştan yapılmış. Saf büyüden gibi. Vhalla boğucu duvarın içinde durdu. Önceden gördüğü dolaşıp duran büyü akımlarının tamamı duvar tarafından durdurulmuş gibi görünüyordu.

“Demek ki en iyi Yerkırcılarımıza ihtiyacımız olacak.” Aldrik’in tüy kaleminin bir kez daha hışırdadığını duyabiliyordu.

Duvarı geçebilmek için konuşmaya bir süre ara verdi. Duvar büyüsel hislerini karman çorman ediyordu ve bir anlığına yine Kanalına düştüğünü zannedip panikledi. Açık havaya ulaşmak için kendini çaresizce ileriye itti. İzin verse taş, onun büyülu bedenini boğabilirdi.

Öbür tarafa ulaştığında Vhalla tekrar nefes alabilmeye başladığını hissetti –en azından mecazi olarak– ta ki karşısındaki manzarayı görene kadar. *Ana aşkına...*

“Ne oldu Vhalla?” diye sordu Aldrik endişeli bir ses tonuyla.

Aldrik... Vhalla gördüklerini sindirmeye çalıştı.

Saray bir çocuğun hayal edebileceği en büyük ağaçtan evi andıran görkemli bir mimariye sahipti. Taş ve ahşap binalar her kattan çıkan asma köprülerle birbirlerine bağlanıyordu. Sanki biri güneydeki sarayın içini boşaltmış, örümcek ağı misali yayılan dar koridorlarını ve tünellerini gözler önüne sermişti. Ağaçlar o kadar yaşlı ve uzunlardı ki bazıları fosilleşmiş ya da büyüyle taşla çevrilmiş, diğerleriyse yaşam alanları oluşturmak için oyulmuştu.

Yukarıya ve içeriye doğru ilerledikçe kale yoğunlaşıyordu. Merkezdeki en yüksek alana tek bir erişim noktası vardı, oradan da patikalara uzanan asma köprü. Diğer odalar ve binalar bu erişim noktasına bağlanıyordu. Vhalla, Şeflerin bu en yüksek noktada uyuduklarından hiç şüphe duymadı.

Ama onu duraksatan şey mimari değildi. Yapının imkânsız görüntüsü de. Vhalla’nın olduğu yerde donakalmasının sebebi insanlardı.

“Vhalla ne oldu?” diye tekrarladı Aldrik sessizliği bölerek.

Vhalla manzarayı kavramaya çalışırken onu duymazdan

gelmeye devam etti. Her şekil ve boyuttaki Kuzeyli kadınlarla erkekler iç duvara barakalar inşa etmişlerdi; bu çadır kent dışarıdaki İmparatorluk kampının aynadaki yansıması gibiydi. Saray daha önce orada yaşayıp çalışan insanlardan çok daha fazlasına ev sahipliği yapıyor gibi görünüyordu. Topraklarını ele geçiren Güney ordusundan kaçıp buraya sığınan çok sayıda mülteci vardı. İçeride, bu kadar büyük bir alan için bile çok sayıda insan vardı, dolayısıyla herkes birbirinin üzerinde gibiydi.

Onların sessiz, kasvetli yüzleri Vhalla'nın zihnine kazındı. Hayat devam ediyordu. İnsanlar günlük işleriyle uğraşıyorlardı. Çocuklar oyun oynuyor, kadınlar hayvanlarla ilgileniyor, erkekler yemek yapıyor ya da onarılması gereken şeyleri onarıyorlardı. Ama hepsinin omuzları gerçeğin ağırlığıyla çökmüş gibiydi.

Bir anda her şeyi fark etti. Bu, dünyasını sarsan mahcup edici bir aydınlanmaydı. Duyduğu öfke ve kana susamışlığın, hissettiği utançla beraber yok olmasına neden oldu. Sareem için, Larel için Kuzeylilerin ölmesini dileyerek geçirdiği geceler birdenbire çok daha anlamsız gelmeye başladı.

Bu insanlar akılsız katiller değillerdi.

Yarı vahşi yarı deli, yüz­süz düşmanlar değillerdi. İnsandan aşağı yaratıklar değillerdi. Sadece başka bir yerden geldikleri, farklı şekilde konuştukları, farklı giysiler giydikleri ya da farklı göründükleri için Vhalla'dan farklı değillerdi.

Aynı onun gibiydiler. Evlerini, sahip oldukları her şeyi ve büyük ihtimalle ailelerini geride bırakıp ellerinde kalan tek güvenli yere, yani Güney İmparatorluğu'nun henüz yutup, isimlerini, tarihini yok edip tamamen tüketerek "Kuzey'e" dönüştüremediği bu kutsal topraklara sığınan insanlardı.

Vhalla'nın savaş hakkında duyduğu, öğrendiği her şey İmparator'un ağzından çıkanlardan ibaretti. İmparator adına konuşan toplu ağızlardan. Savaşı mantıklı göstermek adına bahaneler ve açıklamalarla seyreltilmişti. Ama bunun mantıklı hiçbir yanı yoktu. Kaderle ya da barışla bir ilgisi yoktu. Bu insanlar açgözlülük yüzünden ölmüştü.

“Vhalla, bir şey söyle,” dedi Aldrik.

Vhalla savaşın ne olduğunu bildiğini zannediyordu. Ama karşısındaki boş gözler ve fazlasıyla cılız bedenler ruhuna kazınırken hiçbir şey bilmediğini fark etti. Ona savaşı anlatanlar bunu bir oyun zanneden, kendi şarkılarını yazıp ozanlara söyleten kızlar ve oğlanlardı. Ama ozanlar şarkılarda, karşısındaki manzaradan hiç bahsetmezdi.

Birdenbire öldürdüğü insanların yüzleri zihnine doluştu.

Biz canavarız.

Zaman Vhalla için durmuştu. O anda haklı ve mantıklı olarak öldürdüğünü sandığı tüm o insanları düşündü. Onların evini işgal eden kişinin kendisi olduğunu fark etti. Onların hayat biçimini yok etmeye çalışan insanlarla beraber gelmişti. Şimdi son darbeyi savurmalarına yardımcı oluyordu. Shaldan, İmparator onu o hale getirene kadar savaştan yıkılmış bir yer değildi.

“Vhalla, sen bir canavar değilsin,” dedi Aldrik kesin bir tavırla. Sesi daha yüksekti ve Vhalla yanaklarına tuhaf bir sıcaklık bastığını hissetti. “Ne görüyorsun?”

Sesinin yakınlığından, ellerinin yüzünde dolaşmasından Vhalla onun kâğıtların başında olmadığını biliyordu. Bu soruyu Vhalla için soruyordu, kendisi ya da savaş için değil.

Birbirine sığınmış bir kalabalık var. Çok fazla insan var ama çoğu savaşçı gibi görünmüyor. Vhalla çadır kampında dolaşmaya başladı. Burada çocuklar var, Aldrik.

“Duvarların ardında mı?” diye sordu.

Evet, aileleriyle birlikteler ya da belki değiller. Bilmiyorum... O kadar zayıflar ki. Vhalla bazılarının giysilerinin üzerlerinden nasıl da döküldüğünü gördü.

“Kuşatma sekiz ayı aşkın süredir devam ediyor,” diye açıkladı Aldrik. “Ama onları köşeye sıkıştırılabilir bir yıldan uzun zaman oldu. Erzak stokları tükenmek üzere olmalı. Yiyecekleri nerede sakladıklarını bulabilir misin?”

Burada çocuklar var! diye bağırdı Vhalla dehşet içinde. İki oğlanın oyun oynamasını izledi; çevrelerindeki, yakında cesede

dönüşecek bedenlere bakmaktan gözlerinin ferisi sönmüş yetişkinlerin farkında değilmiş gibi görünüyordular.

“Bu önemli değil.”

Vhalla, onun kendini metin ve güçlü olmaya, doğru bir cevabın olmadığı konularda karar vermek zorunda olan bir prens gibi davranmaya zorladığının farkındaydı. Sözlerinin altında gizli olan duyguyu, onları dile getirmesinin yarattığı acıyı duymuştu. Ama birdenbire bu sözleri dile getirmesi bile onu öfkeli rendirdi.

Hayır, önemli! Çocukları katletmeyeceğim, diye bağırır.

“Başka çare yok.”

Vhalla soğukkanlılığını tekrar kazanmaya çalıştı. Kendini İmparator’un hayatı boyunca karşısındaki manzarayı haklı çıkarmak için öne sürdüğü sebeplere ikna etmek için savaştı. İmparator barış için çabalıyordu ama Vhalla’nın tek görebildiği kullanmayı bilmedikleri silahlarına sarılmış çaresiz sivillerdi. İmparator refah sağlamak için uğraşıyordu ama buradaki çocuklar açlıktan ölüyordu. İmparator adalet için savaşıyordu ama bunu yaparken yasaları çiğniyordu.

Katiller, hepsi dünyanın en büyük katilinin emrindeki birer katilden ibaretti.

Bunu yapamam, yapamam Aldrik. Vhalla bir kez daha bedenine çekilmedi; ilerlemedi, hiçbir şey yapmadı.

“Yapabilirsin,” diye cesaret verdi Aldrik.

Evlerini ellerinden alıyoruz!

“Evleri yıkıldı,” dedi prens zalimce. “Reddedersen ne olacağını sanıyorsun? Kaçınılmazı engelleyebileceğini mi zannediyorsun? Bu, biz tanışmadan, senin güçlerin Uyanış geçirmeden çok önce başlamış bir süreç. Kuzey en başından beri düşecekti. Direnerek bu zamana kadar dayandılar.”

Elbette direndiler! Burası onların evi. Vhalla buraya öldürmek üzere getirildiği insanları anlayabileceğini hiç hayal etmemişti. Fakat o an, seçeneği olsa Kuzeylilerin yanında mı yer alacağını sorguladı.

“Bunu onların Şefleri yaptı. Halkını buraya doldurdu. Şimdi yenilgiyi kabul etmektense onların açlıktan ölmesini izliyor.”

Başka çareleri var mıydı ki?

“Tüm liderlerin halkının sorumluluğunu alma seçeneği vardır,” diye onayladı Aldrik. “Kuzey yaralanmış, oluk oluk kanayan bir yaratık. Senin yardımın olsun olmasın ölecek. Ne kadar çabuk ölürlerse o kadar az acı çekerler. Sen onlara bunu verebilirsin, aşkım.”

Bu korkunç.

“Gerçek bu,” diye ısrar etti Aldrik savunmacı bir tavırla. Ama korkunç olduğunu inkar etmemiştir.

Durumun böyle olduğunu biliyordu fakat bunu Aldrik’in ağzından duymak Vhalla’nın tahmin edebileceğinden de güçlü. Bu, şu âna kadar yaşadığı her şeyden daha kötüydü ama prens bunu anlamıyordu. Vhalla bir savaş alanında dövüşeceğini düşünmüştü. Kendini önündeki savaşlara hazırladığı her seferinde yüzü olmayan bir düşmanla çatışmıştı. Maddi ama şekle bürünmemiş bir düşmanla. İnsanlarıyla değil de bir varlık olarak Kuzey’in kendisiyle savaştığını hayal etmişti.

Bu ayağa kalkamayan bir düşmandı. Dizleri üzerine çöküp merhamet dileyen bir düşman. Hayatlarının geri kalanına serpiştirmek istedikleri birkaç tutam mutluluğu kaybetmemek için yalvaran bir düşman. Buraya İmparator’un askeri ya da kahramanı olmak için gelmemiştir. İmparator Solaris’in bugüne kadar görevlendirdiği en acımasız cellat olmak için buradaydı.

Bu artık bir savaş değildi: eli kulağında bir katliamdı.

“Yiyecek depoları,” diye hatırlattı Aldrik, büyümlü sıcaklığı Yansıması’nın yanaklarını gıdıkladı.

Devam etmek zorundaydı. Aldrik haklıydı. Bu, Vhalla olsun ya da olmasın gerçekleşecekti ve Vhalla her şeyi hızlandırarak çekecekleri acıyı azaltabilirdi. İleriye doğru attığı her adımda hıçkırı hıçkırı ağlamak ve çığlık atmak istedi. İnsanlar aralarında dolaşan düşmandan bihaberlerdi. Vhalla kalbini katılaştırdı. Bunu yapmayı Serien’ken öğrenmişti ve diğer kadının gölgesi üzerinde dolaşp onu koruyordu.

Derinlere doğru gidip ana yemek depolarının yerini bulmaya çalışırken hiç beklemediği bir şey duydu: Güney'in Ortak Dilini. Vhalla donakaldı ve tanıdık sözcülerin kaynağını aradı. Ağır aksanına bakılırsa konuşan Kuzeylilerden biriydi.

Vhalla devasa ağaçlardan birinin içine girdi. Geniş ana salonu ve dolanarak bir üst kata çıkan merdivenleriyle burası ona Büyücüler Kulesi'ni hatırlattı. Vhalla sesleri takip edip üst kata çıktı, dış salonu aştı ve ağacın dış tarafına inşa edilmiş odalardan birine girdi.

"...ölmüş olacaklarını söylemiştin." Vhalla bir kapının içinden geçip daha önce gördüğü okçuyu küçük odanın içinde volta atarken buldu.

"Ve sen de Rüzgârgüdücü'yü bize teslim edeceğine söz vermiştin, *canlı olarak*."

Odanın diğer tarafına döndüğünde Vhalla'nın kanı dondu. Alçak düz banklardan birinde pis ve yorgun görünümlü Batılı bir adam oturuyordu. Saçı yağlı, yüzü siskaydı. Ama rahatsız görünmüyordu. Zincire vurulmamış ya da bağlanmamıştı. Etrafıyla tamamen tezat Güneyli zırhına rağmen Kuzeylinin yanında rahatça oturuyordu. "Rüzgârgüdücü'yü niye bu kadar seviyorsun," diye alay etti ağır aksanlı kadın.

"Adamlarım anlaşmanın üzerlerine düşen kısmını yaptı; seninkiler Kesişim'de kafalarına göre davranarak, cömertçe onları saklayıp onlarla ilgilenmemize rağmen kızı öldürmeye karar verdilerse de benim adamlarım Geçit'te birlikleri şaşırttılar."

Adam konuşurken Vhalla'nın dünyası durdu.

"*Gwaeru*," dedi kadın Vhalla'nın hakaret içerdiğine emin olduğu bir dizi ateşli sözcükle beraber.

Vhalla Kuzeyliyi dikkatle inceledi. Uzun siyah saçları ince ince örülüp başının arkasında karmaşık bir topuz haline getirilmişti. Erimiş bitter çikolata rengindeki teni günün sıcaklığında yoğun ve parlak görünüyordu. Vhalla'nın karşılaştığı diğer Kuzeyli savaşçılarla benzer giysiler içindeydi: üzerine oturan deri bir zırh ve flamayı andıran, başının girmesi için ortasına delik

açılmış, belinden bir kemerle tutturulmuş karmaşık işlemeli dik-dörtgen bir kumaş.

Vhalla kadının koruma olarak omuzlarına bağladığı taş görünümülü ağaç kabuğu parçalarını da fark etti. *Bu kadın bir Yerkırıcı değil.*

“Ne dedin?” Aldrik’in sesi dinlediği konuşmayı bastırdı. Vhalla düşüncelerinin yankılanarak ona ulaştığını unutmuştu.

Birazdan anlatırım, şimdi dinlemem lazım, dedi konuşmanın geri kalanını kaçırmamak için acele ederek.

“Rüzgârgüdücü’yü Jadar Şövalyeleri’ne teslim ettiğiniz sürece İmparatorluk ailesini yataklarında katletmenize yardım edeceğiz; anlaşmamız başından beri buydu. Ve sen gidip ona bir kez daha ok fırlatmaya kalkmadan önce hatırlatayım, onu *canlı* istiyoruz.” Adam dirseklerini dizlerine yaslayıp öne doğru eğildi. “Bir daha onu öldürmeye kalkarsanız artık ortada bir anlaşma olmadığını varsaymak zorunda kalacağız.”

Bu, kadını öfke krizine soktu. “Siz güney insanları hiç mantıklı değil!” Ayaklarını vura vura odada dolaştı. Batılı bir adama Güneyli olarak hitap edildiğini duymak Vhalla için tuhaftı. “Yeni anlaşma yapalım. Siz Shaldan yardım etmeden Solaris ailesini öldürün ve korumasız kalan İblis’i alın. Teşekkür olarak Shaldan size *Achel*’i versin.”

Adam duraksayıp düşündü.

“Balta sende mi?” diye sordu gerçek bir ilgiyle.

“Shaldan kendi tarihini biliyor. Güney insanları gibi unutmadık,” diye gizemli bir cevap verdi kadın.

Birdenbire Vhalla’nın zihninde taşlar yerine oturdu. Bahsettikleri balta Bakan Victor’un bahsettiği baltayla aynı olamazdı, değil mi? Bakan ona baltanın her şeyi kesebileceğini, onu taşıyan kişiyi yenilmez yapacağını söylemişti.

“Eğer balta elindeyse onu neden kullanmadın?” Batılı kaşlarını kaldırdı. “Jadar’ın Kılıcı, şövalyelerin İmparatorluk’u on yıl boyunca uzak tutmasını sağlamıştı.”

Vhalla, Mhashan Savaşı'nda özel bir kılıç kullanıldığına dair hiçbir şey okumamıştı.

"Öyle bir şeyi burada tutacağımızı mı sandın? Kutsal Soricum'un içinde?" Kadın alay eder bir ses tonuyla konuşmaya devam etti, "Hayır, o korkunç bıçak olması gerektiği yerde, kadimlerin gözetimi altında."

"Eğer söylediklerin doğruysa..."

"Ben doğruyu söylerim."

"O zaman yandaşlarıma danışmam lazım." Adam ayağa kalktı; ağırlığını sağ bacağına veriyordu. "Mesajı yarın göndereceksin."

"Yarın." Kadın başıyla onayladıktan sonra Vhalla'nın Yansıtma bedeninin yanından hızla geçerken alçak sesle küfür etti ve koridora çıkıp kapıyı ardından çarparak kapattı.

Vhalla yavaşça, hafif topallayarak pencereye doğru yürüyen adamı gözleriyle takip etti. Elini gözünün önüne kaldırıp içinden baktığında adamın görüntüsünün bulanıklaşmasını izledi. Bu haldeyken büyü kullanabilse adamı pencereden itebilirdi. Tepe-taklak düşüp dört kat aşağıdaki acımasız toprakla buluşmasını sağlayabilirdi.

"Vhalla?" Aldrik onun kanlı düşüncelerini böldü. "Yiyecek depolarını buldun mu?"

Hayır, tekrar bakacağım. Sahip olduğu tüm iradeyi kullanarak kendini odanın dışına sürükledi ve merdivenlerden aşağı indi.

"Tekrar mı? Depoları aramıyor muydun?" Sesindeki endişe apaçık ortadaydı.

Yansıtma'dan döndüğümde sana anlatacağım. Çok yorulдум. Vhalla zemin katta binadan çıktığında başını kaldırıp güneşe baktı. Bu, şimdiye kadar yaptığı en uzun Yansıtma'ydı ve fiziksel bedenine dönmek hâlihazırda zor olacaktı. O bir kez daha kamp-ta dolaşırken Aldrik sessiz kaldı. Kulak misafiri olduğu konuşma sadece ruh halini daha da karartıp duygularını daha da karmaşıklaştırmıştı. Yine Kuzeylilerden nefret etmeye başlamıştı ama sadece savaş kendi amaçlarına alet eden kısıtlı bir grubundan.

Vhalla derdinin bir bölge ya da ırkla değil de bir insan çeşidiyle olduğunu keşfediyordu. Bu, geriye bırakacakları şanları için her şeyi yapmaya hazır liderlerdi. Geçmişe geleceği tehlikeye atacak kadar sıkıca tutunan insanlardan nefret ediyordu. En çok da kendi çıkarları için başkalarını tehlikeye atmaktan çekinmeyen türdeki insanlara katlanamıyordu.

Kendisinin ne tür bir insan olduğunu düşündü. Sıradan insanlara duyduğu sempati hanedanın celladı olmasını bağışlatıyor muydu? İmparator'a duyduğu nefret can çekişen Kuzey'in karnındaki bıçağı kanırtmaktan dolayı duyacağı suçluluğu siliyor muydu? Aldrik'e duyduğu aşk onun durumun bu şekilde olması gerektiğine dair sözlerini kabul etmeyi haklı çıkarıyor muydu? İvme kazanmış yeni bir katliama doğru ilerleyen bu süreç gerçekten de engellenemez miydi?

Vhalla bedenine yavaşça döndü. Başı dönüyor ve gözleri bulanıklaşıyordu. Aldrik yanı başındaydı fakat kulakları henüz tekrar çalışmaya başlamadığından söyledikleri anlamsız geliyordu. Vhalla önce kalbini sonra ciğerlerini ve ardından da diğer her şeyi bulmaya odaklandı.

"Aldrik," dedi hırıltılı bir sesle.

"Aşkım," diye fısıldadı Aldrik; açık pencereden giren güneş ışınları yüzünü aydınlatıyordu.

Gözyaşları ciğerini yaktı ve bir dere gibi yanaklarından aşağı süzüldü. Aldrik onu kollarının arasına alırken Vhalla hıçkırarak adama uzandı. Gömleğini tüm gücüyle kavradı. Yüzünü ona bastırdı ve prensin içine dalıp gitti. Onun sıcaklığından, kalbinin kendisiyle aynı anda atan düzenli ritminden, rahatlatıcı kokusundan güç aldı.

O ağlarken Aldrik hiçbir şey söylemedi. Vhalla'nın ona iyice sokulabilmesi için kıpırdandı ama gözyaşlarını durdurmaya çalışmadı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu; Vhalla acı bir şekilde onun da bir zamanlar bu gözyaşlarını dökmüş olduğunu fark etti. Kontrol edemediği güçler tarafından belirlenen görevinin, insanlığını bir sunakta kurban etmesinin yasını tutmuştu.

Parmakları sevgiyle kadının saçlarında dolaştı ve Vhalla'nın başının üzerini öptü. Vhalla uzaklaşıp onun günbatımının turuncuya boyadığı hayalet beyazı Güneyli tenine baktı. Sanki teninin hemen altında yanan bir ateş vardı, dünyanın kendilerini buldukları bu çirkin köşesi için fazla güzel parıldayan bir ateş.

"Onlara yardım etmek zorundayız," diye fısıldadı Vhalla. "Kuzeylilere."

"Vhalla," Aldrik'in dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Zorundayız," diye ısrar etti. "Başka kimse etmeyecek. Biliyorum, Aldrik, biliyorum." Başını iki yana salladı. "Ama onları görmezden gelemem."

Aldrik yavaşça nefes aldı ve Vhalla kendisini itiraza hazırladı. "Ne yapmamı istiyorsun? Sence onlara nasıl yardım edebilirim?"

Yaşlarla puslanmış gözlerinin ardından adamın yüzü bulanık görünüyordu. Ona yardım etmeyi teklif ediyordu. Vhalla onun geri çekileceğini, bunun kaçınılmaz olduğu konusunda ısrar edeceğini sanmıştı. Aldrik'in yüzünde kaybolmuş gibi görünmesine neden olan bir şaşkınlık vardı ama prensi içtendi.

"Sen Barış İmparatoru olacaksın." Bunu dile getirmek kollarından aşağısının, adaminkileri sıkıca kavramış ellerinin hafifçe karıncalanmasına neden oldu. O İmparator olacaktı. Bu adam, Vhalla'nın aşkı, İmparator olacaktı. "Şimdiden buna uygun davran."

"Eğer şu an savaştan dolayı pişmanlık duyduğumu açıklarsam tüm askerlerin saygısını yitiririm."

Vhalla bu sözlerin doğruluğundan duyduğu hüsrarla bakışlarını odanın köşesine çevirdi. "Biliyorum ama savaş sona erdikten sonra kendini Kuzeyi, onların evlerini yeniden inşa etmeye ada."

"Vhalla bunun bedeli..."

"Babanla kardeşin savaş ganimetleriyle dönmemişler miydi?" Dikleşti ve avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. "İmparator bu topraklardan ve yağmadan kâr elde etmedi mi?"

Aldrik sessiz kaldı.

Vhalla yorgundu, hatta yorgundan öte metanetliydi. "O zenginliği onlara geri ver ve bu toprakları yeniden inşa et. Onlara

haklı olarak nefret ettikleri İmparatorluk'un sadece kötülükten ibaret olmadığını göster."

Aldrik kadına sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Elleri Vhalla'nın yüzündeydi, yanaklarını tutuyordu. "Evet. Evet, leydim, bunu yapacağım."

"Ne?" Vhalla bu kadar kolay kabul etmesini beklememişti.

"Haklısın. Sana söz veriyorum bunu yapacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu kuşku dolu bir sesle.

"Sana verdiğim tüm sözleri tutmadım mı?" Aldrik'in dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Prensın başparmakları hâlâ yanaklarını okşarken Vhalla onu onaylarcasına başını salladı. "Ve hep tutacağım."

Aldrik yüzünü onunkine yaklaştırdı ve Vhalla sert, beklenti dolu bir öpücükle dudaklarını onunkilerle buluşturdu.

"Bu İmparatorluk'a tekrar bir kalp kazandıracaksın, leydim." Aldrik alnını onunkine dayadı. "Bu savaşın mümkün olduğunca çabuk sona ermesini sağlayıp sona erdiğinde Kuzey ve halkı adına konuşacağım."

"Teşekkür ederim." Dudaklarını şükranla prensinkilere bastırdı.

Bu ucuz bir gösteriydi. Vhalla bunun onların suçlarını bağışlamayacağını biliyordu. Bu elindeki kanı çamurla temizlemek gibiydi, ellerini kirleten şey davranışları olsa da. Ama yapabilecek tek şey buydu.

Hiçbir şey yapmamaktan iyidir, diye ısrar etti kendi kendine. Savaştan sonra yardım etmek için başka ne yapabileceğini düşünmeye vakti olacaktı. Şimdilik bunu mümkün olduğunca hızlı ve temiz bir şekilde sona erdirmeye odaklanacaktı. "Sana yiyecek depolarının yerini göstereyim."

Aldrik sonraki saati Vhalla'nın omzunun üzerine eğilmiş, onun gördüklerine dair çizdiği orantısız krokileri inceleyerek geçirdi. Hayvan ağılarından sivillerin en yoğun bulundukları bölgelere kadar her şeyin yerini not almak için elinden geleni yaptı. Ardından tüy kalemi duraksadı.

“Bir şey daha var,” diye yavaşça konuşmaya başladı Vhalla, nasıl anlatacağından emin olmadan.

“Ne var?” Aldrik onun ses tonundan birçok sonuca varabiliyordu.

“Aralarında Batılı bir adam gördüm.”

“Büyük ihtimalle bir savaş esiridir.” Aldrik tek avucunu onun omuzuna koydu. “Kuşatma için bir yol bulmadan önce aylarca Soricism’u inceledik.”

“Hayır, orada zorla tutulmuyordu.” Vhalla bakışlarını önündeki kâğıda dikti ve Aldrik’in omzundaki eli kasıldı. Neden bahsettiğini ânında anlayabilecek kadar zekiydi. “Jadar Şövalyeleri adına onlarla bir anlaşma yapmış; Kuzey’in beni canlı olarak onlara teslim etmesi karşılığında Solaris ailesini öldürmeye söz vermiş.” Vhalla başını kaldırıp Aldrik’e baktı. Prensın üzerine ölümcül bir hareketsizlik çökmüştü. Vhalla dilini tutup onun en doğru karşılığı bulmasına zaman tanıdı.

Prens yumrukları çevresinde alevler çatırdar halde arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Vhalla da ayağa fırlamıştı; yorgunluktan oda dönüyormuş gibi gelince destek almak için sandalyeye tutundu. Aldrik durdu ve onun yorgun görüntüsünü inceledi. Tekrar yanına dönüp karman çorman çizimleri kaldırdı.

“En son ne zaman uyudun?” Aldrik onu yarı taşır halde yatağa götürdü.

“Dünden önceki gece biraz uyumuştum,” diye itiraf etti Vhalla. “Dün de birlikte uyuduk.”

“Dinlenmen gerek,” diye fısıldadı dudaklarının hemen üzerinden ve bu talebini bir öpücükle mühürledi.

“Akşam oldu, gidip...”

“Artık burada kalıyorsun.” Aldrik yatağın örtülerini açtı.

“Ne?” Bu düşünceyle Vhalla’nın yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

“Şövalyeler örgütlenip oyuna dahil olmuşken dışarısı güvenli değil. Bir daha benden uzak kalmana izin vermeyeceğim. Babama Baldair’le kaldığımı söylerim.” Aldrik duraksayıp battaniyelerin altına girmesine yardımcı oldu. “Ama sen ne zaman istersen gelirim.”

Vhalla ona karşı çıkamayacak kadar yorgundu ve yastıklar onu büyülerinin etkisine almıştı bile. Vhalla prensin elini sıktı. "Baban," diye itirazını belirtti.

"Vhalla, bunu ona sormayacağım. Ona böyle olacağını söyleyeceğim." Aldrik'in bu ses tonunu daha önce hiç işitmemişti. Prens dikleşip uzaklaşırken şaşakalmış halde ona baktı. "Döneceğim, en azından iyi olduğunu kontrol etmek için. Şimdi dinlen. Ne olursa olsun çok uzakta olmayacağım."

Vhalla başıyla onayladı ve Aldrik odanın dışına çıkıp gözden kayboldu. Ayrılırken daha dik duruyor, Vhalla'nın daha önce hiç şahit olmadığı bir özgüvenle yürüyordu. Prensini tam olarak neyin değiştirdiğinden emin değildi ama değiştiği kesindi, bunu sözlerinde işitmişti.

Bir prens gibi konuşmamıştı. Bir İmparator gibi konuşmuştu.

II

KAPI AÇILIRKEN UYANDI. Vhalla panik içinde günü hatırladığında elinde hançer olan cübbeli bir şeklin üzerine doğru geldiğini hayal etti. Bir nefes alarak oturduğunda kasları kaçmaya ya da savaşmaya hazır konumdaydı.

Aldrik'in soluk ay ışığı vuran gözleri karanlıkta parıladı. Adam sanki Vhalla'nın onu kovmasını bekliyormuş gibi duraksadı. Vhalla nefesini tuttu. Veliaht prens gecenin karanlığından yararlanarak yanına kaçmıştı. Kendini başka bir dünyadaymış gibi hissediyordu. Sanki gün içinde yaşadıkları bir rüya, bu an gerçektir.

Prens tamamen kapatırken kapı hafifçe gıcırdadı. Aldrik yavaş ve derin nefesler alarak yatağın yanına geldi. Vhalla'nın daha önce sadece bir kez şahit olduğu ama tekrar gördüğüne sevindiği bakışlarla kadına baktı. Vhalla prensin ona yaklaşan dudaklarının çekimine kapılarak dirsekleri üzerinde doğruldu.

Döşek adamın ağırlığıyla çöktü ve prens ona duyduğu sevgiyi sergileyerek zihnindeki tüm düşünceleri sildi. Metal, duman ve keskin, tatlı bir içki tadındaydı. Büyüsüyle sıcak dili kadının teni üzerinde gezindi. Vhalla kontrolünü kaybedip başını geriye atarak prensin istediği şeyi almasına izin verdi.

Günün sıkıntılarını silen, güven verici dokunuşlarının tadını çıkardı. Kadını saran çirkin kumaş parçalarından kurtulduklarında Vhalla'nın cırılçıplak duyguları, benliğinin özü prensin gözleri önüne serildi.

Prensin becerikli parmakları ve kalçası saniyeler içinde nefesini kesmişti. Artık Vhalla'ya sahip olmaya dair duyduğu ilk korkuları ortadan kalktığından veliaht prensin içinde yeni bir ateş alevlenmişti. Sanki Vhalla tanrılar tarafından onun ama sadece onun için yaratılmış bir gizemmişçesine sakın hareketlerle onun bedenini keşfetti.

Fiziksel varlığının da ötesinde, büyüğü ortaya çıkıp prensin kine dolandı. Büyüleri aralarındaki Bağ'ın, Birleşme'nin çevresine tamamen dolanıp ikisinden harika bir karmaşa yarattı. Aldrik mükemmel şekilde korkusuzdu. Vhalla'nın ne bedenini ne de zihnini engelliyordu ve kadın onun tüm gizli köşelerini keşfedip onların tadını çıkardı.

Gri güneş ışığının ilk huzmeleri odaya sızdığında sadece birkaç saat uyumuşlardı. Aldrik yüzü kadının saçlarına gömülmüş, sıcak nefesi boynunu okşar halde yan yatıyordu. Prensin kollarından biri çıplak beline dolanmıştı, diğeri ise yastığın altındaydı.

Vhalla acımasız şafağa gözlerini kırıştırtarak yorgun yorgun baktı. Işık o kadar parlaktı ki gecenin ateşli rüyalarını küle çeviriyordu. Aldrik'in kıpırdandığını hissetti.

"Gitme," diye fısıldadı.

"Gün ağarıyor ve babam Baldair'in odasında kaldığımı sanıyor." Sesi kalın ve uykudan çatallaşmıştı.

"Eğer bu yataktan çıkarsan deliririm." Prensin elini sıkıca kavradı.

"Kalırsam da ben delirebilirim." Aldrik dişlerini kadının boynuyla omzu arasındaki hassas tenine sapladı.

"Bunu yapıyor ol..." Prensin kalçaları ona sürtündüğünde Vhalla'nın sözü yarım kaldı. "Seni doyumsuz!"

Prese bakmak için kollarının arasında döndü. Aldrik'in yüzünde tembelce yanaklarına yayılan yarı sarhoş bir gülümseme

vardı. Bir kısmı omuzlarından aşağı dökülen kuzgun karası da-
ğılmış saçları düğüm olmuş halde yastığın üzerine saçılmıştı.
Vhalla kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir prens keşfe-
dip onu kendinin yapmıştı.

“Mükemmel bir rüya gördüm,” dedi prens.

“Öyle mi?” Vhalla parmaklarını onun saçları arasında gezdi-
rip düğümlerini açtı. “Ne gördün?”

“Sahip olduğum en şahane şeyi.” Prens elini yakalayıp du-
daklarına götürdü. “Seni.”

Her şeye rağmen hâlâ Vhalla’nın yüzünü kızartabiliyordu.
“Sık sık böyle rüyalar görür müsün?”

Aldrik duraksadıktan sonra tereddütlü bir şekilde cevap ver-
di. “Aslına bakarsan görürüm.” Dudaklarını kadınınkilere bas-
tırdı. “Gerçi sana ne kadar abayı yaktığım düşünülürse bu hiç de
şaşırtıcı olmamalı.”

Vhalla dudaklarını onunkilerden ayırmadan sırttı ve Aldrik
onun bu mutluluğunu büyük bir hevesle içine çekti. Gün doğu-
munu mümkün olduğunca görmezden geldiler ama koridorun
sonundaki kapının kapanış sesiyle içinde bulundukları an pa-
ramparça oldu. Vhalla’nın kanı dondu ve Aldrik ona daha da
sıkı sarıldı. Bu seferki hareketi tamamen korumacıydı.

İmparator’un ayak sesleri bir süre onlara doğru yaklaştıktan
sonra ana salona dönerek uzaklaştı.

“Gitmem gerek,” diye fısıldadı prens aceleyle.

Vhalla iç çekse de daha fazla itiraz etmedi. Aldrik ayağa kalk-
tığında utanmazca onun giyinişini izledi.

“Birazdan görüşürüz.”

Vhalla yatakta kalıp doğan güneşi olması gerektiğinden de
uzun süre görmezden geldi. Sonunda kendini onun sıcaklığını
yansıtan battaniyelerin içinden çıkardı. Yavaşça giyinirken Ald-
rik buraya varmadan önce onun odasında kalırken kullandığı
giysilerden oluşan küçük yığının kaldırılmadığını fark edince
mutlu oldu.

Sonunda odadan çıktığında ana salon neredeyse bomboştu.

Neredeyse boşalmış tabaklarla dolu masada tek başına oturan Baldair dikkatle önündeki kâğıtları okuyordu.

“Kahvaltıyı kaçırdın.” Vhalla’ya bir bakış attı.

“Bunu görebiliyorum.” Vhalla kendisi için olduğunu tahmin ettiği dokunulmamış bir tabağın önüne oturdu.

“Çok da güzeldi.” Baldair gözlerini devirdi.

“Buna eminim.” Vhalla bir parça kuru ekmeği kabaca böldü. Aralarına sessizlik çökmüştü ama bu rahatsız edici değildi. Vhalla, Baldair’i anlamaya başlamıştı ya da en azından başladığını düşünüyordu. Ağabeyiyle ve bizzat onunla geçirdiği zamanda genç prensin nasıl düşündüğünü öğrenmeye ve görmeye başlamıştı. “Yani sana söyledi.”

Baldair başıyla onayladı. “Dün gece hem bana hem babama söyledi. Bu doğru mu?”

“Ne doğru mu?” Vhalla, Baldair’in onu yanlış anladığını düşünmeye başladı.

“Bizi öldürmek için Kuzey’e yardım eden Batılı bir grup mu var?” diye sordu Baldair usulca.

“Böyle bir konuda yalan söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?” Kaşlarını çattı.

“Şey, her geceyi onun yatağında geçirmen için iyi bir bahane olurdu.”

Vhalla gözlerini devirdi. “Her geceyi onun yatağında geçirmeyi elbette isterim ama dürüst olmam gerekirse babanın hiddetiyle yüzleşmektense bunu gizlice yapmayı tercih ederim.”

“Doğru bir noktaya parmak bastın,” Baldair güldü. “Ama maalesef babamı iddialarının doğruluğuna bu şekilde ikna edemezsin.”

“Baban benim hakkımda ne düşüneceğine karar verip geriye kalan her şeyi görmezden gelir.” Vhalla kuru ekmeğin parçasını yumuşatacağını umarak onu tabağındaki et ve sosa batırdı.

“Biliyor musun, bu yanını sevdiğime karar verdim.” Baldair dikkatle onu izledi ve Vhalla prensi devam etmeye cesaretlendiren bir bakış attı. “Gözü kara özgüvenini,” diye açıkladı. “Sende

Aldrik'e benzer bir yan görüyorum, o kadar ki bir gün bu gözü karalığının benim başımı ağrıtaacağını biliyorum, yani bana yönlendirildiği zaman. Ama aynı zamanda Aldrik'ten ayrılan bir yanın var. Ondan çok daha hayat dolusun ve oldukça inatçı biri haline geldin."

Vhalla inanmaz bir tavırla, "Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle," diyerek onayladı Baldair kendinden emin bir şekilde. "Ve bunun ağabeyime hayat verdiğini görüyorum ki böyle bir şeye yıllardır şahit olmamıştım."

Vhalla bu fırsatı kaçırmak istemiyordu. "Bana ağabeyinle ikinizden bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?" Baldair bu soruyu nazıkçe sorabilmek için tüm zarafetini kullanmıştı.

"İkiniz arasında ne oldu?" Prens iç çekti. "İkiniz de aynı şeyler için savaşıyormuş gibi görünüyorsunuz, hatta birbirinizin mutluluğu için. En azından senin iddian bu yönde," dedi Vhalla. "Peki neden birbirinize düşmanmış gibi davranıyorsunuz?"

"Bu sorunun altında görmek istediğine emin olmadığım bir çirkinlik yatıyor."

"Ne? Hanedan ailesine dair zihnimde oluşan güzel resmi paramparça edeceğinden mi korkuyorsun?" diye sordu Vhalla şaşkınlık içinde.

Baldair tekrar gülmeye başladı. "Neden Aldrik'e sormuyorsun?"

"Daha sonra ona da soracağım." İki prensin de ne diyeceğini duymak istiyordu. "Ama şu an sana soruyorum."

"Sen çekilmez birisin." Prens sesinde en ufak bir kötülük yoktu.

"Öyle olduğumu söylüyorlar." Vhalla kocaman sırtıttı.

"Ah, Ana aşkına, ağabeyimin sana neler dediğini düşünmek bile istemiyorum." Baldair başını iki yana salladı ve bir an duraksayıp nefes aldı. "Küçükken daha yakındık." Altın prens başını geriye attı. "Ona özeniyordum. O, dünyada hayranlık duyduğum her şeydi. Büyülü, güçlü, nazik ve kendine hâkim

biriydi, küçük bir oğlanken bile. İmparator olacaktı ve benim ağabeyimdi.”

Vhalla Baldair’in anılarını bölmek istemediğinden sessizce yemeğini çiğnedi.

“Tüm hizmetçiler bize Aldrik’in bir gün büyük bir adam olacağını ve benimle çocuksu oyunlar oynayamayacağını hatırlatıp duruyordu. Yani bunun olacağını başından beri biliyordum.” Baldair derin bir nefes aldı. “Ama dedikleri gibi olmadı.”

“Ne olmadı?” diye sordu Vhalla, genç prensi anıların yarattığı transtan çıkarmak istemediği için kısık sesle. Az önce duydukları şu âna kadar onlar hakkında öğrendiklerinden çok daha fazlasıydı; daha önce iki prensten de birbiri hakkındaki kaba hikâyeler hariç hiçbir şey duymamıştı ve söylenmesi gereken önemli bir şeyler olduğunu hissediyordu. Zihninin gerisinde bir yerlerde bir şey dolandı, Baldair’in az sonra söyleyeceklerine dair önemli bir bilgiyi hatırlamasını söyleyen bir şey.

“Bunun yetişkinliğe adım attığında gerçekleşeceğini düşünüyordum, on beş yaşındaki reşit olma töreninden sonra.” Baldair başını iki yana salladı. “Yağmurlu bir geceydi, hâlâ on dört yaşındaydı. Ne olduğunu bilmiyorum ama her şey değişti. Kendisini odasına kapatıp haftalarca oradan çıkmayı reddetti. Bir sürü şifacı odaya girip kasvetli yüzlerle geri çıktılar ama hastalığının ne olduğunu hiç öğrenemedim.

“Tüm bu süre boyunca beni görmezden geldi. Defalarca kapısından ona seslendiysem de bana cevap vermedi.” Baldair’in ses tonu acılaşmıştı. “Sonunda o odadan çıkan kişi artık benim ağabeyim değildi.”

Bu sözler Vhalla’nın kalbinin ikisi için de sızlamasına neden oldu. Bir şey ters gitmişti; dehşet verici ve doğal olmayan bir şekilde ters gitmişti.

“Kule’de daha fazla zaman geçirmeye başladı. Derslerimiz bittikten sonra dahi kütüphaneden çıkmıyordu. Boş bir kabuk gibi düşünmeden hareket ediyordu.” Baldair elini yumruk yapıp masaya çarptı. Vhalla yerinden sıçrasa da prens bu davranışı

fark etmemiş gibi sözlerine devam etti. “O zaman anladım, o zaman bunu veliaht prens olduğu için yaptığını anladım; bense sadece yedektim. Yeterince iyi değildim, asla yeterince iyi olmayacaktım.

“Kavga çıkarmaya başladım, ne olduklarını anlayacak yaşa geldiğim anda yatağıma kadın almaya başladım. Ve bu bana kendimi iyi hissettirdi, hâlâ da hissettiriyor.” Baldair kıkırdadı ama bu ses her zamanki melodisinden yoksun, hüzünlü ve boştu. “Ne fark edecekti ki? Hiç kimse umursamıyordu, hâlâ umursamıyorlar.

“Onun kara koyun olduğunu söyledim.” Baldair sanki bunu ilk kez düşünüyormuşçasına duraksadı. “Ona kara koyunun istenmeyen bir insan olduğunu söyledim. Doğru olmayan, oraya ait olmayan biri. Koyu saçlarının ve büyücülüğünün onu kara koyun yaptığını söyledim. Sonuçta ailemizin geri kalanı ona benzemiyordu. Sanırım bu sözlerimden sonra daha sık siyah giymeye başladı.”

Altın prensin gözleri birdenbire çocuksu bir panikle doldu. “Onun hâlâ siyah giymesinin sebebi o... söylediklerim değildir... öyle değil mi?”

Vhalla ağzını açtıysa da gerçeği sansürledi. Aldrik’i, giysi seçimindeki tek etken bu olmasa da doğrudan kardeşinin etkisinde kalarak yaptığını tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordu. “Bunu ona sormalısın.”

“Dinlemiyor musun? Görmüyor musun?” Baldair başını iki yana salladı. “Konuşmuyoruz. Bu mutlu bir sona bağlanmayacak, Vhalla. Bu birbirine yabancılaşmış kardeşlerin tekrar bir araya gelip özür dileyerek aralarında yeni bir bağ oluşturduğu hikâyelerden biri değil.”

“Neden olmasın?” diye sordu Vhalla.

Baldair söyleyecek söz bulamıyormuş gibi görünüyordu.

“Neden yeni bir bölüm yazmaya başlamıyorsun?” Vhalla gülmüsedti. Prensın yüzünde beliren duygu ve umut her şeyi açıkça belli ediyordu. “Aldrik düşündüğünden daha güven dolu biri.”

“Sana karşı,” diye belirtti Baldair.

“O zaman ben sana yardım ederim.” Onu ilgilendirmeyen bir şeye burnunu sokuyordu. Prenslerin hayatları, Vhalla onlarla tanışmadan yıllar önce belirlenmişti. Ama kendini bu işe öyle adamıştı ki şu an duramazdı. Onlara yardım etmek sanki ruhunun küçücük bir parçasını koruyabilirmiş, günahlarının bir kısmını bağışlayabilmiş gibi tuhaf bir his yaratıyordu. “Eğer gerçekten onunla arana yeni bir köprü kurmak istiyorsan sana yardım edeceğim.”

“Neden?” Genç prens söyleyecek başka hiçbir şey bulamamış gibi görünüyordu.

“Çünkü ona âşığım.” Hakkını vermek gerekir ki Baldair bu sözcükler karşısında irkilmemişti. “Çünkü o sandığı kadar akıllı değil, en azından bu konularda. Ve sen bunu gerçekten kastettiğin şekilde dile getiremeyecek kadar duygusalsın.”

“Beni yaralıyorsun,” diye alay etti ve bir kahkaha attı.

“Peki, peki.” Vhalla çatalını havada sallayıp ağzına bir lokma yemek daha attı.

Salonun sonundaki kapılar açıldığında içeriye Aldrik, İmparator ve kurmayları girdi. Vhalla’nın gözleri hemen Albay Schnurr’u buldu ve kaslarının kasılmasıyla ayağa kalktı. Yüzündeki ifadeden adamın ondan hiç hoşlanmadığı belliydi. Vhalla içlerinden birinin casus olduğunu hatırlayarak adama eşdeğer bir şüphecilikle baktı. Eğer kumar oynamayı sevseydi parasını ona yatırırdı.

“Seni uyanık gördüğüme sevindim, leydim.” Aldrik babasından yarım adım önde ve bir nefes daha hızlıydı.

“Günaydın, prensim.” Vhalla başını saygıyla indirse de bakışlarını ifadesinin ona ne anlatacağını görmek için prensin yüzünden ayırmadı. Aldrik neşe saçıyordu, onu gördüğüne gerçekten mutlu olmuştu.

“Kurmayların Yansıtman hakkında benim kahvaltı sırasında cevaplayamadığım bazı soruları var.” Aldrik onları yüksek masaya doğru yönlendirdi. Vhalla kalenin içindekilere dair baştan savma yaptığı çizimleri gördü.

“Onları bulduklarım konusunda bilgilendirdin mi?” diye sordu Vhalla göz ucuyla nazikçe Aldrik’i süzerek.

“Sarayın içindekilere ilişkin gerekli bilgiyi paylaştım,” diye onayladı.

Vhalla bu sözleri, kurmayların çoğunun aralarında bir hain olduğunu hâlâ bilmediği şeklinde yorumladı. Eğer casusun varlığından haberdar olduklarını öğrenirlerse bu hain kişi ya da kişileri bulmak zorlaşır.

“Şuradan şuraya kadar.” Erion dış duvarla iç duvar arasındaki boşluğu işaret etti. “Ne genişlikte?”

“Yaklaşık dört adam boyunda,” diye yanıtladı Vhalla, İmparator’un masanın başına yerleşmesini görmezden gelerek. Aldrik’e kendisiyle babasının arasına girdiği için şükran duydu.

“Peki şuradan şuraya?” Yiyecek deposu olarak işaretlediği barakalardan birini gösteren Craig’in altın kolçağı parıltıyordu.

“Belki on adam boyu daha eder,” diye tahmin yürüttü Vhalla.

“Yani mancınıklar oraya ulaşır,” diye tespit bulundu Craig.

“Ulaşmalı,” diyerek onu onayladı Erion ve iki adam da İmparator’a döndüler.

“Bayan Yarl,” diye adını söyledi İmparator sanki cam çiğnermişçesine. “Yiyecek depolarının yerlerinden emin misin?”

“Eminim,” diye kesin bir ifadeyle yanıtladı.

“Ne şekilde inşa edilmişler?”

“Bizim buradaki yapılarımıza benziyorlar. Branda, post, deri ve ahşaptan yapılmalar.” Vhalla ne emir verileceğini bildiğinden masayı kavradı. Gözlerini çizdiği haritalara dikti. Aralarında yürüdüğü Kuzeylilerin kaderini bu mürekkep darbeleri belirleyecekti.

“Yiyecek depolarını yok etmek ya da zehirlemek için yanan döküntüler ve ölü hayvanlar atmamız önerilmişti. Doğrudan saldırmak yerine kuşatmayı sürdürerek açlıktan kırılmalarını sağlamak,” diye belirtti İmparator, Vhalla’nın şüphelerini haklı çıkararak. “Sen ne düşünüyorsun?”

Vhalla İmparator’un yüzünü inceledi. Acaba ona ne şekilde cevap vermesini istiyordu. *Bu bir oyundu, bunların tümü birer*

oyundu. Vhalla ayaklarını sağlam bir şekilde yere basıp başını dik tuttu. Masadakilerin çoğunu şaşırtacak şekilde cesurca, "Bu işe yaramaz," diye duyurdu. "Onlara doğrudan saldırmamız gerek."

"Pardon?" İmparator kararlılığına düzgün bir karşılık veremeyecek kadar şaşırmıştı.

Vhalla kendine ne olduğunu hatırlattı. O ölümdü; Kuzey'in celladıydı. Eğer kaderleri onun ellerindeyse baltayı mümkün olduğunca hızlı ve temiz savurmalıydı.

"Bu hainlik de ne?" dedi Albay Schnurr. "İmparator'un kararına karşı mı geliyorsun?"

"Bize zafer kazandıracak bir karardan bahsediyorum," diye karşılık verdi Vhalla.

"Zafer mi?" diye alay etti albay. "Küçük bir kız çocuğu zafer hakkında ne bilebilir ki?"

Batılı albay Vhalla'nın tepesini attırmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. "Yeterince şey biliyorum."

Masanın geri kalanı Rüzgârgüdücü'nün gözü kara sözlerine karşı çıkmaya cesaret edemediği için sessiz kaldı.

"Sen mi? Alt tabaka bir kütüphaneci çırağı mı? Eminim okumayı ancak on beşinde sökebilmişsindir." Albayın altta kalmaya hiç niyeti yoktu.

"Okumayı altı yaşında söktüm," diye araya girdi Vhalla. Birçok kişi kaşlarını kaldırdı.

"İmkânsız, sen..."

"Albay saygısızlık etmek istemem ama hakkımda *hiçbir şey* bilmiyorsunuz. Ama bu sizin suçunuz değil. Hiçbirinizin değil." Vhalla boynu dik, çenesi dışarıda masayı süzdü. Yüksek tabakadan insanların yaptığı, Aldrik'le İmparator'un yaptığı gibi kelimelerini uzatmaya ve bağlaçlardan kaçınmaya özen gösterdi. "Siz soyluluğun içinde doğdunuz. Benim tanımadığım bir dünya biliyorsunuz. Resmî davetlerde hangi çatalı kullanacağınızı biliyor, savaşa atılmakta tereddüt etmiyorsunuz ama ben hiçbirinizin hayal dahi edemeyeceği bir dünyada büyüdüm."

Vhalla tekrar Albay Schnurr'a dönüp öfkesinin tamamını ona yönlendirdi. "Ben binlerce arkadaşla dolu bir dünyada büyüdüm, hepsi her gün raflarında beni bekliyordu. Sizler yay ve kılıçla antrenman yaparken ben okudum. İmparatorluk Kütüphanesi benim sırdaşlarıma ev sahipliği yapıyor ve ben neredeyse on senemi onların arasında her kelimelerini zihnime kazıyarak geçirdim. Onları çok iyi tanıyorum ve eğer *kararlarımı sorgulamayı bırakırsanız* onların sırlarını sizinle paylaşmaya hazırım."

Masanın çevresindeki, ağızları bir karış açık kalmış kurmaylar kocaman olmuş gözleriyle onu izlediler. Vhalla zorlukla yutkundu. Yeterince uyumamıştı. Uykusuzluktan ve artık olmadığı bir kız gibi görülmekten yorulmuştu.

"Devam et, Vhalla Yarl. Hepimiz neler diyeceğini duymak istiyoruz," dedi sonunda Albay Zerian masa adına.

Vhalla rahatlamış bir halde adamı başıyla onayladı. Derin bir nefes alıp kendini toparladı. Fazla duygusal olduğunu düşünürlerse kimse onu ciddiye almazdı.

"Onları açlıktan öldürmeyeceğiz. Hayatlarını zorlaştırarak onları teslim olmak zorunda bırakmayacağız. Ordu sekiz aydır bunu yapıyor ve herhangi bir sonuç alamadı." Vhalla masanın üzerindeki kâğıt yığınlarını işaret etti. "Shaldan'ın kabileleri için Soricism hayatın kaynağı." Onları Kuzey olarak adlandırıp gurur duydukları tarihlerini önemsizleştirmeyecekti.

"Shaldan töresine göre Soricism dünyanın doğduğu yer. O ormanın, eski tanrıların ilk ağaçlarına ev sahipliği yaptığına inanıyorlar." Vhalla okuduğu tozlu kitapların her birini hatırlamak için kendini zorladı. Bir oturuşta Kuzey hakkında en çok okuma yaptığı gece olan Aldrik'in döndüğü gece öğrendiklerini hatırladı. Prens'in hayatını kurtardığı gecenin ona aynı zamanda bu savaşı hızlıca sona erdirip sayısız hayat kurtarmasını sağlayacak bilgiyi bahşetmiş olması için dua etti.

"Baş Kabile'nin bu ilk insanların vârisleri olduğu, soylarının zamanın başlangıcına kadar saf bir şekilde uzandığı söylenir. Karşımızda liderlerinin tanrıların soyundan geldiğine inanan

insanlar var. Onların topraklarından, evlerinden, soylarından vazgeçmelerini beklemek bizi başarıya ulaştırmaz. *Soricium Shaldan* ve Baş Kabile de *Soricium* demektir. Eğer bunu anlamazsanız kabilelerin neden topraklarının çoğu İmparatorluk'un eline geçtikten sonra dahi savaşmaya devam ettiğini anlayamazsınız."

"Peki sen ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu Baldair.

Vhalla kendisini desteklediği için teşekkür etmek adına ona başını hafifçe sallayarak onu selamladı. "Bu savaşı kazanmak için onları ezmek zorundayız. *Soricium*'u yerle bir edip Baş Kabile'yi öldürmek zorundayız. Bunu yapmazsak tekrar ayaklanmak için nedenleri olur."

"Bu yeterince kolay bir zafer gibi görünüyor," dedi bir kadın.

"Öyle olmasını beklemeyin," diye uyardı Vhalla. *Onu dinlemiyorlar mıydı?* "Kuzeyliler son nefeslerine kadar *Soricium*'u ve Baş Kabile'yi savunacaklar. Eğer teslim olurlarsa bunun sebebi bizim üstün gücümüz, taktiksel becerilerimiz ya da eğitimsel avantajımız olmayacak."

Vhalla damarlarında kabaran nefretle İmparator'a döndü. Amacının ne olduğunu açıkça görebiliyordu. İsteği barış değildi, *boyun eğdirmeyi arzuluyordu*. Bunun ona verdiği gücü ve tasarruf etme yetkisini elde etmeye can atıyordu. Gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla Vhalla'ya baktı ama kadın bu uyarıyı görmezden gelmeye karar verdi.

"Tarihlerinden kalan son parçayı kurtarmak, yaratacağımız vahşet karşısında ayakta kalmayı başarmış son ağacı korumak adına kılıçlarını önünüze bırakıp diz çökecekler."

Vhalla kendini durdurmalıydı ama âna kapıldı. Bu soykırım kendi tarihiyle beklenmedik bir bağ yaratıyordu. Köle olarak kullanılan, yakılıp kül edilen insanlardan biriydi. Bu iğrençlik karşısında midesi bulandı ve boynu büküldü.

"Bunu yapmak –onları zayıfken vurmak, bize tehdit oluşturmayan insanları ezmek– onlara topraklarındaki, tasmaından kurtulmuş canavar hakkında mesaj verecektir. Sembolleri ve kültürleri, kana bulanmış kutsal toprakları üzerinde ezildiğinde

gerçek çaresizliği tadacaklar. Böylece Kuzey gözünü fetih bürümüş bu canavarı *besleyecek* ve siz de zafere doycaksınız.”

Vhalla’nın sözleri şaşkın sessizlikte yok olup gitti ve herkes nefesini tutup İmparator’un tepkisini beklemeye başladı.

12

VHALLA TÜM GERGİNLİĞİNİ içinde tutmaya çalışmaktan kendini patlamak üzere gibi hissediyordu. İmparator hâlâ herhangi bir tepki vermediğinden herkes arafta kalmış bekliyordu. Az önce İmparator Solaris'in suratına onun bir canavar olduğunu söylemişti ve şimdi herkes onun tepkisini merak ediyordu. İmparator'un mavi gözleri kadını incelerken kadın da aynı şekilde onu inceledi. Üç ülkeyi, koca bir kıtayı ele geçirip kendi adı altında toplamak üzere olan adamın içinde insanlık kırıntıları aradı. İçinde azıcık insanlık kaldıysa bile o kadar derinlere gizlenmişti ki Vhalla bunu göremiyordu.

İmparator sonunda konuşmak için ağzını açtı.

"O zaman hemfikir miyiz?" dedi Aldrik babasından önce. Masadakiler şaşkınlık ve belirsizlik içinde bir şimdiki İmparator'a bir de geleceğin İmparator'una baktılar. "Soricism'a doğrudan saldırı için hazırlıklara başlıyor muyuz?"

"Onu buraya getirme sebebimizin bu olduğunu düşünmüştüm." Jax başıyla Vhalla'yı işaret etti. "Bize sebzeleri nerede sakladıklarını söylemesi için değil."

"Vhalla, her zamanki gibi mantıklı konuşuyor," diye destekledi Daniel.

Vhalla diğer kurmayların da başlarıyla onayladıklarını görünce şaşırdı. Kendisine karşı çıkan ya da casus olma ihtimali olan birilerini aradı, herhangi birini bulamadı.

"Zerian," dedi sonunda İmparator kır saçlı albayının takdir dolu bir ifadeyle Vhalla'yı onayladığını fark ettikten sonra. "Onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Evet lordum."

"*Küçük bir kızın* tarafını mı tutuyorsun?" dedi İmparator neredeyse tükürürcesine.

"Size zafer kazandıracığını düşündüğüm planın tarafını tutuyorum." Zerian İmparator'dan korkmayacak kadar yaşlı ve deneyimliydi.

"İki ay dolmadan saldırmak üzerine plan yaparız," diye bildirdi Aldrik. "Bunu bahara kadar uzatmanın bir anlamını görüyorum."

Vhalla şaşkınlıkla Aldrik'e döndü. Her şey *yerine oturmuştu*. Planı o kadar rahatça meyve vermişti ki kimse ardında onun görünmez eli olduğunu düşünmemişti.

"Katılıyorum," diyerek ağabeyini destekledi Baldair.

"Mükemmel." Aldrik kardeşini süzdü. "Baldair, muhafızlarının bu saldırı için birliklerimizi ne şekilde konumlandırmamız gerektiği üzerinde çalışmaya başlamalarını bekliyorum."

İmparator büyük oğluna açık bir öfkeyle baktı. Aralarında oluşan uçurum tehlikeli bir hal alıyordu. Diğer kurmaylar da bunu fark ettiler ve Vhalla güç dengelerinin değişmeye, insanların uzun vadede kendileri için daha iyi olanı seçmeye başladıklarını fark etti. Şu an bu kişi Aldrik'ti. *Peki, bu değişirse ne olacaktı?*

"Leydi Vhalla, lütfen benimle gel." Aldrik masadan uzaklaştı. "Zamanını kalede geçirip elinden geldiğince fazla şey öğrenmen en yararlısı olacaktır."

Vhalla onu başıyla onayladı ve takip etti.

“Fikirlerinizi tekrar duymayı bekliyoruz Leydi Vhalla.” Albay Zerian konuşurken başını Daniel’in ona uzattığı kâğıttan kaldırmamıştı bile. Ama bunu dile getirmesiyle birkaç kişi daha başını sallayarak Vhalla’ya desteğini gösterdi.

Vhalla, gergin gergin parmaklarıyla oynayarak Aldrik’i arkadaki koridora doğru takip etti.

“Niyetin bu muydu?” Odaya girdiklerinde ilk Vhalla konuşmuştu.

Aldrik kaşlarını sorgular biçimde kaldırdı.

“Yiyecek depolarını bulmamı istediğinde, yerlerini onları yok etmek için mi öğrenmeye çalışıyordun? Yoksa onların yerini öğrenmemi başka biri bunu önersin diye mi istedin? Kuşatmayı sürdürmeye ve babanın zafer için bana tanıdığı süreyi aşmaya yönelik fikirleri ezip geçebilmek için mi?”

Prens gözlerinde şeytani ve takdir dolu bir pırıltıyla yanına geldi. “Sen bunu çözdün mü?”

Vhalla yutkundu ve başıyla onayladı; adamın yüzündeki ifade tenine ateşler basmasına neden oluyordu.

“Çok zekisin aşkım.” Aldrik ona yaslandığında Vhalla’nın bedeni dudaklarının onunkilere uyumu karşısında denge buldu. “Ama,” uzaklaşırken yüz ifadesi değişmişti, “dikkatli olmalısın. Bir leydi gibi konuşuyorsun ve onlar da seni öyle görmeye başladılar. Fakat henüz istediğimiz sonuca ulaşmadık.”

“Babandan bahsediyorsun.” Vhalla bir adım gerileyip bıkkınlıkla zırhını üzerinden attı.

“İmparator hâlâ o,” diye iç çekti Aldrik; sesi bu durumdan en az Vhalla kadar memnuniyetsiz olduğunu belli ediyordu.

“Niye bu şekilde davranıyor?” Vhalla döndü. “Nasıl bu kadar cani olabiliyor?”

Aldrik donakaldı ve Vhalla dudağını ısırды. Babası hakkında bu şekilde konuştuğu için özür dilemeye çalışan Vhalla’nın sözünü kesti. “Hep böyle değildi.”

Vhalla olduğu yerde kalıp Aldrik’in devam etmesini bekledi.

“Ben küçük bir çocukken savaştan ve fetihten neredeyse hiç bahsetmezdi.” Aldrik doğrudan Vhalla’nın gözlerine baktı. “Ama bu değişti.”

“Niye değişti?” diye cesaret verdi Vhalla.

“Uzun zaman önce Kuzey’den gelen temsilciler babamın istediği bir şeyi reddettiler ve bu babamı huysuzlaştırdı.” Aldrik öylesine hareketsizdi ki dudakları bile belli belirsiz kıpırdıyordu.

“Ne istemişti?”

“Şövalyelerde bir tane vardı ve onlar... Bu yüzden Egmun ona bunun gerekli olduğunu söyledi. Babama kıtanın tarihini anlattı ve bunun gerekli olduğunu, son kalan olduğunu söyledi. Babam onun şövalyelerin ellerine geçmesine asla izin vermeyecekti...”

“Neyin Aldrik?” diye yalvardı prensinin mantıklı cümleler kurmasını bekleyerek. En nefret ettiği senatörün adını duymak tüylerini diken diken etmişti. “Egmun ne istedi?”

“Bilgi,” Aldrik gözlerini sıkıca yumdu. “Bilgiyi her şeyden fazla istedi... Bir de beni.” Prensın gözleri bir anda açıldı ve Aldrik’in ona bakışlarında dehşet dolu yıkıcı bir şey vardı. “Kuzey reddettiğinde Egmun benim yardım edebileceğimi söyledi, yine de babamı gururlandırabileceğimi. Ben de ona verdim. Gerçeğe bir bakış atmasını sağladım ve babamı buna *ben* dönüştürdüm.”

“Ne?” Vhalla ellerini sıkıca kavradı. “Aldrik, mantıklı konuşmuyorsun.”

“Hayır.” Aldrik başını iki yana sallayıp ellerinden kaçtı. Artık böylesine yakın olduklarından bu davranış o kadar yabancı geldi ki Vhalla ne tepki vereceğini bilemedi. “Bu konuda konuşmayacağım.”

“Aldrik...”

“Sana hayır *dedim* Vhalla!”

Vhalla geri çekilip sindi.

“Özür dilerim, özür dilerim.” Aldrik başını iki yana sallayıp derin derin iç çekerek burnunun kemerini sıktı. “Sana bazı şeylerden asla bahsetmeyeceğimi söylemiştim. Bunu...” Zorlukla yutkundu. “Bunu kabullenmek *zorundasın*.”

Gözlerini ondan kaçırmaya devam eden prensin yüzünü inceledi. Tehlikeli bir çizgiyi aşmaya çalışmıştı. En son Vhalla onun intihar denemesini bildiğini itiraf ettiğinde bu şekilde davranmıştı.

Vhalla bir adım yaklaşp onu kendine çekerek yanağını göğsüne yasladı. Prens birkaç nefes süresince hareket etmediyse de sonrasında kollarını kadına doladı. Vhalla gözlerini kapattı. "Bunu kabulleniyorum. Burnumu soktuğum için özür dilerim."

"Vhalla'm, leydim, aşkım," diye iç çekti.

"Sorun değil, anlıyorum." Dürüst olması gerekirse anlamıyordu. Zihnini bulandıracak kadar korkunç, karanlık bir sırrı yoktu. Bahsinin geçmesiyle kendini tamamen kapatmasına, taşadönüşmesine neden olacak herhangi bir şey yoktu; Ateş ve Rüzgâr Gecesi dahi böylesine bir etki göstermiyordu.

Ama Aldrik'in gizlediği şeyin dehşet verici olduğunu anlıyordu. İnsanı kendi hayatını sonlandırmaya ancak öyle bir şey itebilirdi. Vhalla yutkundu. Prensini henüz giremediği kadar derinlerinde bir karanlık yatıyordu. Bu karanlığın yarattığı korku prensiyle zaman geçirip onun içindeki boşluğu aydınlatmaya yönelik arzusu tarafından bastırılıyordu.

Bu konuşma ikisinin de zihnini bulandırdığından Yansıtma süresince sessiz kaldılar. Vhalla kamp konağıyla Soricism arasındaki uzun mesafeyi düşünmeksizin aştı. Düşüncelerinin tamamını zihninin en derinlerine gizleyip onların prene ulaşmalarını engelledi.

Gece olduğunda da bu bulut tepelerinde dolaşmaya devam ediyordu. Kalede geçirdiği zaman verimli olmamıştı. Birkaç temel bilgi almışsa da savaşın seyrini lehlerinde değiştirecek bir bilgi edinememişti. Aldrik casuslar hakkında daha fazla bilgi bulmaya çalışmasını söylemişti ama Batılı adamı dahi bulamamıştı. Muhbir her neredeyse, bilinçsizce ondan çok iyi saklanıyordu.

Sonuçta hayal kırıklığıyla dolu ve kendini işe yaramaz hissederek Soricism'a her gidişinde bolca bilgiyle geri dönemeyeceği

gerçeğini kabullenmek zorunda kaldı. Aldrik de aynı gerçeği birkaç kadeh sert içki yardımıyla kabullendi ve tepelerindeki bulut dağıldı. Günleri, sabah akşam kurmaylarla yaptıkları kısa toplantılar ve gün boyu süren Yansıtma ile rutinleşmişti.

Casusu ortaya çıkarmaya çalıştılar ve baş başayken sık sık bu konuyu konuştular ama herhangi bir sonuca ulaşamadılar. Casusların kendi içlerindeki iletişimleri iyi planlanmıştı, bu konuda çok iyilerdi. Vhalla toplantılarda kurmayların yüzlerini inceliyor, içlerinden hangisinin Aldrik'i sırtından bıçaklayacağını çözmeye çalışıyordu. Ama araştırmaları sonuçsuz kaldı.

Sonunda Vhalla'nın zihnini bulandırmaya başlayan şey bu monotonluktu. Merakı ve bilgiye duyduğu açlık onca uğraşına rağmen bir adım ilerleyememiş olduğu gerçeğiyle örselenmişti. Aldrik'in onu ev hapsinde tutma çabası da duruma hiç yardımcı olmuyordu. Aldrik, kuleyi taşırken onu öldürmeye çalışmalarının ve kampta casuslar olduğunu öğrenmelerinin ardından Vhalla'ya sürekli kamp konağında yapacak işler bulmaya çalışıyordu.

İki haftanın ardından Vhalla delirmek üzereydi ki kader ona acıdı.

Kendini bir kez daha Soricism'un taş duvarlarının içine itti ve çevresindeki orada olduğundan habersiz Kuzeylileri görmezden geldi. Ağaçlardaki basamaklardan yukarı tırmanıp platformlara ve onlardan uzanan asma köprülere çıktı.

Sarayı öyle iyi öğrenmeye başlamıştı ki yakında kendinden emin bir şekilde Aldrik'e bu duvarların arasında birini yönlendirebileceğini söyleyecek hale gelecekti. Bu çok daha farklı bir korkuydu. Saldırının başında kimin olacağını biliyordu, bu yüzden Aldrik labirenti andıran koridorları ne kadar iyi öğrendiğini sordukça dili tutuluyordu.

En önde Aldrik olacaktı. Vhalla'yı koruması için başka kimseye güvenmiyordu ve onun dünyadaki en düşman ortama en önde gireceği düşüncesi Vhalla'nın içini dizginlenemez bir dehşetle kaplıyordu.

Tırmandı, dolaştı, sayısız dönemeci aştı ve daha da tırmandı; Vhalla henüz keşfetmediği bölgelere girmeden daha önce öğrendiği yerleri tekrar gezdi. Alçak, incelikle işlenmiş bir korkuluğa sahip genişçe bir platforma çıktı. Güzelce oyulmuş girintiye zayıf ve zeki görünümlü bir kadın, Vhalla'nın daha önce gördüğü okçu ve on dört yaşından daha büyük olamayacak bir kız yaslanmıştı. Girintinin bir yanında okçu diğer yanında kız duruyordu, kadınsa aralarındaydı.

"Neden o şekilde hareket ediyorlar?" diye sordu zayıf ve zeki görünümlü kadın.

Başındaki kibar başlıktan Vhalla bu kadının Baş Kabile'nin Şefi olduğunu tahmin etti.

Sonunda o adamı buldum, diye bildirdi Vhalla Aldrik'e. Üç kadına hitaben konuşan Batılı adama baktı.

"Batılıyı mı?" diye sordu Aldrik.

Evet, ama şu an dinlemem lazım.

Prensi başka bir şey söylemedi.

"Yeni anlaşmamızı düşündünüz mü? Kabul ederseniz belki daha ayrıntılı bilgi verebilirim," diye yanıtladı Batılı.

"Ne cüretle benden bilgi saklıyorsun?" Bu kadın Güney'in Ortak Dili'ni diğer Kuzeyliden daha anlaşılır ve güzel konuşuyordu.

"Yanlış anladınız leydim. Sadece bazı şeylerin aramızdaki ilişkiyi daha da geliştirebileceğini kastettim."

"*Leydim,*" diye tekrarladı kadın iğrenircesine. "Senin Güneyli soyluluk kavramların beni ilgilendirmiyor."

"Ben Güneyli değilim." Adam öfkelenmişti. "Halkım Solaris'in açgözlülüğünün esiri oldu, aynı şu an sizin halkınıza yapmak istedikleri gibi. Mhashan'ın zengin tarihini alıp onu haritasındaki bir yönden ibaret bıraktı. *Istırabınızı anlıyorum.*"

"Haddini aşıyorsun." Şef Batılıya yukarıdan bakabilmek için başını hafifçe geriye itti. "Soricism için hepiniz Güneylisiniz."

"Baltayı bize verecek misiniz?" diye sordu adam konuşmayı tekrar ana konuya döndürmek için.

"Balta. Söylesene Achel'i ne yapmak için istiyorsunuz?"

“Bu önemli değil.” Adam kollarını göğsünde kavuşturdu.

“İmparator ona Achel’i vermeyi reddettiğimiz için savaş başlattı ama Achel lahitinde, tanrıların korumasında uyuyor. Işığın karanlık olduğu büyük kaos günlerinden beri.” şef arkasındaki kemeri işaret etti. “Onun eski usulleri unutan Güneylilerin eline geçmesine izin vermeyeceğiz.”

“Teklifinizi geri mi çekiyorsunuz?” diye sordu adam kaşlarını çatarak.

“Za’nın Achel’i teklif etmek gibi bir yetkisi yoktu,” dedi şef ve yanında duran kadına memnuniyetsizliğini açıkça gösteren bir bakış attı.

Vhalla’nın daha önce gördüğü okçu, yani Za, belirgin bir utançla gözlerini kaçırdı. Vhalla kadının zümrüt rengi gözlerinin içgüdüsel olarak döndüğü yeri takip etti. Aşağılarında uzanan İmparatorluk kampına ve onu çevreleyen küle dönmüş sınır çizgisine bakıyordu. Daha doğrusu bu çizginin en üst noktasındaki ormana yaslanmış karartıya.

Rüzgârda Vhalla’nın devriye gezdiği gece duyumsadığı his asılıydı. *Eski Soricism*, okçu oraya bakıyordu. Vhalla buna emindi.

“Eğer Achel anlaşmaya dahil olmayacaksa o zaman kamptaki dostlarımla konuşmam gerek,” diye tehdit etti adam onları biraz daha oyalamak adına.

“O zaman konuş *Güneyli*. Achel’i asla size vermeyeceğiz.” şef Batılıyı kabaca kovalamıştı.

Vhalla Yansıtma’dan geri döndü ve yavaşça gözlerini kırptırdı. Aldrik küçük masasında oturmuş burun kemerini sıkıyordu. Bahar yaklařtıķa daha da yorgun görünmeye başlamıştı.

“Ah, hoş geldin.” Vhalla otururken onu fark etmişti. “Batılıyı tekrar buldun, öyle mi?”

“Buldum, ama muhbirlerin kim olduğuna ya da nasıl haberleştiklerine dair herhangi bir şey öğrenemedim.” Bunu her seferinde öğrenmeye çalışsa da çabaları sonuçsuzdu. Vhalla onların kendileri adına iletişim kuran Rüzgârgüdücüleri olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Aldrik küfür etti. "Babam herhangi bir casus olmadığını düşünmeye başladı."

"Ama var," diye ısrar etti Vhalla bacaklarını yatağın yanından sarkıtırken.

"Sana inanıyorum. O sadece senin kuyunu kazacak bir fırsat kolluyor." Aldrik ayağa kalkıp gerindi.

"Aldrik." Vhalla İmparator konusunu duymazdan geldi. "Kristaller..."

"Ne?" Tamamen hareketsiz kalmıştı.

Vhalla böyle bir tepki vereceğini tahmin etse de nedeni konusundan hiçbir fikri yoktu. Derin bir nefes alıp cesaretini topladı.

"Kristaller silah yapmak için kullanılabilir mi?"

"Bunu kalede mi duydun?" diye sordu Aldrik.

Vhalla başıyla onayladı. "Achel diye bir şeyden bahsediyorlardı, kristal bir balta..."

"Dünya kafayı yemiş." Aldrik gözlerini devirdi ve gerginliğini atmak için cesurca omuzlarını silkti. "Kristal silahlar büyüünün ortaya çıktığı ilk günlerden kalma, tanrılar tarafından yapıp her krallığın asıl liderine verilmiş. Sanırım Jadar Şövalyeleri böyle bir silahı Batı'yı geri kazanmak ya da benzeri bir saçmalık için kullanabileceklerine inanıyorlar. Tek kelimesine dahi inanma."

"Saraydan ayrılmadan önce Victor dedi ki..."

"Ne dedi?" Aldrik gözlerinde uyarı dolu bir parıltıyla ona döndü.

"Kristal bir baltadan bahsetti." Prensi onu geriyordu. Vhalla Aldrik'i bu kadar dengesini kaybetmiş görmeye alışık değildi. Bakanın ondan tam olarak ne istediğini hatırlıyordu. Ondan efsanevi güçlere sahip kristal bir silahla dönmesini istemişti. Ama bu sözler dudaklarının arkasında gizli kaldı.

"Victor bazen aptallık edebiliyor; bu, keşke Egmun'dan öğrenmemiş olsa dediğim bir şey, özellikle de konu büyücülerin büyük gücü hakkında düşündüklerine geldiğinde." Aldrik elini saçlarında gezdirdi. "Bundan babama da bahsetti ve şimdi babam o şeyi bulmayı kafasına takmış halde."

Vhalla'nın eline efsanevi güçleri olan bir silah geçirmesini isteyeceği son kişi İmparator'du.

"İnsanlar bunu neden bu kadar çok istiyor?" Vhalla ayağa kalktı. "Daha önce kristal silahlar hakkında hiçbir şey duymamıştım."

"Onlar büyücülerin bile fısıltıyla bahsettiği dedikodular." Aldrik konuşurken volta atarak gergin enerjisini uzaklaştırmaya çalıştı. "Bildiğin gibi kristaller büyü Kanalları aracılığıyla büyücülerini kolayca kirletebiliyor. Sıradanlar bile yeterince uzun süre ve yeterince güçlü şekilde maruz kalırlarsa bozulabiliyorlar."

"Kristal Mağaralar Savaşı'nda olduğu gibi." Vhalla açıklamaya devam ederken Aldrik durdu, "Büyücüler mağaralarda gizlenmiş gücü ortaya çıkarmaya çalışıyorlardı ve bu güç onları bozdu, canavara dönüştürdü; sonra da onları durdurmaya çalışanlara bulaştı, ta ki..."

"Tarihi ben de biliyorum!" diye azarladı Aldrik üzerine doğru yürüyerek. Vhalla bir adım geriledi. "Aptal olduğumu mu sanıyorsun?" Kaşlarını çatı.

"Aldrik, niye bu kadar sinirlendin?" Vhalla kaşlarını kaldırdı.

"Neden bu konuları açıp duruyorsun?" diye bağırdı prens.

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" Vhalla prensin tam karşısında dikleşti.

"Sana söyledim, sana deşmemeni söyledim. Geceleri rüyanda benim anılarımı istila edebilmen yeterince kötü," dedi Aldrik tükürüncesine.

Vhalla sindi. Haftalardır Birleşmelerinden sonra bazen rüyalarında prensin anılarını gördüğünü düşünmemişti.

"Ne cüretle bunu bana karşı kullanırsın?" diye fısıldadı.

Aldrik burnunun kemerini sıkıp iç çekti. "Vhalla yorgunum. Bir süreliğine git."

Vhalla ona manalı bir bakış attıktan sonra söylediğini yapıp oflayarak odadan çıktı ve kapıyı ardından hiç de kibar olmayan bir şekilde kapattı. Neyse ki İmparator ana salonda değildi. İçeride her zamanki gibi gelip giden kurmaylar vardı; bazıları onu

görünce başıyla selam verse de hiçbirini yaptığı işi bırakıp onunla konuşmaya niyetlenmedi.

Vhalla uzak köşeye oturup ilgisizce önündeki yemekle oynadı. Sürekli Yansıtmaya yapmak, Aldrik onun için endişelendiğinden kamp konağından ayrılamamakla birleşince ruh halini oldukça kötü etkilemişti. Savaş sona ermeden delirecekti ve prensin ısrarla ondan bir şey sakladığını düşünmek de duruma hiç yardımcı olmuyordu.

Keşke uyuyup rüyasında prensin ondan saklamayı bu kadar istediği anıyı görebilseydi.

Elecia bir anda ortaya çıkıp Vhalla'nın yanına oturdu. Sık sık kamp konağına gelirdi, veliaht prensin kuzeni ve bir soylu olmak içeriye rahatça girebilmesini sağlıyordu. Ama genelde şifacılarla meşgul olurdu ve Vhalla karşılaştıklarında selamlaşmak dışında onunla konuşmaya çok fırsat bulamamıştı. Kadın sık sık ortaya çıkıp Vhalla'nın eline tadı iğrenç o iksirle dolu bir şişe tutuşturduktan sonra tek kelime etmeden ortadan kayboluyor gibiydi.

"Yeterince yemek yemiyorsun," diye gözlemledi Elecia.

"Ben iyiyim." Vhalla gözlerini devirdi.

"Gitgide daha da az yiyorsun, neden?" Vhalla kadının şifacı ilgisine küfür etti. "Defol git başımdan."

"Eğer bir leydi olacaksan en azından daha iyi birkaç hakaret öğrenmen gerek." Elecia mırıldandı, "Büyük ihtimalle bu yemeklerle ilgilidir."

"Öyle değil..."

"Kamp ateşinde taze pişmiş bir şeyler yemelisin; çok daha güzeller." Elecia ayağa kalktı. "Şifacını dinle."

Vhalla şaşkın şaşkın diğer kadına baktı. Bacaklarını bankın diğer yanına geçirip yavaşça ayağa kalktı. Elecia kapıya yönelmişti.

Gece havası Vhalla'nın ciğerlerine dolup içini bir kez daha hayatla kapladı. *Kamp konağı ne kadar da havasızmış*, diye fark etti. Oradan Yansıtmayla dışarı çıkmak yeterli değildi. Rüzgâra ihtiyacı vardı.

"Kuzenim aptalca davranabiliyor." Elecia tanıdık bir yöne

doğru ilerledi. “İyi niyetli, bunu ikimiz de biliyoruz ama kendi ihtiyaçları ve arzuları olan şeylerle başa çıkmak konusunda çok da incelikli değil.”

Vhalla bunu iç çekerek onaylamak zorunda kaldı. “Bunu deneyimlerinden hareketle söylüyor gibisin.”

“Ben onun en sevdiği kuzeniyim,” dedi Elecia, açık olanı dile getirerek. “Ama benim dikkatimi ve zamanımı, seninkini aldığı gibi almaya arzusu ya da fırsatı olmadı.”

Elecia konuşurken Vhalla parmaklarını açıp kapattı ve rüzgârın tadını çıkardı.

“Seni boğduğunun farkında değil.” Elecia gözlerini kırpıstırarak Vhalla’ya baktı.

Vhalla Elecia’nın onun Kanalı’nı kontrol ettiğini fark etti.

“Dışarı çıktığın için büyün çok daha iyi görünmeye başladı.” Elecia tatmin olmuş şekilde önüne döndü. “Şimdi, seni görebilmek için kafamı ütüleyip duran biri var.”

Fritz Vhalla’yı gördüğü anda üzerine atladı. Vhalla da ona sıkıca sarıldı. Prens dışında birine sarılmanın şaşırtıcı derecede güzel geldiğini fark etti.

“Aldrik’in seni rüzgârdan yarattığını ve sadece benim hayal gücümünden ibaret olduğunu düşünmeye başlamıştım.” Fritz kolunu Vhalla’nınkine doladı.

“Ne?” Vhalla kahkaha attı ve arkadaşlarının onu kamp ateşine doğru yönlendirmelerine izin verdi.

“Askerlerin siz ikiniz hakkında bir sürü teorisi var,” diye açıkladı Fritz.

“Öyle mi?” Vhalla şaşkınlıkla gözlerini kırpıstırdı.

“Ah evet, Aldrik’in seni Solaris İmparatorluğu adına savaşman için rüzgârdan yarattığını düşünüyorlar. Senin gerçekten de bir Rüzgâr İblisi olduğunu. Bizzat Ana tarafından onun yanında savaşman için gönderildiğini.” Fritz bir yandan teorilerini sıralarken bir yandan da parmaklarıyla sayılarını takip ediyordu. “Bir de senin onun gizli aşığı olduğunu ve bu birlikteliğin senin güçlerini artırdığını.”

Vhalla'nın yüzü Batı'nın kırmızısına dönüşmüştü.

"Bence sonuncusu doğru," dedi Güneyli Elecia'ya. Elecia yumruğuyla Fritz'in kafasının üzerine vurdu. "Kuzenimi o şekilde hayal etmek yapmayı en son istediğim şey," diye duyurdu, Vhalla'ya sürekli Ay İksiri getiren kişi kendisi olsa da. Vhalla'ya dönüp burun kıvırdı. "Özellikle de onunla."

"Bu konuda ne hikâyeler anlatabilirim." Elecia'nın dehşet içinde bembeyaz kesilmesini izlerken kıs kıs güldü.

"Yani *bu* doğru." Fritz patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Vhalla'nın yüzü yine alev alev yanmaya başladığından çevresi askerlerle dolu kamp ateşine vardığına hiç bu kadar memnun olmamıştı.

İtiraf etmeyi ne kadar istemese de Elecia haklıydı; Vhalla rüzgârın saçlarında dolaştığını hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Ayrıca sıradan insanlarla sohbet etmeye ihtiyacı vardı. Kahkaha atmaya. Özgürmüş gibi davranmaya.

Fritz de haklıydı; askerlerin hakkında bir sürü teorisi vardı ve bunları farklı seviyelerde cesaret göstererek ona sordular. Vhalla onların cesaretini kırmamak için elinden geleni yaptı. İsteddiği son şey onu kendilerinden uzak biri olarak görmeleriydi. Hayatının tamamını soyluluğun diğer tarafıyla boğuşarak geçirmişti; Aldrik'le hâlâ bunun çatışması içindeydi ve aynı şeyin başına gelmemesi için yemin etmişti.

Sonunda hiç de şaşırtıcı olmayan şekilde Jax onu aramaya geldi. Vhalla istemedi de olsa dönmeyi kabul etti ki Fritz kolu-na yapışıp yakında geri dönmesi için yemin ettirdiğinden bu hiç de kolay olmamıştı. Büyücüler gelip onlarla antrenman yapmasını istedi ve Vhalla bunu da yapacağına söz verdi.

Kurmayların çoğu dinlenmeye çekildiğinden kamp konağı sessizdi. İmparator ve Baldair de ortalarda görünmediğinden Vhalla doğrudan arka taraftaki koridora geçti. Aldrik'in kapısında bir anlığına duraklayıp iç çekti. Prensi rahatsız eden bir şey konusunda onu zorlamakla hata yapmıştı. *Özür dileyecekti.*

Vhalla kapıdan girdiği anda prens başını çevirdi.

Aldrik ayağa kalkıp hafifçe yalpaladı ve dengesini sağlamak için parmaklarını masaya koydu. Vhalla odayı aşır yanına gitmeden önce derin bir nefes aldı. Kim daha önce gözlerini kaçırarak yarışına girdiler; kaybeden sessizliği bölen kişi olacaktı.

“Senin için endişelendim,” dedi Aldrik rahatlamış bir ifadeyle.

“Sen de dışarı gelmeliydin.” Vhalla’nın yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. Prens bitkin halde görünüyordu.

“Bu...” Aldrik başını iki yana salladı. “Bu iyi bir fikir değil. Jax’in seni bulduğuna sevindim.”

Prensın omuzları çöküktü ve Vhalla’nın bakışları masaya kaydı. Zihninin gerisinde onu rahatsız eden bir şey olduğunu fark etti. Prensın hareketleri ve küçük sayılamayacak işaretler bir araya gelip masadaki yarısı içkiyle dolu kadehe açıkça dikkat çeken bir davranış şekli ortaya çıkarıyordu.

Vhalla etrafında alkol olduğunu gördüğü tüm diğer zamanları hatırladı. Rüyasında onun intihar girişimini görüp koşarak çadırına gittiği sabah da masada alkol şişeleri vardı. Rüyasında öldürdüğü insanların acısını unutmak için alkol aradığını görmüştü. Amcası bu konuda onu azarlamıştı ve askerler aralarında bunu fısıldaşıp duruyordu. Elecia endişelenerek geçirdiği bir gecenin ardından başının ağrıyacağını düşünmüştü. Tüm bunları duysa da hepsini birbirinden bağımsız olaylar olarak yorumlayıp görmezden gelmişti.

“Neden?” diye fısıldadı gözleri prensinkilerle buluşurken. Yaptığı çıkarım karşısında Aldrik yaşadığı şoku ve korkuyu gizlemekte başarısız oldu.

“O kadar sık değil,” dedi aceleyle ve gergin gergin ona bir adım yaklaştı. “Sadece endişelendim, o kadar.”

Prensın kalbinde bir gölge daha olduğunu öğrenmenin acısı onun kendisine yalan söylediğini fark etmenin yanında bir hiç sayılırdı. “Bana güvenmiyor musun?”

“Güvendiğimi biliyorsun.” Aldrik ona doğru uzandı ama Vhalla bir adım geriledi. Ellerin bu acıyı yatıştırmasına izin vermeyecekti. Bu kadar kolay kaçamazdı.

“Bunu söylemekten çok sıkıldım: *bana yalan söyleme,*” diye çıkıştı. Öfke bir alev gibi damarlarında dolaşıyordu. *Yaşadıkları onca şeyden sonra Aldrik kalkmış gerçeğin üzerini örtmeye çalışıyordu.* Sesini sakın ve seviyeli tutmak için büyük bir çaba sarf etti. Ona bağırarak hiçbir şeyi çözmeyecekti. “Ne sıklıkta?”

Aldrik iç çekip saçını çekiştirdi ve uzun bir an boyunca kendisiyle tartıştı. Vhalla bir anlığına daha önce şahit olduğu o duygusuz adama dönüşeceğini sandı. Dönüşmemiş olmasının şaşkınlığı cevabı karşısında yaşadığı hayal kırıklığı tarafından bastırıldı. “Saymıyorum. İhtiyacım olduğunda acımı hafifletiyor. Bazen bir şeyi daha fazla düşünemeyecek hale geliyorum ve onu kafamdan atmam gerekiyor.”

“Aldrik.” Vhalla adamın ellerini kibarca tuttu ve onun saçını daha fazla çekiştirmesini engelledi. “Buna ihtiyacın yok.”

Uzunca bir süre masadaki kadehe baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Zihnimin içinde dolaşan şeyleri anlamıyorsun. Düşüncelerim dizginlenmediğinde başımın ne kadar hızlı dönebileceğini anlamıyorsun.”

“O zaman anlamama yardım et,” diye yalvardı Vhalla ve duygularını kontrol altında tutmak için savaştı. “*Beni seviyorsun. Bana âşkınsın, öyle değil mi?*”

Aldrik hareketsiz kaldı.

“Eğer beni seviyorsan anlamama yardım et.” Bu sözler üzerine prensin onu kavrayan eli gevşedi. Vhalla aşkın bunu tamir etmeye yetmeyeceğini, bu değişimi sadece prensin kendisinin yapabileceğini biliyordu. Ama aşk sadece kendisinin başarabileceği bu süreci tetikleyen bir etken olabilirdi ve Vhalla bunu zorluyordu. “Bu konuda konuşabiliriz, sana destek olurum ve...”

“Yani senin acıdığın için yardım ettiğin biri olacağım, öyle mi?” diye çıkıştı Aldrik.

“Hayır.” Vhalla’nın suratı prensin öfkesinin hedefinde olduğundan asılmıştı. “Birbirine değer veren insanlar birbirlerine destek olur Aldrik. Bu doğal.”

“Senin için doğal.” Ellerini çekip pencereye doğru yürüdü. “Asla anlamayacaksın.”

“Eğer benimle paylaşmazsan anlayamam,” diye ısrar etti Vhalla.

“Bu tartışmaya açık bir konu değil!” Sesi biraz daha derinleşmişti.

Vhalla bıkkınlıkla onun sırtına baktı. Onun içki sorununu öğrenmek ne kadar endişe verici olsa da kendini Vhalla’ya kapatması daha beterdı. Hangisi daha çok acı veriyordu bilmiyordu, koyduğu mesafe mi yoksa kaçma denemeleri mi? “Aldrik...”

“Hayır dedim!” Vhalla’ya bakmamıştı bile.

Aldrik’e kalbini ve sabrını paramparça etme fırsatı tanımadan kapı kolunu kavradı ve koridora adım attı. Aldrik kapının açıldığını dahi fark edemedi o Baldair’in odasına girip kapıyı arkasından kapatmıştı.

“Ana adına neler oluyor?” Baldair hızla oturup belinden aşağısını ve yanındaki çıplak, utanmış kadını örttü.

Vhalla onu rahatsız ettiği için en ufak bir suçluluk duymadan altın prene odaklandı. Nasıl olsa eğlencesine başka zaman devam edebilirdi. “Sana ihtiyacım var.”

Vhalla’ya tek bir bakış atması genç prensi harekete geçirdi. Çırılçıplak bir şekilde yataktan kalktığında Vhalla gözlerini kaçırdı. Baldair’i çıplak görmek, yakın bir akrabayı görmekten farksızdı. Tuhaftı ama Gönülçelen Prens’in yanında kızaran diğer kadınlarla aynı sebeplere sahip değildi.

Yatakta basılan güzel Batılı kadın Gönülçelen Prens’ten çok daha utangaç olduğundan Vhalla arkasını dönene kadar hareket etmedi. Biri Vhalla’nın arkasındaki kapıyı açmaya çalıştı. Vhalla kapıya yaslanarak çabuk ol dercesine Baldair’e baktı.

“Pencereden çık aşkım ve tek kelime etme,” dedi Baldair Batılı kadına.

Batılı başıyla onaylayıp söylendiği gibi gözden kayboldu. Gönülçelen Prens’in bu unvanı nasıl kazandığını ilk elden dene-

yimlemek için gizlilik ön şartı olmalıydı. Kapı hafifçe tıklatıldığında Vhalla bu konuda düşünmeyi bıraktı.

“Kardeşim,” diye seslendi Aldrik yeterince kısık olmayan bir sesle. Vhalla’nın son istediği şey İmparator’un uyanmasıydı.

“Ne var?” diye fısıldadı Baldair.

Eskiden olsa Baldair’in üstü çıplak bir şekilde yanında olması Vhalla’nın dilinin dolanmasına neden olurdu. Artık bu görüntü karşısında çok daha rahattı. “Şu an onun yanında olmak istemiyorum. İnatçılık yapıyor ve ben nasıl davranacağımı bilmiyorum, ama bu haldeyken onun yanında kalamam.”

“Ne haldeyken?” Baldair bunu sormaya korkuyor gibiydi.

“Bana yalan söylemeye çalışacak kadar sarhoş haldeyken,” dedi Vhalla yorgun bir halde. Bu itiraf karşısında Baldair’in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ellerini kadının omuzlarına koyup onu kapidan uzaklaştırdı ve açmadan önce savunmacı bir tavırla önüne geçti.

“Sessiz ol yoksa babamı uyandıracaksın,” diye fısıldadı Baldair sertçe.

“Vhalla bu...”

“Bu gece benim odamda kalacak,” diye duyurdu Baldair.

“Ne?” Bu sözcüğü çirkin bir vurguyla söylemişti.

“Ve ben seninle kalıyorum,” diye açıkladı genç prens.

“Hayır, ben...”

“Ne kadar aptalca davrandığını görene kadar benimle kalacaksın.” Baldair ağabeyini odasına geri sokup Vhalla’yı yalnız bıraktı.

Vhalla kapının ardından gelen fısıltıları bir süre dinledikten sonra ayaklarını sürüyerek Baldair’in yatağına gitti. Örtüleri kullaklarına kadar çekip hafifçe titredi. Gözlerini duvara dikti ve birbirleriyle çatışan duygularını anlamlandırmaya çalıştığı uzun sürece başladı.

13

VHALLA BİR ELİN SIRTINI kibarca okşamasıyla uyandı. Yorgun halde gözlerini kırptırırken sandıkların neden odanın köşesinde değil de yatağın kenarında durduğunu çözmeye çalıştı. Ardından bir gece öncenin anıları bir anda zihninde belirdi.

Hızla dönüp, yatağın kenarına oturmuş Baldair'le göz göze geldi. Prens yorgun argın ona gülümsedi. Bu gülümseyiş bitkinliğin ve Vhalla'nın ağabeyine yönelik olduğuna şüphe duymadığı hayal kırıklığının gölgesinde kalıyordu.

"Günaydın," diye fısıldadı prens.

Sabah uyandıklarında kadınlarla bu kadifemsi ses tonuyla konuşuyorsa onların sürekli yatağına geri dönmelerine şaşmamak gerekiyordu. "Aldrik?"

"Hâlâ uyuyor." Baldair Vhalla'ya oturacak alan tanımak için kaydı. "Daha güneş yeni doğdu."

Kepenlerin arasından sızan loş ışığa bakılırsa Baldair'in dediği doğrudu.

"Ne oldu?" diye sordu Baldair yumuşak bir sesle.

Vhalla gri sabaha odaklandı. "Onu net bir şekilde görmediğimi fark ettim. Ne zamandır bu halde?"

"Aldrik ne zamandır içki içmekten mi hoşlanıyor?" diye sordu Baldair açıklık getirmek adına ve Vhalla başıyla onayladı. "Ana adına, erkekliğe geçişinin hemen ardından başladı."

Vhalla kaşlarını çattı. *Yani yaklaşık on beş yaşından beri mi?*

"Miktar sürekli değişiyor," diye itiraf etti Baldair. "Bazen herhangi bir kadın ya da adamın içeceğinden fazla değil. Diğer zamanlarda..."

"Sorunlarının çözümünü içkide aramaktan vazgeçmeli," dedi Vhalla kararlı bir şekilde. İçkiyle herhangi bir problemi yoktu, hatta zaman zaman sınırın aşılmasını da hoş görebiliyordu. Ama Aldrik için içki içmek ara sıra yapılan sıradan bir eğlence değildi. Sorunlarının çözümünü kadehlerde arıyordu ve bu tehlikeliydi.

"Öylece vazgeçmeyecek." Baldair kadının kolunu sıktı. "Köşeye sıkıştığında işlerine o olmadan nasıl devam edeceğini bilmiyor. Bırakmaya ikna etmek de güç çünkü içkiliyken hayatını şaşırtıcı derecede düzgün idame ettirebiliyor."

"Hayır, zor zamanları atlatmak için içki içmek zorunda olduğunu düşünüyorsa buna hayatını idame ettirmek denemez." Vhalla başını iki yana salladı ve bacaklarını yataktan sarkıttı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Baldair. Hiç hareket etmemişti.

"Arkadaşlarımın yanına." Vhalla kapıda duraksadı. "Eğer Aldrik beni tekrar görmek isterse ona gelip beni bizzat bularak özür dilemesi ve yeni bir söz vermesi gerektiğini söyleyebilirsin."

"Eğer içkiyi tamamen bırakmaya zorlarsan onu öldürürsün," diye uyardı Baldair.

"En azından içki içmek zorunda olduğunu düşünmeyi kesmeli. Ben yanıdayım, sen ve Elecia da öylesiniz."

Baldair Vhalla'nın onu da dahil etmesine şaşırılmış görünüyordu. "O bu şekilde düşünmeyebilir."

Vhalla kuşku dolu gözlerle genç prence baktı. *Nasıl Aldrik'in*

davranışlarını haklı göstermeye çalışabilirdi? “Ya bu durumu düzeltmeye çalışır ya da aramızdaki her şey biter.”

Prens bu açıklama karşısında yaşadığı şaşkınlığı atlatamadan Vhalla kapıdan çıkmıştı. Ana salon boş, kamp sessizdi. Hiç tereddütsüz Fritz’in çadırına gitti ve oraya vardığında onunla Elecia’nın arasına kıvrıldı.

“Neler o...”

“Çok ürkeksin.” Vhalla Elecia’ya dönüp başını iki yana salladı.

“Birilerinin yatakta yanıma kıvrılmasına alışık değilim!”

“Buradakine bir şey demiyorsun ama.” Vhalla uyumaya devam eden Fritz’i işaret etti. Adam gerçekten de Vhalla’nın şimdiye kadar karşılaştığı en derin uyuyan insanlardan biriydi. “Hem oldukça terleyen bir oğlan gibi kokuyor.”

Elecia iç çekip uzandı. “Terleyen oğlanlardan ve aynı yatakta yatmaktan bahsetmişken *sen* burada ne arıyorsun?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Vhalla gözlerini yumdu ve Elecia’nın bu konunun peşini bu kadar kolay bırakmasına şaşırdı.

“Peki.”

Birkaç saat uyumayı başardı ve bu uyku tüm gece boyunca uyuduğundan daha dinlendiriciydi. Elecia uykuya daldıktan sonra şaşırtıcı derecede sırnaşık birine dönüşüyordu ve Vhalla Fritz tarafından da onaylanan bu bilgiyi Batılıyla acımasızca dalga geçmek için kullanmaya başladı. Vhalla Elecia’yı hiç bu kadar utanmış ve öfkeli görmemişti.

Sabah yerini öğleden sonraya bırakırken Vhalla Jax’in veliaht prensin talebiyle gelip kendisini bulmasını beklediye de Jax gelmedi. Bu, Baldair’in onun söylediklerini Aldrik’e ilettiğini düşünmesine neden oldu. Ardından o adamı düşündüğü için kendine kızarak Fritz’le büyü teorisi üzerine yaptıkları tartışmaya odaklandı. Bu döngünün başa sarması uzun sürmedi.

Sonunda Elecia şifacılarla beraber bir şey yapmak için ayrılmak zorunda kalsa da Fritz onunla beraber aylaklık etmeye

devam etti. Bir kereliğine antrenmanı ekebilmekten dolayı çok mutlu görünüyordu.

“Bu kadın beni köle gibi çalıştırıyor,” diye söylendi Fritz, Elecia yanlarından ayrılır ayrılmaz. “Sürekli antrenman yapmamı istiyor.”

“Şey, sonuçta bir savaştayız,” diye alay etti Vhalla.

“*Senin* sonlandıracağın bir savaşta.” Fritz neşeyle ona gülümsemi.

“Buna gerçekten inanıyor musun?” Vhalla gözlerini devirdi.

“Elbette inanıyorum!” Fritz onun aksini düşünmesine çok şaşırmış gibi görünüyordu. “Hem bu konuda yalnız da değilim. Dün gece bunun sadece küçük bir kısmını gördün. Askerler gerçekten senin özel olduğunu düşünüyorlar.”

“Ama değilim.” Vhalla bu düşüncenin göğsünde tuhaf bir baskı yaratmasıyla iç çekti. O askerlerden herhangi birinin onların yakalamaya çalıştığı casus olabileceğine yönelik acı yorumlarını kendine sakladı.

“Sen mükemmelsin.”

Vhalla alaycı bir kahkaha attı.

“Öylesin!” diye ısrar etti Fritz.

“Babam gibi konuşuyorsun.” Babasından bahsetmek bile Vhalla’nın Doğu’ya büyük bir özlem duymasına neden olmuştu. Ama bu tuhaf bir nostalji hissiydi. Vhalla uzun süredir oraya dönebileceğini düşünmüyordu. Çok değişmişti ve artık orada bir yeri yoktu.

“Demek ki baban bir dâhiymiş,” diye ısrar etti Fritz.

“Ona sorarsan zeki olanın annem oluşunu söyleyecektir.” Vhalla kolunu alnına koydu.

Fritz yüzüstü dönerek dirseklerine yaslandı. “Annenden hiç bahsetmiyorsun.”

“Bahsedecek bir şey yok.”

“Bu doğru olamaz,” diye ırdeledi Fritz.

“Ben küçükken güz ateşinden ölmüş.” Vhalla Güneyliye bu kadarını daha önce de söylediğini biliyordu. “Ama,” diye

nazikçe iç çekti Vhalla. "Yıllardır çorak olan en kumlu toprakta bile bitki filizlendirebilirdi. Benim ağaç tepesinde ya da çatının üzerinde tünediğim yere tırmanmaktan çekinmeyen güçlü bacakları vardı. Ve inanılmaz güzel şarkı söylerdi."

"Sen şarkı söylüyor musun?" diye araya girdi Fritz.

Vhalla başını iki yana salladı. "Benim sesim babama çekmiş, ona değil."

"Bana bir şarkı söyle."

"Hayır," diyerek kahkaha attı Vhalla. "Bunu duymak istemezsin."

"Lütfen," diye yalvardı Fritz.

Vhalla sonunda kabul edene kadar ısrar etti. Yavaş ve tiz bir melodi seçti, annesinin ona her gece söylediği bir ninniye. Bu ninni, yavrularını yuvada tutan ve asla uçamamaları için tüylelerini yolan bir anne kuşun hikâyesini anlatıyordu. Vhalla henüz bebek kuşların başka hayvanların kürklerini giymeye başladıkları kısma gelemeden Fritz kahkahalara boğulmuştu.

"Özür dilerim," dedi Fritz. "Haklıymışsın, sesin iğrenç."

Vhalla gözlerini devirdi. "Sana söylemiştim. Annem güzel sesini kendine sakladı ama bana zekâsını verdi. Bana okumayı öğreten oydu."

"O nereden öğrenmiş?" diye sordu Fritz. Vhalla'nın konumundaki insanların okuma yazma bilmesi olağan bir durum değildi.

"Ebeveynleri Hastan'ın postanesinde çalışıyormuş."

"Onları tanıyor muydun?"

Vhalla başını iki yana salladı. "Babamla evlenmesini onaylamamışlar. Okuma yazma bilmesinin kendine bir çiftçiden daha 'iyi' bir koca bulabilmesini sağlayacağını ummuşlar."

Vhalla anneannesiyle büyükbabasının hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti. Hâlâ yaşıyorlarsa acaba onun veliaht prensle ilişkisi hakkında ne düşünürlerdi. Bu düşünce karnına bir sancı saplanmasına sebep oldu.

Çadırın eteği sanki bunu beklermişçesine açıldı. Jax ikisine de sırtıttı. "Sana burada olacağını söylemiştim."

Vhalla oturdu ve afallamış görünen Baldair çadırın girişinde diz çökerken Fritz de aynı şeyi yaptı. Prensins sonsuz gökyüzüne benzeyen gözleri Vhalla'nınkilerle buluştuğunda kadın rahatsız bir halde kıpırdandı. Bakışları dile getirilmeyen bir sürü şey söylüyordu.

"Kafayı yedi," diye fısıldadı Baldair.

"Ne oldu?" Vhalla aceleyle çadırdan çıktı. Tüm hüsrana rağmen Aldrik'in yanına koşmaya hazırды.

"Ona bakmak için odasına döndüğümde orada kırılmış şişelerden başka bir şey yoktu." Baldair inanmaz bir ifadeyle avucunu alnına bastırdı.

"Alkol şişeleri mi?" diye fısıldadı Vhalla.

Baldair başıyla onayladı.

"Şu an Siyah Alay'a antrenman yaptırıyor," diye araya girdi Jax.

"Ki bunu *senelerdir* yapmamıştı." Baldair, Vhalla'nın şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleriyle buluşmak için kafasını hafifçe yana eğdi.

Kadının kalbi göğsünde küt küt atıyordu. İnanmak için bunu *-onu-* kendi gözleriyle görmeliydi. "O nerede?"

Jax ve Baldair kadını Siyah Alay'ın birçok idman alanından birine götürdü. Alevtaşıyıcılar birbirlerine alevler fırlatıyor, cayır cayır yanan eller ve ayaklarla yumruklar, tekmeler savuruyorlardı. Aldrik ateşin aydınlattığı zırhıyla aralarında dolaşıyordu.

Vhalla prensin yorgun gözlerinin altındaki morlukları gördüyse de bunu başka hiç kimse fark etmemiş gibiydi. Tüm diğer askerler prenslerine hayranlık dolu temkinli bakışlar atıyorlardı. Vhalla, Binbaşı Reale'nin Siyah Alay'ın Aldrik'le büyüdüğüne dair anlattıklarını hatırladı.

Vhalla, Aldrik'in denediğini, birçok açıdan denediğini fark etti. Aldrik onların prensi, daha iyi bir adam ve bu cüretkâr bir düşünce olsa da Vhalla'nın yanında istediği adam olmaya çalışıyordu. Vhalla için, askerleri için gerçek bir çaba gösteriyordu.

“Unutmayın, bir Alevtaşıyıcı sürekli saldırı halinde olmalı.” Aldrik ellerini belinde kavuşturmuştu. “Yeteneklerimiz bizi amansız takiplerde başarılı kılıyor.”

Askerler anladıklarını belli eder şekilde başlarını sallayıp idmana devam ettiler.

“Büyüsel olarak üstünseniz bir Yerkırıcı’nın taştan tenini yakabilir ya da başka bir Alevtaşıyıcı’nın alevlerine hükmedebilirsiniz; eğer değilseniz Sıradanlar gibi gözlere saldırmanız gerek. Bir Suakıtıcı’nın yarattığı buz da sorun değil, tabii karşınızda çok güçlü bir büyücü yoksa.”

“Peki ya bir Rüzgârgüdücü?” diye seslendi Vhalla. Herkes Siyah Alay’ın albayı ve genç prensin yanında duran Vhalla’yı fark edip kalakaldı. Aldrik umutsuz ve arayış içindeki gözlerle ona döndü. Vhalla yutkunarak yüzüne bilmiş bir gülümseme yerleştirdi.

“Bu, Leydi Yarl, sık karşılaşılan bir sorun değil,” diye yanıtladı Aldrik çekinerek ve sorgularcasına. “Çevrede çok fazla Rüzgârgüdücü yok.”

“Sanki kibarca cevabı bilmediğinizi söylemeye çalışıyorsunuz, prensim,” diye cesurca şaka yaptı Vhalla.

Askerler gergin bir endişe içinde bakışlarını toplu olarak Aldrik’e çevirdiler. Nefeslerini tutmuş, genelde sınırlı olan prensin tepkisini bekliyor gibilerdi. Aldrik’in tüm dikkati kendisine yaklaşan Rüzgârgüdücü’de olduğundan bu bakışları fark etmedi.

“O zaman belki de bunu öğrenmeliyiz,” diyerek sırtı Aldrik.

“Sadece akademik amaçlar için olsa dahi bunu yapmak zorundayız,” diye onayladı Vhalla cilveli cilveli.

Birkaç saniye içinde insanlar halka halinde çevrelerini sarmış ve Jax onlara başlama işaretini vermeye hazır hale gelmişti. Vhalla, Aldrik’le ilk kez karşı karşıya geliyordu. Prensın büyüünün çatırdayarak dalgalar halinde sıcaklık yaydığını hissedebiliyordu; büyüüne hükmedip onu yönlendiren ve bir şövalyenin kılıcını bileceği gibi bileyen belli belirsiz nabzını duyabiliyordu.

Vhalla yumruklarını sıktı ve Jax dövüşü başlatacak işareti verdi. Vhalla hareket etti, Aldrik hareket etti ve büyülerini küçük

daireyi aydınlattı. Prens alevleri kadının rüzgârlarının çevresinde dans ediyordu ve Vhalla sadece örgü zırhını giydiğinden prensin göğüslükle hareket ettiğinden daha hızlı hareket edip ondan kaçınabiliyordu.

Prens bir adım gerileyip alevden bir duvar yarattı. Bu cesur ve tehlikeli olabilecek bir hareketti, tabii *eğer* onun alevleri Vhalla'ya zarar verebilse ve *eğer* Vhalla rüzgârın kendisi kadar hızlı olmasaydı. Vhalla elini kaldırıp geriye doğru hareket ederken ona çelme takmaya çalıştı. Aldrik ağırlığını diğer ayağına verip incelikle dengesini korudu. Kadın bir kahkaha attığında prens onun neşesi karşısında hafifçe gülümsedi.

Prens kalp atışları kadının zihninde yankılandığından birbirlerine denklerdi. Prens dövüşteki hünerleri kadının damarlarında dolaşp Vhalla'nın aylardır antrenman yaparak kazandığı yeteneklerle birleşiyordu. İkisi de ağızları açık kalmış halde onları izleyen askerlerden habersizdi. Askerler, Rüzgârgüdücü'nün dünyanın en büyük büyücülerinden biriyle zorlanmadan kapışmasına, onun da Aldrik'i prensin Vhalla'yı alt ettiği kadar alt edebilmesine ve prensin bunun karşısında hüsrana uğramak yerine eğlenmesine ve hatta neşelenmesine şaşırılmış haldelerdi.

Vhalla nefessiz kalmış ve bitkin düşmüştü. Ne kadar süredir dövüşüklerini bilmiyordu fakat gücü birkaç şiddetli rüzgâr önce tükenmişti ve sonunda ellerini kaldırıp teslim oldu. Vhalla elini dizine yaslayıp nefesini düzenlemeye ve kulaklarında yankılanan vahşi kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı.

Aldrik ona yaklaşıırken hiç kimse konuşmadı.

"Leydi Yarl," diyerek ellerini göğsünde kavuşturdu.

Vhalla gözlerindeki keyif pırıltısını görebiliyordu. Sırtarak karşılık verdi. "Prensim?"

"Bu denemenin net bir sonucu olduğunu zannetmiyorum."

"Belki de tekrar denemeliyiz," diye akıl yürüttü Vhalla.

"Yani bana meydan okuyorsun." Aldrik prensvari ses tonunun oyuncu davranışlarını gölgede bırakmasına izin verdi.

"Beni affedin." Vhalla dikleşti. Yüzüne kocaman bir gülüm-

seme yerleşti. Prensine ne demek istediğini anlamıştı. Ona ne şekilde meydan okuduğunu kastettiğini anlamıştı. "Ama bu hoşuma gidebilir."

Veliaht prens alaycı bir kahkaha atıp askerlere d6nd6. "Antrenmana devam edin. Tekrar buraya geldiğimde sizi Leydi Yarl kadar yetenekli bulmayı bekliyorum." Aldrik tekrar kadına d6nd6. "Açlıktan 6l6yorum."

"Ben de 6yle," diyerek onayladı Vhalla ve davetini kabul ederek Aldrik'in onu, şaşkın şaşkın bakan Baldair'le birlikte kamp konağına y6nlendirmesine izin verdi.

"Hareketleriniz 6ok uyumlu," dedi Baldair kendini tam olarak ifade edebildiğinden emin olmaksızın.

"Yatakta harika olmalısınız," diye kısı kısı g6ld6 Jax, Aldrik'in sağ tarafından.

"Jax!" diye homurdandı Baldair.

Vhalla'nın y6z6 batan g6neşten daha kırmızı bir hal aldı. Nefesi d6v6ř dolayısıyla h6l6 kesik kesikti. Parmakları bir anda Aldrik'inkilerle buluşma arzusuyla doldu.

"Vhalla." Veliaht prens tuhaf bir 6ks6r6kle onun dikkatini 6ekti.

"Leydi Vhalla!" diye y6kselen bir ses araya girdi.

Vhalla d6n6p 6adır kentin ara sokaklarından birinden onlara doğru koşan Timanthia'yı g6rd6. Aldrik'in keskin bir nefes aldığını işitti.

"Prensim." Tim durup beceriksizce reverans yaptı. Bakışlarını tekrar Vhalla'ya 6evirdi. "Seni arıyordum."

"66yle mi?" Vhalla kızın ona geri verdiği yırtık pelerini d6ř6nd6.

"G6steri sırasında g6rd6m ki..." Tim g6z6ne giren koyu sarı saçlarını y6z6nden 6ekti. "Pelerine ne olduğunu bilmiyorum. Soricism'a d6nd6đ6m6zde onu katlayıp kaldırıırken sağlandı."

"Anlıyorum." Vhalla kıza inanıp inanamama arasında kaldı.

"Ama şey, yaptığın inanılmazdı. O okçu kulesini 66yle hareket ettirmek." Ceplerindeki ellerini kıpırdattı. "Arkadaşlarım bana

senin hakkında sorular sormaya başladılar; büyüün hakkında, sen olmak hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorlar.”

Tim cebinden koyu renk bir kumaş parçası çıkardı. Üzerine pelerinin arkasındaki tüy simgesi yoğun beyaz bir boyayla ve beceriksiz bir el tarafından çizilmişti.

Vhalla şaşkın şaşkın kumaş parçasına baktı.

“Bunları yapmaya başladık, arkadaşlarımla ben.” Tim kumaş uzattı. Jax ve Baldair bir adım yaklaştılar. Hatta Aldrik bile daha iyi görebilmek için eğildi.

“Çok iyi olmadığını biliyorum, bu sadece çadırları su geçirmez yapmak için kullanılan şeylerden. Burada boya bulamıyoruz.”

“Neden?” diye sordu Vhalla şaşkın şaşkın. “Bunları neden yapıyorsunuz?”

“Şey,” diye kekeledi Tim. “Hepimiz bunun şans getireceğine inanıyoruz. O kadar çok şey atlattın ki... Başkent’e yapılan saldırı, kum fırtınası, suikast denemesi, Kuzey’i tek başına aşmak. Ve alınma ama bir kütüphaneci kızın bunlardan kurtulması imkânsız görünüyor.” Tim şoka girmiş bir halde ağzını kapattı. “Bunları söylememeliydim.”

“Hayır, haklısın,” diye kahkaha attı Vhalla.

“Her neyse, sanırım Rüzgârgüdücü’nün rüzgârlarının kut-sanmış bir yanı olduğuna ve içinde bulunduğumuz savaşta bunun bizi koruyacağına inanıyoruz.” Tim tereddütlü bir şekilde elindeki kumaşa baktı.

“Sanmıyorum ki...”

“Bunları üzerinize takabilirsiniz,” diye duyurdu kadının sözünü kesen Aldrik, Vhalla’nın yanından.

Vhalla şaşkın bakışlarını prene çevirdi.

“Gerçekten mi?” Tim gözlerini prensinkilere dikti.

“Bu benim tasarımımdı; bu kadarına izin vermeliyim,” dedi Aldrik gözlerini kaçırarak duygusuz bir sesle.

Vhalla böyle bir şeyi açıkça itiraf etmesi karşısında şoka girmiş halde ona baktı. “O zaman sanırım sorun olmaz.” Vhalla kıza güvence vermeye çalışarak gülümsedi.

“Teşekkürler!” dedi Tim neşeyle. Prenslere sanki bir anda kim olduklarını hatırlamış gibi baktı. “Eminim yapmanız gereken işler vardır. Sizi meşgul etmeyeyim.”

Tim gider gitmez Vhalla’nın yüzündeki gülümseme silindi. “Bu onları korumaz,” diye fısıldadı ortaya.

“Ana’ya ettikleri dualar da öyle. Onlara dua etmemelerini mi söyleyeceksin?”

Vhalla gözlerini kırpıştırarak Aldrik’e baktı; bu, prensin İmparatorluk’un dini hakkında söylemesini beklediği bir şey değildi.

“Hayır ama..”

“Vhalla, askerlerin umuda ihtiyacı var ve onları umutlandıran çok az şey bulabiliyorlar,” diye açıkladı Baldair. “Cesarete, motivasyona ve kendilerinden daha büyük bir güce, herhangi bir güce, inanmaya ihtiyaçları var. Bu umuda dair sembollere ve işaretlere ihtiyaçları var.”

Vhalla başıyla onayladı, Jax ve Baldair’in düşüncelerini bir adım geriden takip ediyordu. Bu sözleri değerlendirdi. Baldair onun görmediği bir şey görüyordu. Bunu uzun zamandır görüyordu.

“Diğerlerinin senden cesaret ve ilham almaları beni mutlu ediyor,” dedi Aldrik sadece ona ve şaşkın bakışlarıyla buluştu. “Dün geceki davranışım için özür dilerim. Ve şey, anlarsın ya...” Tatlı dili onu yarı yolda bırakmıştı. Aldrik duraksadı ve Vhalla da hareketsiz kaldı. “Sen... Haklısın. Ve beni hâlâ kabul edersen söz veriyorum ki ona sığınmayı bırakacağım.”

“Tabii ki seni kabul ederim.” Onu affetmek ona sinirlenmekten daha kolaydı. Aldrik’le aralarının iyi olması doğru geliyordu. Sebebi ne kadar haklı olursa olsun kavga etmek onlar için doğal bir durum değildi. Âdeta sol elin sağ elle kavga etmesi gibiydi. İkisi de onun birer parçasıydı. “Ama bu konuda tekrar konuşacağız.”

Prens kasıldı.

“Hazır olduğunda,” diyerek avuttu Vhalla, yüzünde kibar bir gülümsemeyle. Şu anda onu daha da zorlamak sonuç getirmezdi; bu, küçük adımlarla, zamanla ve sabırla aşılabacak bir sorundu.

Cephede olmak durumun üstüne gitmek için ideal koşulları sunmuyordu.

Aldrik ona sıcacık ve oldukça minnettar bir bakış attığında Vhalla prensin elini tutmaya yönelik arzusunu güçlkle de olsa bastırdı ama prene olması gerekenden daha yakın yürümeye başladı. Her adımda omuzları birbirlerine değiyordu. Aldrik çekinmeksizin tebessüm edince Vhalla da otuz iki dişini göstererek gülümsedi. İçlerini kaplayan rahatlık öylesine yoğundu ki kamp konağına dönerlerken şaşkın şaşkın onlara bakan askerleri görmediler.

Sonraki iki günü göreceli bir barış halinde geçirdiler. Sabahları Baldair, Raylynn, Jax ve Elecia'yla birlikte geçiriyorlardı. İkinci günün sabahında Elecia, cesurca Fritz'i de kamp konağına getirdi ve Güneyli azimli ve dışa dönük kişiliğiyle bu tuhaf ekibin içinde kendine kolaylıkla yer buldu.

Öğleden sonralarını Soricism'a Yansıtma yaparak geçiriyordu ama değişen çok fazla şey yoktu. Saldırı hazırlıkları planlandığı gibi devam ediyordu ve Vhalla sadece birkaç hafta içinde harekete geçeceklerini biliyordu. Ordu mükemmel bir biçimde dövüşmek için bilenmişti.

Vhalla, izleme platformu olarak adlandırdığı yerde Şef'i bulduğunda dört gün geçmişti.

"Soricism'u yağmalamaya hazırlanıyorlar," diye bildirdi Batılı adam.

Keşke Vhalla onun bu bilgileri nereden aldığını çözebilseydi. Aralarında bir casus olduğunu düşünmek fazlasıyla kolaylaşmıştı.

"Rüzgârgüdücü bir muhbir. Şu an burada olabilir."

Adamın doğruyu söylediğini bilmenin kasvetli bir keyfi vardı.

"Bu, seni uyardığım o şeytani güç."

"Fark etmez." Şef parmaklarını arkasında duran oymalı ahşabın üzerinde dolaştırdı. "Yakında onun ulaşabileceğinden çok daha uzakta olacağız."

"Nasıl? Rüzgârdan hızlı hareket edemezsiniz." Adam blöfö ortaya çıkarmak için gözlerini kısarak baktı.

Vhalla bir Jadar Şövalyesi'le aynı fikirde olacağını düşünemedi ama öyleydi.

“Baş Kabile yaşayacak. Bilgilerimizi ve ağaçlarımızın hayat tohumlarını yanımıza alıp Soricium'dan kaçacağız.” Şef'in yanında duran kız ve Za bu sözler karşısında yüzlerini ekşittiler.

“Ordunun gitmenize izin vereceğini mi sanıyorsunuz?” diye sordu adam.

“Başka çareleri olmayacak. Kuzey'in kudreti onları ezmeye geliyor; bizi özgür bırakacak ve Güneş İmparatoru'nu topraklarımızdan kovabileceğimiz bir yere götürecektir.”

“Bu imkânsız,” diye alay etti şövalye. “Böyle bir saldırıyı koordine etmeniz mümkün değil.”

“Siz Güneyliler ve küçücük zihinleriniz. Eski yöntemlerle başınızı böylesine koparmak acı verici olmalı.” Şef elini kaldırıp arkasına doğru savurdu ve ahşabın üzerindeki oyma işlemlere vurdu.

Vhalla kemerin daha önce hiç görmediği bir büyüyle aydınlanmasını izledi. Sönmeden önce bir süre parıldadı. Başka hiçbir şey değişmedi.

“Ne zaman gideceğiz?” Batılı adam bu gösteriden yeterince etkilenmiş gibi görünüyordu.

“Biz mi?” Kuzeyli kadın kaşlarını kaldırdı. “Senin geleceğini de kim söyledi?”

Za kılıfından bir ok çıkardı.

“Hayır, hayır, bize hâlâ ihtiyacınız var.” Adam gergin gergin bir adım geriledi.

“Size hiçbir zaman ihtiyacımız olmadı ve sağladığınız fayda artık tükendi.” Şef arkasındaki ahşabı okşadı ve parmaklarının ucunda parıltılar dolaştı.

“Size yardım edebiliriz. Jadar Şövalyeleri müttefikiniz...” Adam konuşurken bir ok ağzına girip başının arkasından çıktı. Dizlerinin üzerine yığılıp ellerini boynuna götürerek oku çıkarmaya çalıştı.

“Size ihtiyacımız yok,” diye düzeltti Şef. “Yedi günbatımı

ardından orduları halkımın kudretini öğrenecek ve biz bir kez daha savaşmak için özgür olacağız.”

Za ikinci bir ok çekerken Vhalla bedenine geri döndü.

“Hemen kurmayları çağır.” Vhalla oturur konuma geldi. “Babanı getir,” diye ekledi gönülsüzce.

“Ne oldu?” Aldrik yanında herhangi bir içki olmaksızın oturduğu çalışma masasından kalktı.

“Şu an her dakika çok değerli.” Yansıtmaya yüzünden yorgundu ve ilerleyen günlerde dinlemeye pek fırsat bulamayacağına yönelik korkusu gitgide artıyordu. *Bu, İmparator’un planlarını nasıl etkileyecekti.* Vhalla ayağa kalktı. “Herkes aynı anda açıklayacağım; teker teker açıklamak hem zaman hem de enerji kaybettirir.”

“O kadar mı acil?” Sözcükleri ağırdı.

Vhalla ciddiyetle başını salladı.

Kurmaylar odayı doldururken masanın ortasındaki yerini alan Aldrik’in sağ tarafında bekledi. Çoğunun yüzünde şaşkın bir ifade olsa da prensin arzusunu sorgusuz kabul edip ulakların peşinden gelmişlerdi. Kısa süre sonra İmparator da odaya girdi, yüzünde Vhalla’yı Aldrik’in yanında her gördüğünde beliren o huysuz ifade vardı.

“Neden bir toplantı talep ettin?” İmparator oğluna döndü.

“Vhalla’nın duyurmak istediği bir şey var,” diye yanıtladı Aldrik.

“Neymiş bu?” İmparator, Aldrik’in cevabından hiç de hoşlanmamış gibi görünüyordu.

“Detaylara henüz ben de hâkim değilim,” diye itiraf etti Aldrik.

İmparator boş gözlerle Aldrik’e baktı ve Vhalla prensle arasındaki ilişkinin ne boyutta olduğunu fark etti. Veliaht prens sadece onun sözüne güvenerek toplantı talep etmişti. Gücüyle herkesi Vhalla’nın karşısına dizmişti.

İmparator, “Bayan Yarl,” diye konuşmaya başladıysa da sözleri içeri giren Baldair ve onun Altın Muhafızları tarafından bölündü.

“Bu acil toplantı da ne anlama geliyor?” diye sordu Baldair ağabeyine bakarak masaya ulaştığında.

“Aldrik de tam olarak bilmiyormuş gibi görünüyor,” dedi İmparator soğuk bir sesle. “Umarım bu önemli bir konudur, Yarl. Seninle oyun oynayamayacak kadar meşgulüz.” İmparator’un gözleri ona kaydığında Vhalla sözlerindeki tehdidi hissetti.

“Ben oyun oynamıyorum,” dedi sert bir sesle. Kendi kendine şu an şüpheyeye düşmenin, geri çekilmenin ve zayıflık göstermenin zamanı değil, diye hatırlattı. Daha önce İmparator’un önünde cesurca davranmıştı ve bunu tekrar yapabiliirdi. “Kuzeyliler bir saldırı planlıyorlar.”

“Ne?” Bu sözcük masanın dört bir yanından yükseldi.

“Bu saçmalık,” diye alay etti Albay Schnurr.

“Bunu kendi kulaklarımla duydum. Shaldan’ın Şefi yedi günbatımı sonra olacağını söyledi,” diye bildirdi Vhalla.

“Liderler halklarına sürekli yalan söyler.” İmparator elini sallayarak geçiştirdi.

“Öyle mi?” Vhalla bu iğneleme fırsatını kaçırmamıştı ve İmparator şaşkın bir öfkeyle ona baktı. O kendini toparlayamadan Vhalla konuşmaya devam etti. “Şef halkına hitap etmiyordu. Jadar Şövalyeleri adına onunla birlikte çalışan Batılıyla konuşuyordu.”

Fısıltılar ve kuşku dolu bakışlar masa boyunca dalga dalga yayıldı. Kurmaylar hâlâ bilmiyorlardı. Artık bunu bir sır olarak saklamak anlamsız gelmeye başlamıştı. Ayrıca gizlilik onlara şu âna kadar herhangi bir yarar sağlamamıştı.

“Yalan! Tam da *Rüzgârgüdücü*’den beklenecek yalanlar ve iftiralar.” Albay Schnurr yumruğunu masaya vurdu.

Aldrik, Vhalla’ya yarım adım daha yaklaşarak neredeyse mırıldarcasına, “Albay Schnurr,” dedi. Parmak uçları Vhalla’nın beline dokunuyordu. “Senin yerinde olsam sıradaki kelimelerimi çok dikkatli seçerdim.”

“Onlarla çalışan bir Jadar Şövalyesi mi var?” diye sordu masanın karşısındaki Erion kaşlarını çatarak.

Vhalla ciddiyle başını sallayarak onayladı.

“Babama haber göndermem gerek,” diye homurdandı Erion.

“Amcama Le’Danların bu tehdide karşı yanımızda yer aldıklarını söyleyebilir miyim?” diye sordu Aldrik Erion’a.

“Le’Danlar Rüzgârgüdücü’nün dostu.” Erion başıyla önce prensi sonra Vhalla’yı selamladı.

Vhalla masanın uzak köşesindeki Albay Schnurr’un hareket-siz kalışını izledi.

“Böyle bir saldırıyı nasıl koordine ediyorlar?” diye sordu Raylynn.

“Bir tür büyüyle.” Vhalla başını iki yana salladı. “Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Ağaçlarla bağlantılı bir şey.”

“Emin misin?” diye sordu başka bir kurmay.

“Eminim.” Vhalla başıyla onayladı.

“Ama eğer bu büyüyü bilmiyorsan...”

“Size bildiğim her şeyi anlatıyorum.” Vhalla iki avucunu da masaya dayayıp öne eğildi. “Bir temas kuruldu. Şef’in ordumuzu ezeceğini düşündüğü boyutta bir saldırı olacak. Onlar endişeli ve ölüyorlar. Bu, çaresizlikten kaynaklı bir hareket. Baş Kabile bu saldırıyı bir kaçış yolu olarak kullanıp Kuzey’i hayatta tutmayı planlıyor.” Vhalla sertçe yutkundu ve kolları titremediği için şaşkınlıkla minnet duydu. “Yani ya oturup sözlerime güvenip güvenmeyeceğinizi tartışırız ya da ne *yapmamız* gerektiğine karar verimiz.”

Hepsi afallamış bir sessizlik içinde ona baktı. Vhalla bir kez daha sertçe yutkundu. Sağ tarafındaki kır saçlı Albay Zerian kahkaha atmaya başladı. Herkes yavaşça ona döndü.

“Kütüphaneden gelme bir kızın en büyük askeri dehâlara haddini bildirdiği gün acı bir gündür.” Vhalla’ya dönüp sırttı ve kadın onun gözlerindeki deli pırıltıyı gördü. “Ama elbette hepimiz artık senin sıradan bir kütüphaneci kız olmadığını biliyoruz. Devam et, *Leydi Yarl*.”

Vhalla kurmayının kullandığı saygı ifadesi karşısında İmparator’un yüzünde beliren şoku gördü ve kesin bir tavırla başını sallayarak onayladı.

“Bence zaman dolmadan saraya saldırmalıyız. Uzun zamandır antrenman yapıyoruz, ordu hazır ve ben de onları yönlendirmeye hazırım.” Yutkundu. *Gerçekten bunu söylemiş miydi?* “Batılı casus saldırı planlarımızı onlara anlattı fakat avantaj hâlâ bizde. Liderlerini kılıçtan geçirip kutsal ormanlarını küle çevirebiliriz.” Vhalla sözleri karşısında dehşete düşmek istedi. Ama kendi kendine daha önce defalarca söylediği için artık inandığı şeyi tekrarladı, bunu yapmak zorunda olduğunu.

“Onların saldırılarının ne getireceğini bilmiyoruz ama destek güçler kutsal ormanlarını alevler içinde gördüğünde moralleri yerle bir olacaktır.” Kız sözlerine devam ederken birkaç kurmay başını sallayarak onu onayladı. “Ayrıca bu, bizim askerlerimize moral verecektir ve eğer dövüşmek zorundaysak bu dövüşten zaferle çıkacağız. Bu yüzden...”

“Bu kadar yeter!” İmparator, Vhalla’nın sözünü kesmek için neredeyse bağırmıştı ve masadaki herkes şaşkınlıkla yerinden sıçradı.

Vhalla dikleşerek masadan uzaklaştı. Nefret, öfke ve korku karışımı duygular içinde dolaşıp dururken dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu.

“Kendimi yeterince açık ifade edemedim mi? Strateji belirlemek için burada değilsin. Bana zafer kazandırmak için buradasın; bu yüzden yaşamana izin verdim.”

İmparator’un sözleri üzerine birkaç kişi şaşkın şaşkın bakıştı. Aldrik babasıyla yüzleşmek için kıpırdandı.

“Soricism’a zamanından önce saldırmayacağız,” diye duyurdu İmparator, hiç kimsenin konuşmasına fırsat tanımadan.

“Lordum.” Aralarındaki en cesur kişi Albay Zerian’dı. Aldrik konuşamayacak kadar şoka girmiş, hâlâ babasının bu bildirisini hazmetmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. “Haftalardır antrenman yapıyoruz ve bu elimize geçen en iyi fırsat.”

“Saldırıya direneceğiz ve ben aksini söyleyene kadar kuşatmaya devam edeceğiz,” diye duyurdu İmparator.

Vhalla dehşet içinde bakakaldı. İmparator sadece ona duy-

duğu kin yüzünden mantıksız hareket ediyordu. İcini nefret kapladı. Bu adam ne halkını ne de başkalarının ıstırabını düşünüyordu. Tek düşündüğü şey insanların gözündeki güçlü konumuydu.

“Ben Vhalla’ya katılıyorum.” Aldrik sonunda kendini toplamıştı.

İmparator dikkatini büyük oğluna verdi.

“Ben de ona katılıyorum,” dedi Daniel, Vhalla’nın tarafında yer alarak.

Vhalla bu cesareti karşısında dehşet dolu bir minnettarlıkla ona baktı.

“Ben de Leydi Yarl’a katılıyorum,” Erion da Altın Muhafız arkadaşının yanında durmuştu.

“O bir leydi değil!” dedi İmparator. Artık sabrının taşığını belli eder bir ses tonuyla ve Vhalla’nın göğsü sıkıştı.

“Batı’da öyle,” dedi Erion soğukkanlılıkla. “Batı’nın geleneklerinin önemsiz olduğunu mu söylüyorsunuz, lordum?” Sözlerinin ardında tehlikeli bir ima yatıyordu.

“Asla böyle bir şey söylemem.” İmparator bu savaşı kazanmak için ihtiyaç duyduğu insanlara hakaret etmeyi göze alamayarak başını iki yana salladı.

“Dediğim gibi, Le’Danlar Rüzgârgüdücü’nün yanında yer alıyorlar. Onu hanemin bir leydisi yapmaktan onur duyarım,” dedi Erion buyururcasına.

Vhalla birkaç kişinin daha başıyla onayladığını gördü, hatta aralarında bir iki Güneyli de vardı. Bu durum İmparator’un tavırlarını daha da sertleştirmiş gibi görünüyordu.

“Sanırım liderlerin konuştu, baba.” Yanından Aldrik’in sesi yükseldi. Obsidiyen bakışlarıyla babasına meydan okurken gözleri Vhalla’yı görmüyordu bile.

“Öyle mi?” dedi İmparator yavaşça.

“Öyle.”

İmparator tekrar konuşmaya başladığında bakışlarıyla oğlunu ezmeye çalıştığından Vhalla’ya bakmadı. “Kendini kaybe-

diyorsun Aldrik,” dedi İmparator kısık sesle ve ardından sesini yükselterek devam etti. “Bayan Yarl, verdiği bilgiler için teşekkürler, çıkabilirsin.”

Vhalla donakalmış halde gözlerini kırıştırdı. *Tüm o yaptıklarından, onca şeyden sonra onu kovuyor muydu?*

“Emrim anlaşılmadı mı?” İmparator sonunda ona döndüğünde Vhalla irkilerek harekete geçti.

“Elbette anlaşıldı.” Masadan uzaklaştı ve Aldrik’in odasına yöneldi.

“Toplantının geri kalanının gizli olmasını arzuluyorum, Bayan Yarl,” diye ekledi İmparator.

Vhalla duraksadı. İmasındaki sertlik tüylerini diken diken etmişti. “Ben asla...”

“Liderlerin gizli konuşmalarını dinlemeyi alışkanlık haline getirmiş görünüyorsun,” diyerek sözünü kesti.

“Ama o...” Gözlerini kırptı. Kendi verdiği emirleri ona karşı mı kullanıyordu? *Bunu herkesin önünde yapacak kadar küstah mıydı?*

“İşimi şansa bırakmamayı tercih ederim. Jax,” dedi İmparator Batılıya dönerken. “Sana emanet ettiğim şey yanında mı?”

“Lordum, bunu yapmamanızı öneririm.” Jax’in zayıf itirazı saf bir iğrenme duygusundan besleniyordu.

İmparator, “Emrimi yerine getir!” diye neredeyse bağırdı.

Jax çaresizce önce Baldair’e ardından Aldrik’e döndü. İki prens de aksi yönde bir şey söyleyemiyor gibiydi. Tüm gözler beklenti içinde uzun saçlı Batılıya dönmüştü.

İmparator, Vhalla’ya doğru dönerken albay ayaklarını sürüyerek odadan çıktı. Vhalla o an İmparator’un yüzünde olan ifadeyi daha önce hiç görmemişti. Bu, İmparator’la tüm karşılaşmaları arasında en korkutucu olandı. Çünkü adamın dudakları, yaralı bir av bulmuş vahşi bir yırtıcıya benzer ölümcül ve tehlikeli bir tatminle hafifçe yukarı doğru kıvrılmaya başlamıştı.

“**B**AYAN YARL,” dedi İmparator masadan bir adım uzaklaşırken, “ne olduğunu tam olarak anlıyor musun?” Vhalla ağzını kapalı tutup İmparator’un devam etmesine izin verdi. Tüm gözler adamın üzerindeydi. “İzin ver sana ve kurmaylarıma açıklayayım. Sen bir *araçsın*; bir silah, Kuzey’i ele geçirmek için ihtiyaç duyduğum biri ve en sadık hizmetkârım olduğundan benim için bunu memnuniyetle yapacaksın.”

“Elbette, lordum,” diye onayladı yumuşak bir sesle. Uzun zamandır ilk kez İmparator’un duygusuz bakışları onu rahatsız etmişti.

“Tabii ki yapacaksın, çocuğum.” İmparator tam karşısında durup burun kemerinin üzerinden onu aşağılayarak süzdü. “Burada olma nedenin düşünmek değil. Bu çok aptalca olurdu. Güçlerinin seni olmadığın bir şeye çevirdiğini düşünmeye kalkma.”

Vhalla itiraz etmemek için dudağını öyle bir ısırıldı ki canı yandı.

Jax elinde ahşaptan kare bir kutuyla geri döndü. Kutunun önünde kilidi açılmış bir mandal vardı. Vhalla tereddüt içinde üzerindeki Batılı yazılarını inceledi.

“Lordum.” Jax kutuyu öyle bir sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz kesmişti. “Tekrar düşünmenizi rica ediyorum. Neler olabileceğini bilmiyor...”

“Sessizlik!” diye çıkıştı Albay Schnurr. “*Sen İmparator’a karşı çıkamazsın.*” Albay, Jax’e pis bir bakış attı.

“Nasıl güçlerle uğraştığımı çok iyi biliyorum.” İmparator saygı dolu bir ifadeyle kutuyu açıp hayranlıkla içine baktı. “Sanırım herkese bu güçlere bizzat benim hükmettiğimi hatırlatmam gerek.”

Kutunun içindekini görünce Vhalla’nın gözleri panikle kocaman açıldı. Konuşmak, eğer yapması gereken şey buysa yalvarmak için ağzını açtı. Onu tekrar oraya, küçük karanlık hapishane hücrelerine koymalarına izin vermeyecekti. Zihni Kuzey’de olduğunu, Ateş ve Rüzgâr Gecesi duruşması sırasında tutulduğu yerden çok uzaklarda olduğunu algılayamıyordu.

“Yemin ederim, lordum, güçlerimi asla sizden izinsiz ve İmparatorluk’a karşı kullanmam,” diye söz verdi titrek bir sesle.

“Ah, Bayan Yarl, sesin bu kadar korkak çıkmadığında çok daha etkileyicisin.” İmparator o kadar kısık sesle konuşmuştu ki Batılı albay dışında kimse onu duymadı.

İmparator Solaris kutunun içindekini çıkardı: Kocaman bir pranga, bir menteşeyle birbirine bağlanmış, bileğe takılan iki kalın kelepçe. Demirin içine Vhalla’nın güçlülükle de olsa kristal olduğunu anladığı cilalı taşlar yerleştirilmişti.

Aldrik de sonunda gördü. “*O nedir, baba?*”

“Onu nereden buldunuz?” Erion kaşlarını iyice çatı.

“Talebim üzerine Lord Ophain getirdi. Bazıları hâlâ emirlerine uyulması gerektiğini biliyor. Bu onun gibi yaratıkları kontrol altında tutmak için Batı’da yapılmış.” İmparator söz verilmeden konuşan lorda sert sert baktı.

“Lord Ophain bunu arzulamaz.” Erion geri adım atmamıştı.

“Fazla cesursun, Lord Erion! Burada benim sözüm geçer, *ağzımdan çıkan yasadır* ve yasalara sorgusuzca uyulmasını sağlamam gerek,” diye bildirdi İmparator ve burnundan soluyan Batı lorduna haddini bildirdi. “Ellerini uzat Bayan Yarl.”

Vhalla'nın midesi bulanıyordu. Tek düşünebildiği şey demirin bir kez daha bileklerine dolanması hissiydi. Tekrar canını yakacaklardı, hem de öncekinden de daha fazla. İmparator onu karanlık bir geleceğin beklediğine dair verdiği sözlerin hepsini tutacaktı.

“Ellerini uzat!” İmparator'un sabrı tükenmek üzereydi.

Vhalla ellerinin titremesini engellemek için yumruklarını sıkı ve ağzına gelen safrayı yuttu. Yavaşça bileklerini kaldırdı. Fakat demirin tenine değmesini beklediği yere sıcak parmaklar dokundu.

Aldrik bileğini sıkıca kavrayarak onu geriye doğru çekerken gözleri alev alev yanıyordu. Vhalla prensin hareket ettiğini duymamıştı bile. “O kelepçeleri ona *takmayacaksın*,” dedi tehdit edencesine. Prens Vhalla'yla babasının tam arasına girdi.

İmparator oğlunun kullarının önünde onun emirlerine açıkça karşı çıkması üzerine afallamıştı. “Aldrik aptalca davranıyorsun.”

“Bu yanlış,” diye ısrar etti prens. Vhalla'yı yarım adım daha kendine çekti ve kadının yumruk halindeki ellerini göğsüne yasladı. “Sana sorgusuzca hizmet etti. Benim ve ordundaki sayısız askerin hayatını kurtardı; hem de birden fazla kez. Ayrıca büyük ihtimalle bugün söyledikleriyle savaşı kaybetmemizi engelledi ve sen onu prangaya mı vuruyorsun?”

Vhalla tiksinti dolu bu sözcükleri sindirmeye çalıştı. Veliaht prensin yüzünde korkutucu ve güçlkle kontrol ettiği bir öfkenin izleri vardı. Sert sert babasına bakarken çenesi kasılmış, dudakları incecik bir çizgi halinde birbirine bastırılmıştı. Vhalla ondan dalga dalga yayılan gücü hissedebiliyordu; Jax bile bu güç karşısında bir adım gerilemişti.

“Oğlum, bu kızın büyüünün *kafanı karıştırdığını* biliyorum. Bu, hepimizin iyiliği için.” İmparator'un gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. “Masaya geri dön ki bu konuyu kapatıp tartışmamıza devam edebilelim.”

Aldrik babasını açıkça duymazdan gelerek Vhalla'ya baktı.

Konuşmaya başladığında sesi belirgin bir şekilde yumuşamıştı. “Gel Vhalla. Babam gizlilik konusunda bu kadar ısrarcı olduğuna göre seni dinlenebileceğin bir yere götüreyim; eminim bugünkü Yansıtma seni yormuştur.”

Vhalla minnettar bir şekilde başını sallayarak kabul etti. Aldrik’in kendi söylediklerine inandığından emin değildi. Kadının bir sonbahar yaprağı gibi titrediğini ve kendini toparlamak için oradan uzaklaşmak zorunda olduğunu fark ettiğinden de.

“Aldrik!” dedi İmparator oğlunun adını bir küfürmüş gibi zikrederek.

“Bu soruyu daha önce cevapladığını biliyorum fakat bir kez daha sorayım; büyüünün asla Solaris İmparatorluğu’na karşı kullanılmayacağına yemin eder misin?” Aldrik’in başparmakları kadının bileklerini kibarca okşadı.

“Yemin ediyorum, prensim,” dedi yumuşak bir sesle. Prens gözlerindeki ve tavırlarındaki şefkat ona güvence veriyordu.

“Yemini sizin için yeterli mi kurmaylar?” Aldrik tekrar masaya döndü.

Hiç kimse hareket etmedi. Vhalla buna şaşırmamıştı. Onlardan oğlunun yanında durarak İmparator’a açık bir şekilde karşı gelmelerini istiyordu. Doğru ve yanlış artık önemsizdi.

“Benim için yeterli,” diyen Daniel ilk konuştu. Gözleri kararlı bir ifadeyle Vhalla’nın kollarıyla buluştu ve kadın rahatlayarak yutkundu. Aldrik’in kolları arasındayken bile Daniel onun tarafında duruyordu.

“Benim için de,” dedi Jax. Kaşlarını çatmış halde, hâlâ İmparator’un elinde duran prangaya bakıyordu.

“Bir kez daha tekrarlayacağım: Le’Danlar, Rüzgârgüdcü’nün ve Batı’nın Lordu’nun yanında duruyorlar,” diye duyurdu Erion gururlu bir ifadeyle.

“Ona güvenmemek için hiçbir sebep göremiyorum.” Vhalla Albay Zerian’ın desteğini beklemiyordu.

“Vhalla hep sözünün eri bir kadın gibi davrandı,” diyerek katıldı Baldair de.

İkinci oğlun da hafifçe başını sallayıp kısık bir sesle Aldrik'in arkasında durması diğer kurmaylara da güvence vermiş gibi görünüyordu.

"Artık böyle şeylere ihtiyaç duyduğumuz zamanları geride bıraktık." Aldrik babasına döndü. "Bırak o yadigâr geldiği müzenin o karanlık köşesine geri dönsün."

Uzun bir sessizlik oldu. İmparator gözlerini kısarak önce Aldrik'e, ardından da masaya baktı ve sonra tüm dikkatini Vhalla'ya verdi. Vhalla nefesini tuttu. Aldrik'in parmaklarının sıcaklığını teninde hissedebiliyordu ve prensin onu bırakmamış olması onu rahatlatıyordu.

"Bayan Yarl," diyen İmparator doğrudan ona hitap etti. "Bu artık senin ne olduğun, olmadığın ya da ne yapabileceğinle ilgili değil. Neyi yapıp yapmayacağına yemin etmenle de alakalı değil. Konu İmparator'unun, *gerçek hükümdarının* emrine itaat etmek."

Aldrik'in elleri titreyen bileklerini sıktı. Şu anki durumundan nefret ediyordu. İmparator'dan bedeninin her hücresiyle tiksiniyordu. Derin bir nefes aldı, her şeye rağmen ne yapması gerektiğini biliyordu.

Vhalla parmaklarına dokununca prensin dikkati ânında kadına döndü. Yaşadığı şok parmaklarını gevşetince Vhalla'nın bilekleri ellerinden kayıverdi. Umursamazlığın verdiği cesaretle parmaklarını prensin havada duran parmaklarına doladı.

"Prensım, bana duyduğunuz inanç ve güven için teşekkür ederim," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. Aldrik itiraz etmek için dudaklarını araladıysa da Vhalla sert bir şekilde başını iki yana salladı. "Ben sadık bir kulum ve İmparator'umun emirlerine itaat etmeliyim."

Ellerini onunkilerden çektiğinde Aldrik tekrar tutmak için bir hamle yaptı. Vhalla uyarı dolu bir bakışla onu durdurdu. Kararını vermişti.

Sözlerinin ve o noktadan sonra ağzından çıkacak her şeyin aksine bu kararı İmparator'u destekleme arzusundan vermemişti.

Kararının sebebi tam zıttı duygulardı. Kurmayların desteğini de arkasına alıp kendini itaatkâr bir asker olarak konumlandıracaktı. Kendi iradesiyle, güçten gözü dönmüş efendisinin mütevazı kölesine dönüşecekti.

En azından bileklerini uzatırken olmasını umduğu şey buydu.

Sonunda istediğini elde eden İmparator soğuk metali tenine dayayıp kelepçeleri kapattı. Kapanan kelepçelerin çemberi tamamlamasıyla kristaller hafifçe parıldadı. Nefesi kesilen Vhalla sendeleyip iki büklüm oldu ve dizleri üzerine yığıldı; sanki biri karnına tekme atmıştı. Hayır, sanki biri tüm göğsünü oymuştu.

“Vhalla!” Aldrik yanına diz çöktü.

“Ona dokunma,” diye uyardı Jax. “Bedeni şu an kristallerin etkisi altında, prensim. Senin büyünle etkileşimi kötü olabilir.”

Vhalla nefes almak için savaş verdi. Pranga nefes alma ve düşünme yetilerini ondan almış gibiydi. Tüm bedenini tuhaf bir his kaplamıştı ve başı fırıl fırıl dönüyordu.

“İyi misin?” Vhalla, Daniel’in öne doğru bir adım attığını hayal meyal fark etmişti.

“İyi... İyiyim. Sadece...” Nefes alma çabasıyla soluk soluğa kalmıştı. Âdeta hava tamamen yok olmuştu. Dünya fazlasıyla hareketsizdi. Kendi sesi bile kulağına uzak ve soluk geliyordu. “Şoktayım.”

“Bir büyücünün gücünün geldiği yere sanırım Kanal deniyor.” İmparator’un gözünde tuhaf bir ışıltı vardı. “Bu pranga eski Mhashan’daki Rüzgârgüdücüler tarafından diğer büyücülerin Kanallarını kapatmak için tasarlanmış.”

Vhalla içinden *diğer Rüzgârgüdücülerin*, diye düzeltti. Gözlerini diktiği prangayı bulanık görüyordu. Bunlar köleler tarafından diğer köleler üzerinde kullanılmak üzere yapılmıştı.

“Büyücülerin büyülerinin kaynağına ulaşmalarını engelliyor, pranga takılı olduğu sürece Kanallarını açmalarını önüyor,” diye açıkladı İmparator dehşete düşmüş görünen masaya. “Rüzgârgüdücülerin yetenekleri hesaba katıldığında büyüünü ondan ayırmanın en doğru seçenek olduğunu düşünüyorum.”

Vhalla büyüünün hissine ne kadar alıştığını fark etmemişti. Büyüsü onun bir parçasıydı ve yokluğu bir uzvu koparıp atılmış gibi hissettiriyordu. Yine de ayağa kalkmaya çabaladı. Aldrik dirseğinden tutarak ona yardımcı oldu. Vhalla'nın ona kendisine dokunmamasını söyleyecek enerjisi yoktu.

"Sadakatini kanıtladı, baba. Şunları çıkar." Baldair kaşlarını çatarak Vhalla'nın boş ifadesine baktı.

"Gidebilirsin, Bayan Yarl." İmparator tekrar masaya doğru yöneldi.

Vhalla gözlerini ayaklarına dikip birbirine bağlı, önünde duran ellerini görmezden gelmeye çalıştı. Kendini hareket etmeye ikna etmeye çabaladı.

"Yeter! Bu kadar yeter!" Aldrik hâlâ Jax'ın elinde duran kutuyu koparırcasına aldı. İçindeki küçük anahtarı çıkardıktan sonra kutuyu fırlatınca ahşap büyük bir gürültüyle yere çarptı. Prens kadının bileklerini kavradı. Kristaller Aldrik'in dokunuşuna tepki vererek daha da parıldadı.

Aldrik dişlerini sıkıp anahtarı kelepçeleri bir arada tutan menteşeye soktu. Kelepçeler açılınca pranga metalik bir şangırıtıyla yere düştü. Aldrik çenesi kasılmış halde onları yerden alıp kutunun içine fırlattı ve kapağı kapattı.

"Jax," diye gürledi. "Bunu ormana götürüp *uzak ve derin* bir yere göm. Nereye gömdüğünün bilgisi seninle mezara kadar gitsin."

Jax onaylarcasına başını sallayıp kaostan yararlanarak kimse itiraz edemedi odadan çıktı.

"Prensime, bu Batı'nın miraslarından biri!" Albay Schnurr dehşete düşmüştü.

"Bu nefretin mirası." Prens kendisine karşı çıkan adama gürledi. "Gerçek Batılıların gurur duymadığı bir miras."

Albay Schnurr yüzünde öfke ve tiksinti karışımı bir ifadeyle başını iki yana salladı. Konuşmak için ağzını açıtsa da bunun doğru olmayacağına karar verip hızla kapıdan çıktı.

"Vhalla, benimle gel." Aldrik kadının elini tuttu.

“Oğlum, bunu...” diye konuşmaya başladı İmparator, kendine hâkimiyeti herkesin içinde yapılan bu küstahlık ve sergilediği güç gösterisinin istediği gibi gitmemesi karşısında dağılmaya başlamıştı.

“Baba, Leydi Yarl’a, yani konuğumuza, sadık kuluna, sana zafer kazandırması için buraya getirdiğin insana karşı davranışlarını korkunç buluyorum. Onu defalarca test ettin ve her testini bir öncekinden daha büyük bir başarıyla geçti.” Aldrik parmağını babasına doğru uzattı. “Artık yeter. Ona, sırf canın istediği ya da kendini tehdit altında hissettiğin için tekrar zarar vermene ya da kendisine zarar vermesini talep etmene izin vermeyeceğim. Savaşın yarattığı baskının kararlarını etkilediğinin farkındayım. Umarım bunu sen de bir an önce fark edersin çünkü fazlasıyla hak ettiği özrü dileyene kadar herhangi bir konuda konuşmaya niyetim yok.”

Vhalla da dahil olmak üzere herkes şoka girmiş bir halde prence bakıyordu. Bundan bihaber olan Aldrik kolunu kadının omzuna attı ve onu hızla arka koridora yönlendirdi. Vhalla, İmparator’un ayaklarını vura vura peşlerinden gelmesini beklediyse de herhangi bir ayak sesi duyulmadı. Aldrik kadını sığınakları haline gelen yere yönlendirip kapıyı arkalarından kapattığında tüm endişeleri yok oldu.

“Buna inanamıyorum, o... o... Ana aşkına,” diye köpürdü Aldrik. “*Kristaller*, kristalleri buraya getirmiş. Delirmiş olmalı! Amcamın onları ona verdiği inanamıyorum.”

“Eminim Lord Ophain’in başka seçeneği yoktu,” dedi Vhalla bunun doğru olmasını umarak.

Aldrik onu duymazdan gelerek devam etti. “Ne cüretle Batı’nın Rüzgârgüdücüleri sığır gibi gütmek, onları kullanıp öldürmek için yaptığı prangayı senin üzerinde kullanır?”

Ellerinin çevresi alev almıştı. Vhalla iki eliyle onun yumruğunu tuttu ve alevler kadının parmaklarını yaladı. “Bir şeyleri yakma.”

Prens onun adına duyduğu öfke korkutucu olduğu kadar rahatlatıcıydı da. Ama çözülmesi gereken problemlerin sinirle

aşılamayacaklarını biliyordu. Prensi karanlık yerlere sürgün eden bu sinirdi. Vhalla onun da bunu görmesini, bundan uzak durmasını istiyordu. Gözleri birbirleriyle buluştuğu anda Aldrik'in öfkesi yumuşadı.

"Vhalla! Tanrılar adına Vhalla." Prensın elleri kadının yüzüne gitti ve alevler sönüverdi. "Buna nasıl cüret eder? Sen bunu neden yaptın? Ona izin vermemeliydin."

"Buna izin vererek onun daha da kötü görünmesini sağladığımı düşünüyorum," diye açıkladı.

Aldrik rahatsız edici bir kahkaha attı. "Gerçekten böyle mi düşündün?"

"Haklı mıydım?" Vhalla onun afallamış yüzüne baktı.

"Kesinlikle haklıydın." Aldrik dudaklarını alına götürdüğünde kadın gözlerini kapattı.

"Böyle davranmamalıydın Aldrik." Vhalla kristallerin etkisi altındayken prensin ona dokunduğunu ve Jax'in uyarısını hatırladı. Babasına yaptığı küstahlığı düşündü.

"Hayır, *bunu sakın söyleme,*" dedi sert bir ifadeyle. "Ben doğru olan şeyi yaptım. Sana bu şekilde davranırken onun yanında yer almaktan çok yoruldum. Artık göstermelik davranmayacağım."

Koridorda ayak sesleri yükseldi. Vhalla keskin bir nefes aldı ve Aldrik onu kendine doğru çekti. Kadının zihninden her türlü kötü ihtimal geçiyordu: onu prensin yanından uzaklaştırmak için gelen askerler, onu hapsetmeleri, tekrar o lanet olasıca prangaya vurulması. Bu düşünce toplamayı başardığı gücü yok etti. Kapı, dışarıdaki kişinin ona vurmasıyla sallandı.

"Ağabey, bir iç savaş çıkmadan önce hemen geri dön." Baldair yumruğunu kapıya defalarca vurdu. Aldrik yüzü kadının saçlarına gömülü halde derin bir nefes aldı. "Babamın yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyorum," diye ekledi Baldair daha kısık bir sesle. "Aslına bakarsan iğrençti. Ama buna gerçekten şaşırdın mı? Vhalla kurmaylarının karşısında onu utandırdı. Güç kaybediyordu ve kontrolün hâlâ onda olduğunu göstermesi gerekiyordu. Gururuna yenik düştü..."

Aldrik kapıyı savurarak açmak için kadının yanından ayrıldı.

“Yani *nazik gururunu* incitmemek için bu davranışı sergilemesine izin verip onu affetmeli miyim?” diye çıkıştı Aldrik.

“Batılı kurmaylar o prangayı kullandığı için ona çok öfkeli. Bu Batı’yla ticari ilişkileri kötü etkileyecek...”

“Etkilemeli de!” Aldrik’in öfkesi geri dönmüş ve kardeşine yönelmişti. “O, Doğu için bir ilham kaynağı, bir umut ışığı, yeni bir çağın başlangıcı ve babam Rüzgârgüdücülere yüz yıl önce davranıldığı gibi davranılacağına, onların avlanıp öldürüleceğinin mesajını veriyor. Onun bir araç olduğunu söyledi! Onu bir insan olarak görmediğini, sadece bir *alet* olarak gördüğünü. Batılı liderlerin Batı’nın hâlâ bu yobaz düşünce yapısıyla birlikte anılmasını istememelerini anlıyorum, pranga amcamdan gelmiş olsa da.”

“Eve döneceklerini söylüyorlar.” Baldair ağabeyinin haklı tiradını duymazdan gelerek yalvarırcasına ellerini kaldırdı. “Başlarında Erion var ve ‘Batı’dan olmadığım’ için beni dinlemiyor.”

“Güzel, böylece babam ihtiyaç duyduğu insanlara neden saygı göstermek zorunda olduğunu anlar,” dedi Aldrik tükürürcesine.

“Aldrik,” diyerek araya girdi Vhalla ve sadece ses tonuyla iki prensin de dikkatini çekmeyi başardı. Koyu saçlı sevgilisinin yanına gidip elini Aldrik’in yanağına uzattı. Prens dokunuşu karşısında hafifçe iç çekti. “Git.”

“Ama...”

“Hayır.” Vhalla başını iki yana salladı. “Onlara geleceğin İmparator’unun şu ankinden daha yüce, daha iyi bir adam olduğunu göstermelisin. Bu savaşın bitmesini istiyorum ve bu amaca ulaşmak için bana karşı yapılan saldırıların hepsini görmezden gelebilirim. Senin de aynısını yapman gerek.”

“Vhalla,” diye fısıldadı Aldrik yumuşak bir sesle.

“Git ve bunu sonlandır,” diye yalvardı Vhalla. “Beni eve geri götüreceğine söz verdin.”

“Sen inanılmaz bir kadınsın.” Elleri kadının kollarıyla buluştu ve sevgi dolu gözlerle ona baktı.

Vhalla ona hafifçe gülümsedi.

“Yani geliyor musun?” Baldair eşikte kıpırdandı.

“Evet.” Aldrik başıyla onayladı. “Ve itaatimin kaynağının babamın bir hayvan gibi zincire vurmaya çalıştığı kadın olduğunu herkese bildirmeye niyetliyim.”

Aldrik’in ruh hali karşısında Baldair yenilmiş bir ifadeyle ellerini havaya savurdu.

Prensi öne doğru uzanıp Vhalla’nın alnına yumuşak bir öpücük daha kondurdu. Kadın gözlerini kapattı ve hafifçe iç çekti. Dürüst olması gerekirse kalmasını istiyordu. Aldrik’in varlığı ona güvence veriyor, kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Sanki ikisi bir aradayken hiçbir şey onları durduramazmış gibi geliyordu. Ama prens Vhalla’nın ondan istediği şeyi, yapması gereken şeyi yaptı. Kadını bırakıp kardeşinin yanına gitti.

“Vhalla,” Aldrik nazik ama sert bir sesle konuştu. “Eğer bu kapıyı benden başka biri açar ya da zorla içeri girmeye kalkarsa onlara karşı koyacaksın. Babam ben senden uzaktayken gizlice bir şeyler yapmaya çalışabilir.”

Vhalla bitkin halde başını sallayarak onayladı. “İkinize de iyi şanslar.”

Kapı kapandığı anda o gün yaşadıklarının hepsi birdenbire üzerine çöktü ve Vhalla destek almak için duvara yaslanmak zorunda kaldı. Dizlerinin bağı çözülünce aşağı doğru kayarak kapının yanında dertop oldu. Kendine sıkıca sarılıp Fare, Benli ve Egmun’a dair anılarının bedenini titretmesini engellemeye çalıştı.

Vhalla ayrıca dehşet içinde, İmparator’un kristaller ve onun hakkında ne bildiğini düşündü. Pranga herhangi bir büyücü üzerinde çalışacak şekilde yapılmıştı, belki de Aldrik’in onun büyülü taşlarla başa çıkamayacağına dair yalanı hâlâ işe yarardı. Eğer İmparator onlarla başa çıkabileceğini öğrenirse bu Vhalla’yı daha farklı bir konuma sokardı. Onu İmparator’un Kristal Mağaralar’da gizlenen efsanevi gücü açığa çıkarmak için kullanacağı

bir araç haline getirirdi. O iğrenç adamın ne dolaplar çevirdiğini düşünmek acı vericiydi ve Vhalla gözlerini sıkıca yumdu.

Uyuyakalmış olmalıydı çünkü hatırladığı bir sonraki şey Aldrik'in onu kibarca sarsmasıydı.

"Vhalla," diye fısıldadı prens.

"Ne, ne var?" Gözlerini uyukulu bir şekilde kırıştırdı.

"Neden yerde yatıyorsun?" Prens sesi bitkinlikten yoğunlaşmıştı.

"Bilmem... Sanırım uyuyakaldım." Vhalla ona korkularını anlatmak istemiyordu. Onları zaten bildiğine emindi. "Saat kaç?"

"Geç oldu," diyerek esnedi prens ve onun ayağa kalkmasına yardım etti.

Hızlıca üzerlerindeki fazladan kıyafetleri çıkardılar. Vhalla birbirlerinin yanında bu denli rahat olmalarının tadını çıkardı. Ona hâlâ huzur verebilen sayılı şeylerin tadını çıkarmalıydı.

"Bunca zamandır toplantıda mıydın?" diye sordu Vhalla.

"Toplantıdaydım... Toplantıdaydık."

"Ortalığı karıştırdım," diye mırıldanarak kendini yatağın ucuna sertçe bıraktı.

"Hayır, ortalığı karıştıran babamdı. Aslına bakarsan kendi pisliğini temizlemeye çalışmasını izlemenin ferahlatıcı bir keyfi vardı." Aldrik odayı aşip karşısında durdu.

Vhalla başını kaldırarak prensine baktı. Üzerinde belinden iple tutturulmuş sıradan pamuklu bir pantolon dışında bir şey yoktu. Saçları gevşekçe toplanmış, gün boyunca sürdürdüğü kelime ve güç savaşlarının ardından düzeltilmemişti. Yüzünün çevresini sarıyor ve sert hatlarına çarpıcı gölgeler düşürüyordu. Sadık bir şekilde omuzunun üzerinde titreşen küçük alev, vücudundaki çektiği güçlüklerin ve geçtiği sınavların hikâyelerini anlatan yaraları aydınlatıyordu. Vhalla yutkundu, birdenbire boğazı kupkuru olmuştu. Prens gözlerinde çok farklı bir bakış vardı.

"Bu gece, geçtiğimiz yıl boyunca, özellikle de Kesişim'den beri ne kadar geliştiğini gördüm. Hiç kimsenin sahip olduğunu düşünmediği gücü bulmanı, devlet meselelerini ustalıkla ele al-

manı, bir soyluya yakışır şekilde davranmaya başlamayı ve kendini herkesin beklentilerini aşacak şekilde zorlamayı izledim," diye başladı Aldrik.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum." Bu sözcükler aceleyle Vhalla'nın dudaklarından dökülmüştü. Prensın tavırlarında ona mutluluk veren bir şey vardı. O kadar ki bu mutluluk onu endişelendiriyordu. Bedeni ağzından çıkan ilk sözcükle birlikte prensın gözlerinde gördüğü şeyi biliyordu ama zihni bunu reddediyordu. Hem her şeyi söylemesi hem de hiçbir şey söylememesi fikri onu dehşete düşürüyordu.

"Bundan keyif alıyor musun?"

"Bundan keyif alıyor muyum mu?" diye tekrarladı.

Aldrik papağanlık yaptığıyla ilgili bir yorumda bulunmadı. Sessizce cevabını bekledi.

"Sanırım," diye fısıldadı Vhalla. "Daha önce bilgi birikimi mi hiç böyle birleştirerek kullanmam gerekmemişti. Her teoriyi, tarih hakkında öğrendiğim her şeyi birleştirmem. Bu, normalde yaptığımın çok ötesinde ve zaman zaman beni dehşete düşürse de genel olarak heyecanlandırıyor."

"Doldurmam gereken bir makam var. Bu makam bunları her gün yapmanı gerektiriyor. Ben İmparator olmadan önce birinin bu göreve gelmesi lazım." Sertçe yutkunduğundan Aldrik'in boğazındaki yumru kıpırdandı. "Bu makama geçecek kişinin son derece zeki, güçlü ve nazik olması gerek. Beni yumuşatmayı başarabilmesi ve en karanlık ânımda dahi bana insanlığımı hatırlatabilmesi lazım."

"Bu çok zor bir iş gibi görünüyor," diye fısıldadı Vhalla sersemlemiş bir halde. Her şey doruğa ulaşmak ve tüm dünyasını paramparça etmek üzeriydi.

"Öyle ve öyle olmaya da devam edecek." Aldrik parmaklarını açıp kapattı. "Ama mükafatı da yok değil. Bu kişinin sözüne güvenilecek, saygı duyulan ve takdir gören biri olacak. Bu kadın İmparatorluk'un geleceğini iyilikle ve barışla şekillendirebilir." Bir anlığına gözlerini yere dikti ve yanaklarında hafif bir kızarıklık-

lık belirdi. “Eğer isterse benim gül bahçemi sonsuza kadar ofisi yapabilir.”

Prens onu kandırmak için tam olarak ne demesi gerektiğini biliyordu. “Bu mevkiye başvurmak için ne yapmak gerek?” diye fısıldadı Vhalla.

“Bu, başvurabileceğin bir mevki değil.” Aldrik’in bakışları tekrar kendisine döndüğünde Vhalla’nın göğsü sıkıştı. “Sana teklif edilmesi gerek.”

“Kimin tarafından?”

“Benim.” Aldrik önünde diz çöktü.

Vhalla herhangi bir ses çıkarmaya çabaladı. Nefes almaya çalıştı. Şoktan ayak parmaklarına kadar uyuşmuş gibi hissediyordu ve sanki tüm dünyası prensin ağzından çıkacak kelimelere bağlıydı.

“Teklif etmemi ister misin?” diye sordu prens, kadının ellerini tutarak.

“Anlamıyorum,” tepkisi o denli zayıftı ki zar zor duyulmuştu. Kalp atışlarının sesi çok daha yüksekti.

“Sen, Leydi Vhalla Yarl, bir gün İmparatoriçe Vhalla Solaris olmayı kabul eder misin?”

15

“**N**E?” HER ŞEY BU TEKLİFİN imkânsızlığı içinde donakalmış, tüm dünya veliaht prensin çıplak göğsüne ve karşısında diz çökmesine odaklanmıştı.

Aldrik yüzüne öyle korku dolu bir umutla bakıyordu ki Vhalla'nın kalbi yerinden çıkacaktı. Prens başka hiçbir şey söylemedi. Vhalla'nın teklifini duyduğunu biliyordu.

Evlenme teklif etmişti.

Hem de ona.

Saniyeler uzadıkça uzadı ve Vhalla bunun bir şaka olmadığını anladı. Herhangi bir beklenti yoktu. Sadece şoka girmiş bir halde öylece durmayı sürdürdükçe daha da paniğe kapılıyor-muş gibi görünen prens vardı.

“Beni değil, beni... seçemezsin.” Vhalla başını iki yana salladı.

“Seçebilirim ve seçtim.” Ellerini daha da sıkıca kavrayan Aldrik'in sözlerinde korku dolu bir tını vardı. “Vhalla, seni istemediğin herhangi bir şeye zorlamayacağım. Eğer...” Sesi çatladı ve duraksadı. “Eğer evet dersen sen bir Divan Leydisi olana kadar evlenmeyeceğiz. Nişanlı olduğumuz o zamana kadar gizli kalacak. Sana yemin ederim ki sözümü tutacağım. Ama bilmek

zorundayım, bu yolda benimle el ele yürüyüp yürümeyeceğini bilmek zorundayım.”

Zihnindeki tüm düşünceler dikkatini çekmek için yarış halindeydi: gizli bir nişan, hayatını Aldrik’le geçirmek, hükmetmek için yaratılmadığı bir diyara hükmetmek, prensin gül bahçesi, *İmparatoriçe olmak*. Çözmeleri gereken çok fazla şey vardı. Hayatlarında cevaplanmayı bekleyen çok fazla soru. Vhalla ellerini onunkinden çekip böyle tuhaf bir fikri düşünmek için bile dünyalarının daha güvenli bir hale gelmesini beklemeleri gerektiğini söylemeyi düşündü.

Ama hareketsiz kaldı. Ya buna zamanları yoksa? Ya yarın ölürse? Ya, ya, *ya...* Bu sözcükler zihninde dolaşp istediği şeyi gizlemeye çalıştı. Ne olduğunu öğrendiğinden beri uğruna savaştığı o şeyi. Tam karşısında onu bekleyen şeyi.

“Evet.”

Daha sonra, tanrıların ve insanların önünde ona yemin etmeden önce bunun doğru karar olduğuna emin olmak için zaman bulacaktı. Eğer bulamazsa da son nefesine kadar bu rüyayı yaşayacaktı.

Aldrik gözlerini kırptı; çenesi gevşedi ve dudakları aralandı. “Bu kolay olmayacak,” diye soludu.

“Bunu daha önce de söyledin,” diye hatırlattı Vhalla.

“Divan’ın gözünde bir leydi olmayı öğrenmen gerek.”

“Biliyorum.” Vhalla onun aniden kararından pişman olup olmadığını düşündü. “Seninle olmak istiyorum Aldrik. Sen benim Bağımsın. Kaderim seninkine dolanmış halde. Gerçekten âşık olduğum ilk adamsın ve eğer sen de izin verirsen sonsuza kadar seninle kalmak istiyorum.”

“Leydim,” diye fısıldadı prens huşu içinde. “Leydim!”

Aldrik onu yataktan kaldırdı. Elleri beline doğru gitti ve Vhalla’nın bedeni ona yaslanma arzusuyla kabardı. Aldrik dudaklarını başka herhangi bir soruya yer bırakmayan kesin bir öpücükle işgal etti.

“Sana vermek istediğim bir şey var.” Nefesi kesilmiş halde geri çekildi.

“Ne?” Vhalla şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Aldrik yıllarca gençleşmiş bir adam gibi hareket etti. “Aslında geleceğin İmparatoriçe’sine altın yakışır. Ama tuhaf bir şekilde gümüş olması gerektiğini düşündüm ve bu metali işlemekte daha tecrübeliyim.” Aldrik sandıklardan birini kurcalayıp içinden bir çanta çıkardı; çantanın içinde bir kutu, onun içinde de daha küçük, ipekten bir kese vardı. Prens dönüp beyaz keseyi ona uzattı. “Doğu erkeklerinin müstakbel gelinlerine mutluluk dolu bir hayatı simgeleyen bir hediye verdiklerini duymuştum.”

Vhalla titreyen parmaklarıyla dikkatlice keseyi aldı. *Bu gerçekten de oluyor*, diye hatırlattı kendine keseyi açarken. Az önce veliaht prensle evlenmeyi kabul etmişti. Elbette öncesinde çok sayıda şeyin istedikleri gibi gitmesi gerekiyordu. *Ama her şey yolunda giderse...*

Seçtiği hediye büyümlü olmalıydı çünkü Vhalla’nın hem nefesini kesti hem de tüm dikkatini üzerine çekti.

Cep saati boyut olarak prensinkinden küçüktü ama onunki gibi gümüşlendi. Hem bir kolye gibi hem de geleneksel şekilde takabilmesini sağlayacak bir çengelle sonlanan kibar bir zincire asılmıştı. Arkası ayna gibi görünmesini sağlayacak kadar parlattılmıştı. Üzerine İmparatorluk’un parlak güneşi işlenmişti fakat bir kanat bu güneşi ortadan ikiye ayırıyordu; Rüzgârgüdücü perlerinlerinin sırtındaki kanat.

“Zamanı arzuladın,” diye açıkladı Aldrik. “Zamana durması için dil döktüğün, güneşe doğmaması için yalvardığın her seferi duydum. Aynı hislere benim de sahip olduğumu bilmeni istiyorum. Benim dakikalarım, saatlerime, günlerime senin sahip olacağının sözünü vermek istedim.” Uzun parmakları Vhalla’nın saati kavrayan parmaklarının üzerine kapandı. “Geleceğim senindir, Vhalla Yarl.”

“Bir planın var.” Bunu hareket ediş biçiminden anlayabiliyordu.

Aldrik otuz iki diş sırtarak saati elinden alıp kancayı özenli bir şekilde açarak zinciri boynuna doladı. Parmakları göğsünün hemen üzerine düşen gümüşte gezindi. “Var.”

Vhalla bir anda kendini siyah gözlerinin mükemmelliğinde kaybetti.

“Ama bu senin vereceğın yanıtı bağı bir plandı.”

Aldrik’in parmaklarının terk ettiğı boynunda kolyenin ağırlı-ğını hissederek elini kaldırdı. “Nasıl yani?”

“Öncelikle savaşı ve özgürlüğünü kazanmalıyız ama bunu zaten ikimiz de biliyorduk.” Prensın zihnini bulandıran düşün-celer birdenbire yüzünden okunur hale geldi. “Fakat bu süreçte seni bir Divan Leydisi yapmamız gerekiyor ki kimse geleceğimi-zi birlikte geçirmemizi sorgulamasın. Seni kurmayların arasında gördüğüm her geçen gün bunu kolayca başarabileceğimize olan inancım artıyor.”

Vhalla şoka girmiş bir halde yatağı çöktü.

“Kurmaylar sana bayılıyorlar. Senin güçlü ve soylu yapını, zarafetini, soğukkanlılığını, büyüleyici zekânı ve hitabet yete-neğini, bu geceden sonra bir de ilham verici sadakatini hayran-lıkla izliyorlar.” Aldrik yanına oturdu. “Babam yemek sırasında müsaade istedi, büyük ihtimalle yüz ifadesini gizlemek için ve o yanlarından ayrılır ayrılmaz tek konuştukları konu sendin.”

“Ama onlar beni bir leydi yapamazlar.” Vhalla ellerini hâlâ saatin üzerinde dolaştırıyor, onun her kıvrımını öğrenmeye ça-lışıyordu.

“Hayır, bunu sadece babam yapabilir,” diye onayladı Aldrik.

Vhalla’nın içi acıdı. “Yani umutsuz durumdayız.”

“Aşkım, umutsuz durumda olsak sana evlenme teklif edece-ğimi mi sanıyorsun?” Aldrik sırttı. “*Bir düşün.* Kurmayları senin Divan’a atanmanı talep edecek. Halkı bir savaş kahramanı ola-rak senin adını bağırarak. Hem Doğı hem de Batı seni izliyor olacak.”

“Yine de bunu yapmaz.” Vhalla İmparator’un ona duyduğu nefretin boyutundan emindi.

“İşte bu yüzden planım, uygulamaya koymadan önce senin benimle evlenmeyi kabul edip etmeyeceğini bilmeme bağlıydı.” Aldrik kadının ellerini tutup dokunuşuyla onu bir kez daha kendine getirdi. “Sana söyledim. Babam otuz yaşına geldiğimde tahttan çekilmek istiyor. Tabii eğer ben görevlerimi yerine getirmiş olursam. Bu görevlerin arasında kendime bir eş seçmek ve bir vâris dünyaya getirmek de var.”

Vhalla başını sallayarak onaylasa da anladığına emin değildi. Dünyası tersyüz olmuştu ve yapması gereken tek şey güneşin nereden doğduğunu görene kadar onun ellerini tutmaktı.

“Savaş sona erdikten sonra ona sana kalbimi verdiğimi ve bir erkek olarak yemin ettiğimi söyleyeceğim. Sadece iki seçeneği olacak: Sana leydilik unvanı verip seninle evlenmeme izin verecek ya da bunca zamandır savaş verdiği kusursuz taht değişimi fırsatını kaçırarak. Eğer bana bu izni vermezse herhangi bir kadınla görüşmeyi reddedeceğim. Sonsuza kadar sessizce sana verdiğim sözü tutacağım. Onun doğal sebeplerden ölümünü bekleyip tahta geçtikten sonra seni kendim leydi yapacağım.”

Vhalla bunu düşündü. Aptalcaydı. Deliceydi. Ve bunun için onu öptü.

“Mutlu musun?” Prens nefes nefese geri çekildi.

“Bunu nasıl sorabilirsin?” Vhalla küçük bir kahkaha attı. “Aldrik, sen hiç beklediğim gibi biri değilsin ve ihtiyaç duyduğumu hiç bilmediğim her şeyisin.”

Vhalla, prensi sanki kendisine dünyadaki tüm zamanı vermiş ve güneş bir daha asla doğmayacakmış gibi onu öptü. Kendini onun sıcaklığında erimeye bırakıp sadece ona inandı ve acıyı görmezden gelerek bir süre daha bu rüyayı yaşamaya karar verdi. Aldrik onu geriye doğru itti ve birbirlerine dolanmış halde yatağa yığıldılar.

Sonunda kesik nefes alıp verişleri yavaşladı ve iki âşık hareketsiz kaldı. Vhalla, Aldrik’in ona sıkıca sarılmış kolları arasında uyuyakaldı. Rüyalar aleminde ilerlemeye başlarken günün olayları bulanıklaştı.

Vhalla, Aldrik'in anılarını ânında tanıdı. Düş ortamına alıştığından ya da Aldrik'le aralarındaki Birleşme'yi daha da derinleştirdiklerinden bunun bir anı olduğunu algılayıp en başından kendini Aldrik'ten ayırmakta hiç sorun yaşamadı.

Gözleri Kule'nin koridorlarında tırmanan koyu saçlı oğlana odaklandı. Oğlanın bedeni sırik gibiydi ve tuhaf bir görüntüsü vardı; sanki kolları ve bacakları bir gecede uzamış, vücudunun geri kalanı henüz buna ayak uyduramamıştı. Üzerinde önü açık beyaz bir ceket, açık altın rengi bir gömlek ve kırmızı bir pantolon vardı. Vhalla üzerindeki renklere hayranlıkla baktı; Batı'nın kırmızısı, İmparatorluk'un beyaz ve altın rengi. Toplanmamış saçları dümdüz ve simsiyah bir şekilde omuzlarına kadar iniyordu.

Aldrik'in yanında saçları kulaklarının hizasında kat kat kesilmiş Güneyli bir adam yürüyordu. Adam çenesindeki belli belirsiz keçisakalı ovuşturdu ve oğlan kafasını kaldırıp ona bakarak bir kahkaha attı.

"Tüye benziyor." Aldrik'in sesi alışık olduğundan daha tizdi ve zaman zaman çatlayarak kalınlaşıyordu.

"Daha dört gün oldu," dedi adam kahkaha atarak.

"Hâlâ çok komik görünüyor." Yürürlerken Aldrik ellerini ensesinde kavuşturdu. Onu bu kadar rahat bir şekilde dolaşırken görmek tuhaftı.

"Siz öyle diyorsanız, prensim." Adam ellerini lacivert pantolonunun ceplerine soktu.

"Aldrik desen yeter Victor," diye iç çekti. "Bunu sana daha kaç defa söylemem gerek?"

Victor diye düşündü Vhalla. Bu Büyücülük Bakanı'nın genç hali miydi?

"Prensime, erkeklığe adım atmak üzeresiniz. Konumunuzu ciddiye almanız gerek," diye azarladı nazikçe.

"Ciddiye alıyorum," diye itiraz etti Aldrik kızgınca.

"Öyle mi? O yüzden mi Bayan Neiress'le birlikte defalarca dersten kaçtığınızı gördüm?" Victor oğlana sırtıttı.

"Larel farklı." Aldrik kollarını göğsünde kavuşturdu.

Vhalla yanaklarındaki rengin çok şirin olduğunu düşündü. Bu renk, Larel'in bahsinin içinde doğurduğu kederi nazikçe yatıştırdı.

"Öyle mi?" diye sordu Victor.

"Öyle olduğunu biliyorsun." Aldrik'in elleri iki yanına düştü.

"Peki, peki, prensim. Ama zaman zaman size yol göstermem rehberiniz olmazdım." Victor bakışlarını karşıda tutarak bekledi ve Vhalla beklediği ânın geldiğini fark etti.

"Aramızdaki ilişki hiç öyle olmadı." Aldrik ceketinin düğmelerinden birini inceledi.

"Gerçekten mi?" Victor genç prensi merakla inceledi.

"Ben, biz düşündük..." Oğlan rahatsız rahatsız duraksadı. "Ama öyle değil, biz sadece arkadaşız."

Victor bilmiş bilmiş gülümsese de hiçbir şey söylemedi. Gençlik aşkının keşfedilme sürecinin tuhaf doğası karşısında Vhalla kadar etkilenmiş görünüyordu.

Aldrik'in Larel hakkındaki konuşmasından, Vhalla bu anının Baldair'in ona kara koyun demesinden ve Aldrik'in ilk kez adam öldürmesinden önce ama Larel'le öpüşmelerinden bir süre sonra olduğuna karar verdi. Hüznle genç Aldrik'i inceledi. Bu anının ardından kaç tane mutlu an yaşadığını düşündü. Hayatının ne kadarı tek başına karanlıkta geçmişti? Bugün tanıdığı adamın burada gördüğü oğlandan, normal bir hayat sürse olacağı adamdan ne kadar farklı olduğunu merak etti.

İkili nihayet Vhalla'nın tanıdığı bir kapının önünde durdu, Büyücülük Bakanı'nın odasının kapısının önünde. Aldrik elini kaldırıp kapıyı tıklattı. Vhalla, Aldrik aracılığıyla öğrendiği geçmişini düşündü. O bu yaşta olduğuna ve Victor hâlâ genç bir adam olduğuna göre... İçini dehşet dolu bir ürperti kapladı.

Kapı açıldı ve karşılıklarına Egmun çıktı.

"Prensım." Egmun hafifçe reverans yaptı.

"Bakan," diye karşılık verdi Aldrik. Ardından oğlan Vhalla'yı dehşete düşürerek onun bu dünyada herkesten çok nefret

ettiği adama gülümsedi ve adam da ona karşılık verdi. "Nasıl-sın?" diye sordu Aldrik lakayt bir şekilde, odaya girerken.

"Hayatımdan memnunum." Egmun kapıyı ikilinin arkasından kapattı ve Vhalla bir şekilde hâlâ Aldrik'in yanında durduğunu fark etti. "Özellikle de diyarın en güçlü büyücüsünün karşısındayken."

"Beni şımartıyorsun Egmun," dedi Aldrik eliyle geçiştirerek ve sandalyelerden birine oturdu. Ama dudaklarının kenarında beliren gülümseme bu iltifattan rahatsız olmadığını gösteriyordu.

"Son seansımızdan beri nasıl hissediyorsun?" Egmun masanın arkasına oturup parmak uçlarını birleştirdi.

"Artık böyle önemsiz şeylerin bana zarar vermeyeceğini anlamış olman gerek." Aldrik sırttı ve Vhalla yüzünde çocukluğun getirdiği özgüveni gördü.

"Elbette." Bakan kıkırdayıp Victor'a döndü. "Peki ya sen?"

"İyiyim," dedi Victor kasılmış bir halde.

"Yalancı," diye şikayet etti Aldrik.

Victor ona sert sert baktı.

"Victor, bana karşı dürüst olmalısın." Egmun beklenti içinde genç adama baktı.

"Geçen gün Kanalımda bir tuhaflık hissettim." Victor dik dik Aldrik'e baktı, o da omuz silkerek karşılık verdi.

"Bunu gözlemleyeceğiz ama biraz ara vermen gerekebilir," diye belirtti Egmun.

Neye ara vermesi? diye sormak istedi Vhalla.

"Devam edebilirim," dedi Victor kesin bir ses tonuyla.

"Göreceğiz." Egmun'un ses tonunda son sözü söylediğini belirten bir tını vardı. "Yani bugün sadece siz varsınız, prensim."

Egmun ayağa kalktı ve Vhalla oğlanın sinirlerinin gerildiğini hissetti. Aldrik neden geriliyordu? Egmun arka taraftaki bir dolaba gittiğinde Vhalla'nın sinirleri bir anda tepesine çıktı. Şu an gördüğünden çok da uzak olmayan bir geceyi hatırladı, Egmun'un karanlık bir yerde Aldrik'in genç ruhunu kana buladığı geceyi.

Bakan geri döndüğünde ellerinde bir kutu vardı. Vhalla kutuyu inceledi. Kilidinin üzerindeki Batı'ya ait yazıyı görmüştü fakat özellikle dikkat çekici başka bir yanı yoktu. Kutunun zihnini karıncalandıracak kadar tanıdık bir yanı vardı, onu daha önce bir yerde görmüştü. Birileri o kutuyu Vhalla için açmıştı. Egmun kutuyu masanın üzerine yerleştirirken Vhalla onu daha yakından incelemeye çalıştı. Aldrik'in bir nefes aldığını hissedip kaygıyla hareketsiz kaldı. Egmun kutuyu açtı.

Vhalla kâselerin ve tabakların şangırtısıyla zıplayarak uyan-
dı. Yatakta yuvarlanıp Aldrik'i yanında bulamayınca şaşırdı. Prens sesin kaynağının yanında ayakta duruyordu. Bu, üzerinde tabaklar duran yıpranmış görünümlü bir tepsiydi.

"Günaydın." Prens gülümsedi. "Leydim bu sabah nasıllar?"

Vhalla prensin yakışıklı yüzünü zihnine kazıdı. Gördüğü rüya gün ışığıyla silikleşmeye başlamıştı bile. "Bir rüya gördüm."

Aldrik duraksayarak düşündüğü şeyi kastedip kastetmediğini anlamak için yüzüne baktı.

"Bir anıydı," diye açıkladı Vhalla dikkatlice.

"Ne gördün?" Vhalla onun sesini kontrollü tutmaya ve paniğini gözleriyle kalbine yansıtılamaya çalıştığını görebiliyordu.

"Önemli bir şey değil." Vhalla öyle keyifli bir akşamın ardından gelen sabahın erken saatlerine gölge düşürmeme arzusuyla başını iki yana salladı. "Sen ve Victor Kule'deydiniz. Egmun'la beraber bir şey üzerinde çalışıyordunuz."

"Ne üzerinde çalışıyorduk?" Aldrik'in sözleri her türlü duygudan yoksundu.

"Bilmiyorum." Vhalla adamın yüzünden okunan çatışmayı görebiliyordu. "Önemli bir şey gibi görünmüyordu." Cesaret verircesine gülümsedi. "O yemek mi?"

Bu soru Aldrik'i transtan çıkardı. "Ah, evet. Yatakta kahvaltının hoşuna gidebileceğini düşündüm." Aldrik de konuyu değiştirmeye son derece hevesli görünüyordu.

"İnsanlar benim için yatağa yemek getirmene bir şey deme-

yecekler mi?" diye alay etti Vhalla ve prens eski döşeg n üzerine özenle birkaç tabak ve kase yerleştirirken yana kaydı.

"Bırak desinler." Aldrik gözlerini devirdi. "Eğer benim kiminle birlikte ne yediğimi düşünecek kadar boş zamanları varsa önemli bir görevlerini ihmal ediyorlar demektir," dedi kibirli bir tavırla.

Vhalla küçük bir kakhaha attı; mutlu ruh halleri kaybolmamış, rüya bir köşeye itilebilmişti. "Daha önce hiç yatakta kahvaltı etmemiştim." Soyluların böyle şeyler yaptıklarını duymuştu fakat onun konumundaki insanlar uyanıp güne başlarlardı. Ayrıca kimse onlar için yemek pişirmezdi.

" yle mi?" diye mırıldandı Aldrik bir parça eti çiğnerken.

" yle." Başıyla onaylayıp bir pilav kasesine uzandı. Vhalla prensin sözlerindeki hafif tereddüdü  nunda fark etmişti. "Peki ya sen?"

Prens duraksayıp başını kaldırarak ona baktı. Elini göğsünün üzerinde duran gümüş saate uzatırken Vhalla hareketsiz kaldı. "Ben etmiştim. Senden önce bir defa," dedi düşünceli bir şekilde.

"Hmm?" Bu doğrudan bir sorudan ziyade kolayca duymazdan gelebileceği bir sestti.

"Adı Inad'dı." Vhalla, Aldrik'in ağzından çıkan kadın adı karşısında gözlerini kırpıştırdı. Bunun sebebi kıskançlık değildi. Daha önce birlikte olduğu insanlardan hiç bahsetmemesiydi. Kendisinden önce    kadınla birlikte olduğunu söylemişti, Aldrik tek gecelik ilişki yaşayacak biri olmadığından Vhalla her birinin prensi için önemli olduğunu tahmin edebiliyordu. " lk seferimin sabahıydı. O yatağa kahvaltı getirmişti ve özeldi." Kadının boynunda duran elleri düştü.

Vhalla yatakla buluşmadan önce parmaklarını yakaladı. "Ona ne oldu?" diye sordu. Prens kadına karşı herhangi bir öfke besliyormuş gibi görünmüyordu.

"Babam aramızdaki ilişkiyi öğrendi." Aldrik içi çekti. "Bir gün onunla kütüphanede buluşacaktım."

"Kütüphanede mi?" Vhalla gözlerini kırptı.

“Henüz yirmi yaşımda değildim.” Sonunda bakışlarını tekrar kadına çevirmişti. “Senin o sıralar orada olduğunu sanmıyorum.”

Vhalla başıyla onayladı. Bazen aralarında hiç yaş farkı yokmuş gibi hissetse de diğer zamanlarda Aldrik’in Vhalla henüz var olmadan önce yaşadığı koca bir hayat varmış gibi geliyordu. Ama büyüü ortaya çıkana, o hayatına girene kadar olan varlığı önemsizdi.

“Ama bu oldukça ironik bir durum,” diye kıkırdadı. “Kütüphanede kitaptan daha önemli şeyler buluyormuş gibiyim.” Aldrik’in gözleri onunkilerle buluştuğunda bakışlarındaki hayranlık karşısında Vhalla’nın içi içine sığmadı.

“Her neyse...” Aldrik kepenklerin üzerindeki deliklerden dünyaya baktı. “Babam öğrendi ve buna hiç mutlu olmadı. Divan’ın önemsiz üyelerinden biriydi, aslına bakarsan ailesi bir skandala karıştığından Divan’dan çıkarılmak üzereydi. Babamın gözünde bana uygun biri değildi.”

“Peki ne yaptı?” diye sordu Vhalla.

“Ailesini Batı’ya geri gönderdi,” diye cevapladı Aldrik. “En azından bana öyle söyledi. Ne onu bir daha gördüm ne de ondan haber aldım.”

“Bu çok kötü.” Vhalla kaşlarını çatı. Babası Aldrik’e bir anlık mutluluğu çok mu görüyordu?

“Ağzımda Divan’daki leydiler ve babamın romantik hayatıma etkisi hakkında kötü bir tat bıraktığı kesin.” Aldrik düşünceli bir şekilde başını salladı. “Çoğu için İmparatoriçe olma yolunda bir araçtan ibaret olduğumu fark ettim. Beni gördüklerinde unvanları, gücü ve İmparatoriçe Solaris olmanın getireceği altını görüyorlardı. Babam bu tarz kadınlarla birlikte olmamı istiyordu. Kendi unvanları ve arzuları olan kadınlarla. Onlar benim için akıllı seçimlerdi çünkü benim onlara verdiğimin karşılığını verebilirlerdi.” Geriye doğru yaslandı. “İnad farklıydı çünkü o grubun içinde değildi. Benim yanımdayken İmparatoriçe olmak aklından bile geçmemişti.”

Gözlerindeki duygu Vhalla'yı hareketsiz bıraktı. Prens parçaları onun birleştirmesini bekliyordu. Aldrik'in dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. Vhalla başını iki yana sallayıp hafifçe kahkaha attı.

"Başından beri beni böyle mi gördün?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf etti Aldrik. "Aylar önce mabette sana söylediğim gibi. Başta bir saplantıdan ibarettin, bir eğlenceden ve güçlerini öğrendikten sonra belki de işlevsel bir şeyden. Bir şekilde benim muazzam götlüğüme tahammül edebildiğini fark ettiğimde farklı bir şeye dönüştün."

"Sen muazzam bir göt değilsin." Vhalla gözlerini devirip bir leydiye yakışmayacak miktarda yemeği ağzına tıktı.

"Zaman zaman olabiliyorum," diye ısrar etti Aldrik.

"Şey, sanırım kendini yeterince taktir etmiyorsun." Vhalla daha fazla yemek almak için kâseye döndüğünde bomboş olduğunu görerek şaşırdı. Onun yanındayken yemek yemek çok daha kolaydı. Kendini rahat hissetmeye başlayınca inişli çıkışlı yemek alışkanlıkları da düzene girmişti.

Kısa süre sonra ikisi de ayağa kalkıp dağınıklıklarını topladılar. Vhalla sabah temizliği için banyonun yolunu tutarken Aldrik de tepsiyi dışarı çıkardı. Geri döndüğünde Aldrik masasındaki yerini almıştı.

"Bugün tekrar Yansıtma yapacaksın," diye bildirdi. "Neler olacağına dair daha fazla bilgi toplayabilir misin diye bakmak için."

"Sanırım insanlar beni odana kilitlediğini ve ara sıra sadece birkaç saatliğine dışarı çıkardığını düşünmeye başlayacak." Vhalla kahkaha atarak yatağa çöktü.

"Sen yanımdayken daha sağlıklı bir adamım. Bu konuda beni suçlayamazlar." Ona haylaz bir bakış attıktan sonra işine döndü.

Vhalla boynundaki saati kavrayıp içindeki hareketli kollara baktı. Metal sıcaktı ve zincirin tanıdık halkaları saati ilk gördüğündeki teorisini doğruladı. Prensi bu karmaşık aletleri de yapabiliyordu.

“Ah, kurmaylar neye karar verdi?” diye sordu Vhalla dikkatini hayranlıkla onun yüzünü izlemekten daha verimli bir şeye vererek.

Aldrik derin derin iç çekti. “Babam Soricism’a dalıp onu yakmamamız konusunda kararlıydı. Kimse onun gözünden daha da düşmeye cesaret edemedi.”

“Onları suçladığımı söyleyemem,” diye mırıldandı Vhalla, İmparator’un önerisine kulak asacağına dair beklentilerinden vazgeçerek. Öyle ya da böyle bu sona erecekti.

“Kurmaylar birlikleri hazırlamaya başladılar bile. Kuzeylilerin nerede toplandıklarını görmek için en iyi gözcülerimizi gönderdik. Eğer başarabilirsek gruplarının bazılarını saldırı zamanından önce dağıtacağız. Ama planlarını bildiğimizi öğrenmelerini istemiyoruz.”

“Neyse en azından kalenin içindeki casus öldü.” Vhalla bunun da iyi tarafını bulmuştu. Bu durum İmparatorluk duvarlarının ardındaki muhbirleri asla bulamayacakları anlamına gelse de.

“Babam Soricism’u ateşe vermeden önce Kuzeylilerin saldırısını savuşturmayı ve onlara teslim olmalarını söyleyen son bir mesaj göndermeyi planlıyor,” diye bildirdi Aldrik.

“Amcanla Batı’da olduğu gibi olmasını istiyor,” diye düşündü Vhalla yüksek sesle, eskiden Batı’ya hükmeden ailenin, kral öldürülmüş olsa da gücün bir kısmını ellerinde tutmalarını hatırlayarak.

“Sanırım öyle,” diye onayladı Aldrik. “Aklının bir kısmı hâlâ başında. Eğer ona bağlılık yemini ederlerse Baş Kabile’nin tamamını öldürmeyecek. Yabancı bir liderin aksine onlar Kuzey’i daha rahat kontrol etmesini sağlar. Kuzey’in tarihine ne kadar bağlı olduğunu sen kendin söyledin.”

“Ben de ormanları dolaşayım mı?” diye sordu Vhalla.

“Hayır.” Aldrik başını iki yana salladı. “Gözcülerimiz iyi eğitilmiş ve senin tek başına dolaşabileceğinden daha fazla alanı inceleyebilirler. Senin zamanını ve enerjini sarayı incelemek için harcaman gerek.”

“Anlaşıldı.” Vhalla gözlerini kapatıp bedeninden dışarı çıktı.
Kuzey’in son savaşı olacağını umduğu şeye altı günbatımı vakitleri vardı.

16

YANSITMA'DAN GERİ DÖNDÜĞÜNDE açlıktan ölmek üzereydi ve Aldrik akşam yemeğini kurmaylarla birlikte yemeleri konusunda ısrar etti. Vhalla yemekle buluşmasını sağlayacak hiçbir şeye itiraz edecek durumda değildi. İmparator'la er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacaktı ve bunun Aldrik *-müstakbel kocası-* yanındayken olmasını tercih ederdi.

Aldrik kurmayların pranga konusunu açmayacağını söyle-diye de Vhalla uzun salona girer girmez sorgulanmaya başladı. Yaptıkları toplantıya yemek için ara verilmiş olsa da yemek hızla unutuldu. Odanın yarısı onu görür görmez ayağa kalktı.

"Leydi Vhalla." Sessizliği bozan Erion'a minnet duydu. Batılı lord odayı aşarak karşısına gelip yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. "Dünkü olaydan ötürü resmî olarak özür dilemek isterim."

Vhalla herkesin gözlerinin üzerinde olmasının ağırlığıyla rahatsızca kıpırdandı. "Bu senin fikrin değildi Erion. Özür dileycek bir şey yok."

"Yine de." Adam dikleştirdi. "Batı'nın sen ya da şu an hayatta olan herhangi bir Rüzgârgüdü hakkında böyle düşündüğünü zannetmeni istemem."

“Öyle düşünmediğini biliyorum.” Vhalla cesaret verici bir şekilde gülümsedi; bu, tüm Batılı lordlar tarafından olumlu karşılanmış gibi görünüyordu.

Gözleri uzunca bir an için Jax’inkilerle buluştu fakat Siyah Alay’ın albayı herhangi bir şey söylemedi. Sessizliği yeterince şey ifade ediyordu. Pişmanlık dolu bir rahatsızlık içeriyordu ve Vhalla ondan duyup duyabileceği tüm özrün bu olduğunu biliyordu. İmparator’un döndüğü gece fark etmişti; ikisi de hanelerin birer piyonundan ibaretlerdi. Gerçek anlamda özgür iradeye sahip olmayan yaratıklar davranışlarından sorumlu tutulamazdı.

Aldrik onu masanın ortasında büyümlü bir şekilde beliren boş yere yönlendirip sağına oturttu. Vhalla ânında en lezzetli görünen yemeği bulmak için masadakileri incelemeye başladı. Eğer saraya dönmeyi başarırca bir daha asla hizmetkârların ya da çalışanların yemekleri hakkında söylenmeyecekti. Gözleri Aldrik’e kaydı, *tabii eğer bir daha öyle yemekleri yemesi gerekirse.*

“Eğer içini rahatlatıcaksâ söyleyeyim, o lanet olasıca kutuyu çok uzak ve çok derine gömdüm.” Jax bu duyuruyla Vhalla’yı şaşırttı ve sözlerini tamamladıktan sonra adamın suratına yerleşen şeytani sırıtış Vhalla’ya aralarının tekrar normale döndüğünün güvencesini verdi. “Ve eğer biri onu tekrar yakınlarına getirmeye kalkarsa onunla sonuna kadar dövüşmeni bekliyorum.”

Gözünün önüne İmparator’un poposuna tekme attığı bir görüntü gelince Vhalla kahkaha attı.

“Savaş sona erdiğinde Batı’ya gelmelisin, Leydi Vhalla,” diye görüş belirtti Batılı bir leydi.

Masadakiler hep bir ağızdan onaylarken Albay Schnurr’un orada olmadığı Vhalla’nın gözüne çarptı.

“İşte buna içilir!” Erion kadehini kaldırdı.

“Şerefine verilecek davet olağanüstü olacaktır. Orada sadece büyü üzerine özel kütüphanelerimiz var, eminim hayal edebileceğinden de büyüklere.” Jax onu nasıl baştan çıkaracağını çok iyi biliyordu.

“Şimdi böyle deyince...” diye düşündü Vhalla.

“Onun yeri başkentte,” dedi Aldrik kesin bir ifadeyle.

Vhalla yanaklarında ânında belirmeye başlayan kızarıklıkla verdiği savaşı kaybetmişti. Prens in demek istediği şey yerinin başkentte, *onun yanı* olduğuydu. Eğer böyle konuşmaya devam ederse birkaç hafta içinde herkes nişanlandıklarını öğrenirdi. *Nişanlandıklarını*, düşüncesi bile hâlâ kalbini tekletiyordu.

Jax duraksayıp prene baktı. “Atalarının evini ziyaret etmeye-
li uzun zaman oldu, prensim, annenin mezarını en son ne zaman
ziyaret etmiştin? Neden birlikte gitmiyorsunuz?” Dudaklarının
kenarı sinsice yukarı doğru kıvrıldı. “İkinizin birden onuruna
verilecek daveti düşün. Batı prensi, usta büyücü eve yanında yüz
yılı aşkın süredir ilk kez ortaya çıkan Rüzgârgüdücü’yle dönü-
yor. Hem de zincirlere vurulmuş halde değil, özgür bir kadın,
hatta belki de leydi olan Rüzgârgüdücü’yle. Madalyalar kazan-
mış bir asker ve uzman bir akademisyen...”

“Uzman bir akademisyen olduğumu söyleyemem,” diye kar-
şı çıktı Vhalla.

Jax Vhalla’yı duymamışçasına devam etti. “Hizmetkârlıktan
gelerek dünyayı değiştiren kız! Sokaklarda adınızı haykırırlar,
çocuklarına ikinizin ismini verirler! Bunlar ozanların hakkında
şarkılar söyleyeceği, genç hizmetkârların uğruna ağlayacağı şey-
ler.” Jax yumruğunu göğsüne götürdü. “Siz ikiniz...”

“Jax, yeter.” Aldrik derin derin iç çekerek burnunun kemerini
sıktı.

Jax kahkahalara boğuldu ve Vhalla yavaşça sıcak basan yü-
zünü yemeğinin ardına saklamaya çalıştı. Tasvirlerinin onu Batı
konusunda iştahlandırmadığını söylemek yalan olurdu. Vhalla
masadaki diğer Batılıların eğlenen ve aynı zamanda onaylayan
bakışlarını fark etti. Elini kaldırıp parmaklarını küçük saatinin
üzerinde gezdirdi.

Boynundaki hediyenin masadaki birden fazla lord ve leydi
tarafından fark edildiğinden bihaberdi.

“Jax’in delilikleri,” diye homurdandı Aldrik.

“Ah, dostum, biliyorsun ki senin de hoşuna gidiyor.” Jax alaycı bir tavırla kadehini kaldırdı.

“Her seferinde bunu söylüyorsun ama ben hâlâ doğruluğundan emin değilim,” dedi Aldrik duygusuzca. Ses tonu herhangi bir sertlik içermeyecek kadar düzdü ve Vhalla, Aldrik’in bu adamla birlikte vakit geçirmekten gerçekten de hoşlandığını anladı.

Konuşmalar hızla ciddi konulara döndü çünkü eğlenceye harcanacak çok fazla vakit yoktu. Doğrudan kendisine yöneltilen sorular ve sohbetin akışıyla Vhalla gün içinde kaçırdıklarını öğrendi. Görünüşe göre Soricism ele geçirilmeye hazır haldeyken oturup bilinmeyen bir saldırıyı bekleme fikri hiç kimsenin hoşuna gitmiyordu. Ama İmparator son sözü söylemişti ve ona itaat etmekten başka çareleri yoktu. Tüm itirazlara rağmen Vhalla’yı zincire vurarak bu gerçeği açıkça ortaya koymuştu.

Yemekler biter bitmez yüksek masanın çevresindeki yerlerini aldılar. Günün büyük kısmını Vhalla’nın yatağının başucunda geçirdiğinden Aldrik’in de gelişmeleri öğrenmesi gerekiyordu. Strateji ve savaş konuşurkenki yüz ifadesi Vhalla’yla baş başayken takındığından tamamen farklıydı. Ama kadına bakışlarındaki yoğunluk, Vhalla’nın bedeni ellerinin ve ağırlığının altındayken olduğuna benzerdi. Birdenbire sıcak basınca Vhalla rahatsızca kıpırdandı.

Erion kampın batı tarafına yapılacak saldırıyı karşılayacaktı. Kılıçlı birlikleri doğu tarafından sorumlu olan Daniel’la bölüşeceklerdi. Baldair kılıçlı birliğini kuzeye yönlendirecek, yanına da okçularıyla birlikte onları yönetecek olan Raylynn’i alacaktı. İmparator ve Albay Zerian ise güneyi koruyacaklardı.

Jax, Erion’la beraber batıda dövüşeceğini duyurdu. Böylece Aldrik’e Siyah Alay’ın diğer yarısıyla birlikte doğu tarafını savunmak kaldı. Aldrik’in adının haritanın doğu tarafına yazılışını izlerken Vhalla duygularını belli etmemeye çalıştı.

Prensleri, Siyah Alay’ın başkomutanı, gelecekteki İmparatorları olarak bu onun göreviydi. Savaşacak ve savaş alanındaki

birlikleri kumanda edecekti. Boynundaki saati sıkıca kavradı. Prensın çocukluğundan beri bunun için eğitildiğini bilmek bile durumu kolaylaştırmıyordu.

Kurmayların geri kalanı da bulunacakları konumları açıkladılar ve diğer birliklerin de uzmanlıklarından faydalanmalarını sağlayacak şekilde dağıldılar. Vhalla dikkatini kimlerin nerelere konumlandırıldığına verdi. Görev dağılımının yarısı tamamlanmıştı ki İmparator bir kez daha aralarına katılıp masanın başındaki yerini alarak masanın üzerinde kara bulutlar gezmesine sebep oldu.

Aldrik neredeyse tamamlanmak üzere olan listeyi babasına gösterdi.

“Rüzgârgüdücü nerede olacak?” İmparator’un gözleri Vhalla’ya kaydı, bakışlarında öfkesinin izlerinden başka bir şey yoktu.

“Sarayda olsa iyi olmaz mı?” diye sordu Baldair gerginliği görmezden gelerek. “Böylece bize içeriden bilgi verir.”

“Bu kesinlikle yararlı olur,” diye yüksek sesle düşündü Raylynn.

“Sen nerede olmayı istiyorsun?” Albay Zerian Vhalla’ya döndüğünde kalanların bakışları da onu takip etti.

“En yararlı olacağım yerde.” Vhalla İmparator’a bir bakış atarak bu sorunun doğru ya da yanlış bir cevabı olup olmadığını düşündü.

“Elbette.” Albay Zerian’ın yüzünde bitkin bir gülümsemenin izleri vardı. “Bu soruyu sordum çünkü en yararlı olacağın yer olmayı istediğin yer olacaktır.”

“Yansıtma yapmak istemiyorum, dövüşmek istiyorum.” Vhalla’nın zihninde buna dair en ufak soru işareti yoktu.

“Ne?” Daniel şaşırmıştı ve bu konuda yalnız değildi.

“Gerçekten mi?” diye sordu Baldair.

“Buraya saraya dair bilgiler vermek ve orduyu içeri sokmak için getirildim. Bunlardan ilkini yaptım ve şu anki koşullarda ikincisi gerekli görünmüyor,” dedi Vhalla şaşkın ve meraklı bakışlara hitaben. “Bence savaş alanında daha fazla işe yararım.”

“Efsanevi Rüzgârgüdücü hortumunu görmeyi dört gözle bekliyordum,” dedi Jax sırıtarak.

“Bu muharebenin nasıl sonuçlanacağını ve sonrasında ne olacağını bilmiyoruz. Hâlâ saraya girmemiz gerekebilir ve bunu sağlayabilecek tek insanın hayatını tehlikeye atmak aptalca geliyor,” diye belirtti Craig.

Vhalla kaşlarını çattı. Söyledikleri mantıklı olsa da Vhalla Craig’in şu an bunu önermiş olmasından memnun değildi.

“Bence dövüşmesine izin vermeliyiz,” diye duyurdu İmparator. Vhalla ve prensler dışındaki herkes şaşırmıştı.

Elbette dövüşmemi isteyecek, diye düşündü Vhalla kasvetle. Dövüşün yarattığı kaos sırasında başına bir “kaza” gelmesini planlamış olması onu şaşırtmazdı.

“Eğer dövülecekse benim yanımda dövülecek,” diye bildirdi benzer bir düşünceye sahip olduğu belli olan Aldrik. Sesinde diğerlerinin bu fikre meydan okumasını engelleyen tehditkâr bir tını vardı.

İmparator bile sessiz kaldı.

“O zaman senin yanında dövülecek,” diyerek son kararı dile getirdi Albay Zerian.

Vhalla, Aldrik’in derin bir nefes alıp üzerinde çalıştıkları kâğıda doğru eğilirken nefesini tuttuğunu duydu. Elinin hareketlerini, müstakbel karısının adını kendininkinin yanındaki küçük boşluğa sıkıştırışını izledi. Mürekkebin kurumasıyla son söz söylenmiş oldu.

Sonraki günler beklenenden daha kolay geçti. Vhalla dünyanın sonundaki bu yerde mutluluk bir yana, huzur bulabileceğini bile tahmin etmezdi. Ama göğsünde filizlenen duyguları ancak bu kelimelerle ifade edebilirdi.

Savaşa hazırlanmak yorucu bir işti. Neredeyse her günü Yanıtma yaparak, yapmadığı zamanları da Aldrik’in yanı başında, ona orduyu organize etmesine yardımcı olacak bilgiler vererek geçiriyordu. Kurmaylar onu aralarından biri olarak kabul etmiş gibi görünüyorlardı ve onun fikirlerini Aldrik yanında yokken

ya da başka bir şeyle ilgilenirken bile dinlemeye başlamışlardı. Bu oldukça cüretkâr bir hamle olsa da Vhalla'yı prensin sesi olarak kabul etmeye dair çok az sorun yaşadılar. Aldrik de onun kararlarını onaylayarak bunu cesaretlendirdi.

İmparator da ne Vhalla'yla ne de Aldrik'le uğraştı. Vhalla onun kendisini kabullendiğini düşünecek kadar hayal dünyasında yaşamıyordu. Büyük ihtimalle Aldrik'in ve kurmayların Vhalla'ya duyduğu hayranlık karşısında yaralanmıştı ve bir köşeye çekilip sessizce bu yaraları sarmaya çalışıyordu. Ya da komplo kuruyordu, *büyük ihtimalle ikisi birden*.

Vhalla birçok kez kurmayların boynundaki saate baktığını fark etti ama hiç kimse herhangi bir şey sormadı. Aynı şey Fritz için geçerli değildi. Vhalla onu her ziyarete gittiğinde bu konuyu açıp aval aval saate bakıyordu.

Güneyliye Aldrik'in evlenme teklifinden bahsetmemeye karar verip saatin sadece bir hediye olduğunu söylemişti. Fritz'in bunu hiç sorgulamadan kabul etmesi Vhalla'nın onun güvenini kötüye kullandığı için suçluluk duymasına neden olmuştu. Tüm bunlar hâlâ imkânsız derecede gerçekdışı geliyordu. Bir gün Aldrik'le evlenecek olması hâlâ bir rüya, bir oyun, bir numara gibiydi.

Geceleri prens elinden geldiğince onu aksine ikna etmeye çalışsa da bu fikir Vhalla'ya hâlâ mümkün gelmiyordu.

Nihai gün yaklaştıkça tüm düşüncelerine bir şey daha sızmaya başladı. Savaşın arifesinde aklında tek bir şey vardı: Balta. Onun var olduğunu biliyor, bunu iliklerinde hissedebiliyordu ve Bakan Victor kendisinden onu almasını istemişti. Eğer gerçekten de bakanın söylediği kadar güçlü bir silahsa Vhalla'nın son arzusu onun yanlış ellere geçmesiydi.

Bir el beline dolanana kadar gözlerini boşluğa dikmiş halde öylece durduğunu fark etmedi. Vhalla şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Yanında Aldrik duruyordu.

"Yatağa git," diye emretti yumuşak bir ifadeyle. Aldrik onun dikkat dağınıklığını bitkinliğe yormuştu. "Bu son gece, mümkün olduğunca dinlenmen gerek."

“Peki ya sen?” diye sordu Vhalla, çevrelerinde onu duyabilecek kadar yakın kimse olmadığına emin olduktan sonra.

“Ben sabahlayacağım.” Aldrik başını iki yana salladı. “Benim için normal olan şey uyumamak.”

“Artık değil,” diye hevesle onu düzeltti Vhalla.

“Belki de haklısındır. Normalim gece boyunca uyumaya dö-nüş-tü.” Aldrik sırtıttı.

“Seni bozuyorum,” diye alay etti Vhalla.

“Ne cüretle uyumamı ve kendime dikkat etmemi sağlarsın,” diye karşılık verdi sahte bir öfkeyle.

“Gitmem gerçekten sorun olmaz mı?” diye sordu Vhalla hâlâ kalabalık olan odaya bakarak.

“Hepimizin bir noktada uyuması gerek. Bazıları dinlenmeye çekildi bile.”

“Sen ne zaman geleceksin?” diye sordu.

“Yakında.” Prens gözlerini kaçırdı.

“Ne kadar yakında?” Vhalla prensinin kendinden kaçındığı-nın farkındaydı.

“Belki şafak vakti.” Aldrik başını iki yana salladı. “Beni bek-leme.”

“Peki,” diyerek iç çekti Vhalla ve İmparator’a bir bakış attı. Aldrik’in etrafında yeterince dolaşmıştı. Her seferinde prensin de kendisiyle aynı anda ortadan yok olmasını, gizemli bir şekil-de hep aynı anda dinlenmeye çekilmelerini talep ederek şansını daha da zorlamaya niyeti yoktu.

Önündeki masada duran işe daha da odaklanan Aldrik’in omuzları çöktü. Vhalla masadan uzaklaştı ve hâlâ çevrede olan kurmaylar onu başlarıyla selamladılar. İmparator onun gidişini tamamen görmezden geldi.

Vhalla, Aldrik’in odasının kapısını açıyordu ki biraz dağınık görünen Baldair kendi odasından çıktı. Onun gruptan ayrıldığını fark etmemişti. Vhalla duraksayıp ona hafifçe gülümsedi.

“Merhaba Vhalla.” Esnedi.

“Merhaba Baldair.” Prensın duraksadığını fark edince oyalandı.

“Vhalla.” Baldair koridorun ilerisine bir bakış attı. “Bunu söylemek için başka fırsat bulamayabilirim...”

“Neyi?”

“İyi şanslar.” Bunlar yeterince basit sözcükler olsa da derin anlamlar taşıyordu. “Ve hayatta kal.”

“Planım bu.” Yorgun bir şekilde sırttı. “Sen de öyle Baldair.”

Vhalla konuşmanın bittiğini zannetmişti ki Baldair, “Seni özlerim,” dedi.

“Ha?”

“Özlerim,” diye ısrar etti. “Eğer başına bir şey gelirse seni özlerim.”

“Sevgi gösterileri için biraz geç kaldın Baldair,” diyerek küçük bir kahkaha attı.

“Onu kastetmediğimi biliyorsun.” Kadının saçlarını karıştırıp avucunu bir anlığına başının üzerinde tuttu. “Geçtiğimiz haftalarda ailenin bir parçası haline geldin ve seninle vakit geçirmek biraz hoşuma gidiyor.”

“Biraz mı?” Kendine engel olamamıştı.

“Ana aşkına, kadın, iltifat ediyorum!” Ellerini kalçasına koyup kıkırdadı.

“Ben de seninle vakit geçirmeyi seviyorum Baldair.” Vhalla gülümsedi. *Epeyce yol almışlardı.* “Bana ağabeyin konusunda işkence yapmayı bıraktığından beri.”

“Evet, şey...” Ellerini saçlarında gezdirdi. “İkinize de yardım ettiğimi sanıyordum. Ama onu o kadar değiştirdin ki... Aldrik artık bir sene önce olduğu adam değil ve itiraf etmek zorundayım ki bunu sana borçluyuz. Onu daha önce hiç böyle görmedim ve bu gelişmeye engel olmaya çalıştığım için özür dilerim.”

“Sana kızgın değilim.” Vhalla prensin onun vereceği hükmü beklediğini fark etmişti.

“Sevindim,” dedi prens içtenlikle. “Saraya döndüğümüzde seni tekrar tanımayı isterim Vhalla.”

“Öyle mi?” Kaşlarını havaya kaldırdı.

“Seni ağabeyimle alay etmek için kullandığım kütüphaneci kız olarak tanıdım.” Vhalla alaycı bir kahkaha attı ve prens devam etti. “Ağabeyimin alayında bir asker olarak. Sonra da ağabeyimin... *sevgilisi*.” Son kelimeyi bir öksürükle gizlemişti.

“Ağabeyini daha önce hiç bir kadınla görmemiş gibisin,” diye alay etti Vhalla.

“Normalde görmem. Bu... çok tuhaf! Onun bu cana yakın ve nazik yaratık olmaması gerekiyordu,” diye isyan etti Baldair. Prensın gök mavisi gözleri Vhalla’nın göğsüyle buluştuğunda yaşadıkları eğlenceli an yok oluverdi.

Vhalla güvensizce başını eğip dikkatini çeken şeyi gördü. Eli hızla boynundaki ağırlığı artık tanıdık hale gelen saate gitti.

“Seni daha yakından tanımak isterim demeye çalışıyorum,” dedi Baldair nazik bir şekilde. “Ağabeyimin kendine layık gördüğü kadın olarak.”

“Ben de seni daha yakından tanımak isterim,” diye usulca yanıtladı Vhalla. *Baldair biliyordu*, Vhalla buna emindi. Aldrik’in işçiliğini kendisi kadar iyi tanıyabilirdi ve saatin bir nişan hediyesi olduğunu bilmesede de öneminin farkındaydı. Onunla bir şeylerin resmî olarak değiştiğinin farkındaydı.

“O zaman görüşürüz.” Baldair elini Vhalla’nın omzuna koydu. “Zaferimizi kutlarken.”

Vhalla gülümseyip başıyla onayladı ve prensin uzaklaşmasını izledi. Yüzündeki ifadeyi Aldrik’in odasında tek başına kalana kadar korudu.

Zafer kelimesi zihninde dönüp duruyordu. Ertesi gün Kuzey’in son çırpınışlarına karşı savaşacaklardı. Saati öylesine sıkıca kavradı ki elindeki eklemler bembeyaz kesildi.

Azimli bir şekilde pencereye döndü. Kimse onu göremezdi; görse bile durduramazdı. Vhalla örgü zırhını kuşanıp kapüşonunu taktı. Kepengi açıp geceye çıkarak hızla kamp konağından uzaklaştı.

Bir gecesi vardı. Prensi şafak vaktine kadar yanına kıvrılmak için yatağa gelmeyecekti. Vhalla zaferlerini korumak zorundaydı. O karanlığın içinde bir yerlerde ruhları kesebilecek bir balta vardı.

VHALLA KAMPTA İLERLERKEN başını yerde tuttu. Askerlerin hareketlerinde gözle görülebilir bir güç vardı ve Vhalla bu gergin koşuşturmanın arasından hiçbir engelle karşılaşmadan kamptan çıkmayı başardı. Ordu gelecek saldırıdan haberdar olduğu için herkes kendini bir sonraki güne hazırlıyor gibiydi.

Birden fazla askerin giysilerine kanat figürü eklediğini, zırhlarını Rüzgârgüdücü'nün simgesiyle süslediğini gördü. Tim'i düşünerek dudağını ısırды. Kendisi kamp konağında çalışırken neler olmuştu? Tüm bu insanlar gerçekten bir sembolün onları Kuzey'in planlarına karşı koruyacağına inanıyor muydu?

Yine de hiçbir şey söylemedi. Kampın sınırına, yanık sınır çizgisine doğru ilerlemeye devam etti. Kısa bir an için askerler buraya gelmeden önce Soricism'un nasıl görüldüğünü düşündü. Şu an İmparatorluk ordusunun kamp kurduğu yerde ağaçlar olmalıydı. Güney'in başkenti gibi burada da binlerce insan evlerini sarayın çevresine mi inşa etmişti?

Bu fikri değerlendirmek için bir an durmayı düşündüyse de henüz geriye dönüp kendisini takip eden kişiye ondan

haberdar olduğunu göstermek istemiyordu. Kamp konağından ayrıldıktan hemen sonra onu takip eden ayak seslerini işitmeye başlamıştı. Başta bunun sadece aynı tarafta işi olan bir asker olduğunu düşünmüşse de ayak sesleri sadece tesadüf olamayacak kadar uzun süredir peşinden geliyordu. Yumruklarını sıkıp zirveye varana ve karşısında yanık sınırı görene kadar bekledi, takipçisiyle baş başa kalana kadar.

Derin bir nefes alıp kendini hazırladı. Peşinde biri olmasının tek bir açıklaması vardı. Jadar Şövalyeleri her ne planlıyorlarsa planlasınlar başarısız olacaktı.

Ağırlığını tek ayağına verip kolunu göğüs hizasına kaldırarak kendi çevresinde döndü. Parmak uçlarındaki büyü dışarı fırlamaya hazır halde kıpırdandı. Gözleri tanıdık bir çift gözle buluştuğunda tüm bedeni donakaldı.

“Daniel?” dedi afallamış bir halde.

“Nereye gidiyorsun?” Adamın eli kılıcının kabzasındaydı ama sadece hafifçe tutuyordu. Eğitimi onu yarı yolda bırakmazdı. Vhalla’nın olası saldırısına hazırdı. Hamlesinden kaçınıp Vhalla göz kırpmaya dahi fırsat bulamadan ona karşılık verebilirdi. Tabii eğer Vhalla, Aldrik’in savaş bilgisinden yararlanmazsa.

“Asıl sen nereye gidiyorsun?” diye karşılık verdi.

“Önce ben sordum.” Bu çocukça bir tepki olsa da istediği etkiyi yaratmıştı.

Vhalla ağırlığını diğer ayağına verip kolunu indirdi. “Yapmam gereken bir şey var.”

“Sorumsuzca bir şey,” diye açıkladı Daniel onun yerine.

“Belki.” Vhalla omuzlarını silkti. Gerçekten de bu hareket üzerine çok fazla düşünmemişti. Tek bildiği şey yapılması gerektiği idi.

“Belki.” Daniel başını iki yana sallayıp kendi kendine kıkırdadı. Gözlerinde Vhalla’nın bir daha hiç görmeyeceğini sandığı bir bakış vardı. Derinlere kök salmış bir sevecenlik ve Vhalla’da kendisinin başkasıyla birlikte olduğunu hatırlatma arzusu yaratan bir hayranlıkla doluydu.

Elleri boynuna gitti ve Aldrik'in saatini kavramaya çalıştı. Saat örgü zırhının altında olduğundan parmakları tuhaf bir şekilde metalin üzerinde kaldı.

"Seni tanıyorum." Daniel ona doğru bir adım attı. "Sorum-suzca davranmak ve tehlikeleri üzerine çekmek gibi bir yeteneğin var."

"Ee?" Vhalla bir adım geriledi. "Beni dönmeye mi zorlayacaksın?"

Doğulu kahkaha atarak başını iki yana salladı ve kumral saçlarını geriye itti. "Kesinlikle hayır. Bu senin hayatın, istediğin gibi yaşarsın. Ama eğer kılıcımın emrinde olmasını kabul edersen seni korumak isterim."

"Baldair öyle emrettiği için mi?" Vhalla bunun niye önemli olduğunu bilmiyordu.

"Ne zamandır senin yanında olmak için emre ihtiyaç duyuyorum?" Bu Vhalla'nın karşı çıkamayacağı bir savunmaydı.

"Seni o göndermedi mi?" Vhalla, Daniel'in Baldair'in onun korunmasına dair daha önceden verdiği emirden bahsettiğini sandığını fark etti.

"Baldair mi?" Şimdi Daniel da şaşırmıştı. "Hayır, seni kamp-ta gördüm ve nereye gittiğini öğrenmeye karar verdim."

"Beni nasıl tanıdın?"

Daniel aralarındaki mesafeyi kapattı ve Vhalla bekledi. Kişisel alanını ihlal edecek, fazlasıyla tanıdık bir adım daha attı. Nefesini hissedebileceği kadar yakındı ve ikisi de zırhlarını kuşanmış olmasalar Vhalla elini uzatıp sert göğüs kaslarının kıvrımlarını hissedebilirdi. Ela gözleri bir yaz günü kadar sıcaktı.

"Buna benzer başka bir zırh görmedim." Parmakları kapüşonun kenarında dolaştı.

Nasırlı parmaklarından biri zırhtan kayarak alnına indi ve nazıkçe tenini okşadı. Vhalla Daniel için hiçbir şeyin değişmediğini fark etti. Aldrik'le aralarındaki ilişkiyi, Vhalla'nın kalbini başkasına vermiş olduğunu bilse de ona karşı arkadaşlık olarak tanımlanamayacak türden bir sevgi besliyordu. Ama elini geri

çekerken tekrar Vhalla'nın yaşamında oynayabileceği role büründü.

Bu, Vhalla'nın kalbine bir acı saplanmasına sebep oldu.

"Ee, amacının ne olduğunu bana söyleyecek misin?" Daniel yarım adım geriye çekilerek kişisel alanının dışına çıktı.

"Ne kadar az şey bilersen o kadar iyi," diye karar verdi Vhalla bir an düşündükten sonra. Bir kez daha hedefine doğru yola koyuldu çünkü kaybedecek zamanı yoktu.

"Bu hiç de hayra alamet değil." Daniel yanında yürüdü.

Vhalla yaklaşmakta oldukları yapıya baktı. Bu *gerçekten de* hayra alamet bir gece değildi. Dolunay, efsaneye göre içinde bulunan Kaos'un Ejderhası'nın kocaman açılmış bir gözü gibi onları izliyordu. Eski Soricism'un kalıntılarına yaklaştıkça içindeki izlendiğine dair his arttı.

Bu, Kesişim'deyken bir Alevtaşıyıcı bakışlarını uzun süre üzerinde tuttuğunda yaşadığı hissin birebir aynısıydı. Fakat şu an o meraklar dükkânının yarım kıta ötesindelerdi. Vhalla'nın üzerinde hissettiği gözlerin pusuda bekleyen bir düşmana ait olması daha olasıydı.

Kalıntılar Vhalla'nın hatırladığından daha büyüktü. Yanık sınır çizgisiyle çevrelenmiş alanın neredeyse iki katı boyutunda görünüyordu. Şu âna kadar gördüğü tüm binalardan –saray hariç– daha yükseğe uzanıyordu ve Vhalla kendini onun yanında bir cüce gibi hissetti. Taşın içinde yol yapmış ağaçlar ve kökler sadece belli bir derinliğe kadar nüfuz edebilmiş gibi görünüyordu. Parçalanan yüzeyin altında Soricism'da gördüğüne benzer pürüzsüz taştan daha derin bir tabaka vardı.

"Daha önce içeri giren oldu mu?" diye sordu Daniel'a. Bu onun cepheye ilk gelişi olmadığından bilebileceğini düşünmüştü.

"İçeri mi? Hayır." Başını iki yana salladı.

Vhalla ağaçların başladığı noktada durup ormanın yeşil örtüsünün yarattığı karanlığa baktı. Orman zeminine ay ışığı bile ulaşamıyordu. Bu ormana son girişinde neredeyse her şeyini kaybetmiş halde çıkmıştı.

Yumruklarını sıkıp bir adım ilerlerken Daniel yanında olduğu için minnettardı.

Elini taşın üzerinde gezdirerek binanın çevresinde yürümeye başladı. Bu, daha önce hiç hissetmediği bir büyüydü. Vhalla'nın şu güne kadar karşılaştığı tüm büyüler hareket eder gibiydi. Alevtaşıyıcıların büyüü çatırdıyor ve ısı yayıyor, Suakıtıcılarınkı kabarıp alçalıyor, Yerkırıcılarınkı ise parıldayarak titreşiyordu. Ama bu... *bu*, Vhalla'nın o âna kadar karşılaştığı her Kanaldan çok daha derinlerde atan bir nabızdı.

Daniel bile sessizleşmişti. Dikkat kesilmiş gözlerle ağaç tepelerini ve ormanın zeminini inceleyerek bir saldırı belirtisi arıyordu. Vhalla ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti; onu izleyen bakışların varlığına dair his o kadar büyümüştü ki büyü görüşünü açıp düşman nefesleri duymak için rüzgârı dinlemek adına duraksadı.

Rüzgâr sessizdi.

Orman kan dondurucu derecede hareketsiz olduğundan Vhalla bir huzme gümüş ay ışığı görebilmek adına omzunun üzerinden geldikleri yöne baktı. Yoğun bitki örtüsü çoktan çevrelerini sarmış, İmparatorluk kampını görünmez kılmıştı. Sanki orman onları tek lokmada yutmuş aç bir canavardı.

İlerlemekten başka çareleri olmadığından Vhalla devam etti. Ne aradığını bilmiyordu. Yapının arka tarafına geldiklerinde Vhalla boğazından yükselen rahatlamış iç çekişi ve bıkkınlık homurtusunu güçlükle bastırdı. Tek görebildiği şey geride bıraktıklarının aynısıydı. Binanın içindikileri her şeyden, hatta ağaçlardan bile koruyan, büyüyle şekil verilmiş daha fazla taş.

Hareketsiz kalıp balta hakkında bildiği az sayıdaki şeyi zihninden geçirdi. *Achel lahtinde uyuyor*. Za'nın baktığı yeri hesaba katınca Vhalla bahsi geçen lahtin burası olduğuna emindi.

Tanrılar kendilerine ait olanı koruyorlar.

Yüzünü yukarı kaldırdı. Gözlerini kısarak yaprakların arasından yapının ağaçların ulaşamadığı üst tarafına baktı. En yukarıda tüm dünyayı izleyen devasa göz vardı: Tanrılar.

“Bekle, ne yapıyorsun?” diye tısladı Daniel, Vhalla ayaklarını kayaya gömerken.

“Yukarıdan girmemiz gerek,” diye fısıldadı Vhalla cevaben, ayakları adamın başının seviyesine ulaşmıştı bile.

“Vhalla, eğer düşersen...”

“Düşmek bana zarar vermez, unuttun mu?” Onun dışındaki hiç kimse bu kadar yüksek bir tırmanışa cesaret edemezdi. Ama Vhalla kendini her yukarı çekişinde, ayağını onu daha da yükseğe taşıyacak bir boşluğa her yerleştirdiğinde daha rahat nefes alabiliyormuş gibi hissediyordu. Hava yukarılarda orman zemininin mürekkebimsi karanlığı arasında olduğundan daha özgürdü. Göğe doğru tırmanmak özgürlüktü.

Daniel da ahenksiz sesler çıkararak peşinden tırmanmaya çalıştı.

“Daniel!” Dar bir çıkıntıda duraklayan Vhalla gerildi. Adam yakınlarındaki herkese yerlerini bildirecek kadar çok ses çıkarıyordu. Zırhı daha ileri gitmesine el vermiyordu. Vhalla ne söylemesi gerektiğini bildiğinden hafifçe iç çekti. “Peşimden gelemezsin.”

“Vhalla!” diye itiraz etti adam içten bir panikle.

“Kendin söyledin, eğer düşersen sonuçları iyi olmaz.”

“Seninle gelmek istiyorum.”

“Beni değer verdiğim bir adamın daha düşüşünü izlemek zorunda bırakma.” Bu sözcükler ağzından üzerinde hiç düşünülmeden çıkmış katıksız gerçeklerdi. *Değer verdiğim bir adamın daha* ifadesinin Daniel’in yüzünde yarattığı tepkiyi izledi. Büyük ihtimalle Vhalla’nın yüzünde de onun ela gözlerinin taşıdığı şaşkınlık vardı. Vhalla yutkundu. “Kampa geri dönüp beni orada bekle. Eğer gün ağarmaya başlayana kadar gelmezsem Aldrik’i getir.”

“Beni o kadar uzun süre merakta bırakma,” dedi adam talep-kâr bir şekilde.

“Bırakmam.” Vhalla, Daniel’in kalıntıların İmparatorluk kampı yönünde kalan tarafına yönelmesini izledi.

Yüzünü tekrar kayaya döndü. Kaya ellerinin altında huzursuzdu, sanki her dokunuşunu reddediyordu. Ayağını koyacak yerler bulmak, içinde sanki birinin yüzüne basarmışçasına mide bulandırıcı bir his yaratıyordu. Zor bir tırmanış değildi ama kılıtlardan yayıldığını hissettiği tiksinti yüzünden olması gerekenden daha uzun sürmüş gibi geldi.

Vhalla yapının zirvesine ulaştığında ay tam tepesindeydi. Tırmanışın getirdiği yorgunluk yüzünden biraz nefes nefese olsa da gözleri artık üzerinde durduğu çatının tam ortasındaki karanlık noktaya odaklandı. Vhalla oraya doğru yürüyüp ayaklarını deliğe doğru sürüyerek kenardan aşağıya baktı.

Kesik bir nefes aldı. Delikten süzülen ay ışığı yüzlerce noktaya çarparak parçalanıyor ve hareketli yıldız ışıltılarıyla dolu, saf büyüden oluşmuş bir mikro evren yaratıyordu. Toprağın özünden yapılmış kalın taş duvarın ardında saklanan güç buydu. Vhalla deliğin kenarına çömelip aşağı baktı. Zemin çok uzakta görünmüyordu, tabii oradaki kristallerin üzerine inmeyi başabilirse.

Köşeye biraz daha yaklaşıp derin bir nefes alarak atladı. Ay ışığı hızla söndü ve Vhalla altındaki büyük kristale doğru yaklaşıırken onu karşılayan havayı kucakladı. Sonunda kristalin üzerinden kayıp tuhaf bir şekilde yere indi.

Zarif sayılamayacak inişi sırasında taşa çarptığı kafasını ovdu. Tepesindeki kubbeli tavan büyüyle parıldıyor gibiydi ama bu sadece gözlerinin ona oynadığı bir oyun olabilirdi. Görüşünün bulanıklığını silmek için gözlerini kırıp ayağa kalktı.

Dokunduğu her kristalden güç yayılıyordu. Elleri ya da ayakları bir taşa sürtündüğü anda taş Güney'in en yüksek dağlarındaki buzullar kadar kadim bir renkte hayat buluyordu. Büyünün kendisine uzandığını, parmakları arasında dolaştığını ve kendisini onu kullanmaya davet ettiğini hissetti. Odadaki onca güce rağmen dikkatini çeken tek bir şey vardı.

Achel boyut olarak etkileyici değildi. Vhalla'nın önkolundan daha uzun sayılmazdı. İnce deri şeritlerle sarılmış düz kabzası

zamanın etkisiyle kırılıyordu. *Ama bıçağı...* şeytani bir parlıtya sahipti ve tüm balta yanardöner tek bir taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Öyle bir güç yayıyordu ki Vhalla onu iliklerinde hissetti.

Kristal silahlar gerçektir.

Yapının içinde başka hiçbir şey yoktu. Sadece her duvarda büyüyen ve Achel'in üzerinde durduğu kaideye doğru uzanan kristaller vardı. Baltanın bıçağı, altında duran kristale gömülmüştü.

Vhalla yavaşça ona yaklaştı.

Herhangi bir tuzağa dair bir iz göremese de bu onu sadece daha temkinli hale getirdi. Büyüsünü öylesine baştan çıkarıyordu ki bu Vhalla'yı gerdi. Aldrik'inkine benzer bir güç yayması, Vhalla'ya prensle tenlerinin birbirine değişimini hatırlattı. Gözleri bir anlığına titreşerek kapandı.

Birinin bakışlarının üzerinde olduğu his geri döndüğünde gözlerini hemen açtı. Gergin bir halde omzunun üzerinden geriye baktı. Orada hiç kimse yoktu, sadece kristaller vardı. Aslına bakarsa o odadan nasıl çıkacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Vhalla içten içe ateşli bir tartışma yaşarken baltaya baktı. Elini uzattı ama tereddüt etti. *Ya en güvenli olacağı yer burasıysa?* Ellerinin titreyişi yüzünden parmak ucu kabzaya sürtündü ve büyü göz kamaştırıcı şekilde parıladı.

Tüm oda aydınlanırken gözlerini korumak zorunda kaldı ve tekrar görebilmek için gözlerini kırparak yıldızları kovaladı.

"Bırak onu." Ses hayaletimsi, zayıf, ürpertici ve tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Gümüş rengi ay ışığından, parlak tüyleri andıran büyü parçaları havada uçuştı.

Artık yalnız değildi.

Odanın diğer ucunda dolgun kıvrımlarını sıkıca saran siyah derilere bürünmüş bir kadın duruyordu. Başına ve boynuna, Vhalla'ya Emegenlerin cübbelerini hatırlatan koyu kırmızı renkte uzun bir eşarp dolanmıştı. Yüzünün açıkta kalan tek kısmı yakut rengi parlayan gözleriydi.

Vhalla kadına kim olduğunu sormak istedi. Ayaklarını yere

sıkıca basıp dövüşmeye hazırlanmayı arzuladı ama tek kasını bile oynatamıyormuş gibi geliyordu.

“Baltayı bırak; Achel’i lahtinden çıkarma,” diye tekrarlardı kadın eşarbin boğuklaştırdığı bir sesle. Elini kaldırmasıyla kollarının üzerinde Vhalla’nın daha önce hiç görmediği runik simgeler hayaletimsi bir beyazlıkla parıldadı. Bu Vhalla’ya Şef’in kullandığı tuhaf büyüü anımsattı. Ama bu kadın Kuzeyli gibi görünmüyordu. Gözlerinin çevresindeki koyu renk teni ve başındaki örtünün altından dökülen saçlarıyla Batılı görünüyordu... Belki.

Kadın avucunu arkasındaki kristallere yerleştirdi ve taş homurdanarak çatırdayıp doğaüstü bir şekilde arzuyla kıvrıldı. Taşların arasında dışarıdaki ormana açılan bir geçit belirdi; aynı kırılmış ay ışığı orada da dolaşıyordu. Kadının kollarındaki runik simgeler soluklaştı.

“Uyarımı dinle ve git. Tanrıların büyüüne dokunma, Vhalla Yarl.”

Hava titreşmeye, ışık daha hızlı azalmaya başlamış gibiydi.

“Kimsin sen?” Vhalla sesinin, kontrolünün yavaşça geri döndüğünü fark etti.

“Bir sürü adım oldu,” diye fısıldadı kadın.

Hafifçe parılıyor, bir cisimden ziyade ışığa dönüşüyordu. Kadın âdeta kendi ağırlığı altında ezildi ve karanlık görüntüsünü kırdı. Vhalla tekrar hareket edebildiğinde ziyaretçisi gitmişti.

Vhalla’nın dizleri boşaldı ve dengesini sağlamak için nefes almaya çalışarak yere yığıldı. Gördüğü şey içini ürpertti; bu büyü müydü? Vhalla deneyimlediği şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama bunun bildiği her şeyden daha öte bir yanı vardı.

Bulabildiği tek mantıklı açıklama bunun kristallerden yaratılmış bir çeşit savunma sistemi olduğuydu. Vhalla başını sallayarak kendi kendini onayladı ve bir kez daha ayağa kalktı. Bu gerçekdışı görüntü baltayı almaya çalışan kişileri korkutmak içindi. Ama tünel hâlâ oradaydı.

Vhalla kuşkuyla Achel’e baktı.

Eğer şimdi giderse herhangi bir Kuzeyli içeri girip baltayı

alabilirdi. Vhalla böyle bir şeyin olmasının hepsini büyük bir tehlikeye atacağından hiç olmadığı kadar emindi. Yukarıdaki delikten artık ayı göremiyordu. Tereddüt edecek zamanı yoktu.

Kabzayı kavradı.

Güç şok dalgaları halinde içine yayıldı. Balta özgürlük için yapıştı tutuşuyordu. Dünyaya salınmaya hazırdı. Parmaklarının her hareketiyle baltanın ona fısıldadığını duyabiliyordu, “Evet, evet, evet.”

Balta neredeyse hiç çaba sarf etmeden özgür kaldı. Hafifçe çekip küçük bir büyü akımı gönderdiğinde kristal kaide mahkûmunu serbest bıraktı. Bir pat sesinin ardından odaya sessizlik çöktü.

İnce bir buz tabakasının kendi ağırlığı altında kırılırken çıkarıldığına benzer bir ses mağara duvarları boyunca yankılandı. Bu, Vhalla’nın ayaklarının harekete geçmesine neden olan sinir bozucu bir tıslamaydı. Altındaki kristaller sanki kendi ağırlıklarını daha fazla taşıyamıyormuşçasına her adımıyla parçalanıyordu.

Geçide doğru koşarken gözlerini keskin taş parçalarından korumak için kapüşonunu taktı. Cam yağıyormuş gibiydi ve hafif tıkırtılar kısa süre içinde yerini gürültülü şangırtılara bıraktı. Kalbi küt küt atmaya başlarken, yıkılan yapının altında mahsur kalma korkusuyla ayakları hızlandı.

Ama bir tam nefes almasına bile yetmeyecek kadar süre içinde özgürdü.

Vhalla içinden çıktığı tünele baktı. Artık sönük ve etkisiz olan, karanlığın içinde obsidiyene benzeyen kristaller yerlerinden kayıyordu.

Sesin çevredeki Kuzeylilerin dikkatini çekeceğini bildiğinden ilerlemeye devam etti. Binanın yanından koşup yanık sınır çizgisini geçer geçmez kayarak durdu. Daha önce kalıntılar çok daha uzakta gibi gelmişti.

“Vhalla,” diye feryat etti Daniel ve devriye gezenlerin onu göremeyeceği şekilde oturduğu ağaç dibinden ayağa fırladı.

Vhalla ufuk çizgisine, ayın batmakta olduğu yere baktı.

“Yardım çağırmak üzereydim.” Daniel kadının yanına koştu.

“Ne?” Vhalla yıldızların soluklaşmaya başladığı göğe bakmaya devam etti. Görmek istemediği şeyi gördü. “Sadece kısa bir süre için gitmiştim... belki bir saatliğine.”

“Saatlerdir yoksun,” diye düzeltti Daniel. Çevresinden dolaşarak karşısına dikildi ve boş bakışlarını engelledi. Daniel’in gözleri hızla, mengene gibi kavradığı silaha döndü. “Ana aşkına, o da ne?”

Vhalla bir şekilde elinde olduğunu unuttuğu baltaya şaşkınlıkla baktı. Şafağın ilk ışıklarıyla hafifçe parlıyor, kendi doğaüstü ışığını yayıyordu. Gözleri Daniel’a kaydı. Baltayla ne yapacağını düşünmemişti. Daniel’in ondan haberdar olmasını planlamamıştı.

“Bunu saklamak zorundayım,” diye fısıldadı Vhalla telaşla. “Bende olduğunu kimse bilmemeli.”

“Nedir bu?” Daniel hiç kendinden emin görünmüyordu.

“Önemli değil.” Vhalla başını iki yana sallarken ondan bilgi sakladığı için içi içini yiyordu. Daniel büyüsu konusunda ne kadar kabullenici olsa da onun kristaller konusunda çok da mutlu olmayacağını biliyordu. Büyücüler bile bu konuda mutlu olmazdı. Kristaller sadece delileri ve katilleri heyecanlandırıyormuş gibi görünüyordu. “Şafak sökmek üzere, geri dönmem gerek.”

Yüzü panikle kasıldı. Vhalla ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Baltayı Aldrik’e götüremezdi. Kristalleri düşünmek bile onu telaşlandırırken bunu görmesine izin veremezdi.

Gömmeli miydi? Ya biri yeni kazılmış toprağı fark edip oraya bakarsa ne olacaktı? Ya yeterince derine gömemez ve yağmur ya da üzerinden geçen biri onu açığa çıkarırsa? Baltanın güvende olacağını bildiği tek yer Bakan Victor’un yanıydı; o ne yapacağını bilirdi. Ama bakan dünyanın öbür ucundaydı.

“Yardım et.” Daniel delirmişçesine zırhının tokalarını açmaya çalışıyordu. Vhalla afallamış halde ona baktı. “Vhalla, bunu çıkarmama yardım et.”

Elindeki baltaya baktı ve eklemleri bembeyaz kesecek kadar

onu sıkıca kavramışken Daniel'a nasıl yardımcı olacağını düşündü.

"Vhalla," dedi Daniel daha nazik bir sesle. "Baltayı yere koy ve bana yardım et."

Ona itaat etmek zihnini bulandıran ezici şaşkınlığı çözmeye çalışmaktan daha kolaydı. Vhalla baltayı bırakıp hayat buldu. Hemen Daniel'ın yanına gidip göğüslüğünü ve omuz zırhını ustaca açtı. Serien olarak onunla birlikte geçirdiği zaman onu, adamın zırhını açmak konusunda şaşırtıcı derecede ustalaştırmıştı. Daniel göğüslüğü yere fırlatıp örgü zırhını çıkarmaya koyuldu. Kolundaki derileri çözmeyi bile denemeden dizçeğinin içinden hançerini çıkarıp gömleğini kollarının çevresinden kesti.

Daniel kumaş parçasını ona fırlatırken Vhalla yüzü kararsızlıktan kıpkırmızı kesmiş halde ona baktı. Daha önce hiç onun göğsünü çıplak halde görmemişti ve kılıçla yaptığı antrenmanların etkileri gözle görülüyordu. Aldrik'in, büyüüne güvenmekten ve günlerini sadece kitaplara odaklanarak geçirmekten kaynaklanan cılız kasları vardı. Daniel ise sık antrenmanın erkek bedenini ne şekilde etkileyeceğinin kanıtıydı. İki adam taban tabana zıttı.

"Vhalla." Daniel kumaşı sallayıp onu tekrar gerçek hayata döndürdü. "Buna sar."

Adamın amacının ne olduğunu anlayan Vhalla kumaşı kapıp diz çökerek baltayı özenle ona sarmaya başladı. Her şeyi kesebileceği söylenen efsanevi silahın kumaşı paramparça etmesini bekliyordu. Ama bıçak kumaşın çevresine bir, iki ve hatta üç kez dolanmasına izin verdi.

Vhalla ayağa kalktığında Daniel göğüslüğünü giymeyi bitirmek üzereydi. Adamın tek başına ulaşamayacağı birkaç tokayı sıkıştırmasına yardımcı oldu.

"Geri dönmen gerekiyor, değil mi?" diye sordu Daniel, kadın bir adım geri çekildiğinde.

Vhalla sessizce başını sallayarak onayladı. *Kimin* yanına döndüğü sanki prens onları varlığıyla onurlandırıyormuşçasına ağır bir şekilde havada asılı kaldı.

“Bunu ben alırım.” Daniel baltayı yerden aldı. “Ve saklarım. Hiç kimsenin benden şüphelenmek ve eşyalarımı aramak için bir nedeni yok. Daha sonra benden alırsın.”

“Onu kullanma,” diye uyardı Vhalla. Bunu yapmak için herhangi bir sebebi olmasa da uyarması gerektiğini hissetmişti. Baltanın Vhalla’da güven uyandırmayan derin bir gücü vardı. Kendine bile onu bir daha eline alabilecek kadar güvendiğinden emin değildi. “Ve çok fazla dokunmamaya çalış,” diye ekledi. Kristalin yarattığı bozulmayı bir an geç hatırlayarak.

“Onunla birlikte uyumaya falan kalkmayacağım,” diye kıkırdadı Daniel. Vhalla kararlı tavrını korudu. “Peki, fazla dokunmayacağım, söz veriyorum.”

“Teşekkürler.”

“Şimdi git, Leydi Vhalla. Yoksa bunca zamandır yatağında olmadığın ortaya çıkacak.” Kadına yorgun bir halde gülümsedi.

Vhalla bir adım geriledi ama henüz gözlerini ondan ayıramıyordu. “Teşekkürler,” diye fısıldadı, bunun elinde tuttuğu silah-tan daha fazlası için olduğunu anlamasını umarak.

“Her zaman.” Daniel başıyla onu selamladı.

Vhalla dönüp kapüşonunu taktı ve kamp konağına giderken mümkün olduğunca az dikkat çekmeye çalıştı. Baltadan uzaklaştıkça kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı. Ama içinde Aldrik yanına dönene kadar hiç azalmayan bir his vardı. Bu his maceralarından bihaber olan prens yanına gelip dikkatini sadece sevgilisine vererek dokunuşuyla her şeyi unutmasını sağlayana kadar yok olmadı.

Birilerinin onu izlediğine dair ürpertici bir histi bu.

18

BİRBİRLERİNİN UYANIK OLDUĞUNU anladıklarından beri tek kelime etmemişlerdi. Şafak vakti yaklaşırken veliaht prens ve müstakbel karısı yastığın iki ucuna yatmış, parmaklarını birbirlerine dolayıp çözüyorlardı. Vhalla boş eliyle boynundaki saatle oynuyordu.

“Vhalla,” dedi Aldrik sonunda. Ses tonu Vhalla’ya duyacaklarından hoşlanmayacağını söylüyordu. “Eğer...”

“Yapma,” diye yalvardı Vhalla yüzünü onun çıplak göğsüne gömerek. Derin bir nefes alıp hafif bir okalıptüs ezgisi taşıyan duman, ateş ve ter kokusunu, Aldrik’e özgü kokuyu zihnine kaydetti.

Prens burnu kadının saçları arasında başını iki yana salladı. “Eğer,” diye ısrar etti, “Eğer savaş planlandığı gibi devam etmezse, eğer bana bir şey olursa...”

“Aldrik,” diye yalvardı. Güneşin doğuşuna hâlâ saatler olmasına rağmen Vhalla’nın gücü tükenmeye başlamıştı bile.

“Baldair’e Kule’deki odama gitmesini söyle. Daha önce hiç oraya gitmedi ama Victor’a kendisini oraya götürmesini emredebilir. Orada, içinde büyük, siyah bir sandık bulunan bir ardiye

var. Sandığın anahtarı gül bahçesinde bankın yanındaki hareketli taşlardan birinin altında,” diye açıkladı özenle.

“Hiçbir şey olmayacak...”

“Vhalla, *lütfen*.” Kadına dolanmış kollarını iyice sıktı. “Baldair’e o sandığın içindekilerin tamamına ve hayatını rahat geçirmeni sağlamak için ihtiyaç duyabileceğin her şeye sahip olmanı istediğimi söyle. Sana inanır; senin sağlıklı ve mutlu olmanı sağlayacağına yemin etti ve bu yemini tutacağına inanıyorum.”

Vhalla sorumlulukla söylenen bu sözlerin kaynağını görmezden gelebilecekmiş gibi gözlerini sıkıca yumdu. Zihni bir gece önce aldığı baltaya kaydı. Saldırıdan önce baltayı alarak savaşın yönünü değiştirebilir miydi? Vhalla bir an için Aldrik’e baltayı aldığını ve onu kendilerini bekleyen savaşta kullanmayı istediğini söylemeyi düşündü. Ama kristallere dair daha önceki tepkilerini bildiğinden bu ânu mahvetmeyi göze alamadı. Bunun da ötesinde silaha güvenmiyordu; baltanın anlamadığı, onu temkinli olmaya iten bir yanı vardı.

“Ama Güney’e dönme,” diye devam etti Aldrik.

“Ne?” Vhalla zihninde dönen tartışmayı unutup şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

“Eğer ben...” Aldrik düşüncelerini yüksek sesle dile getiremediğinden duraksadı. “Eğer seni korumak için orada olmazsam Batı’ya git. Amcamın yanına. Seni benim yapacağım gibi güvende tutacaktır. Bunu arzuladığımı biliyor.”

“Ama Jadar Şövalyeleri...” dedi Vhalla tereddütle.

“Olunabilecek en güvenli yer onları tanıyan ve hareketlerine kulak kabartan adamın yanı,” diye ısrar etti Aldrik. “Amcam, annemin babamla evlenmesini protesto etmek amacıyla ailemize karşı ayaklandıklarından beri şövalyelerle savaşıyor. Amcamın yanında güvende olursun ve ben de bunu istiyorum. Eğer yanında olup seni karım yapamayacak ve seni bizzat koruyamayacaksam tek dileğim bu.”

Vhalla titrek bir nefes aldı.

“Bunu yapar mısın?” diye sordu prens, itiraz etmesine fırsat vermeden yumuşak bir sesle.

Vhalla başıyla onayladı.

“Söz ver,” diye ısrar etti.

“Söz veriyorum.” Vhalla ona boyun eğmişti ve bu karnına saplanan bir hançer gibiydi. “Ama, ama başına bir şey gelmesine izin vermem.” Korku dolu bir halde prensin başını avuçlarının arasına aldı. “İmparatorluk’un sana ihtiyacı var; ellerindeki kanı yıkayıp yaralarını iyileştirmene ihtiyacı var.”

Aldrik başını iki yana salladı. “Ben bir şeyleri bozmakta, yıkım getirmekte iyiyim.” Sesi yorgundu.

“Hayır.”

“Vhalla, beni sadece...”

“Bunu sen yarattın.” Sözü kesilince prens şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Bizi, bizi sen yarattın.” Vhalla kanıt olarak prensin ona verdiği saati gösterdi. “Ve bu, gördüğüm en güzel şeylerden biri.”

Aldrik herhangi bir şey söyleyemedi, sadece alnını kadınıninkine dayayıp duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Vhalla kendininkini tutan elin hafifçe titrediğini hissetse de adam gözyaşı dökmek konusunda kararlıydı. Her soluğu bir öncekinden daha zayıf olsa da bu konuda kararlıydı.

“Sana âşığım, leydim, müstakbel karım,” diye fısıldadı. Aldrik’in parmakları kadınıninkilerin arasında kıpırdanıp boynundaki saatte gezindi.

“Ben de sana âşığım,” diye yanıtladı. Bundan daha doğru bir gerçek yoktu. “Müstakbel kocam.”

Bu sözcükler üzerine ikisi de şaşkın bir sessizliğe büründü. İkisi de söylemişlerdi. Bu kararın üzerinden günler geçmişti ama bir şekilde açıkça dile getirmek durumu daha gerçek kılmıştı.

Vhalla, Aldrik’e baktı. İkisi de başaracaktı. Parmaklarını prensinkilere dolandı.

Aldrik sonunda geri çekildiğinde neredeyse bir saat olmuştu. Birbirlerinin yanından ayrılacak gücü kendilerinde bulabilmeleri oldukça uzun sürmüştü. Vhalla oturup prensin giyinmesini izledi.

“Ne olacak?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Her şeyin üzerinden bir kez daha geçeceğiz,” diye açıkladı Aldrik, Vhalla üzerinde prensin uzun gömleklerinden başka hiçbir şey olmaksızın ona doğru yürürken.

Vhalla, prensin göğüslüğünü özenle ve saygılı bir şekilde bağlarken adamın gözleri onun çıplak bacaklarında dolaştı.

“Seni şu güne kadar benimle ilgilenen hizmetkârların tamamına tercih ederim,” dedi Aldrik sırtarak.

Vhalla küçük bir kahkaha attı. Bu uzun süredir geçirdikleri en rahat andı. Haftalardır birbirlerine fısıldadıkları çaresizlik sözcükleri yerini sıradan âşıkların davranışlarına bırakmıştı.

“Hizmet edebildiğime mutluyum, prensim,” diye mırıldandı ve zırhlı elini dudaklarına götürüp nazıkçe öptü.

“Sana âşığım.” Aldrik onu bir kez daha öpüp odadan çıktı.

Birdenbire midesi bulanmaya başlayan Vhalla avucunu alnına götürdü. Boynundaki saatle oynayarak akreple yelkovanı inceledi. Öğlen olmak üzereydi. Güneş göz açıp kapayıncaya kadar batacaktı.

Kendi zırhını da aynı özenle giydi. Tüm tokaların düzgünce kapandığına, her parçanın sıkıca yerine oturduğuna emin oldu. Örgü zırhında, eldivenlerinde, dizçeklerinde herhangi bir bozukluk olup olmadığını kontrol etti.

Ana salon şaşırtıcı derecede sessizdi. Baldair Altın Muhafızlarıyla beraber oturuyordu; Aldrik’in de aralarında olduğu birkaç kurmay bir şeyler tartışıyorlardı. İmparator kıdemli kurmaylarıyla beraber bir şeye bakıyormuş gibi görünüyordu. Odada bunun dışında çok fazla hareket yoktu.

Aldrik yaptığı işe kendini fazlasıyla kaptırmış olduğundan Vhalla Altın Muhafızların yanına oturdu. Henüz yemek yememiş olsa da masadaki yemeklere ilgisizce baktı. Vhalla besine ihtiyaç duyduğunu kendine hatırlattı ama iştahı ona katılmıyordu. Yemek yiyemeyecek kadar gergindi.

“Vhalla,” diye fısıldayan Daniel düşüncelerini böldü.

Gözleri adaminkilerle buluştuğu anda tek kelime etmeksizin

kitaplar dolusu bilgi paylaştılar. Adamın bakışlarında mesafeli bir sevgi vardı. Kadını, sanki onu son kez görüyormuşçasına inceledi. Vhalla herkesin, ertesi sabah o masada kimin oturuyor olacağını bilmiyor olma gerçeğini kendi yöntemiyle kabullendiğini fark etti. Hepsi korku dolu bir şekilde, sessizce birbirlerine veda ediyorlardı.

“Ye,” dedi adam sonunda.

“Biliyorum.” Eline bir çatal aldı.

“Gerilmemeye çalış,” diye önerdi yardımcı olma çabasıyla.

“Bu, güneşe doğmamasını söylemek gibi bir şey.” Bunu söylemesi bile Vhalla’yı biraz sinir etmişti.

“O zaman çevrendeki insanlara güven.” Öne doğru eğildi. “Orada, hemen yanında olacağım.”

Vhalla bir anda onun da kendisi ve Aldrik’in olduğu tarafın ön saflarında savaşacağını hatırlayarak şoka girmiş halde ona baktı. Savaş alanının haritası üzerine yazılan isim bir anda gerçeklik kazandı ve bununla birlikte dehşet pençelerini çıkarıp içini parçaladı. Değer verdiği çok fazla insan vardı, hepsini koruyamayacak kadar çok.

“Siyah Alay seni ve prensi koruması gerektiğini biliyor,” dedi Jax, Vhalla’nın uzun zamandır duymadığı bir ciddiyetle.

Vhalla dikkatini Daniel’in sağındaki adama verdi. “Bunu istemiyorum...”

“Neyi?” dedi Jax sözünü keserek. “Kule’nin, liderlerini korumasını mı?”

“Ben onların lideri değilim.” İtirazı kendi kulaklarına bile zayıf gelmeye başladı.

“Değil misin?” Jax dirseklerini masaya yaslayarak öne doğru eğildi. “En son ne zaman kampta gezdin? Solaris’in güneşinden daha fazla kanat çizimi olduğunu fark etmedin mi?” Jax’in gözleri kadının boynundaki saate kaydığında Vhalla onu içgüdüsel olarak kavradı. “Liderleri olarak doğmadın, *lider seçildin*. Ve bu çok daha büyük bir yük.”

Bu ağırlığın altında ezilen Vhalla onu tüketmeye çalışan

duyguları bastırmak için ağzına hızla yemek tıkmaya başladı. Gerginliğini ve Jax'ın dile getirdiği pek de üstü kapalı olmayan imaları çiğneyerek yutmaya çalıştı. Sonunda yemekler ortadan kalktıysa da Vhalla'nın midesi hâlâ boştu.

Her biri başka bir şeyle ilgilenen Altın Muhafızların biri geliyor diğeri gidiyordu. Ama Vhalla hiç yalnız kalmadı. Erion ona güvence vermeye, Craig onu güldürmeye çalıştı ama hiçbir kalbindeki fırtınayı rahatlatamadı. Onu öldüren şey bekleyişt, birdenbire küçücük gelmeye başlayan odada oyalanırken dakikaların akıp gitmesini beklemek. Saldırıyı şafak vaktine planladıkları için içten içe Kuzeylilere küfür etti.

Keşke yanımda okuyacak bir kitap olsaydı diye düşündü. Hayır, okumak için değil; okuyabilecek bir ruh hali içinde değildi. Ama bakabileceği, elinde tutabileceği bir kitap, kendini birilerini öldürmek üzere olan bir asker gibi hissetmesine engel olabilirdi.

Aldrik başını sallayarak ellerini omuzlarına koyduğunda o an bir asker olması gerektiğini biliyordu. Vhalla kapüşonunu taktı, Aldrik miğferini başına geçirdi ve kamp konağından birlikte ayrıldılar. Vhalla Soricism'a, onun gün sonu güneşiyle turuncuya boyanmış yüksek duvarlarına ve devasa ağaçlarına baktı.

O duvarların ardında neler olduğunu merak etti. Acaba onlar da savaşa mı hazırlanıyorlardı? Acaba onlar da kendilerini kafesinde volta atan birer yaratık gibi mi hissediyorlardı?

Dışarıdan bakan biri için kamptaki her şey sıradan bir şekilde ilerliyormuş gibi görünüyordu. Ama Vhalla adamların kılıçlarını çektiklerini, çağırılmayı beklediklerini, çadırlarının içinde çömeldiklerini görebiliyordu. Kazıklarla kaplı kulelerin içine gizlenmiş okçuları görebiliyordu. Kaçakları engellemek için İmparatorluk kampının konak çevresindeki iç sınırında bulunan devriyelerin artırıldığının farkına varabiliyordu.

Tüm ordu özenle seçilmiş yerlerinde tetikteydi. Herkes öldürücü hamlelerini indirmeye hazır halde gizlenmişti. Vhalla çukurun Soricism'un bulunduğu üst köşesine baktı. Savunmalarını yetersiz göstermek için dış devriyelerin bilinçli olarak geri

çekildiğini biliyordu. Kuzey'in gelmesini istiyorlardı. Düşmanlarının son umudunun açık bekleyen ağızlarına girmesini ve böylece Kuzey'i bütün olarak yutabilmeyi istiyorlardı.

Kuşatma kulelerinden birinin gölgesinde Aldrik'in yanında durdu. Prens ağaçlara doğru döndü ve Vhalla onun yumruğunu sıkıp açtığını gördü. Kadın da onu taklit ederek Kanalını açtı. *Öl ya da öldür*. Doğru da olsa yanlış da elindeki tek seçenek buydu. Neden orada olduğu önemsizdi; eğer savaşmazsa yenilecekti.

Vhalla yanında duran prene bakmak için döndü. Miğferin altındaki yüzü neredeyse tanınmazdı ve çenesi kasılmıştı. Vahşi ve gergin gözlerle ağaçları izliyordu. Vhalla derin bir nefes alıp görüşünü değiştirdi ve duyma mesafesini artırdı.

Güneş ufukta alçalmaya devam ederken her yer sessizdi. Vhalla, İmparatorluk askerlerinin rahatsızca kıpırdandıklarını işitti. *Ya yanılıyorsa?* Eğer saldırı olmazsa büyük ihtimalle asılacaktı.

Ama bu gerginliğinin arasında onları duydu, uzaktaki ağaçların ve toprağın üzerinden onlara doğru yaklaşan dağınık kalabalığı. Bu, gece uykusu için çadırlarına çekilmiş askerleri katletmeyi planlayan gizli orduydü. Kuzeylilerin en azından batı tarafında sayıca üstün olmadıklarını fark etti. Kuzey'in sürpriz saldırı fırsatı olmadığından şans Güney'den yanaydı.

Gücünü korumaya karar verip görüşünü normale çevirdi. Yakında geleceklerdi. Vhalla alacakaranlığın içinde yayların gerilirken çıkardıkları sesleri duyabiliyordu.

Kampı sıradan bir günden farklı kılan tek bir şey vardı: *Sessizlik*. Herkes nefesini tutmuş bekliyordu. Vhalla göz ucuyla bir büyü parlaması gördü. Normalde uyuduğu yerden çok uzaklardaki bir çadırın içine çömelmiş bir adam buzdan bir hançer tutuyordu.

Fritz ona doğru baktığında Vhalla şoka girmiş halde sessizce onun adını söyledi. Adam zayıfça gülümseyip ona başını salladı. Elecia da onun yanındaydı. Vhalla çok geç olsa da geceyi efsanevi baltalar arayarak değil de arkadaşlarıyla geçirebileceğini

–öyle geçirmiş olması gerektiğini– fark etti. *Larel’in ölümünden hiçbir şey öğrenmemiş miydi?*

Yanık ve tozlu ovada bir çığlık yankılandı ve Kuzeyliler ağaçların arasından üzerlerine doğru atıldı. Uzaktan gelen ayak seslerinin homurtusunu işittiğinde Vhalla’nın başı bir anda geriye döndü. Düşman hamlesini yapmış, uyandırmak üzere oldukları canavar fark etmeden darbeyi indirmeye hazırlanmıştı. Vhalla tüm askerlerin kendilerini tutup beklemelerini izledi.

Kuzeylilerin ilk sırası kampın dış sınırına varmak üzereydi ki boru çaldı. Sesi bir kuleden diğerine yankılandı. Çadırlar altlarında gizlenen İmparatorluk askerleri tarafından kenara itilip yırtıldı. İlk ok dalgası üzerlerine doğru gelmeden önce neler olduğunu anlamak için Kuzeylilerin sadece bir saniyeleri oldu.

Vhalla ilk saldırıyı yönlendiren Daniel’ı gördü ve kalbi göğsünde öylesine hızlı atmaya başladı ki yerinden çıkacaktı. Değer verdiği herkes kendini saldırıya hazırladı. Aldrik, Daniel, Fritz, Baldair ve hatta Elecia. Hepsini nasıl güvende tutacaktı?

Yaylarında gerilen okların korosu ve çeliğe çarpan çeliğin ritmi Aldrik’in ayaklarını harekete geçirdi. Vhalla zihninden diğer her şeyi atıp olması gerektiği şeye odaklanarak prensin yanında koştu. Kuzeylilerin ikinci dalgası uzaktaki ağaçların arasından çıkarken Aldrik’in elini kaldırdığını gördü. Kulakları şiddetli kalp atışlarıyla çınlamaya başladı.

İşte başlıyordu.

19

VHALLA ORMANIN DIŞ SINIRINA ilk topunu fırlatan man-
cınığın gürültüsünü duymadı. Kılıçların tıngırtısı
solup gitti. Sadece prens vardı; sadece onun bedeni,
onun nefesi, *onun yaşamı* ve aralarında engelsizce akan büyüleri.

Aldrik kolunu havada savurdu ve Vhalla büyüğü daha be-
denini terk etmeden onun ne yapmak istediğini biliyordu. Elini
uzattı. Aldrik birdenbire durduğunda Vhalla da aynı anda ka-
lakaldı. Prens kadının hareketlerine neredeyse hiç tepki vermi-
yordu ve Vhalla onun da kendisi gibi hissedip hissetmediğini
merak etti. Onun da aylardır aralarında gelişen derin bağlantıyı
sonunda dünyaya gösterme vaktinin geldiğini bilip bilmediğini.

Prensın büyüğü alevlendi. Vhalla iki elini birleştirdi. Rüzgârı
prensın alevlerini körüklerken büyüğü parmaklarının ucunda ça-
tırdadı. Yarattıkları Birleşme, prensın inşa ettiği büyüğüün üze-
rine kendininkini eklemesine, onu kenarlarından kendininkiy-
le birleştirmesine, ikisinin de tek başına yaratabileceklerinden
daha büyük bir şey ortaya koymasına izin veriyordu.

Vhalla kollarını vücudunun yanından havaya kaldırdı ve
alevlerin İmparatorluk askerlerinin başlarının üzerinden geçip

uzaktaki ağaçları ve onlarla birlikte oraya gizlenmiş Kuzey'in Yerkırıcı birliklerini ateşe vermesini izledi. Alevler beyaz ve sıcaktı; Vhalla ellerini hareket ettirerek onları bir girdap gibi döndürmeye başladı.

Yumruklarını açıp parmaklarını iyice gererek ellerini başının üzerine, açık gökyüzüne kaldırdı. Ateş alevden bir ayna gibi hareketlerini taklit edip havaya yükseldi. Gece göğünde ayı bir bütün olarak yutacakmış gibi parlak bir alev sütunu yükseldi. Vhalla yarattıkları şeye hayranlıkla baktığı için kontrolünü bir anlığına kaybedince alevler rüzgârın içinde dağıldı.

Devasa ateşlerini gören askerler kamp boyunca yankılanan tezahüratlara başladıklarında Vhalla'nın gözleri prensinkilerle buluştu. Biliyorlardı, tüm dünya görmüştü. Karşılarındaki hâlâ tüten ağaçlar kadar gerçektir. *Birlikte* durdurulamaz hale geliyorlardı. Birbirlerine Bağlı, Birleşmiş ve delicesine âşık bu çiftin arasında artık herhangi bir sınır yoktu. Onlar tek bir doğal afetti.

Zaman tekrar akmaya başladığında mükemmel bir uyum içinde koştular. Askerler arkalarından yetişmeye çalışıyorlarsa da Vhalla artık buna dikkat etmiyordu. Tek ihtiyacı olan şey prensi, onun nefesi ve hareketleriydi.

Aldrik topuklarını yere gömerek ikinci kez durdu ve kollarını uzattı. Alevtaşçıyıcılar mevzilerinden koşup iki kolunun yanında düz birer çizgi oluşturdular. "Hep beraber!" diye bağırdı Aldrik karmaşanın içinde. Kollarıyla alevleri göndermelerini istediği yeri işaret etti. Alevtaşçıyıcıların hepsi birlikte hareket ettiler. Hepsinin büyüyü kullanmak için farklı bir yöntemi olsa da her biri alevlerini aynı yere yönlendirmeye odaklandı.

Kuzeyli Yerkırıcılar alevlere direndiler. Zayıf olan bazılarının taştan derileri kâğıt gibi tutuşuverdi. Diğer askerler alevlerden sakınma çabasıyla sağa sola kaçıştılar. Kalabalık ön saflarda biriktikçe zavallı birkaç tanesi kendi dostları tarafından arkadan itilerek çılgınlıkla ateşin içine düştü. Alevlerin kaynağına ulaşabilenler İmparatorluk ordusunun ön safları tarafından karşılandı.

Vhalla'nın gözleri bir altın pırıltısıyla, buğday şeklinde parıl-

dayan bir kılıç başıyla buluştu. Onca askerin arasında Daniel'ı nasıl gördüğünü bilmiyordu ama kısa bir an için tek gördüğü şey oydu. Kendi gaddar zafer şarkısıyla dans edermiş gibi görünüyordu. Bunun ona has, dehşet verici bir güzelliği vardı.

Vhalla derin bir nefes alıp ellerini bir kez daha öne uzattı. *On*. Her parmağıyla bir Kuzeylinin silahını elinden alacaktı. Daniel'ın olduğu yere odaklandı ve elinin tek bir hareketiyle on kılıç havaya yükseldi. Vhalla bileklerini kıvrıp kılıçların bir yağmur gibi düşman askerlerinin üzerine yağmasını sağladı.

Güneyli askerlerin birkaçı şaşkın şaşkın baktı. Daniel kısa bir an için ona doğru dönse de gözleri kargaşanın içinde onunkilerle buluşmadı. Ama Vhalla o kısacık anda adamın kendisini aradığını biliyordu. Daniel Rüzgârgüdücü'nün fırsat buldukça kendisini koruduğunun farkındaydı. Vhalla bunun üzerinde daha fazla düşünmedi, elleri tekrar harekete geçmişti bile.

Parmakları görünmez bir müzik aletini çalar gibi havada dolaşıyordu. Aldrik yan tarafa doğru bir kez daha seslendi ama onu duymadı bile. Havaya fırlattığı her kılıca karşılık yanan ağaçların arasından iki tane daha fırlıyormuş gibiydi.

"Vhalla!" diye ona seslendi prens ve kadın onun dudaklarından dökülen adıyla transtan çıktı.

Tekrar harekete geçmişlerdi. Aldrik Siyah Alay'ı gitgide büyüyen kan ve ölüm karmaşasına doğru yönlendiriyordu. Vhalla'nın kulakları sağ taraflarındaki bir ağacın üzerinden atılan okları işitti.

"Aldrik!" Prensini adını unvanı olmadan kullanmakta bir an bile tereddüt etmemişti. Aldrik hızla ona döndü. "Bana bir parça alev ver!" diye bağırdı Vhalla ve alevlerin geleceğine emin bir şekilde avucunu açık gökyüzü boyunca dolaştırdı.

Prens de elini onunla aynı anda kaldırmıştı ve Vhalla bir kez daha kendi bedeninin ötesinde, kendi bedeninin dışında prensin içinde olduğunu hissetti. Karanlık gökyüzü alevden bir kubbeyele aydınlanmış, oklar yanıp tüten yağmur damlaları gibi zararsızca zırhlı askerlerin üzerine düşmüştü.

“Daha fazla!” diye talep etti. Prens diğer kolunu da kaldırıp ona itaat etti. Vhalla elini öne doğru savururken ileri doğru bir adım da atarak alevden battaniyeyi güneydoğu tarafındaki okların geldiği ağaçlara yönlendirdi.

Büyü onun kontrolünden çıkar çıkmaz Vhalla kolunu fazla hızlı savurduğu için dengesini kaybedip tökezledi. Yalpaladıysa da güçlü bir el onu kavrayarak ayakta tuttu. Prensın dudaklarında kendini beğenmiş küçük bir gülümseme belirmişti. Paylaştıkları sırrı, yavaşça dünyaya gösterdikleri sırrı belli eden küçük, deli bir tebessüm.

“Prensım!” Bir asker onları transtan çıkardı. “Ön sıra dağılıyor.” Adam bir Vhalla’ya bir Aldrik’e bakıp onlardan emir bekledi.

“Hayır,” dedi Vhalla, nefes nefese gözlerini ön tarafa doğru çevirirken. Daniel’ı göremedi ve boğazına bir yumru oturdu. “Hayır,” diye bağırdı.

“Alevtaşıyıcılar ve Yerkırmıcılar!” diye haykırdı Aldrik. “Arkalarına da Suakıtıcılar. Ön safları destekleyin.”

Vhalla askerlerin kendilerini ikinci dalgaya hazırlamalarını izledi. Yarısından fazlası Siyah Alay askerleriydi ama kılıçlılar dahil neredeyse hepsinin göğüslüklerinin üzerine kanat çizilmişti. Dövüş kısa bir an için yavaşladı ve Vhalla bir adım ilerleyip prensin gölgesinden çıktı.

“Onları burada durduracağız!” diye bağırdı. “Bu çizgiyi geçemeyecekler. *Onları burada durduracağız!*”

Vhalla yumruğunu havaya kaldırırken yeri göğü yıkan tiz bir savaş çılgılığı duyuldu. Vhalla dönüp ön mevziinin son saflarının dağılmasını izledi. Kuzeyliler yanlarına ulaşp yıkıcı bir güçle onun tepesine indiğinde nefesi boğazında düğümlendi.

Aralarında ilk hareket edebilen Aldrik’ti. Düşman kılıcına omzuyla karşı gelirken vücuduyla Vhalla’nınkinin yarısını kapladı. Aldrik’in zırhlı eli düşmanın yüzüne uzandı ve Kuzeyli acı dolu bir çılgılık attı. Adamdan geriye kalanlar tüterek yere yığıldı.

Vhalla tekrar dünyaya dönüp bir sonraki saldırganı silahsız

bıraktı. Parmaklarının tek bir hareketiyle kılıç tam zamanında dönüp, arkasında vızıldayan yeni bir kılıcı bertaraf etmesini sağlayacak şekilde elinde belirdi. Kulaklarında uğuldayan kalp atışları telaşlıydı. Çevrelerindeki karmaşaya ayak uydurma çabasıyla delice bir hızda atıyordu.

Vhalla dişlerini sıktı. Kuzeyli ondan çok daha güçlüydü ve hızlı bir hareketle çalıntı kılıcını elinden almıştı. Vhalla geriye doğru tökezleyerek tekrar dengesini sağlamaya çalıştı. Arkasından bir homurtu ve bir alev patlaması yükseldi. Aldrik onun silahsız bıraktığı adamı haklamıştı ama dikkati henüz tekrar ona dönmemişti. Vhalla'ya saldıran adam kılıcını başının üzerine kaldırarak bir adım geriledi.

Bir asker göğüslükle kolu arasındaki hassas bölgeyi hedef alarak ileri doğru atıldı. Vhalla mavi bir parıltı gördü ve buzdan bir hançer adamın koltuk altına saplandı. Kuzeyli acı dolu bir çığlık atıp yeni saldırganıyla yüzleşmek için içgüdüsel olarak dönerken kılıcıyla geniş bir yay çizdi. Fritz geriye çekildi; adam kılıcını kaldırdı ve Vhalla atıldı.

Eli, Kuzeylinin şoktan açık kalmış ağzının üzerine kapandı ve onun nefesini ele geçirdi. Yüzü gözlerinin önünde patlayıp burnunun ve gözlerinin parçaları yanaklarına ve zırhına bulaşmadan önceki anda adamı izledi. Neredeyse nefes alacak vakit bile yoktu ve Vhalla dönüp kolunu savurarak Aldrik'e saldıran adamı silahsız bıraktı.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye seslendi Aldrik, bir cesedi yana atarken.

"Sormana gerek var mı?" diye bağırdı kılıçların ve yayların vızıltısında. Başka bir saldırıdan kaçınırken sırtı prensinkine çarptı.

Prensin keyfi yerine gelmişti, içten gelen delice kahkahaları havada yankılandı. Prens, Vhalla'nın aynı anda hem kendisi hem de o olduğunu biliyordu. Kadının hareketleri Birleşmelerinin ona verdiği her şeyle tüm yapabileceklerinin bir karışımıydı. Kan ve cesetlerin ortasında kendi yüzünde de prensinkine

benzer deli bir sırtış olduğunu fark etti. Prens sola, Vhalla sağa döndü ve birbirlerinin zıttı yöne kıvrılarak bu hareketleriyle iki kişiyi daha indirdiler.

“Geber!” diye bağırdı bir başkası ona.

“Bugün değil!” diye karşılık verdi. Adamın kılıcı bir şekilde pulların arasında kendine yol bularak böğrüne saplandı. Vhalla irkilse de kolunu öne doğru itti. Eli adamın ağzıyla buluştu ve ihtiyacı olan tek şey buydu.

Sağ avucundan kan damlayarak arkasını döndü. Aldrik üç kişiye karşı dövüşüyor ve uzman bir beceriyle onlarla başa çıkıyordu. Vhalla parmaklarını kaldırıp onun alevini geniş bir yay haline getirerek üç adama da çarptı. Bedenleri alev alırken hepsi acıyla çığlık attı. Aldrik dönüp sırayla hepsinin işini bitirdi.

Prensin gözleri Vhalla’nınkilerle buluştu ve zaman yavaşladı. Alev almış iki obsidiyen küre onun ruhunu gördü. Vhalla içine bir nefes çekerken aynı anda onun da soluk aldığını fark etti. Prens elini havaya kaldırmıştı. Vhalla’nın ayakları harekete geçti ve kadın ona uzandı. Vhalla’nın parmakları onunkilere kilitlendiğinde Aldrik kadını kendine çekti.

“Leydim.” Tüm askerler aynı anda bağılıyor olsalardı dahi Vhalla fısıldanan bu sözcükleri işitebilirdi. “Büyüleyicisin.” Aldrik’in boş eli kadının omzuna uzandı ve Vhalla, arkasında bir alev dili belirirken onun büyüünün ateşini hissetti. Vhalla zavallı ruhun yok oluşuna tanık olmak için dönmedi bile.

“Prensim.” Elini havaya savurup yakınlarında duran herkesi silahsız bıraktı. Aynı anda ilk kez bu kadar fazla kılıca hâkim olduğunu fark etmedi bile. “Ozanların en efsanevi kahramanlık şarkılarının hayat bulmuş halisin.”

Adam ona sırtıttı. Vhalla da sinsi sinsi gülümsedi. Aldrik onu bıraktı ve Vhalla topukları üzerinde döndü ve kazandığı ivmeyle ileri atıldı. Bir rüzgâr savurdu ve yaklaşık yirmi Kuzeyliyi yere yığdı. Vhalla arkasında onun alevlerinin tanıdık sıcaklığını hissediyor ve onun da kendini dövüşe verdiğini biliyordu.

Kendi büyüü onu ele geçirdi; bu, sarhoş edici ve onu tama-

men âna odaklayan bir histi. Kendiyle prens arasında bir yerlerde kaybolmuştu. Yine de bir şekilde prensin de kendisinin içinde kaybolduğunu hissedebiliyordu. Onun hareketlerini kendininkileri duyumsadığı gibi duyumsuyordu. Vhalla Birleşme'nin dokunmaksızın yapılabileceğinden emin değildi ama ikisi bunun mümkün olduğuna dair iyi bir örnek teşkil ediyorlardı.

Birbirlerinin çevresinde kıvrılıp dönerlerken ikisi de harekete dahi başlamadan diğerinin olması gereken yerde olacağına emindi. Vücutları diğerinin ihtiyaç duyduğu yöne döndü, açıklıkları yakaladı, savrulan kollar ve hızlı adımlarla hareket etti.

Onlara karşı kimsenin şansı yoktu. Kimse onlara yaklaşmayı bile başaramadı. Hamleleri savururken prensin kolları onun bedenini sarmaladı. Onu korurken Vhalla'nın sırtı prensinkine sürtüldü. Aldrik kendini alevlerinin içine bıraktı ve Vhalla da kendi büyü özüsüyle ona katıldı. Bunun oldukça samimi bir yanı vardı.

Nefes alıp verişleri sıklaştı; *asıl Ateş ve Rüzgâr Gecesi buydu.*

Karanlığı tanıdık olmayan tiz bir ses deldi ve ardından yüksek bir kükreme duyuldu. Hem Aldrik hem de Vhalla aynı anda durup sesin geldiği yöne döndüler. Vhalla güçlkle yutkundu. Karanlığın içindeki ağaçların arasından bineklerin üzerinde bir birlik çıktı. Üzerlerinde çok az zırh olmasından Yerkırıcı olduklarını anladığı düşmanlar, daha önce sadece bir kez gördüğü, kediyi andıran yaratıkların tepesindelerdi. Sayıca Güneyli Süvarilerden az olsalar da Vhalla'nın tahmin ettiğinden fazlalardı.

Yaratıkların koca pençeleri ön saflardaki son adamları da dağıttı. Vhalla arkasındaki ordunun durumunu değerlendirdi. Kaleyı koruyan iç halka sağlamdı, Vhalla'nın görebildiği kadarıyla hiçbir Kuzeyli duvarı aşamamıştı; *henüz.*

Güçlkle yutkundu. Duvar sağlam kalmalıydı, Soricism'un çevresinde yükselen duvarları herhangi birinin aşmasına ya da birinin onları delmesine izin veremezlerdi.

Bir İmparatorluk borusu çaldı ve Vhalla nalların gümbürtüsünü işitti. Atları üzerindeki İmparatorluk askerleri yardıma gelmekte gecikmemişlerdi. Vhalla ellerini geri çekti. Aldrik'in

kendisine yaklaştığını, o güç verici bir nefes alırken onu yandan koruduğunu hissetti. Vhalla her şeyi görmezden gelerek prensin kendisini koruyacağına güvendi. Ellerini ileri doğru iterek gönderdiği rüzgârın gücüyle bir düzine yaratığın tökezleyerek gerilemesini izledi. Maalesef bu süreçte birkaç Güneyli asker de yere yığılmıştı ama bu hamlesi Güneyli Süvarilere ihtiyaç duydukları zamanı tanımıştı.

Göz ucuyla Fritz'i gördüğünde süvarilerin ne zaman ulaşacaklarını düşünmekten daha önemli endişeleri oluştu. Adam üçe bir kalmıştı ve Aldrik kadar güçlü değildi. Vhalla prensiyle arasındaki mükemmel uyumu bozarak arkadaşına doğru atıldı. Fritz'in hançeri elinden fırladı. Vhalla adamın görüntüsünün hafifçe kıpırdandığını gördü ama yarattığı illüzyon neredeyse ânında başka bir saldırgan tarafından yok edilmişti.

Vhalla beceriksizce kendini mücadelenin içine attı. Bir kılıç hamlesinden kaçındı, yere yığılmış haldeki Fritz'e doğru gelen bir başka hamleyi omzuyla karşıladı. Omzundaki uyuşturucu basınç yüzünden acı içinde attığı çığlığı işitti. Bir kılıç daha çekilmişti ve kontrolünü tekrar kazanmak için dudağını ısırıldı. Fritz ayağa kalmak için yerde yuvarlandı.

Çevrelerinde alevler belirip sıcaklığıyla tenini yaladı. Bir kılıcın ucu yanağını çizmişti ki sahibi ıstırap içinde yere yığıldı. Aldrik yanına gelmişti. İkisi de ellerini kalan Kuzeylilere doğru uzattı, ikisi de hedefini buldu. İki asker de aynı anda öldü; biri rüzgârdan, diğeri ateşten.

"Vhalla." Aldrik'in yüzünde belirgin bir endişe vardı.

"Ben iyiyim." Vhalla yanağındaki acıyı neredeyse hiç hissetmeksizin başını salladı.

Önlerindeki askerlerin çığlıklarında keskin bir artış vardı. İkisi de o tarafa döndü. Ayakta kalan yaratıklar süvarilere üstün gelmişti. Vhalla panik içinde binicisiz atların keskin pençe ve dişlerden kaçmaya çalışmalarını izledi.

O anda kediye benzer yaratıkların aslında ne olduklarını fark etti. *Bu, Baş Kabile'nin kaçış yöntemiydi.* Güneyli saflarını dağıtıp

saraya ulaşacaklardı. İçerideki insanlar bu yaratıkların üzerinde kaçıp Kuzey'in liderliğini koruyacaklardı. Aldrik de aynı şeyi gördü.

"Siyah Alay! Şunları durdurun!" diye emretti prens.

Tüm büyücüler dikkatlerini üzerlerine gelen yaratıklara verdiler.

Birkaç tanesi buzdan mızraklar fırlattı. Diğerleri onları alev yağmuruna tuttu ama bu yeterli değildi. Vhalla siyahlar içindeki silah arkadaşlarının yaratıklar tarafından ezilmesini ve parçalanmasını izledi. Yaratıklardan biri yere yığılmış bir Güneylinin kafasını koparmak için durduğunda midesi kasıldı.

Ama binicileri görevlerini biliyorlardı ve bineklerini azimle içerilere doğru sürdüler. Onların geçmelerine izin vermemeliydiler. Aldrik alevlerini elinden geldiğince savurmaya başlamışsa da yaratıkların kürkü ateşe dirençli gibi görünüyordu ve prens kediye andıran yaratıkları alevleriyle boğup çığlıklar içinde yere sermek için hepsine teker teker odaklanmak zorunda kalıyordu.

Vhalla koşmaya başladı. Fritz ve Aldrik arkasından bağırdılar ama o kendini Kanalına attı. Büyüsü şimdiden güçsüzleşmeye başlasa da başka çaresi kalmamıştı. Eğer büyü kuyusunun dibini kazması gereken bir gün varsa o bugündü. Rüzgâr ayaklarının altına serildi ve kampa doğru hızla ilerlerken hiçbir şey ona yetişemedi. Kılıç darbelerinden kaçınıp, dövüşen insanların arasından kıvrılarak ilerledi. Gözleri, diğerlerinden daha büyük ve güçlü olan tek bir yaratığa odaklanmıştı.

Parmaklarını kıvrırdı ve bir esinti binicisiz bir atı ona doğru yönlendirdi. Tekrar dönüp atın yanına doğru koşmaya başladı. Boyalı kısrağı ona doğru geldiğinde elini uzattı. Parmakları dizginleri kavradı ve bırakmadı. Delirmiş at koşmaya devam etmeye çalıştı ve Vhalla havaya fırladı. Ayaklarını delirmişçesine havada savururken dizginlerini çektiği at kadının dengesini sağlayıp dik durabileceği kadar yavaşladı.

Bir şekilde kendini eyerin üzerine atmayı başardı. Vhalla döndü; iki Kuzeyli binici neredeyse merkezdeki mevziye ulaş-

mışlardı. Okçular oklarını üzerlerine yağdırdı. Mızraklılar kendilerini gelecek darbeye hazırladılar. Vhalla topuklarını vurup rüzgârı atın nallarının altına serdi.

Bu hiç de hızlı bir at sayılmazdı. Kısarak debelenip söylendi. Başını bir o yana bir bu yana savurarak Vhalla'yı öne doğru eğilip dizginleri elinden geldiğince sıkı tutmak zorunda bıraktı. At başta ona direndi ama Vhalla topuklarını daha sert bir şekilde böğrüne gömerken bu masum yaratığı zorladığı için çok az suçluluk duyuyordu.

At sonunda onun istediği gibi hareket etmeye başladı. Vhalla ilk Kuzeyli biniciye ulaşmadan önce elini uzatıp kendini çoktan ölmüş bir askerin kılıcıyla donatmaya ancak fırsat bulabildi. Geniş bir yay şeklinde savurduğu keskin kılıç düşmanının burnuna çarptı. Bu, bir dağa vurmaktan farksız olduğundan Vhalla'nın kemikleri darbeye titreşti. Ama darbe biniciyi oyalamaya yetmişti.

Cesur bir İmparatorluk askeri atılıp mızrağını kediye benzeyen yaratığın kalbine sapladı. Kuzeyli savaşçı ölen bineğinden düşerken kısa bir an için öfkeyle çarpılmış bir yüzle Vhalla'ya baktı.

"Gözlerine saldırın!" diye bağırdı Vhalla onu duyabilecek Güneyli askerlere. Bu askerler büyük ihtimalle kendisinden daha deneyimliydi ama hatırlatmaktan zarar gelmezdi. Dizginlere asılıp döndü.

Uzaktaki siyah bir bulanıklık, yanan oklardan oluşan sele doğru ilerledi. Vhalla onun gittiği yönü takip ederek güney tarafını korumakta zorlanan beyaz ve altın renk zırha bürünmüş adamı gördü. Dizginlere asılırken yüksek sesle küfür edip İmparator'un olduğu tarafa yöneldi.

Rüzgâr arkasından geldiğinden aralarındaki mesafeyi inanılmaz derecede kısa zamanda aştı. Atını hayatta kalan kedi benzeri yaratığın yoluna dik bir şekilde sürerken çılglık attı. Bindiği kısarak, kedi yaratığın böğrüne çarpıp pençelerine hedefini şaşırtırken havaya fırladı. Vhalla yaratığın sırtındaki Kuzeyli askeri

indirdi ve sadece bir anlığına İmparator'dan ne kadar da nefret ettiğini düşündü.

Topukları üzerinde dönüp İmparator Solaris'in hayatına kas-
teden Kuzeylinin üzerine atıldı. Kuzeyli mücadeleyi kazanarak
tepesine çıktı. Debelense de kolları düşman kadının dizlerinin
altında yere yapışmıştı. Yerkırıcı sırtındaki kılıcı çıkardı ve kolla-
rını başının üzerine kaldırdı.

"Gwaeru!" diye bağırdı.

Vhalla gecenin içinde gümüş bir parıltı gördü.

Bir mızrak Kuzeylinin gözüne saplanmıştı. Kadının ağzı can-
sız bir biçimde açık kaldı. Vhalla kadının gevşek parmakların-
dan kayan kılıçtan sakınmak için başını yana çevirdi. Ona yar-
dımçı olan silah geri çekildi ve Vhalla cesedi üzerinden atıp hızla
ayağa kalktı.

Albay Zerian silahıyla havada bir yay çizerek kan ve et parça-
larını etrafa saçtı. Vhalla ona hızla teşekkür edip kafa üstü yere
yuvarladığı yaratığı görünce çevresinden dolandı. İmparator So-
laris kılıcını yaratığın suratından çıkarıp onu buldu.

Gözleri o soğuk mavi gözlerle buluştuğunda Vhalla durdu.
Ne teşekkür etmiş ne başıyla selam vermiş ne de orada olduğun-
un farkına vardığını gösteren bir hareket yapmıştı. Adam sade-
ce döndü ve diğer yaratıklar batı tarafından iç mevzilere girerken
emirler yağdırmaya başladı. Vhalla kale yönünden havayı yara-
rak gelen okların sesini işitti ve içgüdüsel olarak ellerini kaldırdı.
Okçuların saldırılarını geçiştirmek çok kolay bir hal almıştı.

İmparator dönüp ona baktı. Vhalla bir an için fazladan des-
teğinden dolayı minnettarlık gösterecek bir davranışta buluna-
cağını zannettiye de adam dönüp emir vermeye devam etti.
Vhalla'nın bunu umursayacak vakti yoktu. Buna rağmen Albay
Zerian onu başıyla selamlamayı ihmal etmedi. Doğrudan İm-
parator'un hayatını kurtardığını görmüştü. Bunu ilk kez hiçbir
şüpheye yer bırakmayacak şekilde gerçekleştiriyordu ve bunu
yaparken Serien değil Vhalla Yarl'dı. Bu onun için yeterliydi.

Ayakları onu küçülmekte olan savaş alanının geldiği tarafa

taşıdı. Yol boyunca üç Kuzeyli daha öldürdü ve silahsız bıraktığı ya da dengesini bozduğu en az beşinin daha ölümüne yardım etti. Cesetlerin toprakta üst üste yığılmaya başladığını fark etti ama kimin daha fazla zarar gördüğünü algılayamıyordu; Kuzey'in mi yoksa Güney'in mi?

Büyü görüşünü açıp ağaçları taradı. Kalbi neredeyse duracaktı. Görebildiği kadarıyla dahası yoktu. Ağaçların sınırında bekleyen başka asker kalmamıştı. Bu kadardı. Ayakları daha da hızlı hareket etti. *Aldrik*, onun yanında olmalıydı, güneşin ilk ışıklarıyla inanılmaz şekilde havada yankılanacak çağrıyı yaparken onunla olmalıydı.

Yanına ulaştığında prensi bir saldırganı üzerinden atıyordu. Kollarını açarak *Vhalla'yı* karşıladı ve *Vhalla* elleriyle onun kollarını sıkarken o da aynı şeyi yaptı. İkisi de kendilerine bundan daha fazlası için izin vermediler.

"Seni deli kadın!" diye bağırdı prens, can çekişen erkek ve kadınların çığlıkları arasında.

"Öyle olabilirim!" diye onayladı, saldırganlarıyla başa çıkmakta zorlanan *Suakıtcı'ya* doğru elini hafifçe savurdu.

"Bir daha yanımdan ayrılma!" diye emretti, tek elini bırakıp üzerlerine gelmekte olan Kuzeyliyi alev yağmuruna tutarken.

"Babanı herkesin gözü önünde kurtarmak için olsa bile mi?" diye sordu, ona sırtını dönüp saraydan gelen bir ok dalgasını daha savuşturdu. *Aldrik'in* yüzü ona döndüğünde prensi yüzünde küçük, kendini beğenmiş bir sırıtışla karşıladı.

Mücadele durgunlaşmaya başlamıştı ki savaş alanında bir boru sesi yankılandı ve tüm Güneyliler duraksadı. Sese bir tane daha eklendi, sonra bir tane daha ve Güney'in savaş şarkısı havada can buldu. *Vhalla'nın* boğazı düğümlendi. Gözleri savaş alanını taradı.

Hayatta kalan son Kuzeyliler, Güneyli düşmanlarının önünde diz çöküyorlardı. İmparatorluk ordusu hiç zaman kaybetmeden onları bulundukları yerde öldürüverdi. Bu daha önce hiç şahit olmadığı türden bir katliamdı.

Durgunluğu fırsat bilerek nefesini düzenlemeye çalıştı. Tekrar ağaçların olduğu yöne dönüp delirmişçesine orayı taradı. Ellerini yumruk yaptı ve bir sonraki dalgaya hazırlandı. Bir boru daha çaldı ve bir el omuzları üzerinde kapanarak onu şaşırttı.

“Bitti,” dedi Aldrik yumuşak bir sesle. Vhalla adamın yüzünü kaplayan kana bakıp başkalarına ait olmasını umdu. Kalbi küt küt atarken bir kez daha ağaçların olduğu yönü taradı. “Vhalla, bitti.”

Buna inanamıyordu. Ama boru bir kez daha çaldı. Can çekişen son Kuzeylilerin çığlıkları da kesildi ve herkes nefesini tutmuş gibi görünüyordu. Ağaçların arasından başka savaşçı çıkmadı. Gecede daha fazla savaş çığlığı yankılanmadı. Sabahın ilk ışıklarıyla Güneyliler zafer çığlıkları attılar.

Vhalla bu deli çığlıklara katılacak sesi çıkaramıyordu. Şaşkın şaşkın etrafına bakmaya devam etti. Çevreleri cesetlerle kaplıyken sevinmek ona anlamsız geliyordu. *Eğer zafer böyle görünüyorsa yenilgi neye benziyordu?*

Aldrik’in elleri omuzlarını kavradı, Vhalla’nın başı dönüyordu. Prens ona sanki bu neşe çığlıklarının sebebi oymuş gibi bir hayranlıkla bakıyordu ve Vhalla da aklını neredeyse tamamen yitirmesine neden olacak bir hayranlıkla ona baktı. O an prensi kollarına almaktan başka hiçbir şey istemiyordu. *Başarmışlardı.* Şafağı birlikte karşılıyorlardı. Bir şekilde ikisi de yüzlerinden açıkça belli olan arzuların kendilerini ele geçirmesine engel oluyorsa da aralarındaki çekim, bitkin bedenlerini kaplayan arzu ve rahatlamayı açıkça ortaya koyuyordu.

Prens onu bıraktığı anda Fritz’i, Daniel’ı, Elecia’yı, *tanıdık herhangi birini* görmek için çevresine baktı. Kana bulanmış dağınık sarı saçları gördüğünde kalbi durdu. Fritz’in yanına koştu ve arkadaşına ulaşır ulaşmaz rahatlamış bir kahkaha attı. Adamın gözleri kapalıydı ama nefes alıyordu ve tüm olanlar düşünüldüğünde bu yeterliydi. Aldrik’in seslendiği Elecia da Fritz’in iyi olduğuna en az Vhalla kadar sevinmiş görünüyordu ve hemen Güneylinin yanına gelip onunla ilgilenmeye başladı.

“Vhalla, gel,” diye emretti prens nazikçe.

“Onunla kalmak istiyorum.” Fritz’in elini kendi ellerinin arasına aldı.

“Bunun için yanımda olmanı istiyorum,” diye ısrar etti Aldrik.

Vhalla itiraz etmek için ağzını açtı.

“Eğer Fritz şanslıysa ben onu iyileştirip acısını dindirene kadar uyur,” diye araya girdi Elecia. “Git, Leydi Rüzgârgüdücü.”

Vhalla serseme dönmüş halde ayağa kalktı. Elecia’nın sesinde teslimiyet ve kabullenmenin tuhaf bir karışımı vardı. Kıvırcık saçlı kadın sanki Vhalla’ya ilk defa unvanıyla hitap ettiğini kabullenirmişçesine başını sallayıp onu selamladı. Sanki bu unvan zafer sayesinde resmîleşmişti.

Aldrik ve Vhalla hiçbir şey söylemeden beraberce yürüyerek kampın merkezine doğru gittiler. Ordudaki askerler onlar geçerken tek tek ellerini göğüslerine götürdü. Avuçlarını Rüzgârgüdücü sembolüne dayayarak onları selamladılar. Bakışları göğüslerindeki simgenin onlara zafer kazandıran şey olduğunu anlatıyordu.

Baldair merkeze onlardan önce ulaşmıştı; bitkin ve kana bulanmış haldeydi, vücudunda çeşitli kesikler vardı ama hayatta ve iyiydi. Baş, İmparator’un ve oraya toplanan diğer kurmaylarınkilerle birlikte onlara doğru döndü. Vhalla Baldair’in yüzünün rahatlamayla gevşediğini, ağabeyine duyduğu ve daha önce hiç göstermediği sevgiyi ortaya koyduğunu gördü. Yalpalayarak Aldrik’e koştı ve ikisinin de elleri birbirlerinin kollarını kavradı.

“Ağabey,” diye hıçkırdı Baldair.

“Kardeşim,” diye karşılık verdi Aldrik, huşu içinde kardeşine bakarak.

Vhalla yüzünde küçük bir gülümsemeyle durakladı. Aralarında geçen onca şeyden sonra ikisi de birbirini gördüğüne mutlu olmuş, diğeri kurtulduğu için şüphe götürmeyecek derecede rahatlamıştı. Kendilerini bu mutluluğun akışına bıraktıklarını görmek güzeldi.

Baldair ağabeyini bırakıp kadına döndü. Kanla kaplı bedenini baştan aşağı süzdü. Vhalla'nın, ardından gelenlere kendini hazırlayacak tek saniyesi bile olmadı. Gönülçelen Prens'in kolları omuzlarına dolandı ve adam onu havaya kaldırdı.

"Vhalla!" diye bağırdı kahkaha atarak. "Seni inatçı küçük Doğulu."

"Biz Doğulular görüldüğümüzden daha dayanıklıyız," dedi arkasından gelen tanıdık bir ses. Vhalla ânında Baldair'in kollarında debelenmeye başladı. Prens onu yere bıraktığında kendini hayal kırıklığına hazırlayarak döndü.

Ön mevzii dağılmış olabilirdi ama karşısında duran her yanı morarmış, hırpalanmış, kan revan içindeki Doğulu oradan sağ çıkmıştı. Vhalla Daniel'a doğru bir adım attı. Adamın ona tembel tembel gülümsemesi yeterli bir davetti. Vhalla kollarını onun boynuna doladı.

"Biz Doğulular inatçıyızdır," diye kahkaha attı.

"Ve sevgi göstermek konusunda çok cömert," diye ekledi aralarına katılan Erion.

Vhalla Daniel'ı bırakıp arkadaşlık kurduğu diğer Altın Muhafızlara ve kurmaylara bakarak gülümsedi. Yapmışlardı. *Başarmışlardı.*

Vhalla'nın tanımadığı bir adam aralarına girip hızla İmparator'un yanına gitti. Yakında tüm kıtanın, modern dünyanın tamamının hâkimi olacak olan adama üzerinde bir parşömenle mürekkep bulunan tepsiyi uzattı. İmparator Solaris tek kelime etmeden tüy kalemi alıp adamın tuttuğu tepsinin üzerindeki kâğıda bir şeyler karaladı.

Kağıdı katlarken bir okçuya seslendi. Parşömeni bir oka bağladılar. Okun yerleştirildiği yay gerildi ve okçu silahını serbest bırakarak kâğıdı duvarın öte yanına gönderdi.

"Bu iş bugün bitecek," diye duyurdu. "Ya teslim olup Solaris İmparatorluğu'na katılacaklar ya da ölecekler." İmparator uzun adımlarla kamp konağına doğru yürüdü. "Cevap gelir gelmez bana haber verin," diye duyurdu çevresindeki herkese.

Vhalla sabah güneşinin bulanıklığında o aptal yapının bir şekilde kampın savaşın ardından ayakta kalan kısmında olduğunu fark etti. Kampın geri kalanının dönüştüğü kumaş ve metal yığınlarının arasında sendeledi. İki sessiz prens arasında yürüyordu. Hissettikleri rahatlama karşısındaki manzarayla kasvetli ve anlamsız bir hal almıştı. Hayatları şu an toprağı kırmızıya boyayan şanssızların kanıyla satın alınmıştı.

Kurmaylar temizlik çalışmalarını denetlemek için yanlarından ayrıldı. Vhalla çoğu askerin dönebileceğı bir çadırı kalmamışken kamp konağının mahremiyetine çekilmekten dolayı suçluluk duyması gerektiğini biliyordu ama bunu yapacak enerjiyi bulamadı. Hem fiziksel hem de büyüsel enerjisi tükenmişti ve tek arzusu bir yere yığılmaktı.

İmparator da aynı fikirde olmalıydı ki eşiğı aştıklarında odasına çekilmişti. Baldair kapıyı Vhalla'yla Aldrik'in arkasından kapattı. Zırha rağmen sıcaklığını hissedebildiğı bir el onunkilerle buluştu. Veliaht prens dünyanın geri kalanı göremese de kardeşinin gözleri önünde Vhalla'yı kendine çekti. Eldivenli bir el çenesini iterek yüzünü prensinkine yaklaştırdı. Dudakları duman ve kan tadındaydı ama Vhalla yine de bunun tadını çıkardı.

Ordu zafer kazanmıştı. Hayatta kalmayı başarmışlardı ve özgürlüğü de kesin olarak kazanılmıştı. Paylaştıkları rahatlama ve neşe içinde Vhalla yeni günün ilk nefesini aldı. Kendine prensin tüm söylediklerine inanmak için izin verdi; birlikte geçirecekleri geleceğın o an başladığına inanmak için.

20

ERTESİ GÜN SAVAŞIN EN karanlık yanını ortaya koydu: savaş sonrası manzarayı. Övüncün heyecanı söndükten, zafer çığlıklarının yankıları dindikten sonra işleri düzene sokma süreci başladı. Çadırlar dağılmış, yırtılmış, ezilmişti. İnsanların eşyaları, onlara evlerini hatırlatan küçük anılar çamurun ve savaş alanının içinde kaybolmuştu.

Şimdi burada ilk iş yaraları sarmaktı. Şifacılar öncelik belirleyip sınırlı malzemelerini onlara en çok ihtiyaç duyan kişilerin üzerinde kullandılar. Alevtaşıyıcılar özellikle kötü yaraları dağıladılar. Yerkırıcılar zehrin etkilerini yok etmekle ve yeni iksir malzemeleri için çevredeki henüz yanmamış ormanları taramakla uğraştılar. Zavallı durumdaki birkaç kişiye merhamet iksirleriyle dolu şişeler verildi ve bu kişiler zor bir tercihle, hayatlarının son tercihiyle baş başa bırakıldılar.

Yaralıları yardım etmeyenlerin kaldırması gereken sayısız ceset vardı. Cesetlerin üzerindeki değerli ya da tekrar kullanılabilen her şey çıkarıldı ve içlerinde insan olmayan zırhlar dağ gibi yükseldi. Ölenlerin bazıları onları bulan arkadaşları olduğu için şanslıydı ve bir kısmı da soylu ailelerden geliyordu. Bu kişilere

ait birkaç obje ailelerine verilmek üzere kenara ayrıldı. Ama çoğunluk Kuzey'in ve Güney'in isimsiz, yüzü olmayan askerleriydi.

Kampın içinde altı devasa ateş yakıldı ve cesetler durmaksızın bu ateşlere atıldı. Bu ateşleri parlak ve sıcak tutmakla görevli Alevtaşıyıcılar dönüşümlü olarak çalıştılar.

Ölümlerinin ardından Kuzeyli ve Güneyliler, bedenleri küle dönüp ruhları Baba'nın diyarına yola çıkana kadar yan yana yattılar. Ateşlerden insan eti ve yağı kokan yoğun bir duman yükseliyordu. Kampın her yanındaki askerler kokudan ve dumandan korunmak için yüzlerini ıslak bir bezle örtmek zorunda kaldılar.

Dışarıda bu hareketliliği yansıtan bir keder vardı ama veliaht prensin odasında gün göreceli olarak huzurlu devam etti. Aldrik ve Vhalla kirli giysileriyle yatağa yığılmadan önce kendilerinde sadece zırhlarını üzerlerinden atıp elleri ve yüzlerindeki kanı temizleyecek enerjiyi bulabilmişlerdi.

Huzurlu bir uykudan ziyade derin ve bitap düşmüş bir koma halindelerdi. Vhalla'nın yüzü yastığa yapışmıştı; ağzı açıktı ve derin derin nefes alıyordu. Aldrik yatağı iyice kaplamıştı; kolları ve bacakları öylesine yayılmıştı ki Vhalla'nın yanına zar zor sığıyordu. Bu, şafak söktüğünde endişelenecekleri şeylerden birinin azaldığını bilme rahatlığının dinlendirici etkisini taşıyan bir uykuydu.

Vhalla ağzını kapatıp dudaklarını yaladı. Gözlerini araladı. Kepenkler arasından giren gün ışığı odaya sızan dumanın içinde uzun, kesintisiz huzmeler halinde yayılıyordu. Yüzünü ekşitti.

"İğrenç kokuyor," diye homurdandı. Aldrik ise neredeyse hiç hareket etmedi.

Yana dönüp ona doğru sokuldu ve başını göğsüne yasladı. Ona yakın olmaktan, sakın nefes alıp verişlerinden huzur buldu. Onun bu kokuyu artık almadığını biliyordu. En azından uzun zaman önce ona böyle olduğunu söylemişti. O kadar çok insan yakmıştı ki bu iğrenç kokuyu artık doğru dürüst almıyordu bile. Prensın kolu içgüdüsel olarak ona dolanırken Vhalla tekrar uykuya dalmaya çalıştı. Bu kokunun yastıklara sinmemesini,

burada geçirecekleri zaman boyunca ona katlanmak zorunda kalmamayı umuyordu.

Tekrar uykuya daldı fakat ne kadar olduğunu bilmediği bir süreden sonra Baldair'in kapısının yumruklanma sesiyle uyandı. Vhalla sanki bu, kapıdaki insandan kurtulmasını sağlayacakmış gibi yuvarlanarak sesin kaynağından uzaklaşmaya çalıştı. Aldrik hafifçe küfür etse de o da aynı şeyi yaptı.

"Çocuklar," diye seslendi İmparator, Baldair'in kapısından. Vhalla'yı korumak için odasını verdiğiinden Aldrik'in hâlâ orada uyuduğunu sanıyor ya da öyle sanıyormuş gibi davranıyordu.

İkisi de dikleşti, Vhalla panikle açılmış kocaman gözlerle prene baktı.

"Cevap geldi. Hemen gelin," diye emretti İmparator Solaris.

"Geliyorum, geliyorum," Baldair'in uzaktan gelen sesi zar zor duyuluyordu.

İmparator'un oğullarını beklemeye hiç niyeti olmayacak ki uzaklaşan ayak seslerini işittiler.

Aldrik şoka girmiş halde ona döndü. "Bir cevap," diye fısıldadı.

Vhalla söyleyecek söz bulamıyordu.

"Bir cevap!" Aldrik avuçlarını kadının yanaklarına koyup tutkuyla onu öptü. "İddiaya varım ki teslim olmuşlardır. Sonuçta kudretimizi gördüler."

Aldrik hızla ayağa kalkıp üzerine temiz bir gömlek geçirdi. En azından savaşta giydiğinden daha temiz bir gömlek. Vhalla kire bulanmış halde uykuya daldıkları için perişan olmuş çarşafı baktı. Giysilerini değiştirmeme kararından pişmanlık duydu. Eve dönüş yürüyüşüne kadarki süreyi bu pisliğin içinde yatarak geçirmeye hevesli değildi.

"Gidip bu savaşı bitirmeye yardım edeceğim." Aldrik kapıda duraksadı. "Ardından babamla konuşacağım ve sen bir Divan Leydisi olacaksın."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Vhalla bu sözlerin doğru olmasını ne kadar çok istediğini fark ederek boynundaki saati sıkıca kavradı.

“Elbette.” Aldrik ışık saçarcasına gülümsedi. “Mükemmeldin. Tüm gözler ilham için sana dönüyor. Ordunun yarısı senin simgeni göğsünde taşıyor. Bu şekilde ödüllendirilmen sorgulanmayacaktır.”

Vhalla cevap vermek için ağzını açtı ama kapı hafifçe tıklatıldı.

Aldrik kapıyı Baldair için açtı.

“Geliyor musun?” Baldair ona baktığında Vhalla yorgun argın gülümsedi.

“Evet, evet.” Aldrik örgü zırhını yerden kapıp hızla üzerine geçirdi. “Elimden geldiğince hızlı döneceğim. Uyuyabilirsen biraz daha uyu,” dedi Vhalla’ya.

“Bunu ikiletmeyeceğim.” Esneyip yan döndü ve örtüleri bir kez daha üzerine çekti.

Baldair’in kısık sesle, “Ne şanslısın,” diye homurdandığını duydu ve elinde olmadan hafifçe kıkırdadı. Kapı kapandıktan sonra koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Battaniyeyi burnuna kadar çekti, gerçekten iğrenç kokuyordu.

Uyandığında yine ne kadar süredir uyuduğunu bilmiyordu ama ışık odanın içinde gözle görülür bir mesafe katetmişti. Bağırarak tartışan adamların sesi onu uyandırmıştı. Vhalla esnedi ve yarısı dumanla kaplı hava ciğerlerine dolduğunda bu içgüdüsel hareketten ânında pişmanlık duydu. Öksürerek oturup dışarıdan gelen öfkeli sesleri dinlemeye çalıştı.

Vhalla söylenen kelimeleri seçmek için büyü duyusunu kullanmayı denediyse de Kanalı bunu bile başaramayacak kadar güçsüzdü. Duyabildiği şey hızlı hızlı ve öfkeli konuşulduğuydu. Aldrik’in hiddetinin derin tınısı İmparator’un sert ve öfkeli tonuyla çarpışıyordu. Vhalla dudağını ısırды ve tüm bedeni ağrıya da ayağa kalktı.

Boynundaki zinciri çekiştirip kapağını açarak saate baktı. Saat iki civarıydı ve bu da neredeyse sekiz saattir uyuduğunu gösteriyordu. Yine de kendini bitkin hissediyordu. Büyüsünün tükenmesinin etkisi kendini hissettiriyordu ve savaşın heyecanı

geçtiğinden artık bir gece önce büyüsunün ne kadarını kullandığını fark edebiliyordu.

Bir bağrıışma müsabakası daha yaşandı ve bir şeylerin kırıldığını duydu. Vhalla yüzünü ekşitti. Konuştukları konu kulağa pek de hoş gelmiyordu ve Vhalla'nın herkes yararına birbirlerinden mümkün olduğunca ayrı tutmak istediği iki kişiyi yüz yüze getiriyordu. Seslerin boğuk yapısı ve geldiği yere bakılırsa büyük ihtimalle ana salonun uzak köşesindelerdi.

Dünyanın karşısına çıkaracağı şeylere kendini hazırlayarak elini yağlı saçlarında gezdirip dağınık bir şekilde örmeye çalıştı. Bu umutsuz bir çabaydı ve Vhalla, Aldrik'in, ordunun ve İmparator'un kendisini daha kötü durumlarda gördüğü gerçeğiyle barışmaya çalıştı. Kimse güzelliği yüzünden ödüllendirilmeyecekti.

Tuniğini değiştirmekle bile uğraşmadı. Vhalla yere atılmış zırhını üzerine geçirmeyi düşündü ama o daha da kirliydi ve yapmak istediği son şey metalik tenine tekrar bürünmektir. Sonuçta Kuzey duruldu, diye düşündü odadan çıkarken, *artık savaş olmayacak.*

İrkildi ve ana salonun kapısının önünde durdu.

"Bunu yapacaksın!" diye gürledi İmparator.

"Neyi yapıp yapmayacağımı söyleyemezsin!" Vhalla, Aldrik'in sözlerini noktalayan bir çarpma sesi daha işitti.

"Bu senin kararın değil," diye uyardı İmparator tehlikeli bir ses tonuyla.

"Bu her şeyden çok *benim* kararım!" diye karşılık verdi Aldrik. "Başından beri planın bu muydu? Onun Soricism'u ateşe verme fikrine bu yüzden mi karşı çıktın?"

Vhalla'nın kalbi kulaklarında atıyordu ve konuşmanın geri kalanını duymak istediğini zannetmiyordu. Derin bir nefes alıp, Kuzeylilerle yüzleşirken ihtiyaç duyduğundan daha fazla cesaret topladı ve varlığının konuşmayı sona erdirmesini umarak ana salona girdi. Odanın uzak köşesinde ayakta duran hanedan ailesine baktı.

Aldrik ellerini masaya yaslamış, omuzlarını karşısında duran babasına çevirmişti. Kollarının hafifçe titrediğini görebiliyordu. Çenesi sıkılmış, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Onun hiddetle böylesine kendini kaybettiğini daha önce hiç görmemişti. İmparator kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde küçümseyen, iğrenen bir ifadeyle oğluna bakıyordu.

Vhalla masum bir seyirciden öte olmayan Baldair'e acıdı. Genç prens en az üç adım gerileyip ona bakabilmek için birkaç santim daha geri gitmeye çalıştı. Vhalla hanedan ailesinin dikkatini çektiği için kendini hiç bu kadar rahatsız hissetmemişti.

İmparator kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Gözleri kısacık boyunun her santimini yargılıyordu. Aldrik de ona döndü ve Vhalla prensin öfkesinin tamamen acı dolu bir ifadeye dönüşmesini izledi. Çaresizce prensin aralanmış dudaklarına baktı. Kızın görüntüsüne tahammül edemiyormuş gibi birkaç saniye içinde başını sallayarak kafasını çevirdi. En nazik olan Baldair'in bakışları dahi hüznün ve acımayla dolu olduğundan onu hiç cesaretlendirmiyordu.

"Bak, bak, 'Kuzey'in Kahramanı' gelmiş," dedi İmparator yavaşça.

"Lordum." Saygıyla reverans yaptı.

"Buraya gel." Hemen masalarının yanını işaret etti.

Vhalla'nın başka seçeneği yoktu, kendini öğretmeni tarafından azarlanacak bir çocuk gibi hissediyordu. Fakat bu öğretmen onu öldürmeye niyetli ve buna gücü yetecek bir adamdı.

"Söylesene, *Bayan Yarl*," İmparator avucunu masaya koyup Vhalla'ya döndü. "Senin konumundaki biri için bu başarılarının en uygun ödülü nedir?"

Vhalla yutkundu ve giysileriyle oynayarak, onları paramparça etme isteğiyle savaştı. Aldrik babasıyla leydilik unvanı alması hakkında konuşmuş muydu? Tüm bunlar onu Divan'ın bir üyesi yapmak hakkında mıydı? Eğer öyleyse İmparator, Aldrik'in bunu neden istediğini de biliyor olmalıydı. Olmasa bu kadar kızmazdı.

“Lordum.” Vhalla’nın ağzı kurudu ve bunun tek sebebi duman değildi. “Solaris ailesine hizmet etmek başlı başına bir onurdur.” Uygun davranışların ve saygının güvenliğine sığınmış, sorusunu yanıtlamaktan kaçınmıştı.

“Anlıyorum.” Gözleriyle onu baştan aşağı süzdü. Vhalla ağırlığını bir ayağından diğerine vererek İmparator’un onu soyarmışçasına incelemesi karşısında gözlerini kıstı. “Sanırım Solaris ailesinin bazı üyelerine diğerlerinden daha iyi *hizmet etmişsin*.”

İmparator başını Aldrik’e çevirdi ve Vhalla’nın ağzı açık kaldı. Bu sözlerle ima ettiği şey öylesine açıktı ki Vhalla çığlık atmak istiyordu. Üzerine atlayıp ona tokat atmak, bu güç arsız manyak adama haddini bildirmek istiyordu. Bunun yerine hükümdarı olan adamın karşısında çaresizce durmakla yetindi.

“Baba!” Aldrik ânında başını yukarı kaldırdı, sesi tiz bir hırıltıdan ibaretti. “*Bu ne cüret?*”

“Neye cüret ediyormuşum?” diye azarladı İmparator oğlunu, sanki o hâlâ küçük bir çocukmuş gibi. “Unutma Aldrik, İmparator hâlâ benim, sen değilsin. Dünyanın hükümdarı benim ve benim kararım yasa. Benim neye cüret edip etmeyeceğime *sen* karar veremezsin.”

Aldrik’in masanın üzerindeki elleri yumruk oldu. Vhalla onun kontrolü zar zor elinde tuttuğunu görebiliyordu. Büyüsü resmen dalga dalga yayılıyor, tüm binayı alevler içinde bırakmayı arzuluyordu.

“Bunu yapmayacak...” Aldrik’in sesi bir kez daha yükseldi.

“Sessizlik!” İmparator diğer elini masaya çarptı ve Aldrik başını eğip yüzünü yere çevirdi. Prens yenilgisi o an Vhalla’yı her şeyden daha çok endişelendirdi.

“Müsaadenizle lordlarım.” Buna daha fazla katlanamayacaktı. Burada yaşananların boğuculuğuna bir an daha tahammülü yoktu. Hiç kimse aksini söyleyemeden odadan çıktı.

Kapının dışına çıktığında derin bir nefes alıp duman yüzünden boğulurcasına öksürdü. Yüzünü ekşiterek elini ağzına

götürdü. Dışarı ne kadar kötü olursa olsun odada yaşadığı boğulma hissiyle karşılaştırılmazdı bile.

Vhalla bir hedefi olmaksızın, kamp konağından uzaklaşmaktan başka hiçbir şey istemeden yürüdü. Kuzeylilerin saldırdığı yerdeki çadırlar yerle bir olmuştu. Bazılarının hatta bir çoğunun tamir edilemeyecek kadar ezildiklerini görebiliyordu. Bu gece kaç kişinin rahatsızca sıkışarak uyuyacağını düşündü. İmparatorla durumu hesaba katıldığında kendisinin de onlardan biri olup olmayacağını merak etti.

Ayakları onu içgüdüsel olarak Kuzey'e geldiğinden beri kendini rahat hissettiği tek yere taşıdı. Altın Muhafızların kulüpleri şaşılacak derecede sağlamdı. Onlarla arasındaki mesafenin yarısını aşmıştı ki bir kapının çarpılmasının keskin sesi kampta yankılandı.

Vhalla sesin geldiği yere döndü. İmparator avucunda buruşmuş bir kâğıtla dışarı çıktı. Peşinde yorgun argın yürüyen Aldrik ve onun arkasında kalan Baldair vardı. Vhalla gergin bir şekilde yutkundu.

Jax ve Erion merkezdeki kamp ateşinin yanındaydılar. Craig, Daniel ve Raylynn ise görünürlerde yoktu. Adamlar Vhalla'nın orada olduğunu fark eder etmez ona el salladılar.

"Günaydın!" diye onu selamladı Jax.

"Tünaydın," diye düzeltti Vhalla ve ateşin çevresindeki kütüklerden birine oturdu. Boynundaki zinciri çekip saatini açtı.

"Saat üç olmak üzere."

"Saatine hayranlıkla bakıp duruyordum," dedi Erion hızla. Jax ona yan bir bakış attı. "Boynunda ilk kez görmüyorum. Bakabilir miyim?"

Vhalla parmakları saatin etrafında kapanırken duraksadı. Hayır demek için bir nedeni yoktu. Reddetmesi, henüz yapmaya hazır olmadığı bir açıklama gerektirirdi. Kaderine boyun eğen Vhalla saati boynundan çıkarıp uzattı.

Erion parmaklarını dikkatlice saatin ön tarafında gezdirdi.

İki Batılı birbirine baktı. Jax başını hafifçe sallayarak onayladı. "Prens Aldrik'in saat yapmayı bıraktığını sanıyordum."

Vhalla kendini İmparator'un delici bakışları altında olduğundan daha çıplak hissetti. Savunmacı bir bakış atarak saati kapatıp tekrar boynuna taktı.

"Onu böyle açıkça taşımana izin vermesine şaşırdım," diye fısıldadı Jax, neredeyse duyulmayacak bir şekilde.

"Hiç prensimizin yapacağı bir şey değil," diye mırıldandı Eri-on ona katılarak. "Seninleyken çok farklı davranıyor."

Vhalla'nın parmakları bluzunun altında duran saate gitti. "Nereden anladın?"

"Prensimizi çocukluğundan beri tanıyorum," diye açıkladı Erion. Vhalla, Daniel'in ona Erion'un ilk Altın Muhafız olduğunu söylediğini hatırladı. "Çocukken bir dönem sadece bunları yapmakla uğraşmıştı. Ama görüyorum ki gizlice devam etmiş."

"Neden? Neden gizlice devam etti?" diye sordu Vhalla.

"Kimbilir?" diyerek omuzlarını silkti Erion.

Vhalla Jax'e döndü. Adamın yüzünde farklı bir ifade vardı. Vhalla inceleyici bakışlarla onu süzdü.

Sırık Batılı, "Büyük ihtimalle hanımefendilere vermek içindi," diye kahkaha atarak onun sessiz sorgusunu geçiştirdi. "Belli ki prensin hayatı tahmin ettiğimizden daha hareketli!"

İki adam karşılıklı şakalaşıyorlardı ama Vhalla'nın dikkati Jax'in üzerinde kaldı. Onun deli bir yanı vardı, bunu başından beri biliyordu. Ama daha derin bir tarafı da vardı. Bu adamda gözle görünenden fazlası vardı. *Bir şeyler biliyordu.*

"Sizler uyumayı zorlaştırıyorsunuz," diye homurdandı Daniel kapısının eşiğinden. Vhalla'nın da orada olduğunu fark edince şaşkınlıktan gözlerini kırıştırdı. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Savaşmanın keyfini çıkarıyorum," diye uyduruk bir bahane öne sürdü Vhalla. Ama bu kabul görmüş gibiydi.

Daniel kıkırdayıp yanına kuruldu.

"Savaşmaktan bahsetmişken, kuşunu gördüm," dedi Jax heyecanla.

“Kuşumu mu?” Vhalla kafasını hafifçe yana eğdi.

“Savaş sırasında,” diye açıkladı, gerçi bu durumu daha açık hale getirmemişti. Jax onun şaşkın suratına bakarak devam etti. “Devasa alevi.”

Bu açıklamayla Vhalla’nın zihninde bir şimşek çaktı ve onun Aldrik’in alevlerini göğe yükseltmesinden bahsettiğini anladı. Ellerini birleştirip parmaklarını açmıştı. Onun neden bir kuş olarak algılanabileceğini görebiliyordu. “Bir kuş olmasını planlamamıştım.”

“Tek kelimeyle muhteşemdi!” Jax sırıttı. “Senin yaptığını tahmin etmişim; Alevtaşıcılar alevleri öyle şekillendiremezler.”

“Üzerinde çalıştığım alevler güzeldi.” Vhalla kalenin olduğu yöne baktı. *Son mektup oraya ulaşmış olmalıydı.*

Hanedan ailesinin hâlâ hiç de mutlu görünmeyen üç üyesi sanki bunu beklermişçesine ağır adımlarla içeri girdiler. Vhalla, Aldrik’in katlanmak zorunda kaldığı şeyden sonra onun yanında olup olmaması gerektiğini düşündü. Elleri bir kez daha saatine gitti. *Olmamalıydı*, sabahki kısa karşılaşmalarından sonra bunun yararlı olacağını hiç sanmıyordu.

“Ne oldu?” Daniel ruh halindeki değişikliği gözden kaçırmamıştı.

“Yok bir şey.” Vhalla tekrar gruba döndü.

Daniel uzun bir an için durumu değerlendirdi.

“Fritz’i görmek ister misin?” diye sordu Jax.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” Vhalla şaşırmıştı.

“Elecia onun yanında.” Jax başıyla onaylayıp ayağa kalktı.

“Seni oraya götürüyüm.”

“Teşekkürler.” Vhalla da ayağa kalkıp grupla vedalaştı.

Kamp boyunca yürürlerken hanedan ailesinin üç üyesi bir kez daha kamp konağının dışına çıktı. Vhalla durdu ve Aldrik’in yumrukları sıkılmış, kaskatı halde hareket etmesini izledi. Baldair’le İmparator’un görmezden geldiği bir tartışma içindeydi. Vhalla’nın eli boynuna gidip bir kez daha saatine dokundu. Sabahki olayların çok rahatsız edici bir yanı vardı. *Planlandığı gibi gitmeyen şey neydi?* Kuzey hâlâ savaşmaya çalışıyor olamazdı.

Jax onu şifacıların çadırlarına kadar götürdü ve sessizliği hakkında bir yorumda bulunmadı. Vhalla, Fritz'in uyanık ve iyi olduğunu görünce rahatladı. Adamın başının yanındaki yara, Aldrik'in haftalarca benzer bir yarayı taşıdığına dair anılarını gün yüzüne çıkardı. Gerçi Fritz'in yarası o kadar ağır değildi.

Elecia Fritz'in başucundaki yerinden kalktı, Jax'le beraber kısa bir mesafe yürüyerek kısık sesle bir şeyler tartıştılar. Vhalla dikkatle onları izledi. Aralarında rahat bir yakınlık vardı, hep olmuştu.

Batılı kadın kısa süre içinde geri döndü. Fritz konusunda korumacı bir yapısı vardı ve Vhalla bunun ne ara oluştuğunu düşündü. Kardeş gibi davranıyorlardı; Elecia, Fritz'in saçmalıklarına kimseye yapmayacağı gibi katlanıyordu.

Jax de onlarla oturdu ve savaştan sonraki planlarını konuştular. Elecia, Batı'ya döneceği için ne kadar mutlu olduğunu anlatırken adam sessiz kaldı. Vhalla kadının, konumunun getirdiği gösterişli hayatına dönmeyi iple çekmesine şaşırمامıştı.

Vhalla'yı şaşırtan şey Elecia'nın Kule'de eğitim görmek için başkente gelmeyi planladığını söylemesiydi. Fritz'le Vhalla onu buna cesaretlendirmek için konuşmaya başlamışlardı ki Albay Schnurr çadıra girdi.

"Yarl!" diye seslendi kabaca. "Rüzgârgüdücü burada mı?" Şifacıların, yaralıların ve konukların şaşkın yüzlerine baktı. Vhalla uzaktaki köşeden ayağa kalkınca onu bulduğu için gülümsedi. "İmparator seni çağırıyor."

Jax de Vhalla'yla birlikte kalkıp onun yanında yürüdü.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Albay Schnurr, yüzünde sanki acı bir şey yemiş gibi bir ifadeyle.

"Ona kamp konağına kadar eşlik edeceğim," diye duyurdu Jax.

"Sana böyle bir emir verilmedi." Albay Schnurr bu karardan memnun görünmüyordu.

"Aslına bakarsan," Jax bir adım öne çıktı. "Verildi."

"Kim tarafından?" diye azarladı albay.

“Prens Baldair tarafından.” Bu, albayı duraksatıp Vhalla’yı şaşırttı. “Altın Muhafızlara Leydi Vhalla’yı bizden biriymiş gibi koruma emri verdi, prensin akrabasıymış gibi.”

“Ben böyle bir emir duymadım.”

“Baldair’e yalancı mı diyorsun?” Bunu söylerken Jax’in gözlerinde tehlikeli bir pırıltı vardı.

“Ona Prens Baldair olarak hitap etmen gerek, seni yenik lord,” diye çıkıştı Albay Schnurr.

“Yeter.” Vhalla elini kaldırdı ve Jax ona çarptı. “Sorun değil Jax. Albay beni koruyacaktır ve İmparator’u görmeye gidiyoruz. Eminim Prens Baldair de oradadır.”

Jax’in içten içe bunu tartıştığı belliydi. Vhalla’da karşı çıkacağı endişesi yaratacak kadar uzun süre tereddüt etti. Ama ardından geri çekilip pis bakışlar atarak Fritz’in başucuna döndü. Elicia’nın Albay Schnurr’un üzerine diktiği gözlerinde de karanlık bir bakış vardı.

“Yolu göster.” Vhalla başını dik tuttu ve yüzüne kendine güvenen bir maske yerleştirdi.

Albay Schnurr konuşmadı ki bu Vhalla’nın işine geliyordu. Gergin bir düğüm haline gelmiş sinirlerini zar zor kontrol altında tutabiliyordu. Havadan sudan konuşmaya ya da neden çağırıldığını sormaya cesareti yoktu. Albay arada sırada omzunun üzerinden geriye bakıp hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmekten başka bir şey yapmadı.

Bahar gelmek üzere olsa da günler hâlâ kısaydı ve Vhalla kamp konağına girerlerken güneşin omzunun üzerinden batmakta olduğunu fark etti. Ana salon boştu ama arka taraftan sesler geliyordu. Bağırışmalar az olsa da konuşma kulağa hoş gelmiyordu. Büyüsü hâlâ büyü duyusunu kullanabileceği kadar güçlü değildi, olsaydı Vhalla gizlice dinlemeye dair öğrendiği her şeyi unutuverirdi.

“Lordum, Rüzgârgüdücü’yü getirdim,” diye seslendi albay.

İmparator’un kapısının açıldığını duydu.

“On dakika,” diye cevap verdi Vhalla’nın dünya üzerinde en

nefret ettiği seslerden biri. "O zamana kadar olmazsa görevini yerine getirebilirsin." Kapı çarpılarak kapandı.

Albay Schnurr pis pis sırtarak cebinden bir saat çıkardı. Öne doğru bir adım attı ve Vhalla bir anda kendisine ne kadar yakın durduğunu fark etti.

"Otur," diye emretti bankı göstererek.

Vhalla'nın kalbi o denli hızlı atıyordu ki başı dönmeye başlamıştı. Prensini istiyordu ve elindeki tek şey onun uzaktan gelen sesiydi. Vhalla söylendiği gibi oturdu.

Boynundaki zincirle oynadı. *On dakika*, demişti İmparator. Vhalla saate baktı.

On dakika sonra ne olacaktı? Vhalla içinde biriken huzursuz enerjiyle ayağını yere vurdu. Albay Schnurr'a baktı. Adamın hâlâ tehlikeli bir enerjisi vardı, eli kılıcının kabzasında bekliyordu.

İmparator onu öldürecek miydi? Vhalla ona istediği zaferi kazandırmıştı. Kahramanlığını orduya göstermişti. En güvendiği kurmayının gözleri önünde onun hayatını kurtarmıştı. Onu şu an öldürmesi mümkün değildi.

Vhalla zihninde bu fikri değerdendirdi. Ne istiyorsa yapabilir-di, sonuçta o İmparator'du. Aldrik bile onu koruyamazdı, babası defalarca bunu kanıtlamıştı.

Vhalla saatine baktı. Sadece üç dakika geçmişti. Albay da saatini kontrol edip duruyordu. Huzursuzca tuniğinden çıkmış bir iplikle oynadı.

Neden burada olduğunu sormalı mıydı? Vhalla bunun cevabını öğrenmeyi istemiyordu. İyi bir şey için olmayacağını içten içe biliyordu. Böyle durumlar onun için asla iyi sonuçlanmazdı.

Beş dakika.

"Odamdan bir şey almam gerek." Aniden ayağa kalktı.

"Otur," diye emretti albay.

Vhalla buyurgan görünmeye çalışarak dik dik ona baktı. "Hemen dönerim," dedi gerginlikten titreyen bir sesle.

"Otur." Adamın eli omzunu kavradı ve onu banka doğru itti. Vhalla hantalca düşüp zar zor dengesini sağlayabildi. Kalbi

kulaklarında atıyordu; Aldrik'inki değil, sadece kendisinininki. Yumruklarını sıkıp büyüsunü faal hale getirmeye çalıştı ama Kanalı cevap vermedi, savaşıması gerekse içinde azıcık güç kırıntısından başka bir şey bulamazdı. Birdenbire kendini bu adamla birlikte kapana kısılmış hissetti, bu *güvenebilmesi gereken* albayla.

Daha fazla bağırış sesi duyuldu. Vhalla saatine baktı. *Yedi dakika.*

Albay Schnurr da saatini kontrol edip sabırsızca ayağını yere vurdu. Vhalla'nın midesi öylesine düğüm düğümdü ki kusmak üzereydi. Aldrik'e seslenebilir miydi? Prensi yanına gelir miydi? *Gelebilir miydi?* Saniyeler yavaşça geçerken zihni delirmişçesine çalıştı.

Dokuz dakika.

Albay Schnurr'un eli kılıcının kabzasını kavradı.

Vhalla'nın nefesi boğazında düğümlendi. Ayağa kalktı.

"Otur," diye gürledi adam ona doğru bir adım atarak.

"Hayır," diye fısıldayarak kapıya bir bakış attı. Eğer dışarı çıkmayı başarabilirse albayın onu tüm kampın gözleri önünde öldüremeyeceğinden emindi. Koşmaya başlarsa belki bir ata ulaşabilecek enerjiyi kendinde bulabilirdi.

Ölmek istemiyordu.

"Otur," diye tekrarladı adam.

Otuz saniye.

Vhalla dönüp kapıya doğru atıldı. Adamın eli bileğini kavradı. Schnurr kılıcını çekerken metalin metale sürtünme sesi duyuldu. Vhalla'nın genzinden panik dolu bir ses yükseldi. Elin-den kurtulmaya çalışsa da adam hızlıydı. Aldrik'e seslenmek, hayatta kalmak için yardım çağırmak, sahip olduğu tüm gücü kullanarak savaşmak için ağzını açtı.

İmparator'un kapısı savrularak açıldı. Birden fazla ağır ayak sesi duyuldu. Albay duraksadı ama bileğini kavrayan eli azıcık bile gevşemedi. Köşeyi ilk dönen İmparator'du; peşinden gördüğü manzara karşısında öfkeyle dolan Aldrik ve gözleri kocaman açılmış Baldair geliyordu. Aldrik adamı öldürmek istercesine bir

adım öne çıkarken İmparator kolunu oğlunun göğsüne doğru kaldırdı.

“Albay Schnurr.” İmparator bir adım öne çıktı. “Burada neler oluyor? Elini *Leydi Yarl*’ın üzerinden çek.”

Albay bileğini bıraktı ve Vhalla geri çekildi. Bileğini ovarak delirmişçesine çevresindeki adamlara baktı. Baldair bir gece önceki savaştan daha dehşet verici bir şey görmüş gibi görünüyordu. Aldrik onunla göz göze gelmeye dahi çalışmıyordu.

“Sadece onu bu duvarların arasında ve güvende tutmaya çalışıyorum. Bugün zırhını giymeyi unutmuş.” Albayın yarı çekilmiş kılıcını tutan eli gevşedi ve kılıç kınına döndü.

Vhalla şoka girmiş halde ona baktı.

“Gerçekten de unutmuş,” diye katıldı İmparator. “Olağanüstü sadakatin için teşekkür ederim. Böylesine ihtimam gösteren insanlar için bazı şeyleri görmezden gelebileceğimi biliyordur,” diyen İmparator, Albay Schnurr’a gitmesi için izin verdi ve adam odadan çıktı.

İmparator ilerledi ve Vhalla kendini hazırladı. Gözleri kötülükle, keyifle, gururla ve Vhalla’nın kanını donduran bir şeyle, yani *zaferle* pırıldıyordu. Elinde bir kâğıt parçası, Kuzeylilere gönderilecek bir mektup tutuyordu. Vhalla teslim olmalarının niye bu kadar uzun sürdüğünü merak etti.

“Leydi Yarl.” İmparator’un unvanını ikinci kez kullandığını fark edip şaşırdı. “Zırhın olmadan kampta dolaşmanı önermem. Kimin böyle bir durumdan yararlanmaya çalışacağını bilemezsin,” diye mırıldandı nefret dolu bir sesle. Kapıya doğru döndü. “Şimdi imparatorluğumu tamamlayacağım.”

İmparator uzun adımlarla kapıdan çıkarken Vhalla şaşakalmış halde öylece dikildi. Tamamen cansız görünen prenlere döndü. Baldair’in gözleri hüznü doluydu. Aldrik’e döndü ama prens hareket etmedi. Başını öne düşmüş, gözleri yere dikilmiş haldeydi.

“B... Baldair?” Konuşmaya çalıştı. Genç prens sertçe arkasını döndü. Vhalla bir adım ilerledi. “Aldrik?” diye fısıldadı.

Prensin gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kalktı ve Vhalla kalbinin durup, taşa dönerek bir yumru gibi boğazına oturduğunu hissetti. Güçlükle yutkundu ama o lanet olasıca yumruyu hiçbir şey geçirmiyordu. Aldrik yorulmu , tükenmiş ve tamamen umutsuz görünüyordu.

“Aldrik,” diye tekrarladı ona doğru bir adım daha atarak. Prens yava ca elini kaldırdı, avucunda buru  buru  bir parça par  men vardı. Vhalla iki elini de onunkini kavramak için uzattı ama adam dokunu undan kaçarak onu k  ıdı havada yakalamak zorunda bıraktı.

İki prens de hiçbir şey söylemiyor, beklenti içinde ona bakıyorlardı. Elindeki par  meni özenle düzeltip üzerindeki yazıyı okudu. Kalbi durdu.

Yazıyı tekrar tekrar, iki,    kere okudu.  oka girmiş halde gözlerini kırpı tırdı. Resmî belgeyi sıkıca kavradı. Hu u içinde, İmparator’un imza ve mührünü taşıyan, kendisini hanedana hizmetlerinden dolayı resmî olarak bir Divan Leydisi ilan eden, ona tüm ayrıcalıklarla hakların yanı sıra İmparatorluk kasasından iyi bir miktar altın veren k  ıda baktı.

“Ba ardık.” Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Ba ardık!”

Tekrar Aldrik’e baktığında yüzündeki gülümseme ve içindeki tüm ne e yok olup gitti. Onun da mutlu olmasını bekliyordu. Kendisini kollarına almasını bekliyordu. Onu artık karısı olabilecek bir kadın olarak  pmesini bekliyordu. Gözlerinin kenarında, akmak üzere olan gözyaşları görmeyi beklemiyordu.

“Aldrik, ne oldu?” demeye cesaret etti.

Prens gözlerini odanın köşesine dikip bir nefes aldı.

“Ne oldu?” Ona doğru yaklaştı.

Prens gözlerini kapatıp titrek bir nefes aldı. K  ıt Vhalla’nın ellerinden kayıp hı ırdarak yere d  t .

“Söyle bana,” diye yalvardı yumuşak bir sesle. Prensin ellerini kibarca kendi elleri arasına aldı.

Aldrik ikinci kez ellerini çekti. Bir adım geriledi.

Vhalla'nın göğsü sıkıştı. "Söyle bana!" diye bağırdı aniden ve sesi bu ani yükselme yüzünden çatladı.

Prens ıstırapla dolu yüzünü ona çevirdi. "Bitti!" diye çıkıştı. "Artık aramızda hiçbir şey yok. *Ben başkasına aitim!*"

Vhalla onun gözlerine bakıp korkunç gerçeği gördüğünde dünyası duruverdi.

21

NEFES ALAMIYORDU. Sanki nasıl nefes alınacağını tamamen unutmuştu. Bir parça hava için savaştı ama ciğerlerine tek bir soluk bile giremiyormuş gibi görünüyordu. Ağzı aptal bir şekilde açık kalmış halde baş dönmesini dindirmeye çalışarak öylece durdu. “Ne?” demeyi başardı sonunda.

“Nişanlandım,” diye duyurdu prens sertçe.

“Ne?” diye tekrarladı. Zihnindeki diğer her şey silinivermişti.

“Bir aptal gibi kelimeleri tekrarlayıp durma!” diye haşladı prens onu.

Vhalla adamın öfkesinden kaçınmak için bir adım geriledi.

“Ağabey, bu onun suçu değil.” Baldair elini Aldrik’in omzuna koydu.

“Eğer onun için olmasa, o zaman...” diye azarladı Aldrik kardeşini ve ona hakaret etmeye hazırlandı. “O zaman...” Bakışlarını tekrar Vhalla’ya çevirdi ve sesi boğazında düğümlendi. Aldrik geleceğini birlikte geçirmeye söz verdiği kadına baktı. Ağzını kapatıp sözcüklerini yuttu.

“Ne oldu?” Bu soru kalbinin parçalanma sesi ağzından dökülünce çıkmıştı.

“Babam temiz olmasını istedi. Senin de dediğin gibi, Kuzey asla yabancı bir güce tamamen boyun eğmez. Atalarına fazlasıyla bağlılar.” Aldrik’in ses tonu öfkeyle bitkinlik arasında gidip geliyordu. “Baş Kabile’nin Şefi’nin bir yıl içinde evlenme çağına gelecek bir kızı var. Benim herhangi birine verilmiş bir sözüm olmadığından... Onlardan birinin geleceğin İmparatoriçe’si olacağını bilmek teslim olmalarını kolaylaştırdı.” Aldrik dönüp yumruğunu bir çığlık eşliğinde masaya indirdi.

Vhalla boynundaki saati kavradı. “Ama var. Verilmiş bir sözün var.”

“Ne?” Baldair gözlerini kırptırdı.

Aldrik kesik kesik nefes aldı, gözlerinde sanki bu sözleri nasıl söylemeye cüret ettiğini sorgulayan suçlayıcı bir bakış vardı.

“Aldrik, senin bir sözün var. Bana sordun ve ben...”

“Sessiz ol, kadın!” Veliaht prens bakışlarını kaçırıp elini sertçe saçlarında dolaştırdı. “Babam bunu bilmiyordu. Ben söylemeye...” Aldrik yutkundu. “Bu fikri değerlendirmede bile. Onlardan birinin kontrolümüz altında olmasını istedi; Kuzey’in sadakatini bu şekilde kazanacağız, hiçbir şey olmasa dahi onlara yaşatabileceğimiz acıdan korkarak boyun eğecekler. Başından beri bunu planlıyordu. Sadece biz bunu göremeyecek kadar aptal ve kördük.”

Konuşuyordu ama sanki sözcükleri başka bir dildeydi. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu. Yaşadığı şeyin gerçek olması mümkün değildi. “Ee, ne yapacağız?”

“Ne mi yapacağız?” Aldrik ona burnunun üzerinden baktı. “Ne mi yapacağız? Sana söyledim Vhalla, biz diye bir şey yok. Sen varsın ve ben varım. Sen gidip leydiliğin keyfini süreceksin. Ben senin Divan’da olduğun için güvende olduğunu bilmenin huzurunu yaşayacağım. Bu kızla evlenip görevimi yerine getireceğim.”

“Hayır.” Vhalla başını iki yana salladı. “Hayır!” Sesi çatladı. “Senin hep bir planın vardır; bir çıkış yolun, durumu değiştirecek tatlı dilin ya da zekice söylenmiş bir yalanın.” Yerdeki kâğıdı alıp onun gözünün önüne tuttu. “Bak! *Bak!* Beni bir leydi yaptın.

Beni! Bir çiftçi kızı artık veliaht prensin aşkına layık. Eğer bunu yapabiliyorsan..."

Prens sanki kâğıt önemsizmişçesine onun ellerini itti ve Vhalla şoka girmiş halde ona bakakaldı.

"Bitti!" Aldrik'in ses tonu bitkin bir öfke ve onu anlayıp ona acıması için çaresiz bir yalvarış arasında gidip geliyordu. "Bütün gün savaştım. Senin dışında tüm kadınları reddedeceğimi ona söylediğimde bir korkak gibi karşılık verdi. Seni buraya getirtip tehdit ederek beni zorladı."

Lord Ophain'in uyarısını hatırlayan Vhalla'nın gözleri kocaman açıldı: O, *prensın zırhının zayıf noktasıydı*.

"Teslim olmalarını sağlayacak farklı şartlar yaratmak için elimden geleni yaptım, ta ki seni buraya getirtip kapıdan babam dışında biri çıkarsa öldürülmen emrini verene kadar." Aldrik masaya vurduğunda, yaralanan kanlı ellerine baktı. "Geleceğimi senin hayatınla takas ettim. Yapabileceğim en iyi şey senin bir leydi olarak güvende kalmanı ve ailemin altınıyla rahat bir hayat sürmeni sağlamaktı. Ben de *bunu* yaptım."

Vhalla ağzı şoktan açık kalmış halde ona baktı. Durumun böyle olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı söylenemezdi. Tunığının eteğini kavradı, bu onun suçuydu.

"Eğer zırhımı giymiş olsaydım, eğer..." Omuzları titredi. "O zaman, o zaman..."

"Hayır." Aldrik kadının yaşadığı üzüntü karşısında istemeden de olsa yumuşayarak iç çekti. "Schnurr kılıcını hiçbir yer bulamazsa gözüne saplardı ve dün geceki savaştan sonra karşı koyamayacak durumda olduğunu biliyordum."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı." Ses tonu titrek nefes alışları arasında değiştiğinden dengesizdi.

"Vhalla, yeter. Bitti." Aldrik yorgun bir halde ona sırtını döndü ve omuzları çöktü.

"Hayır!" diye bağırıp karşısına geçti. "Hayır!" Başını delirmişçesine iki yana sallıyordu. "Ya verdiğimiz tüm o sözler, tüm o planlarımız?"

“Yok oldular.” Aldrik onun gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu.

“Nasıl böyle davranırsın?” diye azarladı.

“Asıl sen nasıl böyle davranırsın?” Okları Vhalla’ya çevirmişti. “Bunun nasıl sona ereceğini açıkça biliyorsun sanmıştım.” Aldrik ona tepeden baktı.

Vhalla aklından uçup giden bir anıyı hatırladığında dünyası bir anlığına duraksadı; bir kadın, bir meraklar dükkânı, ateş ve kırmızı gözlere dair o anıyı. Görmezden geldiği bir kehanetti. Kocaman açılmış gözleri yaşlarla doldu. Bilmeliydi: *karanlık muhafızını kaybetmişti*. Nasıl bu kadar aptal olup Geçit’te kaderi yendiğine inanabilmişti.

Vhalla prensin öfke ve acıyla dolu olmasına rağmen hâlâ yakışıklı olan yüzünü inceledi. Artık onun için sadece bir işkenceden ibaretmiş gibiydi. Başını iki yana sallayıp hayat bulmuş bu kabustan uyanmaya çalıştı. Yüzünü ellerine gömdü ve ağlamaya başladı.

Kırılmıştı, çevresindeki her şey dağılmıştı. Birlikte inşa ettikleri güzel ama narin şey paramparça olmuştu. Hıçkırıklarının arasında kalbinin kırılma sesini duyabiliyordu.

“Hayır,” diye tekrarladı gözleri kapalı. “Hayır, *hayır!* Böyle olmamalı! Biz...” Biri karnına bıçak saplamış da kanırtıyormuş gibi bir acı hissetti. “Yapamam, şimdi ne yapacağım?”

Gözyaşlarının buğusunun ardından Aldrik’i gördü.

“Artık özgürsün. Ne istiyorsan onu yapabilirsin.” Aldrik gözlerini kaçırdı, çenesi kasılmıştı. Vhalla’nın acı çekmesinden dolayı üzülüyor, onu rahatlatamadığı için kendinden nefret ediyordu.

Vhalla bunu görse de umursamadı. “Sensiz mi?” diye ısrar etti.

“Evet, bensiz!” diye gürlledi prens. “Buradaki amacını tamamladın!”

“Amacım mı?” Vhalla nefessiz kalmıştı. Sesi tizleşti. “Senin gözünde neydim? Bir araç mı? Bir zafer mi? Tek amacın beni

babana düzgünce sunabilmek miydi? Yoksa Rüzgârgüdücü'yü yatağına atma onurunu mu istiyordun?" Vhalla huysuzca ona bağırdı. Bu sözleri adil değildi. Hayat adil davranmıyordu.

"Bu ne cüret," diye gürlledi prens ona doğru bir adım atarak.

"Bu ne cüret Aldrik Ci'Dan Solaris! Ne cüretle beni inandırdın?" Boynundaki zinciri çekip saati açığa çıkardı. "Ne cüretle beni kendine âşık ettin? Ne cüretle sözünden dönüyorsun?" Vhalla kendine hâkim olamıyordu. "Keşke hiç evet demeseydim, keşke seninle hiç tanışmasaydım!" diye bağırdı.

"Öyle mi? O zaman bil ki bu hislerin karşılıklı, *Leydi Yarl*." Aldrik ona istediği şeyi vermek üzere dikleşti. Bir şekilde aralarındaki ilişkinin tamir olamayacak boyutta zarar görmesi gerektiğini biliyordu. Hâlâ birbirlerine duydukları açık aşka inanırlarsa hayatta kalamayacaklarını biliyordu. "Sen, biz, hepsi koca bir yalandan ibaretti. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Haklısın, sen sadece benim için bir ödüldün."

"Ağabey, kes şunu," diye araya girdi Baldair. Genç prens onların hararetli bir tartışma içine düştüklerini fark edip kavga eden âşıkların arasına girmek için öne çıktı.

"Buna karışma Baldair!" Aldrik ölümcül bir bakışla kardeşini durdurduktan sonra dikkatini tekrar Vhalla'ya verdi. "Sözlerimizin hiçbir anlamı yok, *biz hiçbir şey değildik*."

Vhalla onun yalan söylediğini biliyordu, bu Aldrik'in yüzünden okunuyordu. Yine de sözlerinin bağışlanır yanı yoktu. Sözcükleri kalbini dağlıyor, içini paramparça ediyordu. Keder mantıklı değildi, kendi kendine beslenen bir ateşti.

"Ne zavallı bir yaratıksın." Aldrik yüzünde bir iğrenme ifadesiyle ona baktı. "Sana mı âşık olacağım? Sadece naifliğinden yararlanarak seni kullandım."

Vhalla kahkaha atmaya başladı. Kederin akımına kapılmış bir delilikle dudakları titredi ve omuzları sarsıldı. *Prens daha da zorlamak zorundaydı*. Amacına açıkça ulaşmışken duramazdı. Her şeyi öyle bir yerle bir etmeliydi ki geriye tek bir kül zerresi dahi kalmamalıydı.

“Yanılıyorsun,” dedi sinir bozucu bir sesle. Vhalla kendini daha önce hiç bu kadar tehlikeli hissetmemişti. Onun yalanlarından çok daha güçlü bir silahı vardı. “Seni oyuna getiren bendim.”

“Ne?” Aldrik yarım adım geriledi. Kadının yüzünde bir şey görmüştü, nereye kadar zorlamaları gerektiğini görmüştü.

Vhalla’nın onun yüzündeki korkuyu ve pişmanlığı kavrayacak tek bir saniyesi olmuştu, keşke ona acıyıp sussaydı.

“En büyük yalan aramızdaki Bağ,” diye fısıldadı. Aldrik dehşet içinde donakaldı. “Hayatını kurtarmaya çalıştığım kişi sen değildin. O gece Baldair’i kurtarmaya çalışıyordum. O notlara kendimi onun uğruna gömdüm.”

Aldrik birdenbire kayıp bir kuzuya dönüşmüştü. Başını bir Vhalla’ya bir aklı karışmış haldeki Baldair’e çeviriyordu.

Ama Vhalla kendini şu an durduramazdı. Zorlama sırası ondaydı. Acı vermenin günahkâr bir hazzı vardı ve Vhalla buna engel olamazdı. Prens, Vhalla’yı öyle derinden yaralamıştı ki doğru ve yanlış, adil olanla olmayanı düşünemiyordu. İntikamın zehirli iksirini içip bir yalancıyı dizginleyecek tek şeyi, gerçeği, açığa çıkarmak istiyordu.

“Sen neden bahsediyorsun?” İkisi de Baldair’in şaşkınlığını umursamadı.

“Yalan söyleyebilen tek kişi sen değilsin Aldrik.” Vhalla acı bir kahkaha attı.

Aldrik dehşetten donakalmış halde ona baktı. Bu içindeki öfkeyi ateşlemek için çıra görevi görmüştü. Vhalla onun bedeninin kasılmasını izledi. Aldrik yumruklarını sıktı, başını Baldair’e çevirdi. “Sen.”

Baldair masumca ellerini havaya kaldırdı.

“Bana bu yegâne mutluluğu bile çok gördün,” diye çıkıştı Aldrik. Vhalla, Aldrik’in onu tekrar yegâne mutluluğu olarak tanımlamasına öyle şaşırmıştı ki mantığı geri döndü. Baldair’in kavgalarının arasında kalmasını istememişti. Tek arzusu Aldrik’in kendisine daha da öfkelenip umutsuz aşklarını iyice küle

çevirmesiydi. Aldrik'le kendi geleceğinin hayalini yıkmaya çalışıyordu. Baldair'le arasını bozmaya değil.

"Aldrik, onun bununla bir alakası yok." Vhalla yarım adım ilerleyerek Baldair'in önüne geçip büyük prensin onun üzerine gelmesine engel oldu.

"Bu senin için bile alçakça bir davranış, kardeşim," dedi Aldrik küçümseyerek. "Orospuna kendini korutmak."

Vhalla'nın kolları gevşekçe iki yanına düştü. Birdenbire kendini tamamen kaybetmişti.

"Ona öyle deme! Bunu kastetmiyorsun." Baldair'in savunması dokunaklı olsa da Aldrik tarafından tamamen görmezden gelinmiş gibi görünüyordu.

"Öyle mi? Sürtük mü deseydim?" Bu kelime dudaklarından dökülürken Aldrik yüzünü ekşitti. "Artık iki prensi de elde ettiğine göre sırada kim var? Babamın yatağına mı gireceksin?"

Böyle bir şeyin dile getirilmesi dahi Vhalla'nın midesini bulandırmaya yetmişti.

"Biz hiç sevişmedik!" diye bağırdı Baldair.

"Bahçedeki o gün anlamalıydım," diye devam etti Aldrik onları duymazdan gelerek. "Daha önce tanıştığınızı fark ettiğimde." Aldrik, Baldair'e odaklandı. Gözlerinin ardında şaşırtıcı bir dürüstlük seli gizliydi. "Yine aynı şeyi yapmak zorundaydın. Aramızdaki ilişkinin farklı olabileceğine gerçekten inandığımı düşündükçe..."

Baldair sınırına ulaşmıştı. "Neden farklı olmasını isteyeyim ki? Piç ağabeyimle vakit geçirebilmek için mi?"

"Bana öyle deme!" diye gürledi Aldrik.

"Ne? Bunun doğru olduğunu biliyoruz, *kara koyun*."

Aldrik, Vhalla'nın tepki veremeyeceği kadar hızlı atıldı. Hızlıydı fakat Baldair daha yapılıydı ve genç prensin tek yapması gereken şey kendisini ağabeyinin yumruklarından korumaktı.

"İkiniz de kesin şunu!" Vhalla yumruklarını sıktı. Rüzgârı onları birbirinden ayırmaya yetecek kadar güçlü değildi.

Kavga eden kardeşler onu duymadı.

Vhalla ne yaptığının farkına vardı. Sevdiği tek kişiyi kaybetmiş bir adamı köşeye sıkıştırmıştı ve şimdi onu hayata bağlayan son ipliği de koparıyordu. Eğer Baldair de onun tarafında olmazsa Aldrik'in yararını kim gözetecekti?

Ateş kükredi ve Baldair tıslayarak dizleri üzerine düştü.

"Sen," dedi genç prens nefes almaya çalışarak. "Daha önce hiç büyüü benim üzerimde kullanmamıştın."

Aldrik alevlerle kaplı yumruğunu geriye çekti. "Gidip kılıcını getir de bu gerçek bir dövüş olsun. Artık çocuk değiliz."

Baldair gürleyerek Aldrik'in üzerine atıldı ve onu belinden kavrayarak yere yapıştırdı. Birbirlerine yumruklar savurarak yerde yuvarlandılar. Birbirlerine vurmaya ayağa kalkabilecek kadar uzun süre ara veremiyor gibilerdi.

"Durun!" diye bağırdı Vhalla. "İkiniz de kesin şunu!"

Onu duyan olmadı. Adamlar mantığın sesini dinlemeyen birer çocuk oluvermişlerdi. İlk ayağa kalkan Aldrik oldu ve kardeşine sert bir darbe indirdi.

"Aldrik, dur!" Vhalla sonunda duruma müdahale etti. İki prensin arasına girdi ama Aldrik yeni bir darbe için yumruğunu savurmaya başlamıştı bile. Adamın koyu renk gözlerinin açıldığını gördü, *o gözleri ne de çok seviyordu.*

Aldrik'in darbesi Vhalla'nın yanağına indi ve kadını sersemletti.

Aldrik nefes nefese durdu. Eli kadının durduğu yöne doğru uzanıp onu tutmak, rahatlatmak için seyirdi. Vhalla ondan uzaklaşıp kendini topladı.

"Bana dokunma," diye fısıldadı.

"Vhalla, sana vurmak istememiştim." Prens yalvarmaya başlamıştı. "Sen... sen hareket ettin ve ben duramadım..."

"Fark etmez." Vhalla başını iki yana salladı. "Öfke bu yıkımı doğuruyor."

Baldair onun Aldrik'e değişmek için ilham verdiğini söylemişti ama bu yeterli değildi. İnsanlar sadece biri onlardan istediği için değişmezdi, bunu isteyen kişi ne kadar önemli olursa

olsun. Gerçek değişim tamamen içten gelirdi. Hilekâr, insanları kullanan ve hem kendine hem de diğerlerine zarar veren davranışların yarattığı sonuçları görmediği sürece değişemezdi. Öfkesinin, sadece kendine yönelttiği zamanlarda bile çevresindekilere ne kadar zarar verdiğini bilmiyordu. Onunla birlikte geçirdiği her an buna sessizce göz yummaktı.

Biri onun karşısına geçip ona bunu gösterecek kadar güçlü olmadığı sürece asla bilemeyecekti.

Bu görev Vhalla'ya düşüyordu. Kadın, prensin bu zorlu görev tarafından yıkılmaması ve bunun üstesinden başarıyla gelmesi için dua etti.

Aldrik ona doğru sarsak bir adım daha attı.

"Bana yaklaşma." Vhalla geriledi.

"Vhalla, anlamak zorundasın..."

Aldrik göğsüne dayanan güçlü bir el tarafından durduruldu.

"Onu duymadın mı?" Baldair, Aldrik'e onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Yanında olmanı istemiyor."

"Beni ondan uzak tutamazsın!" diye bağırdı Aldrik.

Vhalla unvanının detaylarını taşıyan parşömeni yerden aldı.

"Vhalla! Vhalla, bekle!"

Kalbinin son parçaları da kırılırken onu duymazdan geldi.

"Ben senin prensim. Sana buraya gelmeni emrediyorum."

"Ne?" Vhalla döndü. Ona dönmesini sağlayabilecek tek şeyi söylemişti ama bu kesinlikle prensin istediği şekilde bir dönüş değildi. "Bir şeyi açıkça anlamanı istiyorum, Prens Aldrik Ci'Dan Solaris." Ona artık prensim diye hitap etmekten kaçınıyordu. "Benim *sahibim* değilsin."

Sözlerini kanıtlayan kâğıdı havaya kaldırdı. Elinde kalan tek şey adıydı.

"Benden sana hâlihazırda vermediğim daha fazla ne istiyor olabilirsin?" Öfkeden kesik kesik nefes alıyordu. Bu soruya gerçekten bir cevap bekliyordu dolayısıyla duraksadı. Bu duraksamanın tek yararı prensin gerçeği fark ettiğini görmek oldu.

Tabii, diye düşündü Vhalla, kendisi de masum değildi. İç çe-

kerek kâğıdı tutan elini aşağı indirdi. Ondan beslenmiş, problemlerini görmezden gelmiş ve kendisine özgü tarzını idolleştirerek onu gözünde büyütmüştü. Zihinsel olarak onu olmasını istediği adama dönüştürmüştü. Aslında olduğu adama âşık değildi.

“Hoşça kal Aldrik,” diye fısıldadı Vhalla.

Adamın yüzü düştü. Yaşadığı sarsıcı panik karşısında tüm duyguları iskambil kâğıtlarından bir ev gibi yıkılıverdi. Aldrik, Vhalla’nın ses tonundaki kesinliği duymuştu. “Bekle!” diye bağırdı. “Nereye gidiyorsun?”

Vhalla parşömeni katlayıp cebine koyarken kapıya yöneldi.

“Cevap ver!” diye yalvardı, emretti. “Vhalla, Vhalla, lütfen! Cevap ver!”

Vhalla kendini duvarların ardındaki gece havasına atıp Aldrik’in kapılar tarafından bastırılan bağırışlarını dinledi. Kapının iki yanına konuşlanmış askerler meraklı gözlerle ona baktıysa da Vhalla başını dik tuttu. Nöbet değişiminin ardından dedikodular saman alevi gibi kampta yayılacaktı.

Vhalla dudağını öylesine sertçe ısırdı ki yarıdı. Başkentten ayrıldığından beri tek bir şey için savaşıyordu: özgürlüğü. Ama bunun bedelini neredeyse her şeyini kaybederek ödemişti. Vhalla kamp konağından sırtındaki giysiler ve İmparator’un hükmü dışında herhangi bir şeyi olmaksızın çıktığını fark etti. Her şeyini o beceriksizce inşa edilmiş abartılı barakada bırakmıştı. Kuzey’e getirdiği her şeyi Aldrik’in odasının zeminine yayılmış haldeydi: giysileri, zırhı, birkaç küçük eşyası ve kalbi.

22

VHALLA YÜRÜMEDİ. Zamanda ve mekânda bir yerden diğerine sürüklenirken aklına gelen tek yere doğru çekildi: Fritz'in başucuna. Çevresindeki enkazı aşarak uzun yoldan gelmişti. Kazandıkları savaş şimdiden başka bir dünyaya ait görünmeye başlamıştı ve bir şekilde kayba dönüşmüştü.

Elecia gitmişti ve Fritz geniş şifacı çadırındaki çoğu kişi gibi uyuyordu. Vhalla arkadaşının yanındaki çıplak zemine yerleşti. Adamın gözlerinin aralanıp başının yavaşça onun olduğu tarafa dönmesi çok sürmedi.

Fritz uzun bir an boyunca ona bakıp dikkatle yüzünü inceledi. "Ne oldu?"

Vhalla Fritz'in bakışlarının kaydığı yeri fark edip elini yanına götürdü. Gözünün altındaki deri şişmiş ve hassastı, büyük ihtimalle kızarmış ya da morarmıştı. Bu yüzünde, Fritz'in onu son gördüğünde olmayan bir morluk oluştuğu anlamına geliyordu.

"Çok şey," diye fısıldadı Vhalla.

"Öyle görünüyor," diye ona katıldı Fritz. "Anlatmak ister misin?"

Bu fikri değerlendirdi. Aklına ilk gelen cevap hayırdı; evlenmeyi planladığı adamlarla ayrılışını anlatmayı hiç istemiyordu. Göğsünün üzerindeki saat tenini neredeyse dağlıyordu ve Vhalla kendisine açılmasını ne kadar isterse istesin Aldrik'in sessiz kaldığı tüm o anları hatırladı. Larel'i düşündü ve kadının anısı ona arkadaşların böyle zamanlarda birbirine destek olmak için olduğunu hatırlattı.

"Aldrik'le ilişkimiz bitti." Bunu yüksek sesle dile getirmek daha da gerçek hale getirmişti. Neyse ki Fritz konuştu ve Vhalla'yı başka bir şey söylemeye çalışmaktan kurtardı.

"Bunu o mu yaptı?" Fritz parmaklarını kadının yüzünde dolaştırdı.

"Evet." Vhalla yalan söylemeyi denememişti bile, *artık yalanlarla işi yoktu*. "Başka birini hedeflemişti," dedi Fritz kaşlarını çatınca. "Ama evet, o yaptı."

Bu defa ne diyeceğini bilememe sırası Fritz'teydi.

Vhalla başını iki yana salladı. İnsanların Aldrik'in kadınları döven biri olduğunu düşünmesini istemiyordu. "Gerçekten de bir kazaydı, kavga eden kardeşlerin arasına girdim." Zayıf bir kahkaha attı. "Aldrik bilerek bana vurmaz."

"Eğer sen öyle diyorsan." Arkadaşı inanmış gibi görünmüyordu.

"Gerçekten," diye güvence verdi Vhalla. "Artık bir Divan Leydisi'yim." Konuyu bir an önce değiştirmek istemişti.

"Ne? Gerçekten mi?" Fritz öyle heyecanlanmıştı ki fazla yüksek sesle konuşup fazla hızlı hareket etti. Vhalla onun kalkmasını engellemek için yavaşça omuzuna bastırırken başka bir hasta gürültü yüzünden homurdanıp küfür etti. Fritz kadına yaklaştı. "Nasıl?"

"Aldrik, o..." Vhalla kalakaldı. Vhalla göğsündeki boşluğu hissettirip acı çekmesine neden olan şeyleri fark etmekten yorulmuştu. "Kendi özgürlüğünü benimki için feda etti."

Vhalla boynundaki saati sıkıca kavradı. *Daha önce nasıl bu açıdan bakmamıştı?* Veliaht prence dair hisleri onu tüketen bir aşktan çiğ bir öfkeye dönüşmüştü.

“Hiçbir şey anlamadım,” diye iç çekti Fritz. “Ama bu Kule’ye dönebileceğin anlamına geliyor, öyle değil mi?”

Vhalla şaşkınlıkla başını kaldırıp Fritz’e baktı. Bunu hiç düşünmemişti. Kule’ye dönüp normal bir hayat yaşamak o kadar ulaşılmaz gelmişti ki Vhalla bu fikri hiç değerlendirmemişti. Şimdi bu, gerçekle yüzleştikten gözüne son derece korkutucu görünüyordu. Güney’e geri dönemezdi. Aldrik’le yeni gelininin yanında yürüyemezdi. Normalin ne olduğunu dahi bilmezken, artık kim olduğunu dahi bilmezken her şey normalmiş gibi davranamazdı.

“Fritz... ben...” Bunu ona nasıl söyleyecekti? *Ne yapacaktı?* “Ben geri dönemem.”

“Ne?” Fritz’in kaşları çatıldı.

“Bunu yapamam... Oraya geri dönemem. Buna hazır değilim.”

“Vhalla, tek isteğin eve dönmekti,” dedi Fritz.

“Biliyorum.” Oturup ellerini saçlarında gezdirdi ve düğünleri öfkeyle çekti. İmparator ona özgürlüğünü vermiş ama onunla yapmak istediği tek şeyi elinden alıp mutluluğunu sonsuza kadar engellemişti. O sefil adamın bu yaptıklarından büyük bir keyif aldığına emindi. “Ama şu an Aldrik’in yakınında olamam... Bunu yapamam.”

“Dönüş yolu uzun...”

“Biliyorum. Ama ben Kule’ye dönüp hiçbir şey olmamış gibi öğrenciliğe devam edemem. Divan’a gidip onların leydisi, savaş kahramanı olmayı ve onlarla gevezelik etmeyi istemiyorum. Eve gidemem... Şu an olduğum halimle annemle babamın çiftliğine de adım atamam.” Vhalla zorlukla yutkundu. Seçenekleri tükeniyordu. *Özgürlük nasıl esaretten daha kısıtlayıcı hale gelmişti?*

“Şu an olduğun halinle mi? Vhalla, babarın seni gördüğüne çok sevineceğini...”

“Yapamam!” Uyumaya çalışanlardan biri daha onlara şşt yapınca Vhalla eliyle ağzını kapattı. “Bunu yapamam Fritz. Oraya elimi bunca kana bulamışken kafam karman çorman halde gidip eve dair anılarımı kirletemem.”

“O zaman ne yapmak istiyorsun?” Fritz yaklaşımını değiştirmişti.

“İstedığım şey... Bir süre tüm bunları unutup öylece dolaşmak, kaybolmak istiyorum.” Vhalla birdenbire nereye gitmesi gerektiğini bulmuştu.

“Peki bunu nerede yapabilirsin?” Fritz de bu cevabı onun yüzünde gördü.

Vhalla arkadaşının durumunu inceledi ve dilinin ucuna kadar gelen cevabı yuttu. Fritz’in sargılarını ve onlardan sızan kanı gördü. Yolculuk yapabilecek halde değildi ve eğer ona söylerse Fritz onunla gelmek için kendini zorlayacaktı. Vhalla arkadaşının yanında olmasını ne kadar istese de sağlıklı olması daha önemliydi.

“Sana söylemeyeceğim,” dedi dürüstçe.

Artık yalanlarla işi yoktu.

“Neden?” Fritz’in gözlerinde kırgınlık parıltısı belirdi.

“Çünkü benimle gelmeni istemiyorum. Bu haldeyken gelemezsin,” diye açıkladı Vhalla aceleyle.

“Ben iyi–”

“Hayır, iyi değilsin.” Vhalla başını salladı. “Benim gitmek istediğim hızda yolculuk yapabilecek halde değilsin. Savaş sona erdi Fritz, sen sağ çıktın. Şimdi kendini öldürüp bu yükü benim omuzlarıma bindirme.”

Adam iç çekerken suratı hafifçe asıldı. “Yine de söyle; iyileştigimde gelip seni bulayım.”

Vhalla hafif bir kahkaha attı. Öne doğru eğilip dudaklarını Fritz’in alına bastırdı ve Larel’in kendisine aynı şeyleri yaptığı anları hatırladı. Bu hareketin hüznünlü bir tatlılığı vardı.

“Henüz beni bulmanı istemiyorum,” diye hatırlattı ona. “Ben seni bulurum. Kule’ye döneceğim.”

“Ne zaman?” diye ısrar etti Fritz.

“Hazır olduğumda.” Vhalla dikleşti. “Kendine dikkat et. Elecia’ya da aynı şeyi yapmasını emret.”

“Emirleri veren o!” diye sızlandı Fritz.

“Birinin dizginleri eline alması gerek.” Vhalla yorgun bir şekilde gülümsedi.

“Bekle.” Vhalla ayağa kalkarken Fritz bileğini kavradı. “Vhalla, seni tekrar göreceğim, değil mi?”

“Ana aşkına, *evet*, Fritz.” Vhalla kolunu hareket ettirip adamın elini tuttu ve sıktı. “Sen benim çok ama çok yakın dostumsun. Belki de bu koca dünyadaki tek dostum. Beni tekrar göreceksin... Benden öyle kolay kurtulamazsın.”

“Güzel.” Fritz de kadının elini sıktı.

“Ve Kule’ye döndüğümde Grahm’la aranızdaki her şeyi duy-mak istiyorum.” Fritz’in yüzünün aldığı, çadırın karanlığında bile belli olan kırmızı renk Vhalla’nın kalbindeki acıyı birazcık dindirebilecek kadar dokunaklıydı. “Görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Fritz başıyla onu selamladı.

Vhalla dönüp arkadaşına bakmadı. Veda etmedi çünkü son-suza kadar ayrılmıyorlardı. Bu yaptığı şey geçici olarak geri çekilmekti. Sonsuza kadar kaçamazdı. Ama şimdilik rüzgârın onu taşıyabileceği kadar hızlı buradan uzaklaşacaktı.

Yarım kalmış sadece bir işi daha vardı. Vhalla Altın Muhafızla-rın barakalarını neredeyse bomboş bulunca şaşırdı. Onları burada parti yaparken bulacağını düşünmüştü ama muhafızların hiçbiri burada olmadığına göre şenlikler başka bir yerde olmalıydı.

Böylesi çok daha kolay. Sinsi bir bakış atıp Daniel’in barakasına girdi. Baltayı burada bırakamazdı. Adamın köşedeki küçük giysi yığının-a bakıp aralarında kristal silahı aradı.

“Nerede?” diye mırıldandı zemine ulaştığında.

“Tam olarak ne nerede?” Daniel kapıya yaslanmıştı.

Vhalla avcı tarafından yakalanmış, gözleri kocaman açılıp donakalmış bir avdı. Öylece durup yutkunarak durumun tuhaf-lığını geçiştirmeye çalıştı. “Balta.”

“Bana söylediğin gibi sakladım.” Daniel dikkatle onu ince-ledi. Daha önce onun gözlerinde görmediği bir bakış vardı ve Vhalla bundan hoşlansa mı hoşlanmasa mı bilemedi.

“Ona ihtiyacım var.”

“Neden?” Adam bir adım yaklaştı.

“Sana bunu söylemek zorunda değilim,” dedi temkinli bir şekilde.

“Değilsin.” Daniel onunla tartışabilirdi ama yapmadı. O gece yaşananlardan sonra Vhalla bu hareketini ayrıca takdir etti. “Ama en azından bana onunla kendine ya da başkasına zarar vermeyi planlamadığını söylemen gerek.”

“Ne?” Bu sözcük bir anda dudaklarından dökülüvermişti. “Hayır, niye böyle düşündün ki?”

“Bunun için çoğu kişi seni suçlamaz.” Daniel elini onun yanına koydu. Başparmağının kibarca morluğun üzerinde dolanması şans değildi. “Hele ki yaptıklarından sonra.”

“Öyle bir şey değil.” Vhalla hâlâ Fritz’le konuşmasından ötürü savunmacı bir haldeydi ama ilk tepkisinin etkileri geçtiğinde fark ettiği şeyle kalakaldı. “Bekle, sen nereden biliyorsun?”

“Herkesin nereye gittiğini sanıyorsun?” Daniel kaşlarını çatı. Vhalla anlamamıştı ve adam bunu fark edip devam etti. “Dünyanın en azılı savaşçılarından, en büyük büyücülerinden birini zaptetmek güç gerektiriyor.”

“Ne?” diye fısıldadı Vhalla dehşet içinde.

“Baldair yardım çağırdı, muhafızlar da çağrısına cevap verdi,” dedi Daniel.

“Aldrik, Aldrik iyi mi?” diye sordu Vhalla kendine hâkim olmadan.

Daniel iç çekti; çıkardığı ses hayal kırıklığının vücut bulmuş haliydi. Vhalla kendini daha da kötü hissetmeye başlama sebebinin bu ses mi yoksa ilk tepkisinin ne olduğunu fark etmesi mi olduğunu bilemedi. Bu durum her şeyi tekrar doğruladı. *Gitmesi gerekiyordu*. Burada kalırsa Aldrik’in çekimine kapılması an meselesiydi.

“Prens zaptedildi, iyi olacak... Tabii eğer Baldair onu öldürmeye karar vermezse. Kadınlara kötü davranan insanlara katlanamıyor.”

Vhalla ayaklarına baktı; âdeta onlara hareket etmeleri için

meydan okuyordu. Etmediler. Onu olduğu yerde tutup Aldrik'e koşma arzusuna direndiler. Adım atmamak ilk adımdı.

"İyi olacaklar." Omuz silkerek geçiştirmeye, bunları ardında bırakmaya çalıştı. "Balta."

Daniel gözlerini kısarak onun davranışlarını değerlendirdi. "Onu neden istiyorsun?"

"İstiyorum işte."

"Söyle bana," diye ısrar etti.

"Gidiyorum."

Daniel duraklayıp bu haberi hazmetmeye çalıştı. Ela gözleri ilgiyle parılıyor gibiydi. "Nereye gidiyorsun?"

Vhalla gitme nedenini sormamış olduğunu fark etti. "Bunu bilmene gerek yok."

"Seninle gelebilir miyim?"

Bu beklemediğı bir soruydu ve Vhalla nasıl cevaplayacağını bilmiyordu. "Neden?"

"Çünkü tek başına seyahat etmemek daha güvenli. Çünkü ben de gitmek istiyorum." Daniel duraksadı. "Çünkü *seninle* gelmek istiyorum."

"Daniel." Başını sertçe iki yana salladı. "Nasıl olduğunu bilmiyor musun? Görmedin mi? Ona âşığım, âşıktım. Ben birlikte olmak isteyeceğın biri değilim. Şu an sağlıklı değilim."

Daniel alaycı bir kahkaha attı. "Kim öyle ki?" Ona öyle bir gülümsedi ki Vhalla bunun gerçekliğine inandı. "Bunu sana açıkladığımı sanıyordum. Benim duygularım seninkilere bağlı değil."

Vhalla ağzını açıp kapattı ama verecek bir cevap bulamadı.

"Son seferimden döndüğümde bir mektupla karşılandım; âşık olduğum, bana âşık olduğunu sandığım kadının gittiğini söyleyen bir mektupla." Vhalla Daniel'ın ona bunu anlattığını hatırlıyordu. "Ardından yeni biriyle tanıştım. Merak uyandıran, etkileyici, güçlü, *büyülü* biriyle. Onun dünya canına okurken ayakta kalmaya çalışmasını izledim ve düşündüm ki eğer o bunu yapabiliyorsa ben de kendimde her sabah uyanıp yataktan kalkacak gücü bulabilirim."

Vhalla'nın gözleri yanıyordu ve boğazı düğümlenmişti. Onu ezen sözlerindeki duygu yoğunluğu değildi. Gözlerini dolduran şey onun iyi niyetli nezaketine rağmen ne söylemesi gerektiğini bilmesiydi.

"Daniel..."

"Beni bir dinle," dedi adam aceleyle ellerini tutarak. "Yalnız olmak zorunda değiliz, anlamıyor musun? Sana yardım etmek için sevgine ihtiyacım yok."

Vhalla başını iki yana salladı. "Daniel," diye iç çekti. "Beni kurtarmak kalbindeki o boşluğu doldurmayacak."

Adam şoka girmiş halde ona baktı.

"Gitmem gerek, *tek başıma*." Ellerini yavaşça onunkilerden çekti. Artık sırtını Daniel'a dayamayacaktı. Elini adamın sert yanağına koyup yorgunca gülümsedi. "Lütfen beni anla."

Adam uzun bir an boyunca ona baktı. Gözkapakları titreşerek kapandı ve kadına sıkıca sarıldı. "Dikkatli ol."

"Olacağım." Vhalla geri çekilmeden önce kollarını son bir kez sıktı. "Ve dönüşüme hazır ol, çünkü seni haksız çıkaracağım."

Daniel hafifçe sırtıttı. "Yine de seni tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum. Sen kalbimdeki boşluğu dolduracak bir şeyden çok daha fazlasısın, Vhalla Yarl."

Vhalla başını umutsuzca iki yana salladı. Daniel ne isterse düşünebilirdi. Zamanın onlar için farklı planları vardı, hep olurdu.

Muhafız daha fazla itiraz etmeden yatağının altındaki gizli bölmeyi açıp baltayı ona verdi. Ne onu durdurmaya çalıştı ne de onunla gelmek konusunda ısrar etti. Daniel sıcacık ela gözleriyle onun gidişini izlerken bakışlarında belirgin hayal kırıklığının yanı sıra sessiz bir takdir pırıltısı vardı.

Vhalla depolarda biraz erzak ve küçük bir çantayı dolduracak kadar giysi bulunca sevindi. Ölümlerden geriye bir sürü boş zırh kalmış olduğundan üzerine biraz bol gelen bir örgü zırh bulmakta zorlanmadı. Geniş bir kemer bulup beline bağladı ve hâlâ gömleğe sarılı olan baltayı ona taktı. Victor'a ulaştırana kadar onu bir daha gözünün önünden ayırmayacaktı.

At bulmak şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Savaşın karmaşası yüzünden bazı atlar hâlâ ahıra alınmamıştı. Kimse Rüzgârgüdücü'nün eyeri ve dizginleri hâlâ üzerinde olan bir aygıra bindiğini fark etmedi. Topuklarını atın böğrüne gömmeden önce son bir kez dönüp kamp konağına baktı.

Yüksek bir tempo tutturup dinlenmeksizin ilerledi. Şafak söktüğünde ormanın derinliklerine varmış, Kuzey'in son kalesinin çevresindeki ateşlerden yükselen yoğun dumandan kurtulmuştu.

Yokluğu fark edildiğinde Vhalla çoktan gözcülerin menziline çıkmıştı.

Veliaht prens, Rüzgârgüdücü'nün kasırga gibi uzaklaştığını öğrendiğinde Vhalla Yarl onun acı dolu çığlıklarını işitemeyecek kadar uzaklardaydı.